Orson Scott Card

Umbra lui Ender

Partea I – COPILUL STRĂZII

1

POKE

– Crezi că ai găsit pe cineva, şi dintr-odată programul meu e închis?

– Nu e vorba de puştiul pe care l-a găsit Graff. E vorba de calitatea scăzută a celor pe care i-ai găsit tu.

– Ştiam că sunt puţine speranţe. Dar copiii cu care lucrez eu poartă un adevărat război numai pentru a supravieţui.

– Copiii tăi sunt atât de subnutriţi, încât au suferit serioase degradări mentale cu mult înainte de a fi testaţi. Majoritatea nu au relaţii umane normale, sunt atât de afectaţi încât nu trece o zi fără să găsească ceva de furat, de spart sau de dezmembrat.

– Şi ei reprezintă o posibilitate, ca toţi ceilalţi copii.

– Exact genul ăsta de sentimentalism discreditează întregul tău proiect în ochii F.I.

Poke ţinea ochii deschişi tot timpul. Copiii mai mici trebuiau să stea şi ei de pază, şi uneori puteau fi buni observatori, dar ei nu observau chiar toate lucrurile pe care trebuiau să le observe, şi asta însemna că Poke nu se putea baza decât pe ea însăşi ca să vadă pericolul.

Erau destule pericole de care trebuia să se păzească. Poliţaii, de exemplu. Nu se arătau des, dar când o făceau păreau preocupaţi în special să cureţe străzile de copii, îi biciuiau cu cravaşele magnetice, împărţind cu cruzime lovituri usturătoare chiar şi celor mai mici, tratându-i ca pe nişte paraziţi, hoţi, ciumă, o plagă a curatului oraş Rotterdam. Era treaba lui Poke să sesizeze perturbările care sugerau o razie a poliţiei. Atunci trebuia să fluiere pentru ca cei mici să se grăbească în ascunzătorile lor până trecea pericolul.

Dar poliţaii nu veneau prea des. Adevăratul pericol era mult mai aproape – copiii mai mari. Poke, în vârstă de nouă ani, era matriarhul micii ei armate (nu că ar fi fost chiar toţi siguri că e fată), dar asta îi lăsa indiferenţi pe băieţii şi fetele de unsprezece sau doisprezece sau treisprezece ani care-şi petreceau viaţa pe străzi. Cerşetorii, hoţii şi târfele adulte nu dădeau atenţie copiilor mici decât ca să-i înlăture din drum. Dar copiii mai mari care erau printre cei înlăturaţi se răzbunau pe cei mici. De fiecare dată când ceata lui Poke găsea ceva de mâncat – în special dacă descopereau vreo sursă de gunoi

demnă de încredere sau un mod uşor de a căpăta un bănuţ sau ceva de mâncare – erau nevoiţi să-şi ascundă şi să-şi păzească cu gelozie comoara, căci huliganilor nu le plăcea nimic mai mult decât să le ia celor mici orice bucăţică de mâncare. Să fure de la copiii mai mici era mai sigur decât să fure din magazine sau de la trecători. Iar Poke vedea că le plăcea asta. Le plăcea când celor mici le era frică şi-i ascultau şi scânceau şi le dădeau orice le-ar fi cerut.

Aşa că atunci când puştiul costeliv de vreo doi ani se caţără pe o ladă de gunoi peste drum, Poke, fiind un bun observator, îl văzu imediat. Puştiul era la limita înfometării. Ba nu, era lihnit de foame. Braţe şi picioare subţiri, încheieturi care păreau ridicol de mari, o burtă umflată. Iar dacă nu-l omora curând foamea, l-ar fi omorât venirea toamnei, căci nici din hainele lui subţiri nu mai rămăsese mare lucru.

În mod normal nu i-ar fi acordat mai mult decât o atenţie trecătoare. Dar erau ochii lui. Încă mai privea inteligent în jur. Nu avea acea apatie a morţilor vii care deja nu mai căutau hrană sau un loc confortabil unde să se întindă să respire pentru ultima dată aerul puturos din Rotterdam. Oricum moartea n-ar fi însemnat o schimbare pentru ei. Toţi ştiau ce e Rotterdam: dacă nu capitala, cel puţin portul principal al iadului. Singura diferenţă dintre Rotterdam şi moarte era că în Rotterdam pedeapsa nu era eternă.

Ce făcea băieţelul ăsta? Nu căuta de mâncare. Nu se uita după trecători. Ar fi fost inutil – nimeni n-ar fi dat ceva unui copil atât de mic. Orice ar fi primit i-ar fi fost luat de alt copil, aşa că de ce să se ostenească? Dacă voia să supravieţuiască, trebuia să-i urmeze pe ceilalţi căutători în gunoaie şi să lingă ambalajele de mâncare în urma lor, să ia ultimul cristal de zahăr sau ultimul praf de făină rămas pe hârtie, orice rămânea nelins de primul venit.

Copilul ăsta n-avea nicio şansă pe stradă dacă nu era luat într-o ceată, iar Poke nu-l voia. N-ar fi fost decât o cheltuială inutilă, iar puştii ei o duceau destul de greu şi fără să adauge încă o gură de hrănit.

O să cerşească, gândi ea. O să plângă şi o să cerşească. Dar asta nu ţine decât la oamenii bogaţi. Eu trebuie să mă gândesc la ceata mea. El nu face parte dintre ei, deci nu-mi pasă de el. Chiar dacă e atât de mic. Nu înseamnă nimic pentru mine.

Nişte prostituate de vreo doisprezece ani care de obicei nu lucrau în zonă dădură colţul, îndreptându-se spre baza lui Poke. Ea fluieră încet. Puştii se despărţiră imediat, rămânând pe stradă, dar încercând să nu arate că formează un grup.

Nu ţinu. Târfele ştiau deja că Poke e şefa cetei; o apucară de braţe şi o izbiră de perete cerându-i „taxa”. Poke ştia că nu trebuia să pretindă că nu are nimic – încerca întotdeauna să păstreze o rezervă pentru a-i potoli pe huliganii înfometaţi. Putea să vadă că fetelor le era foame. Nu erau ceea ce voiau pedofilii când îşi făceau drum pe acolo. Erau prea sfrijite, arătau prea bătrâne. Până mai creşteau ca să atragă comerţul ceva mai puţin pervers, trebuiau să recurgă la gunoaie. Lui Poke îi clocotea sângele în vene când cineva fura de la ea sau de la ceata ei, dar era mai bine să le plătească. Dacă ar fi bătut-o, n-ar mai fi putut avea grijă de ceată, nu-i aşa? Aşa că le duse la unul din ascunzişurile ei şi scoase o pungă cu o jumătate de plăcintă.

Era râncedă, căci o păstra de câteva zile tocmai pentru asemenea ocazii, dar cele două prostituate o înşfăcară, rupseră punga, şi una din ele muşcă mai mult de jumătate înainte de a-i da restul prietenei ei. Sau mai degrabă fostei ei prietene, căci din astfel de fapte se nasc duşmăniile. Cele două începură să se bată, ţipând una la alta, lovindu-se, zgâriindu-se cu unghiile. Poke le urmări îndeaproape, sperând că o să rămână restul de plăcintă, dar nu avu asemenea noroc. Ajunse în gura aceleiaşi fete care luase prima muşcătură – şi tot prima fată câştigă şi lupta, alungând-o pe cealaltă.

Când Poke se întoarse, băieţelul era chiar în spatele ei. Aproape că se lovi de el. Furioasă că trebuise să-şi dea mâncarea târfelor, îl izbi cu genunchiul şi-l trânti la pământ.

– Nu sta în spatele oamenilor dacă nu vrei să aterizezi în cur, mârâi.

El se ridică şi o privi, aşteptând, rugând.

– Nu, blestematule, n-o să capeţi nimic de la mine, zise Poke. Nu iau nici un bob de fasole de la gura cetei mele, tu nu meriţi nici măcar un bob de fasole.

Ceata începuse să se adune, acum că huliganii plecaseră.

– De ce le dai lor mâncarea ta? spuse băiatul. Ai nevoie de mâncarea aia.

– O, iartă-mă! zise Poke. Ridică vocea, astfel ca ceata s-o

audă: Bănuiesc că tu ar trebui să fii şeful cetei, nu-i aşa? Fiind atât de mare, nu e o problemă să-ţi păstrezi mâncarea.

– Nu eu, replică băiatul. Eu nu merit niciun bob de fasole, nu-ţi aminteşti?

– Da, îmi amintesc. Şi poate că tu ar trebui să-ţi aminteşti şi să-ţi ţii gura.

Ceata râse.

Dar băieţelul nu râse.

– Trebuie să ai propriul tău huligan, spuse.

– Eu nu am huligani, eu mă descotorosesc de ei, răspunse Poke. Nu-i plăcea felul în care continua să vorbească, înfruntând-o. În câteva clipe ar fi fost nevoită să-l lovească.

– Dai în fiecare zi mâncarea huliganilor. Dă-o unui singur huligan şi fă-l să te păzească de ceilalţi.

– Crezi că eu nu m-am gândit niciodată la asta, prostule? zise ea. Dar odată cumpărat, cum să-l păstrez? N-o să se bată pentru noi.

– Dacă n-o face, omoară-l, zise băiatul.

Asta o înnebuni pe Poke, stupida imposibilitate, forţa ideii pe care ştia că n-o s-o ducă niciodată la îndeplinire, îl izbi din nou cu genunchiul, şi de data asta îl lovi şi după ce căzu.

– Poate încep omorându-te pe tine.

– Eu nu valorez nici un bob de fasole, nu-ţi aminteşti? spuse băiatul. Omori un huligan, îl faci pe următorul să se bată pentru tine, şi chiar dacă el vrea mâncarea ta, îi e şi lui frică de tine.

Ea nu ştiu ce să spună despre o idee aşa de lipsită de noimă.

– O să te mănânce de vie, spuse băiatul. O să te înghită. Deci trebuie să omori unul. Să-i pună piedică cineva mic, ca mine. Iar pietrele sparg capete de orice mărime.

– Îmi faci silă, zise ea.

– Pentru că tu nu te-ai gândit la asta, replică el. Flirta cu moartea vorbindu-i astfel. Dacă ea îl rănea în vreun fel, era terminat, trebuia să ştie asta.

Dar deja moartea era lângă el, înăuntrul tricoului lui subţire. Nu prea conta dacă moartea venea şi mai aproape.

Poke îşi privi ceata. Nu reuşi să citească nimic pe feţele lor.

– N-am nevoie să-mi spună un copil să omor ce nu pot omorî.

– Unul mic vine în spatele lui, tu-l plesneşti, el cade peste cel mic, spuse băiatul. Ai deja nişte pietre mari, nişte cărămizi. îl loveşti în cap. Când îi vezi creierii, ai terminat.

– Nu-mi e de niciun folos mort, zise ea. Vreau propriul meu huligan, să ne apere. Nu vreau unul mort.

Băiatul rânji.

– Deci acum îţi place ideea mea.

– Nu pot avea încredere în huligani, răspunse ea.

– El o să te pândească la cantina de caritate, spuse băiatul. Tu intri în faţa lui în cantină.

Continua s-o privească în ochi, dar vorbea ca să-l audă ceilalţi.

– El o să vrea să intre înaintea tuturor în cantină.

– Unul mic îi pune piedică, cei mari îl bat, zise Sergentul. Avea opt ani şi în general se purta ca şi cum ar fi fost secundul lui Poke, deşi adevărul era că ea nu avea un secund.

– Obţii un huligan, şi el îi face pe ceilalţi să plece.

– Cum opreşti doi huligani? Trei huligani? întrebă Sergentul.

– Cum am spus, răspunse băiatul. îl împingi şi-l dobori, nu e atât de mare. Ai pietrele. Eşti pregătit. Nu ţi se spune Sergentul?

– Nu mai vorbi cu el, Serg, zise Poke. Nu ştiu de ce vorbim cu unul de doi ani.

– Am patru, făcu băiatul.

– Cum te cheamă? întrebă Poke.

– Nimeni nu mi-a pus vreodată vreun nume, zise el.

– Vrei să spui că eşti atât de prost că nu-ţi aminteşti propriul nume?

– Nimeni nu mi-a pus vreodată vreun nume, repetă el. O mai privea încă în ochi, stând pe caldarâm, cu ceata înconjurându-l.

– Nu valorezi nici cât un bob de fasole, spuse ea.

– Aşa e.

– Mda, făcu Sergentul. Un nenorocit de bob de fasole – Bean.

– Acum ai un nume, zise Poke. întoarce-te pe lada aia de gunoi, eu o să mă gândesc la ce ai spus.

– Am nevoie de ceva de mâncare, zise Bean.

– Dacă-mi faci rost de un huligan, dacă ce ai spus tu merge, atunci poate îţi dau ceva.

– Am nevoie acum, zise Bean. Ea ştia că e adevărat.

Căută în buzunar şi scoase şase alune pe care le păstrase. El se ridică şi luă doar una din mâna ei, o băgă în gură şi o mestecă încet.

– Ia-le pe toate, spuse nerăbdătoare.

El întinse mâna. Era slăbită, nu putea strânge pumnul.

– Nu le pot ţine pe toate, zise. Nu apuc prea bine. La naiba.

Irosea nişte alune bune pe un puşti care oricum avea să moară.

Dar avea de gând să încerce ideea lui. Era îndrăzneaţă, dar era primul plan pe care-l auzise care să-i ofere o speranţă de a îmbunătăţi lucrurile, sau să schimbe ceva în viaţa lor mizerabilă fără ca ea să fie silită să îmbrace haine de femeie şi să se prostitueze. Iar dacă era ideea lui, ceata trebuia să vadă că îl tratează cinstit. Aşa rămâi şef de ceată, când ei te văd mereu cinstit.

Aşa că ţinu mâna întinsă în timp ce el mancă toate cele şase alune, una câte una.

După ce o înghiţi pe ultima, o privi din nou lung în faţă, apoi spuse:

– Ar trebui să te pregăteşti să-l omori.

– Îl vreau viu.

– Pregăteşte-te să-l omori dacă nu e potrivit. Spunând asta, Bean trecu şonticăind strada la lada lui de gunoi şi se caţără cu greu pe capacul ei, să privească.

– N-ai patru ani! strigă Sergentul spre el.

– Patru am, dar sunt mic, răspunse el.

Poke îi făcu semn Sergentului să tacă şi se apucară să caute pietre şi cărămizi şi blocuri de zgură. Dacă urmau să poarte un război, era mai bine să fie înarmaţi.

Lui Bean nu-i plăcea noul lui nume, dar era un nume, iar a avea un nume însemna că altcineva ştia cine e el şi avea nevoie să-l strige cumva, şi asta era un lucru bun. Ca şi cele şase alune. Gura lui abia dacă ştia ce să facă cu ele. Mestecatul era dureros.

La fel şi felul cum Poke distrugea planul pe care-l concepuse el. Bean n-o alesese pe ea pentru că era cel mai deştept şef de ceată din Rotterdam. Dimpotrivă. Ceata ei abia dacă supravieţuia, din cauza gândirii ei nu tocmai bune. Era prea miloasă. Nu avea atâta minte încât să se asigure că are destulă hrană pentru sine ca să arate bine hrănită, aşa că, deşi ceata ei ştia că e cumsecade şi o plăcea, pentru alţii nu arăta prosperă. Nu părea să facă treabă bună.

Dar dacă ar fi făcut treabă bună nu l-ar fi ascultat niciodată pe el. El nu s-ar fi putut apropia. Sau dacă l-ar fi ascultat şi i-ar fi plăcut ideea, s-ar fi descotorosit de el. Aşa era în stradă. Puştii cumsecade mureau. Poke era prea cumsecade ca să supravieţuiască. Pe asta conta Bean. Dar acum de asta se şi temea.

Tot timpul pe care-l petrecuse observând oamenii în timp ce trupul său se autoconsuma ar fi fost inutil dacă ea nu reuşea să facă ceva. Nu că Bean ar fi pierdut prea mult timp cu sine. Chiar de la început, privind ce făceau copiii pe stradă, cum furau unul de la altul, unul de la gura celuilalt, din buzunarul celuilalt, vânzându-şi orice parte a corpului lor pe care puteau s-o vândă, văzuse că lucrurile puteau fi îmbunătăţite dacă cineva ar fi avut puţină minte, dar el nu avea încredere în propria lui perspicacitate. Era convins că mai era ceva ce el nu putea încă să înţeleagă. Se zbătea să înveţe mai mult – despre orice. Să înveţe să citească şi să ştie ce înţeles au semnele de pe camioane, magazine, vagoane şi lăzi. Să înveţe suficientă olandeză şi suficientă Esenţială ca să înţeleagă tot ce se vorbea în jurul lui. Foamea care-i distrăgea în mod constant atenţia nu-i era de niciun ajutor. Probabil ar fi găsit mai mult de mâncare dacă n-ar fi pierdut atât timp studiind oamenii. Dar în final îşi dădu seama că înţelesese. Înţelesese de la început. Nu era niciun secret că numai din cauză că era mic Bean nu reuşise încă în viaţă. Motivul pentru care ceilalţi se descurcau atât de prost era doar prostia lor.

Ei erau proşti, iar el era deştept. Deci de ce el murea de foame, iar ceilalţi puşti supravieţuiau? Atunci se decisese să acţioneze. Atunci o alesese pe Poke ca şefa cetei lui. Iar acum stătea pe o ladă de gunoi privind cum ea strica totul.

Primul lucru pe care-l făcu fu să aleagă un huligan nepotrivit. Avea nevoie de un huligan care să poată să intimideze lumea numai prin mărime. Avea nevoie de cineva mare şi prost, brutal, dar controlabil. În schimb ea credea că are nevoie de cineva mic. Nu, prost! Prost! vru să-i strige Bean pe când ea îşi privea ţinta apropiindu-se, un huligan care-şi spunea Ahile, după eroul din benzile desenate. Era scund, rău, isteţ şi rapid, dar şchiopăta de un picior. Ea crezuse că o să-l poată doborî mai uşor. O prostie! Ideea nu e doar să-l dobori – prima dată poţi doborî pe oricine pentru că nu se aşteaptă la asta. E nevoie de cineva care să rămână doborât.

Dar nu spuse nimic. Nu vroia s-o facă să se înfurie pe el. O să vadă ce se întâmplă. O să vadă cum e Ahile atunci când e bătut. O să vadă şi ea – n-o să meargă şi atunci o să trebuiască să-l omoare şi să ascundă cadavrul şi să încerce din nou cu alt huligan înainte să se răspândească vestea că o ceată de copii

doboară huliganii.

Ahile se apropie ţanţoş – sau poate piciorul său îndoit îl făcea să păşească aşa – şi Poke făcu o adevărată paradă din faptul că-i e frică şi încearcă să fugă. Nu e bine, gândi Bean. Ahile s-a prins deja. Ceva nu e în regulă. Trebuie să te porţi cum te porţi în mod normal! Proasto! Ahile se uită în jur cu mai multă atenţie. Precaut. Ea îi spune că are ceva dosit – asta e în parte firesc – şi îl conduce spre capcana de pe alee. Dar iată că el dă înapoi. E atent. N-o să meargă.

Dar merge, din cauza piciorului şchiop. Ahile vede capcana, dar nu poate să fugă, câţiva copii mici se înghesuie în spatele picioarelor lui, iar Poke şi Sergentul îl împing din faţă, şi el cade. Nişte cărămizi aruncate cu putere îi lovesc corpul şi piciorul rănit – copiii mici îşi fac treaba chiar dacă Poke e proastă – şi da, asta e bine, Ahile este speriat, crede că o să moară.

Bean îşi părăsise deja poziţia înaltă. Jos, pe străduţă, să poată privi de aproape. Îi fu greu să vadă prin mulţime.

Se înghesui, iar copiii mici – care erau toţi mai mari decât el – îl recunoscură şi-l lăsară să treacă, ştiind că e dreptul lui să vadă. Se opri chiar lângă capul lui Ahile. Poke stătea deasupra lui, cu un bloc mare de zgură în mâini, şi vorbea.

– Ne duci la masa de la adăpost.

– Da, sigur, vă duc, promit.

Nu-l crede. Uită-te în ochii lui, caută-i slăbiciunile.

– Şi tu obţii mai multă mâncare aşa, Ahile. Ai ceata mea. Dacă avem suficientă mâncare, dacă suntem mai puternici, îţi dăm şi ţie mai mult. Ai nevoie de o ceată. Ceilalţi huligani te-ar da la o parte din calea lor – i-am văzut! – dar cu noi nu trebuie să suporţi aşa ceva. Vezi ce facem noi? Noi suntem o armată.

OK, acum înţelegea. Era o idee bună, iar el nu era prost, îi înţelegea logica.

– Dacă eşti aşa de deşteaptă, Poke, cum de n-ai mai făcut asta până acum?

Ea nu ştiu ce să răspundă. Se uită la Bean. Fu doar o privire fugară, dar Ahile o văzu. Iar Bean ştiu ce gândea. Era evident.

– Omoară-l, zise Bean.

– Nu fi prost, făcu Poke. E cu noi.

– Aşa-i, zise Ahile. Sunt cu voi. E o idee bună.

– Omoară-l, repetă Bean. Dacă nu-l omori acum, o să te omoare el pe tine.

– Laşi balega asta umblătoare să-ţi vorbească aşa? spuse Ahile.
– Viaţa ta sau a lui, zise Bean. Omoară-l şi ia-l pe următorul.
– Următorul n-o să fie şchiop ca mine, spuse Ahile. Următorul n-o să creadă că are nevoie de voi. Eu ştiu că am. Sunt cu voi. Eu sunt ceea ce vreţi voi. Aşa e bine.
Poate că avertismentele lui Bean o făcuseră precautǎ pe Poke. Nu cedă imediat.
– N-o să crezi după aia că e ruşine să ai o adunătură de copii mici în ceata ta?
– E ceata ta, nu a mea, zise Ahile. Mincinosul, gândi Bean. Nu vezi că te minte?
– Pentru mine asta e ca o familie. Ăştia sunt fraţii şi surorile mele mai mici. Trebuie să am grijă de familia mea, nu-i aşa?
Bean înţelese imediat că Ahile câştigase. Era un huligan puternic, şi-i numea pe puştii ăştia fraţi şi surori. Bean putu să vadă foamea în ochii lor. Nu foamea obişnuită, de mâncare, ci foamea adevărată, profundă, de familie, de dragoste, de acasă. Aveau puţin din asta în ceata lui Poke. Dar Ahile le promitea mai mult. Tocmai depăşise cea mai bună ofertă a lui Poke. Acum era prea târziu ca să-l omoare.
Prea târziu, dar pentru o clipă păru că Poke e atât de proastă şi are de gând să-l omoare totuşi. Ridică mai mult blocul de zgură, să lovească.
– Nu, zise Bean. Nu se poate. Acum face parte din familie.
Ea coborî piatra până în dreptul taliei. Se întoarse încet spre Bean.
– Du-te dracului de-aci, spuse. Nu eşti din ceata mea. Nu e nimic pentru tine aici.
– Ba nu, zise Ahile. Mai bine omoară-mă, dacă ai de gând să te porţi aşa cu el.
Părea plin de curaj. Dar Bean ştia că Ahile nu era curajos. Doar isteţ. Câştigase deja. Nu însemna nimic faptul că era trântit la pământ şi Poke mai avea încă piatra. Acum ceata era a lui. Poke era terminată. Trebuia să mai treacă ceva timp până când şi alţii în afară de Bean şi Ahile să înţeleagă asta, dar testul autorităţii se dădea aici şi acum, iar Ahile urma să câştige.
– Puştiul ăsta, spuse Ahile, poate nu face parte din ceata ta, dar face parte din familia mea. Nu-i spui fratelui meu să se care.
Poke ezită. Un moment. Un moment lung. Destul de lung.

Ahile se ridică. îşi frecă vânătăile, îşi analiză rănile. Privi cu o admiraţie amuzată copiii mici care-l loviseră cu pietre.

– La naiba, sunteţi răi!

Ei râseră – nervos la început. Oare o să-i lovească pentru că şi ei îl loviseră?

– Nu trebuie să vă temeţi, zise. Mi-aţi arătat ce puteţi face. O să mai trebuiască să facem asta încă câtorva huligani, o să vedeţi. Trebuie să ştiu dacă o faceţi bine. Treabă bună. Cum te cheamă?

Le învăţă numele unul câte unul. Le învăţă şi le repetă, iar când greşea câte unul făcea mare caz, îşi cerea scuze, se străduia vizibil să-şi amintească. După un sfert de oră îl iubeau toţi.

Dacă poate face asta, gândi Bean, dacă se pricepe atât de bine să-i facă pe oameni să-l iubească, de ce n-a mai făcut asta până acum?

Pentru că proştii ăştia se uită mereu după putere. Oamenii superiori ţie nu vor niciodată să împartă puterea cu tine. De ce să te bizui pe ei? Nu-ţi dau nimic. Cei inferiori, dacă le dai speranţă, dacă le dai respect, ei îţi dau ţie putere, pentru că ei nu cred că o au, deci nu se supără s-o dea.

Ahile se ridică în picioare, un pic nesigur, piciorul rănit durându-l mai mult ca de obicei. Toată lumea se retrase, făcându-i loc. Ar fi putut să plece dacă ar fi vrut. Să plece şi să nu se mai întoarcă. Sau să adune câţiva huligani, să se întoarcă şi să pedepsească ceata. Dar rămase acolo, apoi zâmbi, căută în buzunar şi scoase ceva incredibil. Un pumn de stafide. Un pumn plin. Se uitau în palma lui de parcă ar fi purtat semnul unui piron.

– Întâi fraţii şi surorile mai mici, spuse. Cel mai mic primul. Se uită la Bean: Tu.

– Nu el! strigă următorul. Nici nu-l cunoaştem.

– Bean a fost cel care voia să te omoram, zise altul.

– Bean, spuse Ahile. Bean, tu doar te uitai la familia mea, aşa-i?

– Da, făcu Bean.

– Vrei o stafidă? Bean dădu din cap.

– Tu primul. Tu ne-ai unit, OK?

Fie că Ahile l-ar fi omorât sau nu, tot ce conta în acea clipă era stafida. Bean o luă. O băgă în gură. Nici măcar nu o muşcă. Lăsă

doar saliva s-o înmoaie, savurându-i aroma.

– Ştii, zise Ahile, oricât ai ţine-o în gură, nu se transformă din nou în strugure.

– Ce-i aia strugure?

Ahile râse, dar el tot nu mestecă. Apoi dădu stafidele celorlalţi copii. Poke nu împărţise niciodată atâtea stafide, pentru că nu avusese niciodată atâtea de împărţit. Dar copiii nu înţelegeau asta. Gândeau că Poke le dă gunoaie, iar Ahile, stafide. Asta pentru că erau proşti.

2
CANTINA

– Ştiu că ai căutat deja prin zona asta, şi că aproape ai terminat cu Rotterdam-ul, dar se întâmplă ceva în ultimul timp, de când ai fost tu... oh, nu ştiu dacă e ceva cu adevărat important, n-ar fi trebuit să te sun.

– Spune-mi, te ascult.

– Au fost dintotdeauna bătăi la coadă la cantină, încercăm să le oprim, dar nu avem decât câţiva voluntari, şi e nevoie de ei ca să menţină ordinea în sala de mese şi să servească mâncarea. Deci ştim că o mulţime de copii care ar avea dreptul nici măcar nu ajung în rând, fiindcă sunt împinşi afară. Şi chiar dacă reuşim să-i potolim pe huligani şi unii din cei mici apucă să intre, ei sunt bătuţi mai târziu. Nu-i mai vedem pe aici. E urât.

– Supravieţuirea celui mai bine adaptat.

– A celui mai crud. Civilizaţia ar trebui să fie contrariul.

– Tu eşti civilizată. Ei nu.

– Oricum, ceva s-a schimbat. Brusc, doar în ultimele câteva zile. Nu ştiu de ce. Eu... – ai zis despre orice mi se pare neobişnuit – oricine e în spatele chestiei ăsteia – vreau să zic, se poate ca civilizaţia să reapară deodată în mijlocul unei jungle de copii?

– E singurul loc în care poate apărea. Am terminat la Delfi. Nu e nimic pentru noi aici. Am deja destule farfurii albastre.

Bean rămase în umbră în săptămânile care urmară. Nu avea nimic de oferit acum – ei folosiseră deja cea mai bună idee a lui. Şi ştia că gratitudinea nu dura mult. Nu era mare şi nu mânca mult, dar dacă le-ar fi fost tot timpul o piedică, enervând oamenii şi cicălindu-i, curând ar fi devenit nu numai o distracţie,

ci si un obicei să-i ia mâncarea în speranţa că o să moară sau o să plece.

Chiar şi aşa simţea adesea că Ahile era cu ochii pe el. Observă asta fără să se sperie. Dacă Ahile avea să-l omoare, fie. Oricum era la doar câteva zile de moarte. Ar fi însemnat doar că planul lui nu funcţionase chiar atât de bine, dar, fiind singurul său plan, nu prea conta dacă se dovedea bun sau nu. Dacă Ahile îşi amintea cum Bean o îndemnase pe Poke să-l ucidă – şi desigur îşi amintea – şi dacă Ahile plănuia acum când şi cum o să-l omoare, Bean nu putea face nimic să împiedice asta.

Nu ajuta să-l perie. Ar fi părut o slăbiciune, iar Bean văzuse demult cum huliganii – şi Ahile încă era un huligan în sinea lui – prosperau terorizându-i pe ceilalţi copii, cum îi tratau şi mai rău când îşi arătau slăbiciunea. Nu ajuta nici să le ofere alte idei isteţe, mai întâi pentru că Bean nu mai avea altele şi apoi pentru că Ahile ar fi considerat asta un afront la adresa autorităţii lui. Şi pe ceilalţi copii i-ar fi deranjat dacă Bean ar fi continuat să se poarte ca şi când ar fi fost singurul care avea creier. Deja îi deranja că el concepuse planul care le schimbase vieţile.

Căci schimbarea fusese imediată. Chiar în dimineaţa următoare, Ahile şi Sergentul se aşezară la rând la cantina Helgăi de pe strada Aert van Nes, pentru că, zicea el, dacă e să fim omorâţi în bătaie, am putea măcar să încercăm să mâncăm cea mai bună mâncare gratuită din Rotterdam înainte de a muri. Vorbea aşa, dar îi pusese să repete mişcările până seara târziu, ca să lucreze mai bine împreună şi să nu se predea prea uşor, aşa cum făcuseră când îl prinseseră pe el. Exersarea le dădea încredere. Ahile tot spunea „Se aşteaptă la asta” sau „O să încerce ailaltă” şi, pentru că şi el era un huligan, aveau încredere în el aşa cum nu avuseseră niciodată în Poke.

Poke, fiind proastă, continua să se poarte ca şi când ea ar fi fost şefa, ca şi când numai îi delegase lui Ahile sarcina de a-i antrena. Bean admira la Ahile că nu se certa cu ea, şi nici nu-şi schimba planurile sau instrucţiunile în funcţie de ce spunea ea. Dacă îl îndemna să facă ceva ce el făcea deja, el continua s-o facă. Nu o sfida. Nu se luptau pentru putere. Ahile se purta de parcă ar fi câştigat deja, şi chiar câştigase pentru că ceilalţi copii îl urmau pe el.

Coada se forma în faţa cantinei Helgăi devreme, şi Ahile

observă atent cum huliganii care soseau mai târziu intrau în rând într-o anume ierarhie – huliganii ştiau care sunt cei care se fălesc cu locul lor. Bean încercă să înţeleagă principiul după care Ahile alese huliganul cu care să se bată Sergentul. Nu era cel mai slab, şi asta era ceva inteligent, căci a-l bate pe cel mai slab n-ar fi provocat decât alte bătăi în zilele următoare. Dar nici cel mai puternic, în timp ce Sergentul traversa strada, Bean încercă să vadă cum era huliganul pe care-l alesese Ahile. Şi atunci Bean îşi dădu seama – era huliganul cel mai puternic care n-avea prieteni cu el.

Cel ales era mare şi părea rău, deci dacă-l băteau ar fi apărut ca o victorie importantă. Dar nu vorbea cu nimeni, nu saluta pe nimeni. Era în afara teritoriului lui, şi câţiva alţi huligani îi aruncau priviri nemulţumite, evaluându-l.

Poate că ar fi ieşit cu bătaie chiar dacă Ahile n-ar fi ales acest rând şi acest intrus.

Sergentul se băgă relaxat în rând chiar în faţa ţintei. Pentru o clipă ţinta rămase acolo privindu-l, ca şi cum n-ar fi putut să-şi creadă ochilor. Desigur, copilaşul ăsta o să-şi dea seama de greşeala fatală şi o să fugă. Dar Sergentul se purtă de parcă nici n-ar fi sesizat prezenţa lui.

– Hei! zise ţinta.

Îl îmbrânci cu putere pe Sergent, împingându-l astfel încât să fie aruncat afară din rând. Dar, aşa cum îl învăţase Ahile, acesta se fixă într-un picior şi se răsuci, izbindu-l pe huliganul care era în faţa ţintei în rând, deşi nu în direcţia aceea fusese împins.

Huliganul din faţă se întoarse şi mârâi la Sergent, care explică:

– El m-a împins.

– Ba el te-a lovit, zise ţinta.

– Par chiar atât de prost? întrebă Sergentul. Huliganul din faţă evalua ţinta. Un intrus. Dur, dar nu de neînvins.

– Ai grijă, slăbănogule.

Era o insultă cumplită printre huligani, deoarece implica incompetenţă şi slăbiciune.

– Ba tu să ai grijă.

În timpul schimbului de cuvinte, Ahile conduse un grup de copii mici spre Sergent, care-şi risca viaţa şi integritatea corporală stând între cei doi huligani. Chiar înainte de a ajunge la ei, doi copii mai mici străbătură rândul, postându-se lângă

perete în afara razei vizuale a ţintei. Atunci Ahile începu să strige.

– Ce mă-ta crezi că faci, bucată de hârtie pătată de rahat! Îmi trimit băiatul să-mi ţină locul la coadă si tu îl împingi? Îl împingi peste prietenul meu?

Bineînţeles că nu erau deloc prieteni – Ahile avea statutul cel mai de jos printre huliganii din partea asta de Rotterdam si întotdeauna avea ultimul loc în rând. Dar ţinta nu ştia asta, şi nu mai avea timp să afle. În timp ce e întorcea să-l înfrunte pe Ahile, băieţii din spatele lui deja îl loviseră peste picioare. Nu mai era timp de obişnuitele îmbrânceli şi fanfaronade înainte să înceapă bătaia. Ahile o începu şi o sfârşi cu o rapiditate brutală. Împinse cu putere în timp ce un băiat mai mic lovea, şi ţinta căzu pe strada pietruită. Rămase acolo ameţit, clipind. Dar deja alţi doi copii îi dădeau pietre mari desprinse din pavaj lui Ahile, care le aruncă în jos, una, două, în pieptul victimei. Bean auzi coastele pocnind ca nişte nuiele.

Ahile îl trase de cămaşă şi-l trânti iar de pavaj. Victima mormăi ceva, încercă să se mişte, mormăi din nou, şi rămase întinsă.

Ceilalţi din rând se îndepărtaseră de locul bătăii. Era o încălcare a protocolului. Când huliganii se luptă între ei, o fac în ganguri, şi nu încearcă să se rănească serios, se bat numai până când supremaţia unuia e clară şi atât. Asta era ceva nou, să foloseşti pietre, să rupi oase. Îi speria, nu pentru că Ahile arătă înspăimântător, ci pentru că făcuse un lucru interzis, şi o făcuse pe faţă.

Imediat Ahile îi făcu semn lui Poke să aducă restul cetei ca să umple golul din rând. Între timp, Ahile se îndreptă ţanţoş spre coada rândului, declamând:

– Puteţi să nu mă respectaţi, nu-mi pasă, eu sunt doar un schilod, un tip şchiop! Dar să nu-mi îmbrânciţi mie familia! Să nu-mi împingeţi copiii afară din rând! Auziţi? Pentru că dacă faceţi asta o să dea vreun camion peste voi pe stradă şi o să vă rupă oasele, aşa cum i s-a întâmplat nenorocitului ăstuia, şi data viitoare o să vi se spargă vouă capul şi o să vi se împrăştie creierii pe stradă. Să fiţi atenţi la camioanele care accelerează să nu fiţi doborâţi precum creier-de-pârţ ăsta aici în faţa cantinei mele!

Asta era provocarea. Cantina mea. Iar Ahile nu se retrase, nu

arătă nici o urmă de timiditate. Continua fanfaronada, şchiopătând de-a lungul rândului, privindu-l pe fiecare huligan în faţă, provocându-l să-i răspundă. Îi repetau mişcările ca o umbră pe cealaltă parte a cozii cei doi băieţi care îl ajutaseră să-l doboare pe intrus, iar Sergentul păşea alături de Ahile, fericit şi îngâmfat. Respirau încredere, în timp ce ceilalţi huligani priveau peste umăr să vadă ce făceau punătorii de piedici din spatele lor.

De fapt nu era numai fanfaronadă. Când unul dintre huligani deveni ameninţător, Ahile se duse chiar în faţa lui. Oricum aşa plănuise dinainte, nu se ducea la cel mai ameninţător – era pregătit pentru scandal, îl căuta. Dar băieţii se aşezară în spatele huliganului. În timp ce ei săreau, Ahile se întoarse şi îmbrânci noua ţintă, strigând:

– Ce ţi se pare atât de amuzant?

Imediat avu o piatră în mână, ridicată asupra celui căzut, dar nu lovi.

– Treci la coadă, idiotule! Eşti norocos că te las să mănânci în cantina mea!

Războinicii se dezumflară complet, căci huliganul pe care-l doborâse Ahile şi evident ar fi putut să-l zdrobească era al doilea ca statut. Aşa încât el nu fu rănit, iar Ahile obţinu o victorie chiar în faţa lui fără ca el să fie implicat.

Uşa cantinei se deschise. Imediat Ahile fu lângă femeia care o deschisese, zâmbind, salutând-o ca un prieten vechi.

– Vă mulţumesc că ne daţi de mâncare, zise. Azi mănânc ultimul. Vă mulţumesc că mi-aţi primit prietenii. Vă mulţumesc că-mi hrăniţi familia.

Femeia din uşă ştia cum merg lucrurile pe stradă, îl cunoştea şi pe Ahile, şi ştia că se petrecea ceva tare ciudat. Ahile mânca întotdeauna ultimul dintre băieţii cei mari, în general ruşinat. Dar noua sa atitudine de superioritate abia dacă reuşi s-o deranjeze înainte ca primul din ceata lui Poke să apară în faţa uşii.

– Familia mea, anunţă Ahile cu mândrie, introducând fiecare copil în sală. Să aveţi grijă de copiii mei.

Chiar şi pe Poke o numi copilul lui. Dacă ea se simţi umilită, totuşi n-o arătă. N-o interesa decât miracolul de a fi intrat în cantină. Planul funcţionase.

Şi ce credea ea despre plan, că e al ei sau al lui Bean, pentru

Bean nu mai conta câtuşi de puţin, nu înainte de a pune în gură prima lingură de supă. O înghiţi cât putu de încet, dar se termină incredibil de repede. Asta era tot? Şi cum de reuşise să verse atât de mult din preţiosul lichid pe tricou?

îndesă repede pâinea în sân şi se îndreptă spre uşă. Să dosească pâinea şi să plece fusese ideea lui Ahile şi era o idee bună. Unii dintre huliganii dinăuntru erau decişi să se răzbune. Imaginea copiilor mici care mâncau trebuie să fi fost iritantă. O să se obişnuiască cu ea destul de repede, promisese Ahile, dar în prima zi era important ca toţi copiii să iasă în timp ce huliganii încă mâncau.

Când Bean ajunse la uşă încă se mai stătea la rând, iar Ahile şedea în uşă vorbind cu femeia despre tragicul accident de la coadă. Probabil că salvarea îl luase pe băiatul rănit – nu se mai auzeau gemete.

– Ar fi putut fi unul din copiii mici, spuse. E nevoie de un poliţist să dirijeze traficul. Şoferul ăla n-ar mai fi fost atât de neatent dacă era un poliţist aici.

Femeia fu de acord.

– Putea să fie ceva îngrozitor. Au zis că are jumătate din coaste rupte şi un plămân perforat.

Părea tristă, frângându-şi mâinile.

– Coada se formează când e încă întuneric. E periculos. Nu se poate pune o lumină aici? Trebuie să mă gândesc la copiii mei, spuse Ahile. Nu vrei să fie în siguranţă copiii? Sau doar mie-mi pasă de ei?

Femeia murmură ceva despre bani şi despre bugetul foarte mic al cantinei.

Poke număra copiii la uşă, iar Sergentul îi conducea în stradă.

Bean, văzând că Ahile încearcă să-i facă pe adulţi să-i protejeze când stăteau la coadă, hotărî că e timpul să se facă util. Pentru că femeia era miloasă, iar Bean era pe departe cel mai mic copil, ştiu că el avea cea mai mare putere asupra ei. Se apropie de ea, trăgând-o de fusta de lână.

– Mulţumesc că ai avut grijă de noi, spuse. E pentru prima dată când intru într-o cantină adevărată. Tăticu' Ahile a zis că o să ai grijă ca şi noi, cei mici, să putem mânca aici în fiecare zi.

– O, bietul de tine! Oh, uită-te la el! Lacrimile curgeau pe faţa femeii. O, drăguţul de el!

Îl îmbrăţişa. Ahile îi privea radiind.

– Eu trebuie să-i îngrijesc, zise încet. Trebuie să fie în siguranţă.

Apoi îşi conduse familia – nu mai erau deloc ceata lui Poke – departe de cantina Helgăi, mergând toţi în şir. Asta până dădură colţul şi o rupseră la fugă, ţinându-se de mâini şi punând cât mai multă distanţă între ei şi cantina Helgăi. Tot restul zilei aveau să stea ascunşi. În grupuri de doi sau trei, huliganii urmau să-i caute.

Dar puteau să stea ascunşi pentru că azi nu mai erau nevoiţi să caute hrană. Supa le furnizase deja mai multe calorii decât obţineau în mod obişnuit, şi aveau şi pâinea.

Desigur, prima „taxă” pe acea pâine îi revenea lui Ahile, care nu mâncase supă. Fiecare copil îi oferi respectuos bucata lui de pâine noului lor tătic, iar el muşcă din fiecare mestecând încet şi înghiţind înainte de a trece la următoarea. Fu un ritual lung. Ahile luă câte o gură din fiecare bucată de pâine cu excepţia a două: a lui Poke şi a lui Bean.

– Mulţumesc, zise Poke.

Era atât de proastă, încât credea că e un gest de respect. Bean ştia mai bine. Nemâncând din pâinea lor, Ahile îi lăsa în afara familiei. Suntem morţi, gândi Bean.

De aceea Bean bătu în retragere, îşi ţinu gura şi se ţinu deoparte în următoarele câteva săptămâni. De asemenea se strădui să nu fie niciodată singur. Mereu era în raza de acţiune a unui alt puşti.

Dar nu stătu mult pe lângă Poke. Nu voia să-i rămână nimănui imaginea că ar fi asociat cu Poke.

Chiar de a doua zi în faţa cantinei Helgăi era un supraveghetor, şi din a treia zi un bec. Până la sfârşitul săptămânii adultul supraveghetor era un poliţist. Chiar şi aşa, Ahile nu-şi scotea grupul din ascunzătoare până nu venea bărbatul, apoi îşi ducea întreaga familie în faţa rândului şi-i mulţumea cu voce tare huliganului din faţă pentru că îl ajută să aibă grijă de copiii lui păstrându-le un loc în rând.

Totuşi era dificil pentru toţi să vadă cum îi privesc huliganii. Trebuiau să se poarte cât mai frumos când îi supraveghea gardianul, dar crima era în minţile tuturor.

Şi lucrurile nu evoluară în bine; huliganii nu se „obişnuiră”, în ciuda asigurărilor liniştitoare ale lui Ahile. Deşi Bean era hotărât să fie umil, ştia că trebuie făcut ceva pentru ca huliganii să nu-i

mai urască, iar Ahile, care considera că războiul se terminase şi obţinuse victoria, nu avea de gând să facă nimic.

Aşa că, atunci când îşi ocupă locul la rând, Bean se retrase deliberat printre ultimii din familie. De obicei Poke ocupa ultima poziţie – era modul ei de a încerca să pretindă că era cumva implicată în introducerea celor mici înăuntru. Dar de data asta Bean se aşeză intenţionat în spatele ei, sfredelit de privirea plină de ură a huliganului care ar fi trebuit să ocupe primul loc.

Chiar în dreptul uşii, unde femeia stătea lângă Ahile, amândoi părând mândri de familia lui, Bean se întoarse spre huliganul din spatele lui şi întrebă cât putu de tare:

– Unde sunt copiii tăi? Tu de ce nu-i aduci pe copiii tăi la cantină?

Huliganul ar fi mârâit ceva plin de răutate, dar femeia din uşă îl privea cu sprâncenele ridicate.

– Ai şi tu grijă de nişte copii mici? întrebă ea.

Era evident că ideea o încânta şi voia ca răspunsul să fie da. Şi, oricât de prost ar fi fost, huliganul ştia că e bine să le faci pe plac adulţilor care-ţi dau de mâncare. Aşa că spuse:

– Bineînţeles că da.

– Ei bine, să ştii că poţi să-i aduci şi pe ei. Aşa, ca tăticu' Ahile. Întotdeauna ne bucurăm să vedem copii mici.

Din nou Bean prinse curaj.

– Îi lasă pe cei cu copii mici să intre primii!

– Ştii, e o idee foarte bună, spuse femeia. Cred că o să fac din asta o regulă. Acum hai să ne mişcăm, copiilor le e foame.

Bean nu-i aruncă nici măcar o privire lui Ahile când intrară.

Mai târziu, după masă, când îndeplineau ritualul împărţirii pâinii cu Ahile, Bean ţinu să-i ofere din nou din pâinea lui, deşi era periculos să le reamintească tuturor că Ahile nu luase niciodată de la el. Totuşi astăzi trebuia să vadă cum îl priveşte Ahile după ce fusese atât de îndrăzneţ şi băgăreţ.

– Dacă aduc toţi copii mici, o să termine mai repede supa, spuse Ahile cu răceală. Ochii lui nu spuneau nimic – dar şi ăsta era un mesaj.

– Dacă devin toţi tătici, zise Bean, n-o să mai încerce să ne omoare.

Auzind asta, ochii lui Ahile reveniră puţin la viaţă. Se aplecă şi luă pâinea din mâna lui Bean. Muşcă din coajă şi rupse o bucată mare din ea. Mai mult de jumătate. O îndesă în gură şi o

mestecă încet, apoi îi întinse restul lui Bean.

Bean rămase nemâncat în acea zi, dar merita. Nu însemna că Ahile n-o să-l omoare într-o zi, dar cel puţin nu-l mai separa de restul familiei. Iar acel rest de pâine însemna mai multă hrană decât reuşea el singur să obţină într-o zi. De fapt, într-o săptămână.

Se împlini. Muşchii de la braţe şi picioare i se dezvoltară din nou. Nu obosea doar traversând strada. Ţinea mai uşor pasul cu ceilalţi. Toţi aveau mai multă energie. Erau sănătoşi în comparaţie cu ceilalţi copii ai străzii care nu aveau un tătic. Era limpede pentru oricine. Celorlalţi huligani n-ar fi trebuit să le fie greu să-şi recruteze propriile familii.

Sora Carlotta recruta copii pentru programul de pregătire al Flotei Internaţionale. Acest lucru provocase o mulţime de critici în ordinul ei, dar în final îşi câştigă dreptul s-o facă aducând în discuţie Tratatul de Apărare a Pământului, ceea ce reprezenta de fapt o ameninţare voalată. Dacă ar fi raportat că ordinul îi obstrucţiona munca în folosul F.I., ordinul ar fi putut pierde scutirile de impozite şi taxe. Ştia totuşi că atunci când războiul se va termina şi tratatul va deveni caduc va rămâne o călugăriţă în căutarea unui adăpost, căci nu va mai fi loc pentru ea printre Surorile Sf. Nicolae.

Dar mai ştia şi că misiunea vieţii ei era să aibă grijă de copii şi, aşa cum vedea ea lucrurile, dacă Gândacii vor câştiga următorul război, toţi copiii de pe Pământ vor muri.

Desigur, Dumnezeu nu intenţiona să se întâmple asta dar după părerea ei Dumnezeu nu voia nici ca robii Lui să stea degeaba aşteptând miracole divine salvatoare. El voia ca robii Lui să lucreze cât puteau de bine în folosul dreptăţii. Era deci datoria ei, ca soră a Sf. Nicolae, să-şi folosească instruirea în domeniul educaţiei copiilor pentru a servi efortul de război. Atât timp cât F.I. considera că merita să recruteze copii superdotaţi spre a-i antrena pentru posturi de comandă în bătăliile viitoare, ea îi va ajuta găsind copii care altfel ar fi fost trecuţi cu vederea. Ei n-ar fi plătit pe nimeni să facă ceva atât de lipsit de rezultate cum era cutreierarea străzilor murdare ale fiecărui oraş supraaglomerat din lume, căutând printre copiii subnutriţi şi sălbatici care cerşeau şi furau şi mureau de foame acolo; erau mici şansele de a găsi un copil ale cărui inteligenţă, abilităţi şi caracter să-l facă să reuşească în Şcoala de Luptă.

Totuşi, pentru Dumnezeu orice era posibil. Nu spunea El că cel slab va fi puternic, iar cel puternic va fi slab? Iisus nu se născuse ca fiu al unui umil tâmplar şi al miresei lui în provincia Galileii? Strălucirea copiilor născuţi pentru privilegii şi daruri, sau chiar numai pentru un trai îndestulat, cu greu ar atrage miraculoasa putere a lui Dumnezeu. Iar ea tocmai miracolul îl căuta. Dumnezeu făcuse omenirea după înfăţişarea Sa, crease bărbatul şi femeia. Niciun Gândac de pe o altă planetă n-o să distrugă ceea ce crease Dumnezeu.

Dar odată cu trecerea anilor însă entuziasmul ei, dacă nu şi credinţa ei, se ofilise puţin. Niciun copil nu obţinuse mai mult decât un succes parţial la teste.

Copiii aceştia erau într-adevăr luaţi de pe străzi şi antrenaţi, dar nu ajungeau la Şcoala de Luptă. Nu se înscriau pe traiectoria care să-i conducă la salvarea lumii. Aşa că ea începu să creadă că adevărata ei misiune era un alt fel de miracol – să dea copiilor speranţă, să găsească măcar câţiva pe care să-i scoată din mizerie, cărora autorităţile locale să le acorde o atenţie specială. îşi făcea o datorie din a-i indica autorităţilor pe cei mai promiţători dintre ei şi de a-i urmări în continuare. Unii din cei care fuseseră primele ei succese absolviseră deja colegiul; spuneau că-i datorau viaţa surorii Carlotta, dar ea ştia că viaţa i-o datorau de fapt lui Dumnezeu.

Apoi veni apelul de la Helga Braun din Rotterdam, anunţând-o despre anumite schimbări în comportamentul copiilor care veneau la cantina ei de caritate. Civilizare, îi spunea ea. Copiii, de la sine, deveneau civilizaţi.

Sora Carlotta sosi imediat să vadă un lucru care părea a fi un miracol. Şi într-adevăr, când văzu cu ochii ei, abia putu să creadă. Coada la cantină era acum formată din copii mici. În loc ca cei mari să-i îmbrâncească sau să-i intimideze ca nici măcar să nu mai încerce să intre în rând, ei îi conduceau, îi protejau, asigurându-se că fiecare are partea lui de hrană. La început Helga intrase în panică, temându-se că n-o să-i ajungă mâncarea – dar descoperi că dacă potenţialii binefăcători vedeau cum se poartă copiii, donaţiile lor creşteau. Acum erau din plin – ca să nu mai vorbim de ajutorul voluntarilor.

– Eram în pragul disperării, îi spuse ea surorii Carlotta. într-o zi mi-au spus că un camion l-a lovit pe unul dintre băieţi şi i-a rupt coastele. Bineînţeles că era o minciună, dar el zăcea acolo, chiar

în mijlocul rândului. Nici măcar n-au încercat să-l ascundă de mine. Eram gata să renunţ. Eram gata să-i las pe copii în mâinile lui Dumnezeu şi să mă mut cu fiul meu cel mare la Frankfurt, unde guvernul nu e obligat prin tratat să primească orice refugiat din orice parte a globului.

– Mă bucur că n-ai făcut asta, zise sora Carlotta. Nu-i poţi lăsa în mâinile lui Dumnezeu când Dumnezeu i-a lăsat pe mâna ta.

– Ei bine, tocmai asta e interesant. Probabil că bătaia aia de la coadă i-a făcut pe copii să vadă ce viaţă oribilă trăiesc, căci chiar din acea zi unul dintre băieţii mari – dar cel mai slab dintre ei, şchiop, căruia i se spune Ahile presupun că eu i-am dat numele ăsta cu ani în urmă pentru că, ştii, Ahile avea un călcâi vulnerabil – nu contează – Ahile a venit la coadă cu un grup de copii mici. Aproape că mi-a cerut protecţia, atrăgându-mi atenţia că ceea ce se întâmplase acelui biet băiat – eu îi spun Ulise, pentru că rătăceşte din cantină în cantină – e încă în spital, coastele i-au fost complet zdrobite, poţi să-ţi imaginezi atâta brutalitate? Ahile, deci, m-a atenţionat că acelaşi lucru se poate întâmpla şi celor mici, aşa că am făcut un efort suplimentar. Am venit mai devreme să supraveghez rândul, am bătut Poliţia la cap şi în final mi-au trimis un om, mai întâi erau voluntari, cu jumătate de normă, dar acum sunt angajaţi permanenţi – o să crezi că am supravegheat rândul încontinuu, dar vezi? Nu avea nicio importanţă, fiindcă ei nu se intimidează unul pe altul la coadă, ci undeva unde eu nu-i văd, deci, indiferent cât îi supravegheam, numai băieţii cei mai mari şi mai răi ajungeau în rând, şi da, sunt şi ei copiii lui Dumnezeu şi eu le dau să mănânce şi încerc să le citesc din Biblie în timp ce mănâncă, dar nu mai aveam tragere de inimă, ei erau atât de lipsiţi de suflet, de milă, dar Ahile, oricum, a luat un întreg grup, inclusiv pe cel mai mic copil pe care l-am văzut vreodată pe stradă, mi-a frânt inima, ei îi spun Bean, e atât de mic că pare de doi ani, dar am aflat între timp că are patru, şi vorbeşte ca unul de cel puţin zece, e atât de precoce, presupun că de asta a trăit până acum şi a ajuns sub protecţia lui Ahile, dar era numai piele şi os, lumea aşa zice despre cineva care e slab, dar în cazul lui Bean e chiar adevărat, nici nu ştiu de unde avea putere să meargă, să stea în picioare, braţele şi picioarele îi erau subţiri ca de furnică – nu e groaznic? Să-l compar cu Gândacii? Sau ar trebui să spun Furnicile, fiindcă acum se spune că „gândaci” e

un cuvânt urât în limba engleză, deşi Esenţiala nu e engleză, chiar dacă de aici provine, nu-i aşa?

– Deci, Helga, spui că a început cu acest Ahile.

– Spune-mi Hazie. Suntem prietene acum, nu-i aşa? O apucă de mână pe sora Carlotta: Ar trebui să-l vezi pe băiatul ăsta. Curaj! Viziune! Testează-l, soră Carlotta. E un lider! Un civilizator!

Sora Carlotta nu îi atrase atenţia că eroii civilizatori de cele mai multe ori nu sunt buni soldaţi. Era suficient că băiatul era interesant, şi că nu-l observase de prima dată. Îi reamintea faptul că trebuia să fie meticuloasă.

Dimineaţa devreme, pe întuneric, sora Carlotta sosi la uşa în faţa căreia se formase deja rândul. Helga îi făcu semn din cap, apoi îi indică ostentativ un tânăr mai degrabă frumos, înconjurat de copii mai mici. Abia când se apropie şi îl văzu făcând câţiva paşi îşi dădu seama cât de diform îi era piciorul drept. încercă să-i pună un diagnostic. Era un caz de rahitism? Un picior strâmb, rămas necorectat? O fractură care se vindecase prost?

Nu prea conta. Nu l-ar fi primit la Şcoala de Luptă cu o asemenea infirmitate.

Apoi văzu adoraţia din ochii copiilor, felul în care îi spuneau “tăticu'“ şi căutau aprobarea lui. Puţini adulţi erau taţi buni. Acest băiat de – cât? unsprezece ani? doisprezece? – învăţase deja să fie un tată extraordinar de bun. Protector, prevăzător, rege, zeu pentru cei mici. Tot ce-i faci celui din urmă dintre aceştia îmi faci mie. Iisus avea un loc special în inima Sa pentru acest Ahile. O să-l testeze, şi poate o să i se îndrepte piciorul; sau, dacă nu, vă găsi cu siguranţă un loc pentru el într-o şcoală bună într-un oraş din Olanda – pardon, Teritoriul Internaţional – care să nu fie copleşit de sărăcia disperată a refugiaţilor. El refuză,

– Nu-mi pot părăsi copiii, spuse.

– Cu siguranţă unul dintre ceilalţi poate avea grijă de ei. O fată îmbrăcată băieţeşte vorbi:

– Pot eu!

Dar era evident că nu putea – era ea însăşi prea mică. Ahile avea dreptate. Copiii lui depindeau de el, ar fi fost un gest iresponsabil să-i părăsească. Motivul pentru care ea era acolo era comportamentul lui civilizat; oamenii civilizaţi nu-şi părăsesc copiii.

– Atunci o să vin eu la tine, zise ea. După ce mâncaţi, du-mă unde trăiţi voi şi lăsaţi-mă să fac o mică şcoală pentru voi toţi. Doar pentru câteva zile, dar ar fi bine, nu-i aşa?

Ar fi fost bine. Trecuse mult timp de când sora Carlotta nu mai predase copiilor. Şi niciodată nu i se dăduse o asemenea clasă. Chiar în clipa în care munca ei începuse să i se pară inutilă. Dumnezeu îi dăduse o şansă. Poate era chiar un miracol. Nu-l făcuse Iisus pe olog să meargă? Dacă Ahile se descurca bine la teste, cu siguranţă că Domnul îi va vindeca şi piciorul, va face ca acest lucru să fie posibil pentru medicină.

– Şcoala e bună, zise Ahile. Niciunul din cei mici nu ştie să citească.

Sora Carlotta ştia, desigur, că, dacă Ahile ştia să citească, categoric nu ştia prea bine.

Dar fără să-şi dea seama de ce, poate fusese o mişcare aproape inobservabilă, când Ahile spuse că niciunul din cei mici nu ştie să citească, cel mai mic dintre ei, cel numit Bean, îi atrase privirile. Se uită la el, în ochii lui scânteietori ca nişte focuri într-o noapte întunecată, şi ştiu că el ştie să citească. Ştiu, fără să ştie cum, că nu pe Ahile, ci pe cel mic o trimisese Dumnezeu să-l găsească.

Se scutură de senzaţia aceea. Ahile era eroul civilizator, cel care făcea lucrarea lui Iisus. El era liderul pe care-l dorea F.I., nu pe cel mai mie şi mai slab dintre discipolii săi.

Bean stătu cât putu de tăcut în timpul lecţiilor, fără să vorbească şi fără să răspundă nici dacă sora Carlotta insista. Ştia că nu era bine ca toată lumea să afle despre el că ştie deja să citească şi să socotească, nici că înţelegea orice limbă care se vorbea pe stradă, culegând cuvintele noilor limbi aşa cum alţi copii culeg pietre, indiferent ce ar fi făcut sora Carlotta, indiferent ce talente ascunse ar fi avut, dacă celorlalţi puşti li s-ar fi părut cumva că Bean încearcă să iasă în evidenţă, să le-o ia înainte, ştia că n-ar mai fi avut ce căuta a doua zi la şcoală. Şi chiar dacă ea îi învăţa lucruri pe care el ştia deja să le facă, conversând cu ea afla multe indicii despre lumea largă, cunoştinţe şi dovezi de înţelepciune. Niciun adult nu-şi făcuse vreodată timp să le vorbească ore în şir El se bucura de sunetul unei limbi vorbite corect. Când preda o făcea în Esenţială, desigur, aceasta fiind limba străzii, dar fiindcă unii dintre copii învăţaseră deja olandeză, iar unii erau chiar vorbitori nativi de

olandeză, ea explica uneori părţile dificile în această limbă. Totuşi, când se simţea frustrată şt bombănea în barbă, o făcea în spaniolă, limba negustorilor din strada Jonker Frans, iar el încerca să deducă înţelesurile cuvintelor noi din bombăneala ei. Cunoştinţele ei erau ca un banchet, şi dacă vorbea cât mai puţin, putea să participe la festin.

La doar o săptămână de la începerea şcolii, făcu o greşeala. Ea le dăduse nişte hârtii scrise. Bean îşi citi imediat foaia. Era un „pretest" şi instrucţiunile spuneau că trebuie să încercuiască răspunsul corect la fiecare întrebare. Aşa că începu să încercuiască răspunsurile şi ajunsese deja la jumătatea paginii când îşi dădu seama că întreg grupul tăcea.

Se uitau toţi la el, pentru că sora Carlotta se uita la el.

– Ce faci, Bean? întrebă ea. Nu ţi-am spus încă ce să faci. Te rog să-mi dai foaia.

Prost, neatent, neglijent – dacă o să mori din cauza asta, Bean, o meriţi, îi întinse foaia.

Ea se uită peste ea, apoi din nou la el foarte atent.

– Termină testul, îi spuse.

Luă creionul din mâna ei. Îl plimbă peste hârtie. Se prefăcu că se luptă cu răspunsurile.

– Le-ai rezolvat pe primele cincisprezece într-un minut şi jumătate, zise sora Carlotta. Te rog să nu-mi spui că dintr-odată ai greutăţi la următoarea întrebare.

Vocea ei era seacă şi sarcastică.

– Nu pot s-o fac, spuse el. Mă jucam.

– Să nu mă minţi, zise Carlotta. Fă şi restul. Renunţă şi făcu tot testul. Nu-i luă mult. Era uşor. Îi întinse hârtia.

Ea îşi aruncă o privire peste foaie şi nu spuse nimic.

– Sper ca voi ceilalţi să aşteptaţi până termin instrucţiunile şi vă citesc întrebările. Daca încercaţi sa ghiciţi la cuvintele grele, o să greşiţi toate răspunsurile.

Apoi începu să citească cu voce tare fiecare întrebare şi toate răspunsurile posibile. Abia după aceea ceilalţi copii putură să treacă răspunsurile pe hârtie.

Sora Carlotta nu mai spuse nimic după aceea care să atragă atenţia asupra lui Bean, dar răul fusese făcut. Imediat după terminarea orelor, Sergentul veni peste Bean.

– Deci ştii să citeşti, zise. Bean ridică din umeri.

– Ne-ai minţit, zise Sergentul.

– N-am spus niciodată că nu ştiu.

– Ne-ai făcut de râs. De ce nu ne-ai învăţat şi pe noi? Pentru că încercam să supravieţuiesc, îşi spuse Bean în sinea lui. Pentru că n-am vrut să-i reamintesc lui Ahile că eu sunt cel deştept care a conceput planul iniţial care i-a adus lui familia asta. Dacă îşi aminteşte asta, îşi aminteşte şi că eu i-am spus lui Poke să-l ucidă.

Singurul răspuns fu o ridicare din umeri.

– Nu-mi place când cineva ne ascunde ceva.

Sergentul îl împunse cu piciorul.

Bean n-avea nevoie să i se facă un desen. Se ridică şi se îndepărtă de grup. Se terminase cu şcoala pentru el. Poate şi cu masa. Trebuia să aştepte până dimineaţa ca să afle asta.

Îşi petrecu după-amiaza singur pe străzi. Trebuia să fie atent. Fiind cel mai mic şi mai puţin important din familia lui Ahile, putea fi trecut cu vederea. Dar era foarte probabil ca cei care-l urau pe Ahile să-l fi considerat cel mai demn de ţinut minte. Se putea să le fi intrat în cap că să-l omoare pe Bean sau să-l bată măr şi să-l lase în drum: ar fi fost un avertisment pentru Ahile, care era încă prost văzut, chiar dacă viaţa tuturor se îmbunătăţise.

Bean ştia că erau mulţi huligani care gândeau aşa. În special cei care nu erau în stare să menţină o familie, pentru că erau prea răi cu copiii mici. Cei mici învăţau repede când un tătic devenea prea primejdios şi-l pedepseau lăsându-l singur la masă şi ataşându-se de alte familii. Mâncau înaintea lui. Altcineva îi proteja de el. El mânca ultimul. Dacă se termina mâncarea, nu primea nimic, iar Helgăi nu-i păsa pentru că nu era tătic, nu avea grijă de cei mici. Acelor huligani, celor de la margine, nu le plăcea cum mergeau lucrurile, şi nu uitau că Ahile fusese cel care le schimbase. Nu puteau nici să se ducă la alte cantine – se răspândise vestea printre adulţii care dădeau de mâncare, iar acum la toate cantinele se instituise regula ca grupurile cu copii mici să fie primele la rând. Dacă nu te puteai lipi de o familie, rămâneai flămând. Şi nimeni nu te respecta.

Totuşi, Bean nu rezistă să nu se apropie de unii din alte familii ca să audă ce vorbesc. Să afle cum funcţionează alte grupuri.

Răspunsul era la îndemână: nu funcţionau chiar aşa de bine. Ahile era într-adevăr un lider bun. Acea împărţire a pâinii nu exista în niciun alt grup. Dar existau o grămadă de pedepse,

huligani care îi băteau pe copiii care nu făceau ce vroiau ei. Care le luau pâinea pentru că nu făceau ceva, sau nu făceau destul de repede.

La urma urmelor, Poke făcuse alegerea corectă. Dintr-un noroc chior, sau poate pentru că nu era chiar atât de proastă. Pentru că-l alesese nu numai pe cel mai slab huligan, cel mai uşor de doborât, dar şi pe cel mai inteligent, pe cel care ştiuse cum să câştige şi să păstreze loialitatea celorlalţi. Ahile nu avusese nevoie decât de o şansă.

Doar că Ahile tot nu împărţea pâinea cu ea, iar acum ea începuse să-şi dea seama că asta era ceva rău, nu un lucru bun. Bean putea să vadă asta pe faţa ei în timp ce ceilalţi îndeplineau ritualul. Pentru că acum avea şi supă i-o aducea Helga la uşă – el lua bucăţele mult mai mici, şi în loc să muşte din ele le rupea şi le mânca zâmbind. Poke nu avea parte niciodată de acel zâmbet. Ahile n-avea s-o ierte vreodată, iar Bean vedea că pe ea începe s-o doară asta. Pentru că şi ea îl iubea acum pe Ahile, aşa cum îl iubeau toţi copiii, şi faptul că el o separa de ceilalţi era o cruzime.

Poate că i-a ajuns şi lui, gândi Bean. Poate că asta e răzbunarea lui.

Se întâmplă ca Bean să fie ghemuit în spatele unui chioşc de ziare când nişte huligani începură o discuţie în apropierea lui.

– Se tot laudă că o să-l facă pe Ahile să plătească pentru ce-a făcut.

– A, da, Ulise o să-l pedepsească, corect.

– Bine, poate nu aşa, de-a dreptul.

– Ahile şi tâmpită lui de familie o să-l încolţească. Şi de data asta n-o să mai lovească în piept. Aşa a zis, nu? O să-i spargă capul şi-o să-i împrăştie creierii pe stradă, asta o să-i facă Ahile.

– Nu-i decât un schilod,

– Ahile scapă din orice. Dă-te bătut.

– Sper ca Ulise să reuşească. Să-l omoare, să-l termine. Şi niciunul dintre noi n-o să-i primească pe bastarzii lui. Ai priceput? Nimeni nu-i primeşte. Îi lăsăm să moară, îi aruncăm pe toţi în râu.

Discuţia continuă aşa până când băieţii se îndepărtară de chioşc.

Apoi Bean se ridică şi plecă în căutarea lui Ahile.

3
RĂZBUNAREA

– Cred că am pe cineva pentru tine.

– Ai mai crezut asta si înainte.

– E un conducător înnăscut. Dar nu îndeplineşte condiţiile noastre fizice,

– Atunci iartă-mi că nu-mi pierd timpul cu el.

– Dacă trece de testele voastre severe de intelect şi personalitate, ar fi posibil ca problemele lui fizice să fie reparate cu o minusculă parte din bugetul F.I. alocat pentru nasturii de alamă sau pentru hârtia igienică.

– Nu ştiam că o călugăriţă poate fi sarcastică.

– Nu te pot bate cu nuiaua. În cazuri extreme recurg la sarcasm.

– Lasă-mă să văd testele.

– O să-ţi aduc să vezi băiatul. Şi dacă tot suntem aici, o să-ţi mai aduc unul.

– Tot cu probleme fizice?

– Mic. Tânăr. Dar aşa era şi Wiggin, din câte-am auzit. Ăsta a reuşit să înveţe singur să citească.

– Ah, soră Carlotta, mă ajuţi să-mi umplu orele searbede ale vieţii.

– Îl servesc pe Dumnezeu ferindu-te să faci prostii

Bean se duse direct la Ahile şi-i spuse ce auzise. Era prea periculos dacă Ulise ieşea din spital şi se zvonea că intenţionează să se răzbune pentru umilinţa îndurată.

– Credeam că s-a terminat, zise Poke tristă. Cu bătaia adică.

– Ulise a fost în spital tot timpul ăsta, spuse Ahile. Chiar dacă ştie despre schimbări, n-a avut încă timp să se prindă cum merge treaba.

– Deci rămânem împreună, hotărî Sergentul. Să te apărăm.

– S-ar putea să fie mai bine pentru toţi, spuse Ahile, dacă dispar câteva zile. Ca să fiţi voi în siguranţă.

– Şi cum intrăm la masă? întrebă unul dintre cei mici. N-o să ne lase să intrăm fără tine.

– Urmaţi-o pe Poke. Helga o să vă lase la fel ca şi până acum.

– Şi dacă te prinde Ulise? întrebă unul dintre cei mai mici. îşi şterse lacrimile, de frică să nu se facă de râs.

– Atunci o să mor, zise Ahile. Nu cred că o să se mulţumească

să mă bage în spital.

Copilul izbucni în plâns, ceea ce îl făcu pe încă unul să se smiorcăie, şi curând începu un cor de jeliruri care-l făcu pe Ahile să scuture din cap şi să râdă.

– N-o să mor. Voi o să fiţi mai în siguranţă dacă eu mă retrag, şi o să mă întorc după ce Ulise se mai răcoreşte si se obişnuieşte cu sistemul.

Bean privea şi asculta tăcut. Nu considera că Ahile se descurcă bine, dar îl avertizase şi astfel responsabilitatea lui încetase. Dacă Ahile se ascundea era ca şi cum ar căuta-o cu lumânarea – ar fi fost interpretat ca un semn de slăbiciune.

Ahile plecă pe furiş în timpul nopţii fără să le spună unde se duce, astfel ca niciunuia să nu-i poată scăpa accidental. Bean cochetă cu ideea de a-l urmări ca să vadă ce făcea cu adevărat, dar îşi dădu seama că era mai de folos să rămână cu grupul principal. La urma urmelor, Poke urma să fie de acum şeful lor, iar Poke nu era decât un şef obişnuit. Cu alte cuvinte, prost. Avea nevoie de Bean, chiar dacă ea nu-şi dădea seama.

În noaptea aceea Bean încercă să stea de pază, fără să ştie nici el de ce. În cele din urmă adormi şi visă şcoala, numai că nu era şcoala de pe trotuar sau din ganguri a surorii Carlotta, ci o şcoală adevărată, cu tablă şi scaune. Dar în vis Bean nu se putea aşeza în bancă. Plutea în aer, iar când voia să se aşeze zbura prin cameră. Sus, pe tavan, într-o nişă din zid, într-un loc secret întunecat, zbura din ce în ce mai sus şi se făcea din ce în ce mai cald şi...

Se trezi în întuneric. Bătea o briză rece. Simţea nevoia să facă pipi. Ar fi vrut să zboare. Faptul că visul se sfârşise aproape că-l făcea să plângă de tristeţe. Nu-şi mai amintea să fi visat vreodată că zboară. De ce trebuia să fie mic, cu picioarele astea scurte care să-l poarte din loc în loc?

Când zbura se putea uita în jos la toţi, putea să le vadă creştetele caraghioase. Putea să facă pipi sau să se găinăţeze ca păsările peste ei. Nu trebuia să se teamă pentru că, dacă se înfuriau, ei putea să zboare şi nu-l puteau prinde.

Bineînţeles, dacă eu aş putea să zbor, oricine altcineva ar putea să zboare şi aş fi tot cel mai mic şi mai încet şi oricum s-ar uşura pe mine.

N-avea rost să adoarmă la loc. Bean simţea asta. Era prea speriat, şi nu ştia de ce. Se ridică şi se duse în gang să urineze.

Poke era deja acolo. Privi în sus şi-l văzu.

– Lasă-mă singură o clipă, spuse.

– Nu, zise el.

– Nu mă lua cu prostii, băiete!

– Ştiu că stai ciuci să faci pipi, şi oricum nu mă uit.

Privindu-l cu răutate, aşteptă până ce el se întoarse cu spatele să urineze pe zid.

– Bănuiesc că dacă aveai de gând să le spui despre mine ai fi făcut-o deja, zise ea.

– Ştiu toţi că eşti fată, Poke. Când nu eşti de faţă, tăticu' Ahile vorbeşte despre tine cu „ea”.

– Nu e tăticu' meu.

– Mi-am închipuit, zise Bean. Aşteptă, cu faţa spre zid.

– Acum poţi să te întorci.

Era în picioare şi se încheia la pantaloni.

– Mi-e frică de ceva, Poke, zise Bean.

– De ce anume?

– Nu ştiu.

– Nu ştii de ce ţi-e frică?

– Tocmai asta mă sperie. Ea râse încet, sarcastic.

– Bean, toate astea nu înseamnă decât că ai patru ani. Copiii mici văd umbre în noapte. Sau nu le văd. În orice caz, le e frică.

– Nu şi mie, zise Bean. Când mi-e frică, înseamnă că ceva nu e în regulă.

– Ulise caută să-i facă rău lui Ahile, asta e.

– Asta nu te-ar întrista, nu-i aşa? Ea îi aruncă o privire aspră.

– Mâncăm mai bine ca niciodată. Toata lumea e fericită. A fost planul tău. Şi niciodată nu mi-a păsat dacă sunt şef sau nu.

– Dar îl urăşti, zise Bean. Ea ezită.

– Întotdeauna pare că-şi bate joc de mine.

– De unde ştii de ce le e frică celor mici?

– Pentru că şi eu am fost aşa, zise Poke. Şi-mi amintesc.

– Ulise n-o să-i facă niciun rău lui Ahile, spuse Bean.

– Ştiu asta.

– Pentru că tu plănuieşti să-l găseşti pe Ahile şi să-l protejezi.

– Plănuiesc să rămân aici şi să am grijă de copii.

– Sau poate plănuieşti să-l găseşti tu prima pe Ulise şi să-l omori.

– Cum? E mai mare ca mine. Cu mult.

– N-ai venit aici să faci pipi, zise Bean. Sau băşica ta e cât un

balon de gumă de mestecat.

– Ai ascultat?

Bean ridica din umeri.

– Nu m-ai lăsat să mă uit.

– Tu crezi prea multe, dar nu ştii destule ca să înţelegi ce se petrece.

– Cred că Ahile ne-a minţit în legătură cu ceea ce are de gând să facă, spuse Bean, şi mai cred că şi tu mă minţi, chiar acum.

– Obişnuieşte-te, zise Poke. Lumea e plini de mincinoşi.

– Lui Ulise nu-i pasă pe cine omoară. Ar fi la fel de fericit să te omoare pe tine în locul lui Ahile.

Poke scutură nerăbdătoare din cap.

– Ulise e un nimeni. N-o să facă rău nimănui. Se laudă doar.

– Atunci de ce eşti trează? întrebă Bean. Poke ridică din umeri.

– Tu ai de gând să încerci să-l omori pe Ahile, nu-i aşa, zise Bean, şi să faci să pară ca Ulise a făcut-o.

Ea căscă ochii mari.

– Ai băut o cană de tâmpenie azi-noapte?

– Sunt destul de deştept ca să-mi dau seama că minţi.

– Du-te şi culcă-te, zise ea. Du-te la ceilalţi copii. El o privi un timp, apoi făcu ce spusese ea.

De fapt, se prefăcu că o ascultă. Se întoarse în gaura în care dormeau, dar imediat se târî înapoi afară şi se caţără pe lăzi, bidoane, ziduri scunde, ziduri înalte, şi în final ajunse pe un acoperiş în pantă. Ajunse la marginea lui la timp ca s-o vadă pe Poke ieşind din gang în stradă. Mergea undeva. Să se întâlnească cu cineva.

Bean alunecă în josul unui burlan într-un butoi pentru apa de ploaie şi alergă pe strada Korte Hoog Jupaca. El încerca să nu facă zgomot, dar ea nu, şi mai erau şi zgomotele oraşului, aşa că ea nu-i auzi paşii. Rămase în umbra zidurilor, dar nu se ascunse prea mult. Ea mergea în linie destul de dreaptă – coti doar de două ori. Se îndrepta spre râu. Se întâlnea cu cineva.

Bean avea două bănuieli. Fie Ulise, fie Ahile. Pe cine altcineva mai cunoştea care să nu doarmă la ora asta? Dar de ce să se întâlnească cu ei? Să-l roage pe Ulise să-l lase în viaţă pe Ahile? Să se ofere, eroic, să-i ia locul? Sau să încerce să-l convingă pe Ahile să se întoarcă şi să-l înfrunte pe Ulise în loc să se ascundă? Nu, astfel de lucruri poate că Bean s-ar fi gândit să le facă – dar Poke nu gândea atât de departe.

Poke se opri în mijlocul unui spaţiu liber la docurile Scheepmakershaven şi se uită în jur. Apoi văzu ceea ce căuta. Bean se strădui să vadă şi el. Cineva aştepta în umbră. Bean se sui pe un tomberon mare, încercând să vadă mai bine. Auzi cele două voci – ambele de copii – dar nu putu înţelege ce spuneau. Oricine ar fi fost, era mai înalt ca Poke. Dar putea fi şi Ahile, si Ulise.

Băiatul o îmbrăţişa pe Poke şi o sărută.

Asta era într-adevăr bizar. Bean văzuse de multe ori adulţii făcând aşa ceva, dar de ce ar face-o copiii? Poke avea nouă ani. Erau desigur prostituate de vârsta asta, dar toată lumea ştia că tipii care le cumpărau erau nişte perverşi.

Bean trebuia să se mai apropie ca să audă ce spun. Se lăsă să cadă în spatele tomberonului şi merse tiptil în umbra unui chioşc. Ca şi când ar fi vrut să-i facă pe plac, cei doi se întoarseră cu faţa spre el; era invizibil în întuneric, cel puţin dacă stătea nemişcat. Nu-i vedea mai bine decât îl vedeau ei pe el, dar acum putea auzi frânturi din conversaţia lor.

– Ai promis, spunea Poke.

Băiatul mormăi ceva drept răspuns.

O şalupă care trecea pe râu mătură malurile cu farurile sale şi dezvălui faţa băiatului cu care era Poke. Ahile.

Bean nu vru sa vadă mai mult. Crezuse cândva că Ahile o s-o omoare pe Poke. (bestia asta dintre fete şi băieţi nu o prea înţelegea. Într-o atmosferă de ură, se întâmpla pur şi simplu. Tocmai când Bean începuse să înţeleagă lumea.

Se retrase şi o luă la fugă pe strada Posthoorn.

Dar nu se întoarse încă în culcuşul lor. Deşi aflase toate răspunsurile, mima încă îi mai tresărea; ceva nu e-n regulă, îi spunea, ceva nu e-n regulă.

Atunci îşi aminti că nu numai Poke îi ascundea ceva. Şi Ahile minţise. Ascundea ceva. Un plan. Oare numai întâlnirea lui cu Poke? Atunci la ce bun tot tărăboiul cu fereala de Ulise? Dacă Poke era iubita lui, nu trebuiau să se ascundă. Puteau s-o facă pe faţă. Unii huligani, cei mari, aşa făceau. Dar de obicei nu au iubite de nouă ani. Oare asta ascundea Ahile?

„Ai promis”, îi spusese Poke lui Ahile la docuri.

Ce promisese Ahile? De asta venise Poke la el – să-i amintească de ceea ce promisese. Dar ce ar fi putut Ahile să-i promită, ceva ce nu-i oferea deja ca făcând parte din familie?

Ahile nu avea nimic.

Deci îi promisese probabil că n-o să facă ceva. N-o s-o ucidă? Atunci ar fi tot o prostie chiar şi din partea lui Poke să meargă singură la el.

Să nu mă omoare pe mine, gândi Bean. Asta promisese. Să nu mă omoare pe mine.

Dar nu eu sunt pericolul, nu cel mai mare pericol. Poate că am spus să-l omoare, dar Poke era cea care-l pândise, care-l doborâse. Imaginea asta trebuie să fi rămas în mintea lui Ahile, probabil că şi-o amintea mereu, o visa, el zăcând la pământ şi o fată de nouă ani deasupra lui cu un bloc de zgură, ameninţând să-l ucidă. Un infirm ca el reuşise cumva să intre în rândurile huliganilor. Deci era un dur – dar întotdeauna băieţii care aveau picioarele sănătoase îşi băteau joc de el, era huliganul cel mai mic în rang. Cel mai penibil moment al vieţii lui trebuie să fi fost cel în care o fată de nouă ani îl doborâse şi o liotă de copii mici tăbărâseră pe el.

Poke, pe tine te acuză cel mai mult. Pe tine trebuie să te distrugă pentru a şterge amintirea aceea dureroasă.

Acum îi era limpede. Tot ce spusese Ahile astăzi era minciună. Nu se ascundea de Ulise. L-ar fi înfruntat pe Ulise – probabil o va face mâine. Dar când îl va înfrunta pe Ulise, Ahile va mai avea de adus o acuzaţie. Ai omorât-o pe Poke! îi va striga acuzaţia în faţă. Ulise ar părea stupid şi slab dacă ar nega asta după toată fanfaronada sa despre răzbunare. Ar putea chiar să admită că a omorât-o, doar ca să se laude. Apoi Ahile l-ar ataca pe băiat şi nimeni nu l-ar învinovăţi dacă l-ar ucide. Ar fi pur şi simplu autoapărare, ar fi apărarea familiei sale.

Ahile era al naibii de deştept. Şi răbdător. Amânase s-o ucidă pe Poke până când găsise pe altcineva pe care să dea vina.

Bean alergă înapoi s-o prevină. Cât se puteau mişca de repede picioarele lui mici, cu cei mai mari paşi pe care-i putea face. Alergă din răsputeri.

Nu era nimeni la docuri acolo unde se întâlniseră Poke si Ahile.

Bean se uită neajutorat în jur. Se gândi să strige, dar ar fi fost o prostie. Doar dacă Ahile o ura pe Poke cel mai mult nu însemna că-l iertase pe el, chiar dacă îl lăsase să-i dea din pâinea lui.

Sau poate c-am înnebunit degeaba. O îmbrăţişa, nu-i aşa? Ea a venit de bunăvoie, nu-i aşa? Sunt lucruri între băieţi şi fete pe care eu nu le înţeleg. Ahile ne întreţine, e protector, nu ucigaş. Mintea mea funcţionează aşa, mintea mea gândeşte la uciderea cuiva care e neajutorat doar pentru că ar putea deveni mai târziu periculos. Ahile e cel bun. Eu sunt cel rău, criminalul.

Ahile ştie cum să iubească. Eu nu.

Bean se plimbă pe marginea docurilor privind dincolo de canal. Apa era acoperită de o ceaţă joasă. Pe malul îndepărtat luminile străzii Boompjes sclipeau ca în ziua de Crăciun. Valurile clipoceau ca nişte săruturi pe piloni.

Privi râul de la picioarele lui. Ceva plutea în apă, lovindu-se de cheu.

Bean se uită un timp fără să înţeleagă. Dar apoi înţelese că ştiuse tot timpul despre ce e vorba, doar că nu voia să creadă. Era Poke. Moartă. Aşa cum se temuse Bean. Toţi cei de pe stradă vor crede că Ulise o omorâse, chiar dacă acest lucru nu va putea fi dovedit. Bean avusese dreptate întru totul. Orice s-ar petrece între băieţi şi fete, nu avea puterea să învingă ura, răzbunarea pentru o umilinţă.

Şi pe când stătea acolo, privind în jos în apă, înţelese: fie spun ce s-a întâmplat chiar acum, în clipa asta, tuturor, fie nu mai spun niciodată nimănui nimic, fiindcă dacă Ahile are vreo bănuială că am văzut ceea ce am văzut în noaptea asta o să mă omoare fără nicio ezitare. Ahile ar spune simplu: Ulise a atacat din nou. Apoi va pretinde că răzbună două morţi, nu una, şi-l va ucide pe Ulise.

Nu, Bean nu putea decât să păstreze tăcerea. Să se prefacă că n-a văzut trupul lui Poke plutind pe râu, faţa uşor de recunoscut în lumina lunii.

A fost o proastă. Proastă că nu a ghicit planurile lui Ahile, proastă că a avut încredere în el, proastă că nu m-a ascultat. Şi eu am fost prost, că am plecat în loc s-o atenţionez, poate i-aş fi salvat viaţa fiind un martor pe care Ahile nu-l putea prinde şi reduce la tăcere.

Datorită ei, el era în viaţă. Ea îi dăduse un nume. Ea ascultase planul lui. Iar acum murise din cauza asta, iar el nu putuse s-o salveze. Sigur, la început îi spusese să-l omoare pe Ahile, dar în final ea avusese dreptate să-l aleagă – era singurul dintre huligani care ar fi putut să-şi imagineze astfel lucrurile şi să le

ducă la îndeplinire cu asemenea stil. Dar şi Bean avusese dreptate. Ahile era un campion al minciunii, şi când decisese că Poke trebuie să moară, începuse să clădească minciunile cu care să-şi acopere crima – minciuni care s-o facă pe Poke să vină de bunăvoie undeva unde s-o poată ucide fără martori; minciuni care să-i asigure un alibi în ochii copiilor mai mici.

Am avut încredere în el, gândi Bean. Am ştiut de la început cum e, şi totuşi am avut încredere în el.

Ah, Poke, biata de tine, proasto, fată de treabă. Tu m-ai salvat, iar eu te-am abandonat.

Nu e numai vina mea. Ea s-a dus singură să se întâlnească cu el.

Singură cu el, ca să-mi salveze mie viaţa? Ce greşeală, Poke, să te gândeşti şi la altcineva decât la tine!

O să mor şi eu din cauza greşelilor ei?

Nu. Eu o să mor din cauza blestematelor mele de greşeli.

Dar nu în noaptea asta. Ahile nu pusese în aplicare niciun plan ca să scape de Bean. Dar de acum încolo, ori de câte ori va sta treaz noaptea, incapabil să aţipească, se va gândi că Ahile aşteaptă. Că îi numără zilele. Până când şi el va fi găsit în râu.

Sora Carlotta încerca să fie înţelegătoare cu durerea acestor copii, atât de curând după ce unul din ai lor fusese strangulat şi aruncat în râu. Dar moartea lui Poke era un motiv în plus să grăbească testele. Ahile încă nu fusese găsit – acum, că acest Ulise lovise încă o dată, era puţin probabil ca Ahile să iasă din ascunzătoare prea repede. Sora Carlotta nu avea de ales decât să continue cu Bean.

La început, băiatul fu neatent şi se descurcă prost. Sora Carlotta nu putu înţelege cum de greşea la părţile elementare ale testului, când era atât de inteligent, încât învăţase singur să citească. Trebuia să fie din cauza morţii lui Poke. Aşa că întrerupse testele şi vorbi cu el despre moarte, despre cum sufletul lui Poke fusese dus lângă Dumnezeu şi sfinţi, care aveau grijă de ea şi o făceau mai fericită decât fusese vreodată în viaţă. El nu păru interesat. Se descurcă chiar mai rău în următoarea fază a testelor.

Ei bine, dacă nu mergea compasiunea, poate mergea severitatea.

– Înţelegi pentru ce e testul ăsta, Bean? întrebă ea.

– Nu, zise el. Tonul vocii însemna, fără îndoială, „şi nici nu-mi

pasă”.

– Tu nu cunoşti decât viaţa pe străzi. Dar străzile din Rotterdam sunt doar o parte a unui oraş mare, iar Rotterdam e doar un oraş într-o lume cu mii de asemenea oraşe. Întreaga umanitate, Bean, la asta se referă testul. Pentru că Furnicile...

– Gândacii, zise Bean.

Ca tuturor copiilor străzii, eufemismul îi provoca dispreţ.

– O să se întoarcă, o să cureţe Pământul, o să omoare orice fiinţă vie. Testul ăsta e pentru a vedea dacă eşti unul din copiii care vor fi luaţi la Şcoala de Luptă şi antrenaţi să devină comandanţi ai forţelor care încearcă să-i oprească. Testul ăsta e pentru a salva lumea, Bean.

Pentru prima dată de când începuse testul, Beau ii acordă atenţie.

– Unde e Şcoala de Luptă?

– Pe o staţie orbitală în spaţiu. Dacă te descurci suficient de bine la test, o să fii astronaut, Bean!

Nu apăru niciun fel de înflăcărare copilărească pe faţa lui. Doar calcul.

– N-am făcut bine până acum, nu-i aşa? întrebă.

– Rezultatele testelor de până acum arată că eşti prea prost ca să mergi şi să respiri în acelaşi timp.

– Pot s-o iau de la capăt?

– Da, mai am o serie de teste, zise sora Carlotta.

– Dă-mi-le.

În timp ce-i aducea setul alternativ îi zâmbi, încercând să-l facă să se relaxeze.

– Deci vrei să fii astronaut, asta e? Sau vrei să faci parte din Flota Internaţională?

El o ignoră.

De data asta termină totul, chiar dacă testele erau concepute astfel încât să nu fie terminate în timpul alocat. Nu obţinuse punctajul maxim, dar era pe aproape. Atât de aproape, încât nimeni nu crezu rezultatele.

Ea îi dădu un alt set de teste, de data aceasta destinate copiilor mai mari – testele standard, de fapt, pe care le făceau copiii de şase ani aleşi pentru Şcoala de Luptă la vârsta normală. Nu se descurcă la fel de bine şi la acestea; erau prea multe experienţe pe care nu le trăise încă, pentru a fi în stare să înţeleagă conţinutul unor întrebări. Dar se descurcă remarcabil

de bine. Mai bine decât orice elev pe care îl testase ea vreodată.

Şi ea, care crezuse că Ahile era cel care avea potenţial! Cel mic, copilaşul ăsta, era cu adevărat uluitor. Nimeni n-ar fi crezut că îl găsise pe stradă, trăind la limita înfometării.

O suspiciune îşi făcu loc în mintea ei, şi după ce se termină cel de-al doilea test şi ea înregistra rezultatele, punându-le deoparte, se lăsă pe spate în scaun, îi zâmbi copilului cu ochi întunecaţi şi-l întrebă:

– A cui a fost ideea cu familiile copiilor de pe stradă?

– A lui Ahile, spuse Bean. Sora Carlotta aşteptă.

– Oricum, a fost ideea lui să-i spună familie.

Ea aşteptă în continuare. Dacă îi dădea timp, mândria ar fi scos multe lucruri la suprafaţă.

– Dar să avem un huligan care să-i protejeze pe cei mici a fost planul meu, zise Bean. I-am spus lui Poke şi ea s-a gândit şi a hotărât să-l aplice, dar a făcut o singură greşeală.

– Ce greşeală?

– A ales pentru a ne proteja un huligan nepotrivit.

– Vrei să spui pentru că nu a putut-o apăra de Ulise? Bean râse amar şi lacrimile îi alunecară pe obraz.

– Ulise umblă pe undeva lăudându-se cu ce are de gând să facă.

Sora Carlotta înţelese, dar nu vru să accepte.

– Atunci, tu ştii cine a ucis-o?

– Eu i-am spus să-l omoare. I-am spus că nu e potrivit. Am văzut asta pe faţa lui, când zăcea acolo la pământ, am văzut că n-o s-o ierte niciodată. Dar el e calculat. A aşteptat mult. N-a luat niciodată pâine de la ea. Asta ar fi trebuit s-o facă atentă. Nu trebuia să se ducă singură la el.

Acum plângea cu adevărat.

– Am crezut că mă proteja pe mine. Pentru că eu i-am spus prima dată să-l omoare. Am crezut că încerca să-l convingă să nu mă omoare.

Sora Carlotta încercă să-şi stăpânească emoţia din glas.

– Crezi că eşti în pericol din cauza lui Ahile?

– Acum, că ţi-am spus, sunt, zise el. Şi, după un moment de gândire: Deja eram. El nu uită. El se răzbună, întotdeauna.

– Îţi dai seama că Ahile nu mi se părea aşa mie, sau lui Hazie. Adică Helga. Nouă ne ne părea... civilizat.

Bean o privi ca pe o nebună.

– Nu asta înseamnă să fii civilizat? Să poţi aştepta să obţii ceea ce vrei?

– Tu vrei să pleci din Rotterdam şi să mergi la Şcoala de Luptă ca să poţi scăpa de Ahile.

Bean aprobă din cap.

– Dar ceilalţi copii? Crezi că sunt în pericol?

– Nu, zise Bean. El e tăticu' lor.

– Dar nu şi al tău. Chiar dacă a împărţit pâinea cu tine.

– A îmbrăţişat-o şi a sărutat-o, zise Bean. I-am văzut la docuri, ea l-a lăsat s-o sărute şi apoi i-a spus ceva despre o promisiune, iar eu am plecat, dar când mi-am dat seama am fugit înapoi, nu putea fi aşa mult, am alergat doar pe lângă vreo şase clădiri, şi ea era moartă şi cu ochii scoşi, plutind în apă, lovindu-se de docuri. El e capabil să te sărute şi apoi să te ucidă, dacă te urăşte suficient de mult.

Sora Carlotta bătu darabana cu degetele pe tăblia mesei.

– Ce dilemă!

– Ce-i aia o dilemă?

– Aveam de gând să-l testez şi pe Ahile. Cred că ar putea intra la Şcoala de Luptă.

Trupul lui Bean se încorda.

– Atunci nu mă trimite pe mine. Ori eu, ori el.

– Chiar crezi că... Vocea i se stinse. Crezi că o să încerce să te omoare acolo?

– Să încerce? Glasul îi suna dispreţuitor. Ahile nu se mulţumeşte să încerce.

Sora Carlotta ştia că trăsătura de care vorbea Bean, acea hotărâre lipsită de milă, era unul din lucrurile care se căutau la Şcoala de Luptă. îl făcea pe Ahile mai interesant pentru ei decât Bean. Acolo ei puteau reorienta o asemenea violenţă criminală spre un scop bun.

Dar civilizarea huliganilor de pe stradă nu fusese ideea lui Ahile. Bean fusese cel care se gândise la aşa ceva. Părea incredibil ca un copil atât de mic s-o conceapă şi s-o ducă la îndeplinire. Trofeul era acest copil, nu cel care trăia pentru o răzbunare rece. Un lucru era sigur. Ar fi fost o greşeală să-i aducă pe amândoi. Cu siguranţă putea să-l ia pe celălalt de pe străzi şi să-l ducă într-o şcoală aici, pe Pământ. Ahile ar fi devenit, desigur, cu adevărat civilizat, atunci când disperarea vieţii pe Stradă nu i-ar mai împinge pe copii să-şi facă unul

altuia asemenea lucruri oribile.
Apoi realiză la ce nonsens se gândea. Nu disperarea vieţii pe stradă îl împinsese pe Ahile s-o ucidă pe Poke. Ci mândria. Ca şi Cain, care crezuse că ruşinea era un motiv suficient ca să-şi omoare fratele. Ca şi Iuda, care nu ezitase sa sărute înainte de a ucide. Cum de se gândise să considere răul ca un produs mecanic al privaţiunilor? Toţi copiii străzii sufereau de frică şi foame, neajutorare şi disperare. Dar nu toţi deveneau asasini calculaţi, cu sânge rece.
Asta dacă Bean avea dreptate.
Dar ea nu se îndoia că Bean îi spusese adevărul. Dacă Bean minţea, însemna că trebuia să renunţe la a mai judeca firea copiilor. Gândindu-se acum, Ahile îi părea un şmecher alunecos. Un linguşitor. Tot ceea ce spunea urmărea să impresioneze. Dar Bean vorbea puţin, şi vorbea cinstit atunci când o făcea. Şi era mic, iar teama şi durerea lui erau reale.
Bineînţeles, şi el spusese ca un copil să fie ucis.
Dar numai pentru ca reprezenta un pericol pentru ceilalţi. Nu din mândrie.
Cum pot eu să judec? Oare nu Iisus ar trebui să-i judece pe vii şi pe morţi? De ce e în mâinile mele, când nu eu sunt cea potrivită?
– Te rog să rămâi aici, Bean, până trimit rezultatele testelor tale celor care iau deciziile la Şcoala de Luptă. Aici eşti în siguranţă.
El coborî privirea, aprobă din cap, apoi lăsă capul în poală şi începu să plângă.
Ahile se întoarse în adăpost de dimineaţă.
– Nu mai puteam sta departe, spuse. Ce-i prea mult strică.
Îi duse la masă ca de obicei. Dar Poke şi Bean nu erau acolo.
Apoi Sergentul îşi făcu rondul, trăgând cu urechea pe ici, pe colo, vorbind cu alţi copii, uneori şi cu adulţii, ca să afle ce se întâmplă, orice ar fi putut fi de folos. De la hamalii de la docurile Wijnhaven află despre cadavrul găsit de dimineaţă în râu. O fetiţă. Sergentul află unde era ţinut corpul până la sosirea autorităţilor. Nu se sfii, se duse direct la trupul acoperit cu o prelată şi fără să ceară voie nimănui ridică prelata şi se uită la ea.
– Ce faci, băiete?
– O cheamă Poke, zise el.

– O cunoşti? Ştii cine ar fi putut s-o ucidă?

– Un băiat pe nume Ulise, el a omorât-o, zise Sergentul. Apoi dădu drumul prelatei şi rondul lui luă sfârşit.

Ahile trebuia să afle că temerile lui fuseseră justificate, că Ulise lovea pe oricine putea din familie.

– N-avem altceva de făcut decât să-l omorâm, spuse Sergentul.

– A fost destulă vărsare de sânge, zise Ahile. Dar mă tem că ai dreptate.

Câţiva copii plângeau. Unul explică:

– Poke mi-a dat să mănânc când eram pe moarte.

– Gura, zise Sergentul. Mâncăm mai bine acum decât atunci când Poke era şef.

Ahile puse o mână pe braţul Sergentului ca să-i liniştească.

– Poke a făcut tot ce putea face şeful unei cete. Ea m-a introdus în familie. Deci, într-un fel, tot ce vă aduc eu, ea vă aduce.

Toţi dădură solemn din cap. Un puşti întrebă:

– Crezi că Ulise l-a omorât şi pe Bean?

– Mare pagubă, făcu Sergentul.

– Orice pierdere din familia mea e importantă, zise Ahile. Dar e de ajuns. Dacă Ulise nu pleacă imediat din oraş, e mort. Răspândeşte zvonul, Sergentule. Să se ştie pe străzi că provocarea rămâne valabilă. Ulise n-are ce căuta în nicio cantină din oraş până nu mă înfruntă. El a decis aşa, când a băgat cuţitul în ochii lui Poke.

Sergentul îl salută şi o luă la fugă. Întruchiparea eficienţei.

Doar că în timp ce alerga, plângea. Pentru că nu spusese nimănui cum murise Poke, că ochii ei erau o rană însângerată. Poate că Ahile aflase pe alte căi, poate că auzise deja, dar nu pomenise nimic până nu se întorsese Sergentul cu noutăţile. Poate. Sergentul ştia adevărul. Ulise nu ridicase mâna asupra nimănui. Ahile o făcuse. Aşa cum îi atenţionase Bean de la început. Ahile n-o s-o ierte niciodată pe Poke pentru că l-a învins. O omorâse acum pentru a putea da vina pe Ulise. Şi stătea acolo vorbind despre cât fusese ea de bună şi cum trebuiau ei să-i fie recunoscători ei că tot ce le aducea Ahile de fapt ea le aducea.

Deci Bean avusese tot timpul dreptate. În toate privinţele. Poate că Ahile era un bun tătic pentru familie, dar era şi un

ucigaş, şi nu ierta niciodată.

Poke ştia asta. Bean o avertizase, ea ştia, dar cu toate astea îl alesese pe Ahile drept tătic. Îl alesese şi apoi murise din cauza asta. Fusese ca Iisus despre care le vorbea Helga la cantină în timp ce mâncau. Murise pentru poporul ei. Iar Ahile era ca Dumnezeu. Îi făcea pe oameni să plătească pentru păcatele lor, indiferent care ar fi fost ele.

Important era să fie de partea lui Dumnezeu. Asta îi învăţa Helga, nu-i aşa? Să se pună bine cu Dumnezeu.

O să mă pun bine cu Ahile. O să-l onorez ca tătic, desigur, ca să pot supravieţui până mă fac destul de mare ca să mă descurc singur.

Cât despre Bean, ei bine, el era inteligent, dar nu suficient de inteligent ca să rămână în viaţă, şi dacă nu eşti destul de inteligent ca să rămâi în viaţă, mai bine să mori.

Când Sergentul ajunse la primul colţ de stradă ca să răspândească vestea că Ahile i-a pus interdicţie lui Ulise la toate cantinele din oraş, nu mai plângea. Durerea dispăruse. Acum nu mai era vorba decât despre supravieţuire. Sergentul ştia că, deşi Ulise nu omorâse pe nimeni, avusese totuşi intenţia, şi încă era important pentru siguranţa familiei ca el să moară. Moartea lui Poke era o scuză suficientă ca să ceară ca ceilalţi tătici să se dea deoparte şi să-l lase pe Ahile să se înfrunte cu el. După ce se va termina totul, Ahile va fi şeful tuturor familiilor din Rotterdam. Iar Sergentul va sta lângă el, cunoscând secretul răzbunării lui, dar fără să-l spună nimănui, pentru că doar aşa Sergentul, familia şi toţi copiii străzii din Rotterdam vor putea supravieţui.

4
AMINTIRI

– Am greşit în legătură cu primul. Testele sunt bune, dar nu are caracterul potrivit Şcolii de Lupta.

– Asta nu reiese din testele pe care mi le-ai arătat.

– E foarte isteţ. Dă răspunsurile corecte, dar nu sunt adevărate.

– Şi ce test ai folosit ca să determini asta?

– A comis o crimă.

– Mda, asta ar fi o problemă. Şi celălalt? Ce-aş putea face cu

un copil atât de mic? Peştii mici îi arunc în general înapoi în râu.

– Antrenează-l. Hrăneşte-l. Va creşte.

– N-are nici măcar un nume.

– Ba are.

– Bean? Ăsta nu e un nume, e o gluma.

– În final n-o să mai fie.

– Ţine-l tu până împlineşte cinci ani. Fă ce poţi mai bun din el şi arată-mi atunci rezultatele.

– Mai sunt şi alţi copii

– Nu, soră Carlotta. În toţi anii ăştia de căutări, el e cel mai bun pe care l-ai găsit. Şi nu mai e timp să cauţi altul. Învaţă-l pe ăsta câte ceva, şi atunci toată munca ta nu va fi fost în zadar, cel puţin din punctul de vedere al F. I.

– Mă sperii când spui că nu mai e timp.

– Nu văd de ce. Creştinii aşteaptă de milenii sfârşitul lumii

– Dar lumea nu se sfârşeşte.

– Deocamdată.

La început, Bean nu fu interesat decât de mâncare. Era destulă. Mânca tot ce îi puneau în faţă. Mânca până se sătura – cuvânt miraculos, care până acum nu avusese înţeles pentru el. Mânca până se ghiftuia. Mânca până i se făcea rău. Mânca atât de des, încât trebuia să iasă afară în fiecare zi, câteodată de două ori pe zi. Făcea haz pe tema asta cu sora Carlotta.

– Nu fac decât să mănânc şi să fac caca, zicea.

– Ca animalele pădurii, răspundea călugăriţa. E timpul să începi să-ţi câştigi singur hrana.

Bineînţeles, îi dădea deja lecţii zilnice de aritmetică, ca să-l aducă „la nivel”, deşi niciodată nu specifica nivelul la care se gândea. îi lăsa de asemenea timp să facă mişcare, iar uneori erau ore la care îl punea să stea jos şi să încerce să rememoreze fiecare detaliu din amintirile lui de demult. O fascina în special locul curat. Dar acolo existau limitări ale memoriei. Era foarte mic pe atunci, şi avea un limbaj foarte sărăcăcios. Totul era un mister. Îşi amintea că se căţărase pe grilajul de la pat şi căzuse pe podea. Nu putea merge bine. Era mai uşor să meargă de-a buşilea, dar îi plăcea să meargă în picioare pentru că aşa făceau oamenii mari. Se agăţa de obiecte şi se sprijinea de pereţi făcând progrese la mersul pe două picioare, şi se târa numai când avea de traversat un spaţiu deschis.

– Trebuie să fi avut opt sau nouă luni, spuse sora Carlotta.

Majoritatea oamenilor nu au amintiri atât de vechi.

– Îmi amintesc că erau toţi supăraţi. De asta am coborât din pat. Toţi copiii aveau necazuri.

– Toţi copiii?

– Cei mici, ca mine. Şi cei mai mari. Nişte adulţi au intrat, s-au uitat la noi şi au plâns.

– De ce?

– Ceva rău. Ştiam că o să se întâmple ceva rău tuturor celor din paturi. Aşa că am fugit. N-am fost eu primul. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu ceilalţi. I-am auzit pe adulţi ţipând şi înfuriindu-se când au găsit paturile goale. Eu m-am ascuns de ei. Nu m-au găsit. Poate i-au găsit pe ceilalţi, poate nu. Tot ce ştiu e că atunci când am ieşit din ascunzătoare paturile erau goale şi în cameră era foarte întuneric, cu excepţia unui indicator luminos pe care scria Ieşire.

– Ştiai să citeşti pe atunci? Părea sceptică.

– Când am ştiut să citesc, mi-am reamintit literele de pe indicator, spuse Bean. Au fost singurele litere pe care le-am văzut atunci. Bineînţeles că mi le-am amintit.

– Deci erai singur, paturile erau goale şi era întuneric.

– S-au întors. I-am auzit vorbind. Cele mai multe dintre cuvinte nu le înţelegeam. M-am ascuns iar. Şi când am ieşit, dispăruseră până şi paturile. În locul lor erau pupitre şi dulapuri. Un birou. Nu, nu ştiam nici ce e acela birou, dar acum ştiu ce e şi-mi amintesc că asta deveniseră camerele. Birouri. Oamenii intrau ziua şi lucrau acolo, la început doar puţini, dar ascunzătoarea mea nu mai era sigură dacă lucrau oameni acolo. Şi-mi era foame.

– Unde te-ai ascuns?

– Haide, că ştii. Nu-i aşa?

– Dacă ştiam, nu întrebam.

– Ai văzut cum am reacţionat când mi-ai arătat toaleta.

– Te-ai ascuns în WC?

– În rezervorul din spate. Era greu de ridicat capacul. Şi nici nu era confortabil înăuntru. Nu ştiam la ce foloseşte. Dar oamenii au început să-l folosească, iar apa urca şi cobora şi piesele se mişcau, şi m-am speriat. Aşa cum ţi-am spus, mi-era foame. De băut era destul, doar că făcusem chiar eu pipi. Scutecul îmi era aşa de plin de apă, încât a căzut. Eram în pielea goală.

– Bean, tu îţi dai seama ce-mi spui? Ai făcut toate astea

înainte de a împlini un an?

– Tu ai zis cât eram de mare. Pe atunci nu ştiam nimic despre vârstă. M-ai pus să-mi aduc aminte. Cu cât îţi povestesc mai mult, cu atât îmi amintesc mai mult. Dar dacă nu mă crezi...

– Eu... Te cred. Dar cine erau ceilalţi copii? Ce era locul unde ai trăit, locul acela curat? Cine erau adulţii? De ce i-au luat pe ceilalţi copii? S-a petrecut ceva ilegal, asta e sigur.

– Oricum, zise Bean, m-am bucurat să ies din toaletă.

– Dar ai spus că erai în pielea goală. Ai plecat aşa de acolo?

– Nu, am fost găsit. Am ieşit din toaletă şi m-a găsit un adult.

– Ce s-a întâmplat?

– M-a luat acasă. Aşa am făcut rost de rufe. Pe atunci le spuneam rufe.

– Vorbeai.

– Puţin.

– Şi adultul ăsta te-a luat acasă şi ţi-a cumpărat rufe.

– Cred că era îngrijitorul. Acum ştiu mai multe despre muncă şi cred că asta era. Lucra noaptea, dar nu avea uniformă ca paznicii.

– Ce s-a întâmplat?

– Atunci am aflat pentru prima dată despre legal şi ilegal. Nu era legal ca el să aibă un copil. L-am auzit strigând unei femei ceva despre mine şi n-am înţeles mare lucru, dar în final ştiu că el a pierdut şi ea a câştigat, şi el a început să-mi vorbească despre faptul că trebuie să plec, aşa că am plecat.

– Te-a lăsat pur şi simplu pe stradă?

– Nu, eu am plecat. Acum cred că avea de gând să mă dea altcuiva, şi părea speriat, aşa că am plecat înainte s-o facă. Dar nu mai eram dezbrăcat si înfometat. A fost de treabă. După ce am plecat, pot paria că n-a mai avut necazuri.

– Şi de atunci ai început să trăieşti pe stradă.

– Oarecum. Am găsit câteva locuri unde mi-au dat să mănânc. Dar de fiecare dată ceilalţi copii, mai mari, dacă vedeau că primesc de mâncare veneau ţipând şi cerşind, iar oamenii nu-mi mai dădeau mâncare pentru ca să nu fiu îmbrâncit de cei mari sau să-mi ia mâncarea din mână. Îmi era frică. Odată, un copil mai mare s-a înfuriat atât de rău pe mine că mănânc că mi-a băgat un băţ pe gât şi m-a făcut să vomit ce mâncasem. Chiar a încercat să mănânce el, dar n-a putut, i-a venit şi lui să vomite. Asta a fost perioada cea mai urâtă. M-am ascuns tot timpul

după aia. M-am ascuns. Mereu.

– Şi ai murit de foame.

– Am privit, zise Bean. Am mâncat câte ceva. Când şi când. N-am murit.

– Nu.

– Am văzut destui care au murit. Mulţi copii morţi. Şi mari, şi mici. M-am tot întrebat câţi din ei erau din locul acela curat.

– L-ai recunoscut pe vreunul?

– Nu. Niciunul nu arăta ca şi când ar fi trăit în locul curat. Toţi erau flămânzi.

– Bean, îţi mulţumesc că mi-ai spus toate astea.

– Tu m-ai întrebat.

– Îţi dai seama că un bebeluş n-ar fi putut supravieţui timp de trei ani?

– Atunci înseamnă că sunt mort.

– Eu... Eu cred că Dumnezeu a avut grijă de tine.

– Da. Da, sigur. De ce n-a avut grijă de toţi copiii ăia care au murit?

– I-a luat lângă inima Lui şi-i iubeşte.

– Atunci înseamnă că pe mine nu m-a iubit?

– Nu, te iubeşte şi pe tine, El...

– Pentru că dacă avea atâta grijă de mine mi-ar fi dat să mănânc din când în când.

– El te-a adus la mine. Are un plan măreţ pentru tine, Bean. Poate că tu nu ştii care e, dar Dumnezeu nu te-a ţinut ca prin minune în viaţă fără un motiv.

Bean obosise să discute despre asta. Părea aşa de fericită când vorbea despre Dumnezeu, dar el nici măcar nu-şi dăduse încă seama ce este Dumnezeu. într-un fel, ea voia să pună în seama lui Dumnezeu fiecare lucru bun, dar când era ceva rău fie nu aducea vorba de El, fie găsea un motiv pentru care lucrul respectiv să fie în final bun. Din punctul de vedere al lui Bean, copiilor morţi le-ar fi fost mai bine vii, doar cu ceva mai multă hrană. Dacă Dumnezeu îi iubea atât de mult, şi putea face tot ce vrea, atunci de ce nu era mai multă mâncare pentru copiii aceia? Iar dacă Dumnezeu voia ca ei să moară, de ce nu-i lăsase să moară mai repede, sau să nu se fi născut deloc, astfel ca ei să nu aibă atâtea necazuri şi să nu se mai zbată atâta să supravieţuiască, dacă el tot urma să-i ia lângă inima lui? Nimic din toate astea nu avea logică pentru Bean şi, cu cât îi explica

mai mult sora Carlotta, cu atât înţelegea mai puţin. Căci dacă exista cineva răspunzător, atunci acesta ar fi trebuit să fie cinstit, iar dacă nu era cinstit de ce s-ar fi bucurat atât sora Carlotta că el era răspunzător?

Dar când încerca să-i spună asemenea lucruri, ea se supăra şi vorbea şi mai mult despre Dumnezeu şi folosea cuvinte pe care el nu le cunoştea, şi deci era mai bine s-o lase să spună ce vrea ea şi să nu se certe.

Cititul îl fascina. Şi numerele. Le adora. Era grozav de bine să aibă hârtie şi creion ca să scrie cuvinte.

Şi hărţile. La început ea nu-l învăţă despre hărţi, dar erau câteva pe pereţi, iar formele lor îl fascinau. Se căţăra până la ele şi citea cuvintele scrise, şi într-o zi văzu numele râului şi îşi dădu seama că liniile albastre erau râuri, iar zonele cu şi mai mult albastru erau locuri cu apă mai multă decât într-un râu, apoi îşi dădu seama că unele din celelalte cuvinte erau aceleaşi nume care erau scrise pe indicatoarele de pe străzi şi astfel realiză că lucrul acela era într-un fel o imagine a Rotterdamului, şi atunci totul deveni logic. Rotterdam-ul aşa cum l-ar fi văzut o pasăre, dacă toate clădirile ar fi fost invizibile şi toate străzile ar fi fost goale. Găsi adăpostul lor, şi locul unde murise Poke, şi tot felul de alte locuri.

Când sora Carlotta află că înţelegea harta, se entuziasma, îi arătă hărţi în care Rotterdam-ul era doar un pachet de linii şi una pe care nu era decât un punct, şi alta pe care era atât de mic, încât nu putea fi văzut, dar ea ştia unde ar fi trebuit să fie. Bean nu-şi dăduse seama până acum că lumea era atât de mare. Şi că existau atâţia oameni.

Dar sora Carlotta se tot întorcea la harta Rotterdam-ului, încercând să-l facă să-şi amintească unde erau locurile din amintirile lui. Totuşi nimic nu mai era la fel pe hartă, nu era uşor, şi-i luă ceva timp să-şi dea seama care erau locurile unde oamenii îi dăduseră de mâncare. I le arătă Carlottei şi ea făcu un semn chiar pe hartă, la fiecare loc. După un timp observă că toate acele locuri erau grupate într-o singură zonă, oarecum înşirate, şi dacă trăgeau o linie de unde o găsise pe Poke înapoi prin timp ajungeau la...

La locul curat.

Numai că era prea greu. Fusese prea speriat când părăsise locul curat cu îngrijitorul. Nu ştia unde era. Şi adevărul era, după

cum spunea chiar sora Carlotta, că îngrijitorul putea locui oriunde în raport cu locul curat.

Deci tot ce putea găsi urmând în sens invers drumul lui Bean era apartamentul îngrijitorului, cel puţin cel în care locuise cu trei ani în urmă. Şi chiar şi aşa, ce putea să ştie îngrijitorul?

Putea să ştie unde era locul curat. Şi abia acum înţelese Bean: era important pentru sora Carlotta să afle de unde venea el.

Să afle cine era el cu adevărat.

Doar că... el ştia deja cine e cu adevărat. Încercă să-i spună.

– Sunt aici. Asta sunt eu cel adevărat. Nu mă prefac.

– Ştiu asta, zise ea râzând şi-l îmbrăţişa, ceea ce era bine. Se simţea bine. Când ea începuse prima dată să facă asta, el nu ştia ce să facă cu mâinile. Trebuise să-i arate cum s-o îmbrăţişeze şi el. Văzuse nişte copii – cei cu mamă şi tată – făcând asta, dar întotdeauna crezuse că se ţin strâns ca să nu cadă pe stradă şi să se piardă. Nu ştia că asta te face să te simţi bine. Trupul surorii Carlotta avea părţi tari şi părţi moi şi era foarte ciudat s-o îmbrăţişeze. Se gândea la Poke şi Ahile îmbrăţişându-se şi sărutându-se, dar nu voia s-o sărute pe sora Carlotta, şi chiar după ce se obişnui cu îmbrăţişările nu vru s-o facă. O lăsa să-l strângă în braţe. Dar nu se gândi niciodată s-o facă el. Pur şi simplu nu-i trecea prin minte.

Ştia că uneori îl îmbrăţişa în loc să-i explice unele lucruri, şi asta nu-i plăcea. Nu voia să-i spună de ce era important să găsească locul curat, şi îl lua în braţe şi zicea „O, dragul de tine” sau „O, bietul băiat”. Dar asta nu însemna decât că era vorba de ceva mai important decât voia să spună, şi credea că el e prea prost sau prea ignorant ca să înţeleagă dacă ar fi încercat să-i explice.

Încercă să-şi amintească cât mai multe, doar că acum nu-i mai spunea ei totul pentru că nici ea nu-i spunea lui totul şi nu era cinstit Va găsi locul curat de unul singur. Fără ea. Şi apoi o să-i spună, dacă va hotărî el că e bine pentru el ca ea să ştie. Pentru că ce s-ar întâmpla dacă ea ar considera un răspuns greşit? L-ar lăsa din nou pe străzi? Nu l-ar mai lăsa să meargă la şcoala din cer? Pentru că asta îi promisese la început, abia după ce dăduse testele îi spusese că se descurcase foarte bine, dar nu putea să meargă în cer decât după ce împlinea cinci ani şi poate nici atunci pentru că decizia nu era întru totul a ei, şi atunci el înţelese că ea s-ar putea să nu aibă puterea să-şi ţină

toate promisiunile. Nici măcar cea de a-l feri de Ahile. De aceea trebuia sa afle de unul singur.

Studie harta. Îşi imagină locurile. Vorbi cu sine în timp ce adormea, vorbi şi se gândi şi rememora, încercând să-şi readucă în minte faţa îngrijitorului, şi camera în care trăia, şi scările de afară unde femeia cea rea stătuse şi ţipase la el.

Într-o zi, când consideră că-şi amintise suficient, Bean se duse la toaletă – îi plăceau toaletele, îi plăcea să tragă apa, deşi îl speria să vadă lucrurile dispărând aşa – şi în loc să se întoarcă în clasa surorii Carlotta, o luă în partea opusă pe condor şi ieşi pe uşă în stradă, şi nimeni nu încercă să-l oprească.

Abia atunci îşi dădu seama de greşeală. Fusese atât de preocupat să-şi amintească locuinţa îngrijitorului, încât nu-i trecuse prin cap că habar n-avea unde se află locul acesta pe hartă. Nu era într-o parte a oraşului pe care o cunoştea. De fapt, nici măcar nu părea a fi din aceeaşi lume. În locul unei străzi pline de oameni care împingeau cărucioare sau mergeau pe jos, pe biciclete sau pe role dintr-un loc în altul, strada era aproape goală, şi peste tot erau parcate maşini. Nu era nici măcar un singur magazin. Doar case şi birouri, sau case transformate în birouri cu firme mici la intrare. Singura clădire diferită era cea din care tocmai ieşise. Era masivă şi pătrată şi mai mare decât celelalte, dar nu avea nicio firmă la intrare.

Ştia unde trebuia să meargă, dar nu ştia cum să ajungă de aici acolo. Iar sora Carlotta va începe în curând să-l caute.

Primul lui gând fu să se ascundă, dar îşi aminti că ca ştia toată povestea cu ascunsul din locul curat, deci şi ea s-ar fi gândit la fel şi l-ar fi căutat într-o ascunzătoare apropiată de clădirea cea mare.

O luă la fugă. Era surprinzător de puternic acum. Simţea că putea fugi tot atât de repede cum zboară o pasăre, şi n-ar fi obosit, ar fi putut alerga la nesfârşit. Până la colţ şi după aceea pe o altă stradă.

Apoi pe altă stradă, şi pe încă una, până s-ar fi rătăcit, doar că fusese complet rătăcit de la început şi când eşti complet rătăcit nu te poţi rătăci şi mai mult. Pe când mergea şi alerga de-a lungul şi de-a latul străzilor şi străduţelor, îşi dădu seama că nu avea altceva de făcut decât să găsească un canal sau un curs de apă şi acesta l-ar fi condus la râu sau la un loc pe care să-l recunoască. Aşa că la primul pod urmări în ce direcţie curge apa

şi alese străzile pe care să rămână în apropierea ei. Încă nu ştia unde se află, dar cel puţin îşi făcuse un plan.

Planul funcţiona. Ajunse la râu şi merse de-a lungul lui până recunoscu, departe şi parţial ascuns de un cot al cursului de apă, Maasboulevard, care ducea la locul unde fusese ucisă Poke.

Cotul râului îl ştia de pe hartă. Ştia unde erau toate semnele surorii Carlotta. Ştia că trebuie să treacă de locul unde trăise când era pe străzi pentru a se apropia de acela unde locuia îngrijitorul. Asta nu era uşor, deoarece acolo era cunoscut, iar sora Carlotta poate pusese chiar poliţia să-l caute şi ei ar fi căutat acolo pentru că acolo erau toţi copiii străzii şi s-ar fi aşteptat ca el să redevină copil al străzii.

Ceea ce uitau ei era că lui Bean nu-i mai era foame. Şi dacă nu-i mai era foame, nu se mai grăbea.

O luă pe ocolite. Departe de râu, departe de zona oraşului unde trăiau copiii străzii. Ori de câte ori străzile începeau să se aglomereze, el lărgea cercurile şi se ţinea departe de locurile pline de lume. Îşi petrecu restul zilei şi cea mai mare parte din următoarea făcând un ocol atât de mare, încât la un moment dat părăsi Rotterdam-ul, văzu un fel de peisaj de ţară ca în poze – pământ cultivat şi drumuri construite mai ridicate faţă de terenul din jur. Sora Carlotta îi explicase odată că cele mai multe terenuri agricole erau sub nivelul mării, şi numai digurile mari opreau marca să nu năvălească peste pământ şi să-l acopere. Dar Bean ştia că n-o să se apropie vreodată de vreunul din diguri. Oricum, nu mergând pe jos.

Se întoarse în oraş, în districtul Schiebroek, şi a doua zi târziu după-amiaza recunoscu numele străzii Rindijk, iar în curând găsi o stradă care o intersecta şi al cărei nume îl cunoştea, şi auzi vorbindu-se într-o limbă necunoscută. Fiindcă acum putea citi firma de deasupra restaurantului, îşi dădu seama că era armean, şi probabil în acea limbă vorbea femeia.

Pe unde o luase ca să ajungă aici? Simţise mirosul mâncării când trecea pe acolo? Merse puţin în sus şi-n jos, într-o parte şi-n alta, ca să se orienteze.

– Ce faci aici, grasule?

Erau doi puşti de vreo opt ani. Scangalagii, dar nu huligani. Probabil făceau parte dintr-o ceată. Nu, dintr-o familie, acum când Ahile schimbase totul. Dacă schimbarea ajunsese şi în partea asta a oraşului.

– Trebuia să mă întâlnesc aici cu tăticul meu, zise Bean.
– Cine e tăticu' tău?
Bean nu era sigur dacă ei înţelegeau prin “tătic” tatăl său sau tăticul “familiei”. Riscă totuşi şi spuse “Ahile”. Ei îl luară în râs.
– E departe, jos, la râu, de ce s-ar întâlni aici cu un gras ca tine?
Dar batjocura lor n-avea importanţă – important era că reputaţia lui Ahile se răspândise atât de departe în oraş.
– Nu trebuie să vă explic vouă treburile lui, zise Bean. Şi toţi copiii din familia lui Ahile sunt graşi ca mine. Atât de bine mâncăm.
– Sunt toţi scunzi ca tine?
– Am fost mai înalt, dar am pus prea multe întrebări, spuse Bean împingându-i şi traversând Rozenlaan spre zona în care era cel mai probabil să se afle apartamentul îngrijitorului.
Ei nu-l urmăriră. Era magia numelui lui Ahile – sau poate bravada lui Bean care le dăduse de înţeles că nu se temea de ei.
Nu i se părea nimic familiar. Continuă să se învârtă ca să vadă dacă recunoaşte locurile privind din direcţia în care ar fi trebuit să meargă după ce părăsise apartamentul îngrijitorului. Nu-i fu de folos. Hoinări până se întunecă, şi chiar şi după aceea.
Până ce, din întâmplare, se trezi la picioarele unui felinar, încercând să citească un indicator, când o serie de iniţiale zgâriate pe stâlp îi atraseră atenţia. PvDVM. Habar n-avea ce înseamnă, nu se gândise la ele în cursul încercărilor sale de a-şi aminti, dar acum ştia că le mai văzuse şi înainte. Şi nu o dată. Le văzuse de mai multe ori. Apartamentul îngrijitorului era foarte aproape.
Se întoarse încet, cercetând zona, şi-l văzu. Un mic bloc de apartamente cu scări şi în interior, şi în exterior.
îngrijitorul locuia la ultimul etaj. Parterul, primul etaj, al doilea etaj, al treilea. Bean se duse la cutiile de scrisori şi încercă să citească numele, dar erau puse prea sus pe perete şi numele erau şterse, iar unele etichete lipseau cu totul.
Adevărul era că nu ştiuse niciodată numele îngrijitorului. N-avea niciun motiv să creadă că l-ar fi recunoscut chiar dacă ar fi reuşit să citească plăcuţele de pe cutiile de scrisori.
Scara exterioară nu ducea până la ultimul etaj. Probabil fusese construită pentru un cabinet medical de la primul etaj. Şi pentru că era întuneric, uşa din capătul scărilor era încuiată.

Nu avea altceva de făcut decât să aştepte. Fie aştepta toată noaptea, iar dimineaţa intra în clădire pe una dintre uşi, fie cineva avea să se întoarcă acasă noaptea, iar Bean se strecura înăuntru în urma lui.

Aţipi şi se trezi, adormi şi se trezi din nou. Se temea să nu-l vadă vreun poliţist şi să-l alunge, şi când se trezi a doua oară renunţă să se mai amăgească că stă de pază, se târî sub scări şi se ghemui acolo să-şi petreacă noaptea.

Îl trezi râsul unui beţiv. Era încă întuneric, şi începuse să plouă puţin – totuşi nu cât să picure de pe scară: hainele lui erau uscate. Scoase capul să vadă cine râde. Erau un bărbat şi o femeie, amândoi ameţiţi de alcool, bărbatul pipăind-o şi ciupind-o pe furiş, ea apărându-se fără convingere.

– Nu poţi aştepta? zise ea.

– Nu, răspunse el.

– O să adormi fără să faci nimic.

– De data asta nu, zise el. Apoi vomită.

Ea păru dezgustată şi se îndepărtă de el. El o urmă clătinându-se.

– Acum mă simt mai bine, spuse. O să fie bine.

– Preţul a crescut, zise ea cu răceală. Şi să te speli pe dinţi înainte.

– Bineînţeles că mă spăl pe dinţi.

Erau chiar la intrarea în clădire. Bean aşteptă să se strecoare după ei.

Apoi îşi dădu seama că nu mai trebuie să aştepte. Bărbatul era îngrijitorul din vremurile trecute.

Bean ieşi din umbră.

– Mulţumesc că l-ai adus acasă, îi spuse el femeii. Amândoi îl priviră surprinşi.

– Tu cine eşti? întrebă îngrijitorul.

Bean o privi pe femeie cu ochii mari.

– Sper că nu e chiar atât de beat, zise. Se întoarse spre îngrijitor: Mama n-o să se bucure să te vadă că vii iar acasă în halul ăsta.

– Mama! făcu îngrijitorul. Despre cine dracu' vorbeşti?

Femeia îl îmbrânci pe îngrijitor. Era atât de dezechilibrat, încât bâjbâi până la zid, apoi se lăsă să cadă în fund pe trotuar.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama, zise ea. Mă duci acasă la soţia ta?

– Nu sunt căsătorit, spuse îngrijitorul. Copilul ăsta nu-i al meu.

– Sunt convinsă că spui adevărul în ambele cazuri, zise femeia. Dar ar fi totuşi bine să-l laşi să te ajute să urci scările. Mama te aşteaptă.

Se îndepărtă.

– Şi cei patruzeci de guldeni ai mei? întrebă el plângăcios, cunoscând deja răspunsul.

Ea făcu un gest obscen şi dispăru în noapte.

– Bastard nenorocit, făcu îngrijitorul.

– Trebuia să-ţi vorbesc între patru ochi, zise Bean.

– Cine dracu eşti? Cine e mama ta?

– Sunt aici ca să aflu asta, spuse Bean. Eu sunt copilul pe care l-ai găsit şi l-ai adus acasă. Acum trei ani.

Bărbatul îl privi stupefiat.

Brusc apăru o lumină, apoi alta. Bean şi îngrijitorul erau scăldaţi în raze de lumină intermitente. Patru poliţişti îi înconjurară.

– Nu te osteni să fugi, puştiule, spuse un poliţist. Nici tu, domnule Distracţie.

Bean recunoscu vocea surorii Carlotta.

– Nu sunt infractori, zise ea. Vreau doar să vorbesc cu ei. Acasă la el.

– M-ai urmărit? o întrebă Bean.

– Ştiam că-l cauţi, răspunse ea. Nu voiam să mă amestec până nu-l găseşti. În caz că te crezi isteţ, tinere, află că am interceptat patru cuţitari şi doi codoşi care umblau după tine.

Bean făcu ochii mari.

– Crezi că am uitat cum să mă descurc cu ei? Sora Carlotta ridică din umeri.

– Nu voiam să fie asta prima dată când faci o greşeală în viaţă.

Avea o notă de sarcasm în glas.

– După cum ţi-am spus, n-am avut ce afla de la Pablo de Noches. E un imigrant care trăieşte doar ca să plătească prostituatele. Unul dintre rataţii inutili atraşi aici de când Olanda a devenit teritoriu internaţional.

Sora Carlotta stătuse răbdătoare, aşteptând ca inspectorul să-şi încheie seria de „ţi-am spus eu”. Dar când vorbi despre oameni inutili, nu se putu abţine să nu-l contrazică.

– A luat copilul ăsta, zise. L-a hrănit şi a avut grijă de el.

Inspectorul o contrazise.

– Aveam nevoie de încă un copil al străzii? Pentru că numai asta pot face oamenii ca el.

– N-ai învăţat chiar nimic de la el, zise sora Carlotta. Ai aflat locul unde a fost găsit copilul.

– Iar cei care au închiriat clădirea pe atunci sunt de negăsit. Un nume de companie care n-a existat niciodată. Nimic de care să ne legăm. N-avem cum să le luăm urma.

– Dar acest nimic tot e ceva. Ţi-am spus că oamenii ăştia au avut mulţi copii acolo, şi au închis în grabă, luându-i pe toţi copiii, în afară de unul. Îmi spui că firma a folosit un nume fals şi nu i se poate da de urmă. Deci, din experienţa ta, asta nu-ţi spune nimic despre ceea ce se petrecea în clădirea aia?

Inspectorul ridică din umeri.

– Ba da. Era evident o fermă de organe. Ochii surorii Carlotta se umplură de lacrimi.

– Asta e singura posibilitate?

– În familiile bogate se nasc o mulţime de copii cu probleme, zise inspectorul. Există o piaţă ilegală pentru organe de copii şi sugari. Noi închidem fermele de organe ori de câte ori aflăm unde sunt. Poate că ne apropiasem prea mult de ferma asta şi ei au mirosit ceva şi au închis prăvălia. Dar în tot departamentul nu avem niciun document referitor la vreo fermă de organe descoperită în perioada respectivă. Deci e posibil să fi închis din alt motiv. Până la urmă, n-avem nimic.

Răbdătoare, sora Carlotta ignoră incapacitatea lui de a observa valoarea acestei informaţii.

– De unde provin copiii?

Inspectorul o privi fără expresie. Ca şi cum ar fi crezut că ea îi cere să-i explice realităţile vieţii.

– La ferma de organe, zise ea. De unde au copiii? Inspectorul ridică din umeri.

– De obicei, avorturi în stadii avansate ale sarcinii. Aranjamente cu clinicile, mită. Chestii de astea.

– Asta e singura sursă?

– Ei, nu ştiu. Răpiri? Nu cred că au o pondere prea mare, nu sunt chiar atâţi copii care să treacă de sistemele de securitate ale spitalelor. Oameni care îşi vând copiii? Da, am auzit de asta. Refugiaţi săraci care ajung aici cu opt copii, şi numai după câţiva ani au doar şase, şi plâng cei care au murit, dar nu pot

dovedi nimic? Nu e o pistă pe care s-o putem urma.

– Motivul pentru care întreb, zise sora Carlotta, e că acest copil este neobişnuit. Extrem de neobişnuit.

– Are trei braţe? întrebă inspectorul.

– E sclipitor. Precoce. A evadat din locul acela înainte de a împlini un an. Înainte de a putea merge.

Inspectorul se gândi o clipă.

– S-a târât?

– S-a ascuns în rezervorul unei toalete.

– A ridicat capacul înainte de a împlini un an?

– A zis că i-a fost greu să-l ridice.

– Nu, era probabil din plastic ieftin, nu porţelan. Ştii cum sunt instalaţiile din instituţiile publice.

– Oricum, îţi dai seama de ce vreau să aflu cine sunt părinţii lui. O combinaţie miraculoasă.

Inspectorul ridică din umeri.

– Unii copii se nasc inteligenţi.

– Dar există şi o componentă ereditară, inspectore. Un copil ca ăsta ar trebui să aibă părinţi… remarcabili. Părinţi care probabil strălucesc datorită propriei lor inteligenţe.

– Poate. Sau poate nu, zise inspectorul. Adică, unii dintre refugiaţi pot să fie inteligenţi, dar trăiesc vremuri disperate. Ca să-i salveze pe ceilalţi copii, pot să vândă un sugar. E chiar un lucru inteligent. Nimic nu-i exclude pe refugiaţi ca posibili părinţi ai băiatului sclipitor pe care-l ai tu.

– Presupun că e posibil, zise sora Carlotta.

– Mai multe informaţii n-o să obţinem. Pentru că acest Pablo de Noches nu ştie nimic. Abia a putut să-mi spună numele oraşului din Spania de unde a venit.

– Era beat când a fost interogat.

– O să-l interogăm din nou când o să fie treaz, zise inspectorul. Dacă mai aflăm ceva, îţi spunem. între timp va trebui să te descurci cu ceea ce ţi-am spus deja, fiindcă nu avem mai multe date.

– Deocamdată ştiu tot ce am nevoie, spuse sora Carlotta. Destul ca să înţeleg că acest copil e un adevărat miracol, adus de Dumnezeu pentru un scop măreţ.

– Nu sunt catolic.

– Dumnezeu te iubeşte în aceeaşi zi, zise sora Carlotta veselă.

Partea a II-a – LANSATUL

5

EŞTI GATA?

– Îmi aduci să îndrum un copil al străzii în vârstă de cinci ani?

– Ai văzut rezultatele.

– Şi ar trebui să le iau în serios?

– Fiindcă programul Şcolii de Luptă se bazează pe încrederea în programul nostru de testare a copiilor, da, ar trebui să iei în serios rezultatele astea. Am făcut o mică cercetare. Niciun copil n-a avut rezultate mai bune. Nici măcar vedeta ta.

– Nu de validitatea testelor mă îndoiesc. Ci de persoana care le-a făcut.

– Sora Carlotta e călugăriţa. N-o să găseşti niciodată o persoană mai cinstită.

– Se ştie că oamenii cinstiţi se înşală. Doreşti cu atâta disperare, după ani de căutare, să găseşti un copil doar unul – a cărui valoare să facă toată munca asta să merite.

– Ea l-a găsit pe el.

– Uită-te cum l-a găsit. Primul ei raport ne informa despre Ahile, iar celălalt – Bean ăsta. Leguma asta – a apărut după ce s-a răzgândit. Atunci Ahile a dispărut, nu mai pomeneşte de el – oare a murit? Nu încerca sa obţină o operaţie la picior pentru el? Iar acum Mazăre Verde ăsta e candidatul ei.

– El îşi spune „Bean”. La fel cum Andrew Wiggin al tău îşi spune „Ender”.

– Nu e Andrew Wiggin al meu.

– Şi nici Bean nu e copilul surorii Carlotta. Daca ar fi fost tentată să facă testele de mântuială sau să le administreze incorect, de mult ar fi împins alţi şi alţi elevi în program, şi am fi ştiut deja că nu e de încredere. Dar ea n-a făcut asta niciodată. Renunţă singură la cei mai promiţători copii ai ei, apoi le găseşte loc în vreo şcoală civilă de pe Pământ. Cred că te irită mai mult pentru că ai decis deja să te concentrezi asupra lui Wiggin, şi nu vrei să-ţi fie distrasă atenţia.

– Când mi-a slăbit mie atenţia?

– Dacă analiza mea e greşită, îmi cer scuze.

– Bineînţeles că o să-i acord micuţului o şansă. Chiar dacă nu am deloc încredere în testele alea.

– Nu doar o şansă. Promovează-l. Testează-l. Provoacă-l. Nu-l

lăsa să lâncezească.

– Subestimezi programul. Noi promovăm, testam şi provocăm toţi elevii.

– Dar unii sunt mai egali decât alţii.

– Unii sunt mai avantajaţi de program decât alţii.

– Abia aştept să-i spun surorii Carlotta despre entuziasmul tău.

Sora Carlotta plânse când îi spuse lui Bean că e timpul să plece. Bean nu vărsă nicio lacrimă.

– înţeleg că ţi-e frică, Bean, dar nu trebuie să-ţi fie, zise ea. Acolo vei fi în siguranţă, şi vei avea multe de învăţat. După cum acumulezi tu cunoştinţele, vei fi fericit acolo foarte curând. N-o să-mi simţi deloc lipsa.

Bean clipi. Arătase oare în vreun fel că i-ar fi frică? Sau că-i va simţi lipsa?

Nu simţea aşa ceva. Când o întâlnise pentru prima oară, poate se aşteptase să simtă ceva pentru ea. Era bună, îi dădea de mâncare, îi oferea siguranţă, îi oferea o viaţă.

Dar apoi îl găsise pe Pablo, îngrijitorul, iar sora Carlotta era şi ea acolo să-l împiedice pe Bean să vorbească cu omul care îl salvase cu mult timp înainte de-a o face ea. Nu-i dezvăluise nimic din ceea ce spusese Pablo, nici din ce aflase despre locul curat.

Din acel moment, încrederea dispăruse. Bean înţelese că, orice ar fi făcut sora Carlotta, n-o făcea pentru el. Se folosea de el. Nu ştia pentru ce. Poate că era ceva ce ar fi ales chiar el să facă.

Dar ea nu-i spunea adevărul. Avea secrete faţă de el. Aşa cum şi Ahile avea secrete.

Astfel, în lunile în care ea îi fu profesor, el deveni din ce în ce mai distant. Învăţa tot ce-i preda ea – şi multe altele pe care nu i le preda. Trecu toate testele, şi le trecu cu bine; dar nu-i arătă nimic din ceea ce ştia şi nu învăţase de la ea.

Bineînţeles că viaţa cu sora Carlotta era mai bună decât viaţa pe străzi – nu avea nicio intenţie să se întoarcă acolo. Dar nu avea încredere în ea. Era tot timpul în gardă. Era la fel de atent cum fusese tot timpul în familia lui Ahile. Cele câteva zile de la început, când plânsese în faţa ei, când nu se mai controlase şi vorbise liber, fuseseră o greşeală pe care nu o va mai repeta. Viaţa era mai bună, dar nu era în siguranţă, şi aici nu era acasă.

Lacrimile ei erau destul de reale, ştia asta. Ea îl iubea cu adevărat, şi i-ar fi fost dor de el dacă pleca. La urma urmelor, fusese un copil perfect, ascultător, isteţ, cuminte. Pentru ea, asta însemna că fusese „bun”. Pentru el fusese numai un mod de a-şi păstra accesul la hrană şi învăţătură. El nu era prost.

De ce presupunea ea că-i era frică? Pentru că se temea ea pentru el. Prin urmare era posibil ca într-adevăr să existe un motiv de teamă. Va fi prudent.

Şi de ce presupusese că-i va fi dor de ea? Pentru că ei îi va fi dor de el, şi ea nu-şi putea imagina că el nu simte ceea ce simte ea. Crease o versiune imaginară a lui. Ca în jocurile „Hai să ne prefacem” pe care ea încercase să le joace cu el de câteva ori. Fără îndoială întorcându-se la propria ei copilărie, într-o casă în care crescuse având mereu suficientă mâncare. Cât fusese pe stradă, Bean nu avusese nevoie să-şi închipuie lucruri pentru a-şi antrena imaginaţia. În schimb trebuise să-şi imagineze planuri pentru a obţine hrană, pentru a intra într-o ceată, pentru a supravieţui deşi părea a fi inutil tuturor. Trebuise să-şi imagineze când şi cum va decide Ahile să acţioneze împotriva lui fiindcă susţinuse că Poke ar fi trebuit să-l ucidă. Trebuise să-şi imagineze pericolul de după fiecare colţ, huliganii gata să pună mâna pe orice bucăţică de mâncare. O, avea multă imaginaţie. Dar nu-l interesa deloc să joace „Hai să ne prefacem”.

Asta era jocul ei. îl juca tot timpul. Hai să ne prefacem că Bean e un băieţel cuminte. Hai să ne prefacem că Bean este fiul pe care călugăriţa nu l-ar fi putut avea niciodată. Hai să ne prefacem că Bean o să plângă când o să plece – că nu plânge acum pentru că îi e prea frică de noua şcoală, de călătoria în spaţiu, astfel că nu-şi arată emoţiile. Hai să ne prefacem că Bean mă iubeşte.

Când înţelese, luă o hotărâre: nu-mi face niciun rău s-o las să creadă toate astea. Ea vrea foarte mult să creadă. De ce să nu-i fac acest dar? La urma urmelor, Poke m-a lăsat să stau cu ceata ei deşi nu avea nevoie de mine, pentru că asta nu-i făcea niciun rău. E genul de lucruri pe care l-ar fi făcut Poke.

Aşa că Bean se lăsă să alunece din scaun, ocoli masa până la sora Carlotta şi o cuprinse cu braţele cât putea de mult. Ea îl ridică în poală şi-l ţinu strâns, şi lacrimile îi curgeau în părul lui. Spera să nu-i curgă şi nasul. Dar o îmbrăţişa atât cât îl îmbrăţişa

şi ea, dându-i drumul numai atunci când îi dădu ea drumul. Era ceea ce ea voia de la el, singura plată pe care i-o ceruse vreodată. Pentru toate mesele, lecţiile, cărţile, limbajul, pentru viitorul lui, îi datora măcar atât, să i se alăture în acest joc de-a „Hai să ne prefacem.”

Apoi momentul trecu. El îi cobori din poală. Ea îşi tampona ochii. Apoi se ridică, îl luă de mână şi-l conduse la soldaţii care îl aşteptau, la maşina care îl aştepta.

Pe când se apropia de maşină îi apărură în faţă oamenii în uniforme. Nu era uniforma gri a poliţiei T.I., a agresorilor de copii, a mânuitorilor de bâte. Purtau azuriul Flotei Internaţionale, aveau o înfăţişare mai îngrijită, iar lumea care se adunase să privească nu arăta teamă, ci mai degrabă admiraţie. Aceasta era uniforma unei puteri îndepărtate, a siguranţei umanităţii, uniforma de care depindeau toate speranţele. În serviciul ei avea să intre.

Dar el era atât de mic, iar când se uitau în jos spre el îi era frică, şi se agăţă cu putere de mâna surorii Carlotta. Oare avea să devină unul dintre ei? Va fi un bărbat într-o asemenea uniformă, ţinta unei asemenea admiraţii? Atunci de ce îi era frică?

Mi-e frică, gândi Bean, pentru că nu văd cum aş putea deveni vreodată aşa de înalt.

Unul dintre soldaţi se aplecă spre el pentru a-l urca în maşină. Pentru că îndrăznise să facă aşa ceva, Bean îi înfruntă privirea sfidător.

– Pot să fac asta, zise.

Soldatul aprobă încet şi se ridică. Bean puse piciorul pe treapta maşinii şi se săltă înăuntru. Era sus faţă de pământ, iar locul lui era alunecos şi nu prea avea sprijinitori pentru mâini. Dar reuşi şi se instala în mijlocul banchetei din spate, singura poziţie din care putea vedea printre scaunele din faţă ca să-şi facă o idee încotro mergea vehiculul.

Unul dintre soldaţi se aşeză pe locul şoferului. Bean se aştepta ca celălalt să se urce în spate, lângă el, şi anticipă o discuţie despre dreptul lui de a sta la mijloc. Dar se aşeză pe celălalt loc din faţă. Bean rămase singur în spate.

Privi prin geamul lateral spre sora Carlotta. încă îşi mai tampona ochii cu batista. Îi făcu cu mâna. El îi răspunse. Ea suspină. Maşina alunecă de-a lungul şinei magnetice din

caldarâm. În curând erau în afara oraşului, străbătând peisajul de ţară cu l50 km/oră. În faţă era aeroportul Amsterdam, unul din cele trei din Europa de pe care se puteau lansa navete care să zboare pe orbită. Bean îşi încheiase socotelile cu Rotterdam-ul. Şi deocamdată şi cu Pământul.

Deoarece Bean nu zburase niciodată cu un avion, nu înţelegea cum poate fi naveta diferită, iar la început părea că ceilalţi băieţi vorbesc numai despre asta. Credeam că e mai mare. Nu decolează vertical? Era o navetă veche, proastă. Nu sunt tăviţe cu mâncare! Asta din cauză că la zero G oricum nu poţi pune nimic jos, cap pătrat!

Pentru Bean, cerul era cer, şi niciodată nu-i pasase de altceva decât dacă va ploua sau va ninge sau va fi arşiţă. Să zboare în cer nu i se părea cu nimic mai ciudat decât să zboare printre nori.

Ceea ce-l fascina erau ceilalţi copii. Cei mai mulţi erau băieţi, şi toţi mai mari decât el. Mai dezvoltaţi. Unii îl priveau curioşi, iar în spatele lui auzi o şoaptă:

– E copil sau păpuşă?

Dar aluziile la înălţimea şi vârsta lui nu-l afectau. De fapt, îl surprindea că fusese doar o singură remarcă, şi aceea în şoaptă.

Copiii îl fascinau. Erau toţi atât de graşi, atât de moi. Corpurile lor erau ca nişte perne, obrajii plini, părul lucios, hainele bine ajustate. Desigur, Bean ştia că acum avea mai multă grăsime pe el decât oricând altădată de când părăsise locul curat, dar pe el nu se vedea, ci doar pe ei, şi nu se putea abţine să nu-i compare cu copiii de pe stradă. Sergentul l-ar fi bătut pe oricare dintre ei. Ahile ar fi putut... ei, n-avea rost să se gândească la Ahile.

Bean încercă să şi-i imagineze aliniaţi în faţa unei cantine de caritate. Sau scotocind după ambalaje de bomboane ca să le lingă. Ce glumă! Ei nu săriseră peste nicio masă în viaţa lor. Bean ar fi vrut să-i lovească atât de tare în stomac, încât să vomite tot ce mâncaseră în ziua aceea. Să-i facă să simtă durerea în intestine, rosătura foamei. Şi s-o simtă din nou a doua zi, în următoarea oră, zi şi noapte, treji sau în somn, slăbiciunea constantă în interiorul pieptului, ameţeala în spatele ochilor, durerea de cap, leşinul, umflăturile de la încheieturi, umflarea burţii, atrofierea muşchilor până nu mai ai putere să stai în picioare. Copiii ăştia nu priviseră niciodată moartea în faţă ca apoi să aleagă totuşi să trăiască. Erau încrezători. N-

aveau nicio grijă.

Copiii ăştia nu au nimic comun cu mine.

Şi, la fel de sigur: Nu-i voi ajunge niciodată din urmă. Întotdeauna vor fi mai mari, mai puternici, mai rapizi, mai sănătoşi. Mai fericiţi. Se lăudau unul altuia, vorbeau cu nostalgie despre casă, îşi băteau joc de copiii care nu se calificaseră ca să vină cu ei, pretindeau că aflaseră cum stau de fapt lucrurile la Şcoala de Luptă. Bean nu spunea nimic. Doar asculta, urmărindu-le manevrele, unii din ei hotărâţi să-şi câştige locul în ierarhie, alţii mai tăcuţi deoarece ştiau că locul lor ar fi printre ultimii; câţiva erau relaxaţi, fără griji, pentru că nu fuseseră niciodată nevoiţi să-şi facă griji în legătură cu ierarhia din haită, fiind mereu în fruntea ei. O parte din Bean voia să se angajeze în luptă şi s-o câştige, ajungând până în vârf. Cealaltă parte îi dispreţuia pe toţi. Ce importanţă avea dacă erai câinele-şef în această haită de doi bani?

Apoi îşi coborî privirea la mâinile lui mici şi la mâinile băiatului care stătea lângă el.

Arăta într-adevăr ca o păpuşă în comparaţie cu ei.

Câţiva puşti se plângeau că le e foame. Exista o regulă strictă care le interzicea să mănânce douăzeci şi patru de ore înainte de zbor, şi majoritatea acestor copii nu stătuseră niciodată atât fără să mănânce. Bean abia lua în seamă douăzeci şi patru de ore fără hrană. În ceata lui îţi făceai griji din cauza lipsei de hrană abia după o săptămână.

Naveta decola, ca orice avion, deşi rulă mult, mult de tot înainte de a atinge viteza necesară, căci era grea. Bean fu surprins de mişcarea avionului, de cum se năpustea înainte şi totuşi părea a sta pe loc, se clătina puţin şi uneori se împiedica de parcă ar fi trecut peste iregularităţile unui drum invizibil.

Când ajunseră la o anumită altitudine, se cuplară cu două avioane-cisternă, pentru a se alimenta cu restul combustibilului necesar atingerii vitezei de ieşire din sfera de gravitaţie. Naveta nu s-ar fi putut ridica de la sol cu atâta combustibil la bord.

În timpul alimentării, un bărbat ieşi din cabina pilotului şi se aşeză în faţa rândurilor de scaune. Uniforma lui azurie era apretată şi perfectă, iar zâmbetul îi era la fel de scrobit, călcat şi fără pată ca şi hainele.

– Dragii mei copii, spuse el. Unii dintre voi se pare că încă nu ştiţi să citiţi. Centurile de la scaunele voastre trebuie să rămână

la locul lor pe parcursul întregii călătorii. De ce sunt atât de multe desfăcute? Plecaţi undeva?

O serie de mici clicuri îi răspunseră ca nişte aplauze dispersate.

– Şi mai trebuie să vă previn că oricât de enervanţi sau de ispititori ar fi ceilalţi copii, ţineţi-vă mâinile acasă. Nu uitaţi că puştii din jurul vostru au avut rezultate exact la fel de bune ca şi voi la toate testele date, şi unii din ei chiar mai bune.

Bean gândi: asta e imposibil. Cineva trebuie să fi avut cel mai bun rezultat.

Un băiat de pe laterală gândise aparent la fel.

– Da, sigur, zise sarcastic.

– Am considerat important să vă spun asta, dar pot devia, spuse bărbatul. Te rog, împărtăşeşte-ne ideea care te-a captivat într-atât încât să n-o poţi păstra doar pentru tine.

Băiatul îşi dădu seama că făcuse o greşeală, dar se decise să insiste.

– Cineva trebuie să aibă rezultatul cel mai bun. Bărbatul continuă să-l privească, ca şi când l-ar fi invitat să continue.

Ca şi când l-ar invita să-şi sape mai adânc mormântul, gândi Bean.

– Adică, aţi spus că rezultatele unuia sunt la fel de bune ca ale celorlalţi, iar ale altora sunt mai bune, dar evident asta nu e adevărat.

Bărbatul aşteptă.

– Asta-i tot ce-am avut de spus.

– Te simţi mai bine? zise bărbatul. Băiatul tăcu posac.

Fără să i se deranjeze zâmbetul perfect, bărbatul îşi schimbă tonul, şi în locul sarcasmului tăios se simţea acum o umbră de ameninţare.

– Te-am întrebat ceva, băiete.

– Nu, nu mă simt mai bine.

– Cum te cheamă? întrebă bărbatul.

– Nero.

Câţiva copii care cunoşteau ceva istorie râseră la auzul numelui. Bean ştia multe despre împăratul Nero, dar nu râse. Ştia că dacă te cheamă Bean nu e înţelept să râzi de numele altor copii. De altfel, un astfel de nume poate fi o adevărată povară. Spunea ceva despre puterea băiatului sau despre aroganţa lui, ceva ce nu putea spune o simplă poreclă.

Sau poate că Nero era porecla lui.

– Doar... Nero? întrebă bărbatul.

– Nero Boulanger.

– Francez? Sau doar flămând?

Bean nu înţelese gluma. Boulanger era un nume care avea ceva comun cu mâncarea?

– Algerian.

– Nero, eşti un exemplu pentru toţi copiii din navetă. Pentru că majoritatea sunt nişte prostuţi, cred că e mai bine să-şi păstreze pentru ei gândurile cele mai stupide. Totuşi, tu înţelegi un adevăr profund, şi anume că trebuie să-ţi dai pe faţă prostia. Să-ţi ascunzi prostia înseamnă s-o accepţi, să te ataşezi de ea, s-o protejezi. Dar dacă o expui ai şansa ca ea să fie găsită, corectată şi înlocuită cu înţelepciune. Fiţi curajoşi, ca Nero Boulanger, şi atunci când aveţi vreun gând de o asemenea măreaţă ignoranţă încât îl consideraţi inteligent, asiguraţi-vă că sunteţi auziţi, că limitările voastre mentale răsuflă ca nişte vânturi, astfel încât să aveţi şansa să învăţaţi.

Nero mormăi ceva.

– Auziţi – alte gaze, dar de data asta mai puţin articulate ca înainte. Spune-ne, Nero. Vorbeşte. Toţi avem de învăţat din curajul tău, oricât de idiot ar fi.

Câţiva elevi râseră.

– Ascultă – vânturile tale au atras alte vânturi, din partea unora la fel de proşti, pentru că-şi închipuie că-ţi sunt superiori, şi că n-ar putea la fel de uşor să fie aleşi drept exemple de intelect superior.

Nu mai râse nimeni.

Bean simţi un fel de teamă, căci ştia cumva că tot acest duel verbal, sau mai degrabă asalt verbal unilateral, tortura aceasta, expunerea în public constituiau o cale ocolită de a ajunge la el. Nu-şi dădea seama cum de simţea asta, căci omul în uniformă nu-i aruncase mai mult de o privire fugară, iar Bean nu scosese niciun sunet, nu făcuse nimic care să atragă atenţia asupra lui. Şi totuşi ştia că el, şi nu Nero, va primi în final cea mai crudă lovitură a pumnalului acelui om.

Apoi Bean înţelese de ce era sigur că se va întoarce împotriva lui. Discuţia se transformase într-o ceartă urâtă despre cine are rezultatele cele mai bune dintre cei din navetă. Iar Bean presupunea, la fel de fără motiv, că el era copilul cu cele mai

bune rezultate.

Imediat ce se gândi la asta îşi dădu seama că e absurd. Copiii ăştia erau toţi mai mari decât el şi crescuseră având cu mult mai multe avantaje. El o avusese numai pe sora Carlotta drept profesor – sora Carlotta şi, desigur, strada, deşi prea puţine din lucrurile învăţate acolo îi fuseseră utile la teste. Nu se putea ca el să aibă cele mai bune rezultate.

Cu toate acestea ştia, cu siguranţă absolută, că această discuţie era plină de pericole pentru el.

– Ţi-am spus să vorbeşti, Nero. Aştept.

– Tot nu văd de ce e o prostie ceea ce am spus, zise Nero.

– În primul rând, a fost o prostie pentru că eu am autoritate totală aici, iar voi deloc, deci pot să-ţi fac viaţa mizerabilă şi tu nu ai nicio putere ca să te aperi. Câtă inteligenţă îşi trebuie ca să-ţi ţii gura închisă şi să eviţi să atragi atenţia asupra ta? Care ar putea fi cea mai evidenta decizie pe care s-o iei când eşti confruntat cu o distribuţie a puterii atât de inegală?

Nero se făcu mic în scaunul lui.

– În al doilea rând, se pare că m-ai ascultat nu ca să afli informaţii folositoare, ci ca să încerci să-mi găseşti o eroare de logică. Asta ne spune că ai fost obişnuit să fii mai inteligent decât profesorii tăi, şi că îi ascultai numai ca să-i prinzi făcând greşeli şi să le dovedeşti celorlalţi elevi cât eşti tu de deştept. Este un mod atât de stupid şi fără sens de a-i asculta pe profesori, încât e clar că vei pierde luni întregi înainte de a-ţi da seama că singura tranzacţie care contează este transferul informaţiilor utile de la adulţii care le posedă la copiii care nu le posedă, şi că vânarea greşelilor e o pierdere de timp criminală.

Bean nu era de acord. Pierderea de timp criminală scotea în evidenţă greşelile. Vânarea lor – observarea lor – era esenţială. Dacă în propriul tău cap nu faci distincţie între informaţiile folositoare şi informaţiile eronate, atunci nu înveţi deloc, pur şi simplu înlocuieşti ignoranţa cu convingeri greşite, ceea ce nu e un progres.

Oricum, din declaraţia bărbatului era adevărată partea despre inutilitatea de a vorbi. Dacă ştiu că un profesor greşeşte şi nu spun nimic, atunci rămân singurul care ştiu, şi asta îmi dă un avantaj asupra celor care îl cred pe profesor.

– În alt treilea rând, continuă bărbatul, ceea ce am spus doar pare imposibil şi contradictoriu pentru că tu nu gândeşti dincolo

de suprafaţa faptelor. De fapt nu e deloc absolut necesar şi adevărat ca o persoană să aibă cel mai bun rezultat din naveta asta. Pentru că sunt multe teste, fizice, mentale, sociale, psihosociale, şi de asemenea multe feluri de a defini noţiunea de„cel mai bun”, căci poţi fi potrivit pentru funcţia de comandant din punct de vedere fizic sau social sau psihosocial. Copiii care au cele mai bune rezultate în ceea ce priveşte rezistenţa pot să nu aibă rezultate bune privind forţa; copiii cu memoria cea mai bună se poate să nu aibă rezultate bune la analiză previzională. Copiii cu aptitudini sociale remarcabile pot fi mai slabi la aprecierea recompenselor. Începi să înţelegi de ce superficialitatea gândirii tale te-a condus la o concluzie inutilă şi stupidă? Nero aprobă din cap.

– Să-ţi auzim din nou vânturile, Nero. Vorbeşte când îţi recunoşti erorile la fel de tare ca atunci când le faci.

– Am greşit.

Nu mai era niciun băiat în navetă care să nu fi preferat să moară decât să fie în locul lui Nero în acel moment. Totuşi Bean simţi un fel de invidie, deşi nu înţelegea de ce ar fi invidiat victima unei asemenea torturi.

– Totuşi, zise bărbatul, se întâmplă ca greşeala ta să fie mai mică la bordul acestei navete decât ar fi fost pe orice altă navetă plină de boboci lansaţi spre Şcoala de Luptă. Şi ştii de ce?

El alese să nu răspundă.

– Ştie cineva de ce? Poate ghici cineva? Invit la speculaţii.

Nimeni nu acceptă invitaţia.

– Atunci lăsaţi-mă să aleg eu un voluntar. E aici un copil numit – oricât de imposibil ar suna – „Bean”. îl rog pe acest băiat să vorbească.

Începe, gândi Bean. Era îngrozit, dar era şi emoţionat, pentru că era ceea ce îşi dorise, fără să ştie de ce. Uită-te la mine. Vorbeşte cu mine, tu, cel care ai puterea, tu, cel care deţii autoritatea.

– Sunt aici, domnule, zise Bean.

Bărbatul făcu un adevărat show căutându-l cu privirea, incapabil să vadă unde se află Bean. Bineînţeles că se prefăcea – ştia exact unde stătea Bean încă înainte de a începe să vorbească.

– Nu-mi dau seama de unde ţi se aude vocea. Vrei să ridici

mâna?

Bean ridică imediat mâna. Spre ruşinea lui, văzu că mâna lui nici măcar nu ajungea la nivelul spătarului scaunului din faţă.

– Tot nu te pot vedea, zise bărbatul, cu toate că era limpede că putea. Îţi dau voie să-ţi desfaci centura şi să te ridici în picioare pe scaun.

Bean se execută imediat, desfăcându-se din hamuri şi sărind în picioare. Era cu puţin mai înalt decât scaunul din faţă.

– A, acolo erai, zise ofiţerul. Bean, fii amabil şi fă speculaţii asupra acestui fapt: de ce în această navetă Nero are mai multe şanse să aibă dreptate decât în oricare alta?

– Poate că cineva de aici are cele mai bune rezultate la mai multe teste.

– Nu doar la mai multe teste, Bean. La toate testele legate de intelect. La toate testele psihologice. La toate testele legate de comandă. La absolut toate. Rezultate mai bune decât oricine altcineva din această navetă.

– Deci am avut dreptate, spuse Nero din nou sfidător.

– Nu, n-ai avut, zise bărbatul. Pentru că acest copil remarcabil, cel care a avut rezultatele cele mai bune la toate testele privitoare la comandă, se întâmplă să aibă cele mai slabe rezultate la testele fizice. Şi ştiţi de ce?

Nu răspunse nimeni.

– Bean, dacă tot eşti în picioare, poţi să presupui de ce acest copil a avut cele mai slabe rezultate fizice?

Bean ştia că i se înscenase ceva. Şi refuză să ascundă răspunsul evident. O să spună, cu toate că întrebarea era pusă astfel încât să-i facă pe ceilalţi să-l deteste. La urma urmelor l-ar li detestat oricum, indiferent cine ar fi răspuns.

– Poate are cele mai slabe rezultate la testele fizice pentru că e foarte, foarte mic.

Mulţi băieţi mormăiră, dezgustaţi de răspuns. De aroganţa şi vanitatea pe care le dovedea. Dar omul în uniformă aprobă cu gravitate.

– După cum era de aşteptat de la un băiat atât de capabil, ai perfectă dreptate. Numai statura neobişnuit de mică a acestui băiat l-a împiedicat pe Nero să presupună în mod corect că există un copil cu rezultate mai bune decât ale tuturor. Se întoarse spre Nero: Ai fost atât de aproape de o mare prostie, zise, şi totuşi... chiar dacă ai fi avut dreptate, ar fi fost doar din

întâmplare. Un ceas oprit e corect de două ori pe zi. Acum stai jos, Bean, şi pune-ţi centura. Realimentarea s-a terminat şi o să plecăm.

Bean se aşeză. Simţea ostilitatea celorlalţi copii. Acum nu putea face nimic în privinţa asta, şi oricum nu era sigur că era un dezavantaj. Ceea ce conta era o problemă mult mai dificilă: de ce ofiţerul îi înscenase asta? Dacă scopul era să-i facă pe copii să concureze unul cu altul, ar fi putut să distribuie o listă cu rezultatele tuturor la teste, ca să poată vedea fiecare unde se plasează. În schimb, Bean fusese scos în evidenţă. Deja era cel mai mic, şi ştia din experienţă că asta făcea din el o ţintă pentru impulsurile pline de răutate ale inimii huliganilor. De ce desenaseră un cerc mare în jurul lui şi toate săgeţile acelea arătând spre el, desemnându-l practic drept ţinta urii şi temerilor tuturor?

Desenaţi-vă ţintele, ţintiţi. O să mă descurc atât de bine la şcoală, încât într-o zi eu o să reprezint autoritatea, şi atunci n-o să mai conteze dacă vă place de mine. O să conteze de cine îmi place mie.

– După cum vă amintiţi, zise bărbatul, înainte ca Nero Băcanul să înceapă să dea vânturi pe gură, începusem să spun ceva. Vă spuneam că, deşi unii copii v-ar putea părea victime clare ale pateticei voastre dorinţe de supremaţie în situaţii în care nu sunteţi siguri că veţi fi recunoscuţi drept eroii care vă credeţi, va trebui să vă controlaţi, nu să daţi cu pumnul sau să ciupiţi, să daţi palme şi să loviţi, nici să faceţi remarci provocatoare sau să chicotiţi ca nişte porci doar pentru că cineva vă pare o victimă uşoară. Motivul pentru care ar trebui să vă abţineţi să faceţi aşa ceva ţine de faptul că nu ştiţi cine din acest grup vă deveni în viitor comandantul vostru sau amiral atunci când voi sunteţi abia căpitani. Şi dacă o să credeţi fie şi pentru o singură clipă că el va uita cum îl trataţi acum, astăzi, atunci chiar sunteţi proşti. Dacă vor fi buni comandanţi, vă vor folosi eficient în luptă, indiferent cât de mult vă dispreţuiesc. Dar nu sunt obligaţi să vă ajute să avansaţi în carieră. Nu sunt obligaţi să vă educe şi să vă tragă după ei. Nu trebuie să fie cumsecade şi iertători. Să vă gândiţi la asta. Cei pe care îi vedeţi în jur într-o zi vă vor da ordine care vor hotărî dacă veţi trăi sau veţi muri. Vă sugerez să vă străduiţi să le câştigaţi respectul, nu să încercaţi să-i doborâţi ca să vă lăudaţi ca nişte boboci prin curtea şcolii.

Bărbatul îi adresă din nou lui Bean un zâmbet rece.

– Şi pariez că acest Bean plănuieşte deja să fie într-o zi amiralul care să vă dea tuturor ordine. Plănuieşte chiar că îmi va ordona mie să stau singur de pază la un observator de pe vreun asteroid până o să mi se topească oasele din cauza osteoporozei şi o să mă scurg în jurul staţiei ca o amibă.

Bean nu se gândise nicio clipă la o viitoare competiţie între el şi acest ofiţer. Nu avea dorinţe de răzbunare. El nu era Ahile. Ahile era prost. Iar acest ofiţer era prost dacă credea că Bean gândeşte aşa. Fără îndoială, omul presupunea că Bean îi va fi recunoscător fiindcă îi avertizase pe ceilalţi să nu se ia de el. Dar de Bean se luaseră ticăloşi mai duri decât ar fi putut fi cei de aici; nu avea nevoie de „protecţia” ofiţerului, care doar adâncise prăpastia dintre Bean şi ceilalţi copii. Dacă Bean ar fi pierdut câteva bătăi ar fi fost umanizat, poate acceptat. Dar aici nu vor fi bătăi. Nu va fi uşor să ridice punţi.

Aceasta era cauza supărării pe care bărbatului i se păru că o vede pe faţa lui Bean.

– Să-ţi spun ceva, Bean. Nu-mi pasă ce o să-mi faci. Pentru că numai inamicul contează. Gândacii. Şi dacă tu o să ajungi amiralul care să ne aducă victoria asupra Gândacilor şi să facă Pământul un loc sigur pentru omenire, atunci poţi să mă pui să-mi mănânc singur măruntaiele, începând cu fundul, şi tot o să-ţi spun: mulţumesc, domnule! Gândacii sunt inamicul. Nu Nero. Nu Bean. Nici măcar eu. Deci ţineţi-vă departe unul de altul.

Rânji din nou, trist.

– În plus, ultima dată când cineva a încercat să se ia de alt copil a ajuns să zboare prin navetă la zero G şi şi-a rupt braţul. E una din legile strategiei. Până când eşti sigur că eşti mai tare decât duşmanul, faci manevre, nu te angajezi în bătălie. Consideraţi asta drept prima lecţie la Şcoala de Luptă.

Prima lecţie? Nu e de mirare că tipul ăsta a fost pus să însoţească elevii în navetă şi nu să le predea. Dacă ai urma aceasta mostră de înţelepciune, ai fi paralizat în faţa unui duşman puternic. Câteodată trebuie să te angajezi în luptă chiar dacă eşti slab. Nu aştepta până când ştii că eşti mai tare. Devii mai tare prin orice mijloace poţi, şi pentru asta loveşti surprinzător, linguşeşti, înjunghii în spate, ataci punctele slabe, înşeli, minţi, faci tot ce e de făcut pentru a ajunge în vârful piramidei.

Poate că tipul ăsta chiar era cel mai tare fiind singurul adult într-o navetă plină de copii, dar dacă ar fi fost un puşti pe străzile din Rotterdam, ar fi „manevrat” spre înfometare într-o lună. Dacă înainte n-ar fi fost omorât numai pentru că vorbea ca şi când pisatul i-ar fi fost parfum.

Ofiţerul se întoarse şi se îndreptă spre cabina de control.

Bean strigă după el.

– Cum vă numiţi?

Bărbatul se întoarse şi-l fixă cu o privire obosită.

– Deja faci planuri pentru ordinele care să-mi strivească boaşele, Bean?

Bean nu răspunse. Doar îl privi în ochi.

– Sunt căpitanul Dimak. Altceva mai vrei să ştii? Mai bine să afle acum decât mai târziu.

– Sunteţi profesor la Şcoala de Luptă?

– Da, zise. Coborând să luăm încărcături de băieţi şi fete, noi eliberăm Pământul. Din cauza ta, faptul că sunt în această navetă înseamnă că vacanţa mea s-a terminat.

Avioanele de realimentare se desprinseră şi se ridicară deasupra lor. Ba nu, nava lor se scufunda. Iar coada cobora mai mult decât restul navetei.

Storuri de metal se lăsară peste ferestre. Se simţeau ca şi cum ar fi căzut repede, tot mai repede... până când, cu un urlet care le făcu să le tremure oasele, rachetele se aprinseră şi naveta începu să se ridice din nou, mai sus, mai repede, mai repede, până când Bean simţi că o să fie împins prin spătarul scaunului.

Apoi... linişte.

Linişte, apoi un val de panică. Cădeau din nou, dar de data asta nu mai exista direcţia spre în jos, ci doar greaţă şi frică.

Bean închise ochii. Nu-i fu de ajutor. Îi deschise din nou, încercând să se reorienteze. Nicio direcţie nu-i oferea echilibrul. Dar cât fusese pe străzi învăţase să nu cedeze în faţa greţei – o mare parte din hrana pe care fusese nevoit să o mănânce era deja puţin stricată, iar el nu-şi permitea să o scuipe. Aşa că intră în rutina antigreaţă – respiraţie profundă, concentrare asupra mişcării degetelor pentru a-şi distrage atenţia. Şi, după un timp surprinzător de scurt, se obişnui la zero G. Atât timp cât nu se aştepta ca vreo direcţie să însemne jos, era în regulă.

Ceilalţi puşti nu aveau rutina lui, sau poate erau mai sensibili

la brusca şi implacabila pierdere de echilibru. Acum motivul interzicerii mâncării înainte de lansare devenea clar. Multora le venea să vomite, dar neavând ce să verse nu existau nici murdărie, nici miros.

Dimak se întoarse în navetă, de data asta mergând pe tavan. Drăguţ, gândi Bean. Începu o altă predică, de data asta despre cum să scapi de premisele planetare în legătură cu direcţiile şi gravitaţia. Oare aceşti copii erau atât de proşti, încât să aibă nevoie să li se spună ceva atât de evident?

În timpul predicii, Bean îşi petrecu timpul observând de câtă forţă era nevoie ca să se mişte în centurile lui largi. Toţi ceilalţi erau suficient de mari pentru ca centurile să fie confortabil strânse şi să prevină mişcările. Doar Bean avea ceva spaţiu de manevră. El singur crease o mare parte din acesta. Era hotărât ca atunci când vor ajunge la Şcoala de Luptă să aibă o oarecare dexteritate la zero G. Îşi imagina că poate într-o zi, în spaţiu, supravieţuirea lui va depinde de cât de bine va şti ce forţă îi trebuie ca să-şi mişte corpul, şi apoi ce forţă îi trebuie ca să se oprească. Să ştie asta în mintea lui nu era nici pe jumătate atât de important pe cât era să ştie cu trupul. Să analizezi lucrurile era bine, dar nişte reflexe bune îţi pot salva viaţa.

6
UMBRA LUI ENDER

– În mod normal, rapoartele tale despre un grup proaspăt lansat sunt scurte. Câţiva scandalagii, un incident, sau – în cel mai bun caz – nimic.

– Sunteţi liber să nu luaţi în considerare oricare parte a raportului meu, domnule.

– Domnule? O, ce aspru si milităros suntem azi.

– Care parte a raportului meu o consideraţi exagerată?

– Consider acest raport un cântec de dragoste.

– Îmi dau seama că poate părea o linguşeală faptul că folosesc la fiecare lansare tehnica pe care aţi folosit-o cu Ender Wiggin...

– O foloseşti la fiecare lansare?

– După cum aţi observat, domnule, dă rezultate interesante. Provoacă o sortare imediată.

– O sortare pe categorii care altfel nu ar exista. Cu toate acestea accept complimentele pe care acţiunea ta le implică.

Dar şapte pagini despre Bean – fii serios, chiar ai aflat atât de multe dintr-o reacţie care a fost înainte de toate o supunere în tăcere?

– Exact asta vreau să spun, domnule. Nu a fost deloc supunere. A fost – eu îmi desfăşuram experimentul, dar mă simţeam de parcă al lui ar fi fost ochiul cel mare care priveşte prin microscop, iar eu specimenul de pe lamelă.

– Deci te-a enervat.

– Ar fi enervat pe oricine. E un tip rece, domnule. Şi totuşi...

– Şi totuşi cu sânge fierbinte. Da, ţi-am citit raportul. Fiecare sclipitoare pagină.

– Da, domnule.

– Cred că ştii că se consideră a fi un sfat bun pentru noi să nu ne ataşăm de elevi.

– Domnule?

– Oricum, în acest caz sunt încântat că eşti atât de interesat de Bean. Pentru că, vezi tu, eu nu sunt. Îl am deja pe băiatul care cred că ne oferă cele mai bune şanse. Suntem totuşi destul de presaţi, din cauza nenorocitelor de teste falsificate ale lui Bean, să-i acordam o atenţie specială. Foarte bine, o să aibă parte de ea. Tu o să i-o acorzi.

– Dar, domnule...

– Poate nu deosebeşti un ordin de o invitaţie.

– Mă îngrijorează că... presupun că deja are o părere proastă despre mine.

– Bine. Atunci te va subestima. Doar dacă nu consideri că proasta lui părere ar putea fi corectă.

– În comparaţie cu el, domnule, s-ar putea ca toţi să fim cam greoi.

– Misiunea ta e să-l supraveghezi îndeaproape. Încearcă să nu-l venerezi.

În acea primă zi la Şcoala de Luptă, Bean nu avea în minte decât supravieţuirea. Nimeni nu l-ar fi ajutat – mica şaradă a lui Dimak din navetă făcuse ca asta să-i fie clar. Aranjaseră să fie înconjurat de... ce? în cel mai bun caz de rivali, în cel mai rău, de duşmani. Deci, din nou ca pe stradă. Ei, asta nu era chiar atât de rău. Bean supravieţuise pe stradă. Şi ar fi continuat să supravieţuiască, chiar dacă sora Carlotta nu l-ar fi găsit. Şi chiar şi Pablo – Bean ar fi reuşit chiar daca Pablo, îngrijitorul, nu l-ar fi găsit în toaleta din locul curat.

Aşa că privi. Ascultă. Tot ce învăţau ceilalţi trebuia să înveţe şi el la fel de bine, poate chiar mai bine. Şi în plus, trebuia să înveţe ceea ce alţii nu vedeau – influenţele din grup, strategiile Şcolii de Luptă. Cum se înţelegeau profesorii unii cu alţii. Unde era puterea. Cui îi era frică şi de cine. Fiecare grup avea şefii săi, lingăii, rebelii, oile sale. În fiecare grup existau legături puternice şi legături vulnerabile, prietenii şi ipocrizii. Minciuni în interiorul unor minciuni în interiorul altor minciuni. Iar Bean trebuia să le găsească pe toate, cât mai repede posibil, pentru a descoperi nişa în care să poată supravieţui.

Fuseseră duşi în dormitoarele lor, li se dăduseră paturi, dulapuri, mici pupitre portabile mult mai sofisticate decât cel cu care se obişnuise pe când studia cu sora Carlotta. Unii copii începuseră imediat să se joace cu ele, încercând să le programeze sau să exploreze jocurile incluse, dar pe Bean nu-l interesa asta. Sistemul computerizat al Şcolii de Luptă nu era o persoană; să-l stăpânească ar fi putut fi folositor pe termen lung, dar pe moment era irelevant. Ceea ce avea nevoie Bean să afle era în afara dormitoarelor bobocilor.

Ajunseră în curând la dormitoare. Sosiră „dimineaţa” conform timpului spaţial – care, spre supărarea celor din Europa şi Asia, însemna ora Floridei, deoarece staţiile cele mai vechi fuseseră controlate de aici. Pentru copii, fiind lansaţi din Europa, era după-amiaza târziu, şi asta însemna că urmau să aibă o problemă serioasa din cauza diferenţei de fus orar. Dimak le explicase că leacul pentru aşa ceva erau exerciţiile fizice viguroase urmate de un somn scurt – nu mai mult de trei ore – în primele ore ale amiezii, după care urmau din nou o mulţime de exerciţii fizice ca să poată adormi noaptea la ora regulamentară de stingere pentru elevi.

Se îngrămădiră să formeze un rând afară, pe coridor.

– Verde-maro-verde, zise Dimak şi le arătă cum liniile acelea de pe pereţii coridorului îi conduceau mereu înapoi la dormitoarele lor.

Bean fu îmbrâncit afară din rând de câteva ori, şi ajunse tocmai la coadă. Nu-i păsa – o simplă îmbrânceală nu făcea să curgă sânge şi nu lăsa vânătăi, iar la coada rândului era cel mai bun loc pentru a observa.

Alţi puşti trecură pe lângă ei pe coridor, unii singuri, alţii în grupuri de doi sau trei, cei mai mulţi în uniforme viu colorate în

modele diverse. Trecu şi un întreg grup, îmbrăcaţi toţi la fel, cu căşti şi arme sofisticate, alergând cu o hotărâre pe care Bean o găsi ciudată. O armată, gândi. Şi se îndreaptă spre o luptă.

Nu erau atât de preocupaţi, încât să nu-i observe pe copiii nou-sosiţi mergând pe coridor, privindu-i cu evlavie. Imediat începură huiduielile.

– Lansaţii!

– Carne proaspătă!

– Cine a făcut caca pe hol şi n-a curăţat?

– Chiar şi miros a proşti!

Dar erau doar tachinări inofensive, copiii mai mari impunându-şi supremaţia. Nimic mai mult decât atât. Nu era o ostilitate reală. De fapt erau chiar afectuoşi. Îşi aminteau că fuseseră şi ei „lansaţi”.

Unii din lansaţii încolonaţi înaintea lui Bean erau ranchiunoşi şi răspunseră cu insulte vagi, patetice, care nu făcură decât să provoace şi mai multe huiduieli şi batjocuri din partea celorlalţi puşti. Bean văzuse copii mai mari care îi urau pe cei mici pentru că reprezentau o concurenţă pentru hrană, şi îi puneau la munci grele fără să le pese dacă le provocau moartea. Simţise lovituri adevărate, menite să rănească. Văzuse cruzime, exploatare, molestare, crimă. Acei copii n-ar fi recunoscut dragostea nici când o vedeau în faţă.

Ceea ce îl interesa pe Bean era organizarea acestei armate, cine o conducea, cum fuseseră aleşi, care îi era scopul. Faptul că aveau propria lor uniformă însemna un statut oficial. Adică însemna că adulţii deţineau în final controlul – contrar modului în care erau organizate armatele în Rotterdam, unde adulţii încercau să-i despartă, unde ziarele scriau despre ei ca despre nişte conspiratori criminali şi nu ca despre mici cete patetice formate pentru supravieţuire.

Aici era adevărata cheie. Tot ceea ce făceau aici copiii era modelat de adulţi. În Rotterdam, adulţii erau fie ostili, nepăsători, fie, ca Helga şi cantina ei de caritate, lipsiţi de putere. Aşa încât copiii îşi puteau forma propria lor societate fără interferenţe. Totul avea la bază supravieţuirea – cum să obţii suficientă hrană fără să fii ucis sau rănit sau bolnav. Aici existau bucătari şi medici, haine şi paturi. Puterea nu se referea la accesul la hrană – era vorba de a obţine aprobarea adulţilor.

Asta însemnau uniformele. Adulţii le alegeau, iar copiii le

purtau pentru că adulţii făceau cumva ca asta să mente osteneala.

Deci cheia spre orice era să-i înţelegi pe profesori.

Înainte ca trupa în uniformă să ajungă la el, toate acestea trecură prin mintea lui Bean, nu chiar în aceste cuvinte, ci ca o înţelegere clară şi aproape instantanee a faptului că în interiorul acelei armate nu era putere deloc, în comparaţie cu puterea profesorilor. Când îl văzură pe Bean, cu mult mai mic decât oricare alt copil, izbucniră în râsete, huiduind, urlând.

– Asta nu e nici cât o balegă de mare!

– Nu pot să cred că poate să meargă!

– Vreau la mama!

– Măcar e om?

Bean nu-i băgă în seamă. Dar putu să simtă bucuria puştilor din faţa lui. Fuseseră umiliţi în navetă; acum era rândul lui Bean să fie batjocorit. Adorau asta. Îi plăcea şi lui Bean – pentru că însemna că nu era privit chiar ca un rival. Diminuându-i importanţa, soldaţii care treceau făceau ca el să fie mai în siguranţă în faţa...

În faţa a ce? Care era pericolul aici?

Căci trebuia să fie un pericol. Ştia asta. Întotdeauna exista un pericol. Şi întrucât profesorii aveau toată puterea, pericolul trebuia să vină de la ei. Dimak făcuse primii paşi întorcându-i pe ceilalţi copii împotriva lui. Deci copiii erau armele. Bean trebuia să ajungă să-i cunoască pe ceilalţi copii, nu pentru că ei aveau să fie problema, ci pentru că slăbiciunile lor, dorinţele lor puteau fi folosite împotriva lui de profesori. Şi, pentru a se proteja, Bean trebuia să lucreze pentru a înţelege influenţa lor asupra celorlalţi copii. Era în siguranţă aici dacă submina influenţa profesorilor. Şi totuşi acesta era cel mai mare pericol – să fie prins făcând asta.

Îşi puseră palmele pe un scanner montat în perete, apoi alunecară în jos pe o bară – era prima dată când Bean o făcuse într-un puţ neted. În Rotterdam alunecase pe burlane, indicatoare de circulaţie, felinare. Ajunseră într-o secţiune a Şcolii de Luptă cu gravitaţie crescută. Bean nu observase cât de uşor fusese la nivelul dormitoarelor până nu simţi ce greutate avea în sala de gimnastică.

– E doar cu puţin mai decât gravitaţia normală a Pământului, spuse Dimak. Trebuie să petreceţi cel puţin o jumătate de oră

pe zi aici, altfel oasele încep să se dizolve. Şi trebuie să faceţi antrenamente, ca să vă menţineţi rezistenţa la nivel maxim. Asta e cheia – exerciţii de rezistenţa, nu să vă umflaţi muşchii. Sunteţi prea mici pentru ca trupurile voastre să suporte genul asta de antrenament, care aici se întoarce împotriva voastră. Rezistenţă, asta vrem.

Cuvintele lui nu însemnau aproape nimic pentru copii, dar în curând antrenorul îi făcu să înţeleagă. Multă alergare, bicicletă, urcări pe scări, genuflexiuni, ridicări în mâini, flotări, dar nu greutăţi. Exista ceva echipament pentru ridicat greutăţi, dar numai pentru uzul profesorilor.

– Ritmul vostru cardiac e monitorizat din momentul în care intraţi aici, spuse antrenorul. Dacă nu vă creşte ritmul cardiac în cinci minute de la sosire şi nu-l menţineţi ridicat în următoarele douăzeci şi cinci de minute, se trece în dosarul vostru iar eu îl văd pe panoul meu de control.

– Şi mi se raportează şi mie, spuse Dimak. Şi se trece pe lista neagră pentru ca toată lumea să vadă că aţi fost leneşi.

Lista neagră. Deci asta era unealta folosită – umilirea în faţa celorlalţi. Stupid. De parcă lui Bean i-ar fi păsat.

Pe Bean îl interesa panoul de control. Cum puteau ei să le monitorizeze ritmul cardiac şi să ştie ce fac, automat, din momentul în care soseau? Era cât pe ce să întrebe asta, dar găsi singurul răspuns posibil: uniforma. Era vorba de haine. Probabil un sistem de senzori. Care le furniza mai multe informaţii, nu numai ritmul cardiac. Desigur, puteau urmări orice elev oriunde s-ar fi aflat în staţie, tot timpul. Erau probabil sute şi sute de copii acolo, şi trebuiau să existe rapoarte computerizate despre locul unde se află, ritmul cardiac şi cine ştie ce alte informaţii despre ei. Exista oare undeva o cameră unde profesorii urmăreau fiecare pas făcut de ei?

Sau poate nu era în haine. La urma urmei, trebuiseră să pună palma pe un scanner înainte de a coborî aici, cel mai probabil pentru a se identifica. Deci poate că erau senzori speciali în acea cameră.

Era timpul să afle. Bean ridică mâna.

– Domnule? zise.

– Da?

Antrenorul reacţiona cu întârziere la statura lui Bean si un zâmbet îi înflori în colţul gurii. Aruncă o privire spre Dimak.

Acesta nu zâmbi şi dădu de înţeles că ştia la ce se gândea antrenorul.
– Monitorul pentru ritmul cardiac e în hainele noastre? Dacă scoatem o parte din haine în timp ce ne antrenăm, o să…
– Nu aveţi voie să vă daţi jos uniformele în sala de gimnastică, spuse antrenorul. Temperatura e scăzută ca sa nu fiţi nevoiţi să vă scoateţi hainele. Veţi fi monitorizaţi tot timpul.
Nu era chiar un răspuns, dar îi spusese ceea ce avea nevoie să ştie. Monitorizarea depindea de haine. Poate exista un identificator în haine şi la intrare palmele lor spuneau senzorilor sălii ce haine purta fiecare elev. Părea logic.
Deci hainele erau probabil anonime din momentul în care îmbrăcai un set curat şi până te identificai undeva. Asta era important – însemna că era posibil să fii nemonitorizat şi fără să fii în pielea goală. Bean îşi închipui că în pielea goala probabil ar fi atras atenţia.
Făcură cu toţii exerciţii şi antrenorul spuse fiecăruia dacă nu ajungea la ritmul cardiac cerut sau dacă făcea prea mult efort şi ar fi obosit prea repede. Bean îşi făcu repede o idee despre nivelul la care trebuia să lucreze şi apoi uită. Îşi amintea din reflex, nu pentru că ştia.
Apoi veni ora mesei. Erau singuri în sala de mese – ca nou veniţi, aveau program separat în acea zi. Mâncarea era bună şi multă. Bean fu uimit când unii dintre puşti se uitară la porţiile lor plângându-se de micimea lor. Lui i se părea un festin! Bean nu putu să termine. Bucătarul îi informă pe plângăcioşi că toate cantităţile fuseseră adaptate necesităţilor alimentare ale fiecăruia – mărimea porţiei fiecărui copil apărea pe ecranul unui computer când se identificau la intrarea în sala de mese.
Deci nu mănânci până nu pui palma pe scanner. Era important de ştiut.
Bean constată în curând că porţia lui avea parte de atenţie oficială. Când îşi duse tava cu mâncarea pe jumătate terminată la gunoi, un sunet electronic muzical îl chemă pe nutriţionistul de serviciu să stea de vorbă cu el.
– E prima ta zi, aşa că n-o să fim prea rigizi. Dar porţiile voastre sunt calibrate ştiinţific pentru a veni în întâmpinarea necesităţilor alimentaţiei voastre, aşa că pe viitor să mănânci tot ceea ce ţi se dă.
Bean îl privi tăcut. Se hotărâse deja. Dacă programul de

exerciţii îi făcea foame, atunci va mânca mai mult. Dar dacă se aşteptau să se îndoape, atunci se înşelau. Era destul de simplu să pună excesul de mâncare pe tăvile plângăcioşilor. Ei s-ar bucura de asta, iar Bean ar mânca exact atât cât cerea corpul. îşi amintea foarte bine foamea, dar trăise cu sora Carlotta multe luni şi ştia că poate avea încredere în apetitul lui. Un timp o lăsase să-l îmboldească să mănânce mai mult decât avea nevoie. Rezultatul fusese o senzaţie de saţietate, somnul îi era mai greu şi-i era mai greu să rămână treaz, Continuase să mănânce atât cât îi cerea corpul, lăsând foamea să-i fie ghid, şi aşa rămăsese vioi şi rapid. Era singurul nutriţionist în care avea încredere. Lasă-i pe plângăcioşi să fie greoi.

Dimak se ridica după ce câţiva dintre ei terminaseră de mâncat.

– Când terminaţi aici, întoarceţi-vă la dormitoare. Dacă credeţi că le puteţi găsi. Dacă nu, aşteptaţi-mă şi conduc eu ultimul grup.

Coridoarele erau goale când ieşi Bean. Ceilalţi copii puseră palmele pe zid şi banda verde-maro-verde se aprinse. Bean îi privi plecând. Unul din ei se întoarse:

– Nu vii?

Bean nu spuse nimic. Nu era nimic de spus. Era evident că stătea nemişcat. întrebarea era stupidă. Puştiul se întoarse şi o porni de-a lungul coridorului spre dormitoare.

Bean o luă în sens invers. Nu erau benzi pe perete. Ştia că era cel mai potrivit moment pentru a explora. Dacă era prins în afara zonei în care ar fi trebuit să fie, l-ar fi crezut când ar fi spus că s-a rătăcit.

Coridorul se curba în sus şi înaintea, şi în spatele lui. Pentru ochii lui părea că urcă mereu, iar când privea înapoi, urca şi dacă s-ar fi întors ar fi ajuns în locul din care a plecat. Ciudat. Dar Dimak le explicase deja că staţia era o roată imensă, rotindu-se în spaţiu astfel încât forţa centrifugă să înlocuiască gravitaţia. Asta însemna că prin coridorul de la fiecare nivel era un cerc mare, deci te întorceai întotdeauna de unde ai pornit, iar „jos” era întotdeauna spre exteriorul cercului. Bean făcu ajustările în minte. La început fu derutant să se imagineze pe sine răsturnat pe-o parte, dar apoi schimbă orientarea astfel încât să-şi imagineze staţia ca pe o roată de căruţă, cu el dedesubt indiferent cât s-ar fi rotit. Asta făcea ca oamenii de

deasupra să fie cu capul în jos, dar nu-i păsa. Oriunde ar fi fost el era partea de dedesubt, şi în felul acesta „jos” rămânea „jos” şi „sus” rămânea „sus”.

Lansaţii erau la nivelul sălii de mese, dar copiii mai mari probabil că nu, deoarece dincolo de sălile de mese şi bucătării erau numai săli de clasă şi uşi nemarcate cu scannerele pentru amprente palmare situate sus, astfel că era clar că nu copiii trebuiau să intre acolo. Ceilalţi elevi probabil puteau ajunge la aceste scannere, dar Bean n-ar fi putut nici măcar sărind. Nu conta. Nu ar fi recunoscut amprenta niciunui elev, ci doar ar fi făcut vreun adult să vină să afle ce vroia copilul să facă încercând să intre într-o încăpere unde nu avea ce căuta.

Din obişnuinţă – sau era instinct? – Bean considera asemenea bariere doar nişte blocaje temporare. Ştia cum să se caţere pe ziduri în Rotterdam, cum să se suie pe acoperişuri. Deşi era scund, găsea totuşi metode de a ajunge unde avea nevoie. Uşile nu l-ar fi oprit dacă decidea că trebuie să treacă dincolo de ele. Nu avea idee cum ar fi făcut-o, dar nu se îndoia că ar fi găsit o cale. Aşa că nu era supărat. Pur şi simplu stocă informaţia până va găsi un mod în care s-o folosească.

La fiecare câţiva metri se găsea o bară pentru coborât sau o scară pentru urcat. Ca să coboare în sala de gimnastică trebuise să se identifice. Dar aici în majoritatea cazurilor nu existau scannere. Părea logic. Cele mai multe bare şi scări foloseau doar pentru a putea trece între niveluri nu, ei le numeau punţi; era vorba de Flota Internaţională şi toţi se prefăceau că e o navă – în timp ce o singura bară ducea la sala de gimnastică, în care accesul trebuia să fie controlat ca să nu se supraaglomereze cu cei neprogramaţi. Imediat ce înţelese, Bean nu mai trebui să se gândească la asta. Se caţără pe o scară.

La etajul superior trebuiau să fie dormitoarele elevilor mai mari. Spaţiile dintre uşi erau mai largi, şi fiecare uşă avea pe ea câte un însemn. In culorile unor uniforme – fără îndoială bazate pe culorile benzilor lor, deşi el se îndoia ca elevii mai mari aveau nevoie sa-şi pună palma pe perete pentru a-şi găsi drumul – erau şi siluetele unor animale. Pe unele nu le recunoscu, dar identifică câteva păsări, nişte pisici, un câine, un leu. Orice era folosit ca simbol în Rotterdam. Niciun porumbel. Nicio musca. Numai animale nobile, sau animale recunoscute pentru curajul lor. Silueta câinelui părea un animal de pradă, cu şoldurile foarte

înguste. Nu era o corcitură.

Deci aici se întâlnesc armatele şi au drept simboluri animale, ceea ce înseamnă că-şi spun pe numele acestor animale. Armata Pisicii. Sau poate Armata Leului. Deci mai mult ca sigur nu Armata. Bean o să înveţe curând cum îşi spuneau. Închise ochii şi încercă să-şi amintească culorile şi însemnul armatei care îşi bătuse joc de el mai devreme pe coridor. Putu să vadă forma în minte, dar nu o văzu pe niciuna din uşile pe lângă care trecu. Nu conta nu merita să parcurgă tot coridorul în căutarea ei, asta n-ar fi făcut decât să mărească riscul de a fi prins.

Şi mai sus. Alte dormitoare, alte săli de clasă. Câţi copii erau într-un dormitor? Locul era mai mare decât crezuse.

Sună un clopoţel. Imediat, câteva uşi se deschiseră şi copiii începură să se reverse pe condor. Era timpul pentru o schimbare.

La început Bean se simţi mai în siguranţă printre copiii mai mari, deoarece crezu că se poate pierde în mulţime, aşa cum făcea mereu la Rotterdam. Dar acest obicei era inutil aici. Nu avea de-a face cu o adunătură întâmplătoare de oameni, fiecare cu treaba lui. Poate că erau copii, dar în acelaşi timp erau şi militari. Ştiau unde ar trebui să fie fiecare, şi Bean, în uniforma lui de boboc, nu se potrivea. Aproape imediat nişte puşti mai mari îl opriră.

– N-ai ce căuta pe puntea asta, zise unul din ei. Imediat, alţi câţiva se opriră să se uite la Bean ca şi când ar fi fost un obiect aruncat în strada de furtună.

– Ia uite cât e de mic.

– Bietul pici trebuie să miroasă fundurile tuturor, nu?

– Ich!

– Ai ieşit din zona ta, lansatule!

Bean nu spuse nimic, uitându-se la fiecare în parte când vorbeau.

– Care sunt culorile tale? întrebă o fată.

Bean nu spuse nimic. Cea mai bună scuză ar fi fost că nu-şi aminteşte, deci n-ar fi putut să le numească acum.

– E atât de mic, încât ar putea să-mi treacă printre picioare fără să-mi atingă...

– Of, taci, Dink, asta ai spus şi când Ender...

– Da, Ender, aşa e.

– Doar nu crezi că ăsta e puştiul care...

– Ender era atât de mic când a venit?

–...spuneam, e un alt Ender?

– Da, ca şi cum ăsta ar putea să atingă vârful clasamentelor.

– N-a fost vina lui Ender că Bonzo nu l-a lăsat să tragă cu arma.

– Dar e o întâmplare fericită, asta spun...

– Asta e cel despre care vorbesc? Unul ca Ender? Cel mai bun?

– Du-l odată la nivelul lansaţilor.

– Vino cu mine, spuse fata, apucându-l ferm de mână. Bean o urmă supus.

– Numele meu e Petra Arkanian, zise ea. Bean nu spuse nimic.

– Haide, poate că eşti mic şi poate că eşti speriat, dar nu te primesc aici dacă eşti surd sau tâmpit.

Bean ridică din umeri.

– Spune-mi cum te cheamă, altfel îţi rup degeţelele astea scurte.

– Bean, zise.

– Asta nu e un nume, e o mâncare proastă. El nu spuse nimic.

Nu mă păcăleşti, zise ea. Muţenia asta e doar o acoperire. Ai venit aici sus intenţionat.

Păstră tăcerea, dar îşi simţi orgoliul rănit de raptul că ea îl citise atât de uşor.

– Puştii din şcoala asta sunt aleşi pentru că sunt deştepţi şi pentru că au iniţiativă. Deci bineînţeles că ai vrut să explorezi. Chestia e că ei se aşteaptă la asta. Probabil ştiu că o faci. Aşa că n-are rost să te ascunzi. Ce-o să-ţi facă, o să-ţi dea câteva bile negre?

Deci asta credeau cei mari despre lista neagră.

– Tăcerea asta încăpăţânată doar o să enerveze lumea. În locul tău aş renunţa la ea. Poate că mergea cu mami şi tati, dar nu te face decât să pari recalcitrant şi ridicol, pentru că ceea ce contează oricum o să spui, aşa că de ce să nu vorbeşti pur şi simplu?

– OK, zise Bean.

Ea nu făcu caz de supunerea lui. Predica avusese efect, deci predica se terminase.

– Culorile? întrebă ea.

– Verde-maro-verde.

– Culorile astea ale lansaţilor par a fi găsite într-o toaleta murdară, nu crezi?

Deci şi ea era unul dintre proştii care găseau că e nostim să-ţi baţi joc de lansaţi.

– Ca şi cum ar fi conceput totul astfel încât copiii mai mari să-şi bată joc de cei mici.

Sau poate că nu. Poate era doar vorbărie. Era vorbăreaţă, în stradă nu erau prea mulţi vorbăreţi. Oricum, nu printre copii. Erau destui printre beţivi.

– Sistemul de aici e cretin. Parcă ar vrea să acţionăm ca nişte copilaşi. Asta n-o să te deranjeze. La naiba, deja ai făcut pe prostuţul rătăcit.

– Acum nu, zise el.

– Ţine minte. Indiferent ce ai face, profesorii ştiu şi au deja vreo teorie stupidă despre personalitatea ta, sau ceva de genul ăsta. Găsesc întotdeauna o cale să folosească faptul împotriva ta, dacă vor ei, aşa că mai bine nu încerca nimic. Fără îndoială că în raportul tău scrie deja că ai făcut o scurtă călătorie în timpul când trebuia să faci nani şi asta probabil le spune că „reacţionează la insecuritate căutând să fie singur în timp ce explorează limitele noului său mediu".

Ultima parte o spuse cu un ton afectat.

Poate că avea mai multe tonuri să-i arate, dar el n-o să stea prea mult prin preajmă ca să afle. Ea era în aparenţă o persoană căreia îi plăcea să-şi asume răspunderea, şi nu avusese de cine să răspundă până nu apăruse el. Nu-l interesa să devină proiectul ei. Acceptase să fie proiectul surorii Carlotta pentru că ea putea să-l ia de pe străzi şi să-l trimită la Şcoala de Luptă. Dar această Petra Arkanian ce putea să-i ofere?

Se lăsă să alunece pe o bară, se opri în faţa primei deschideri, sări pe coridor, alergă la următoarea scară şi urcă două niveluri înainte de a ieşi pe alt coridor şi a o rupe la fugă. Ea avea probabil dreptate, dar un lucru era sigur n-avea de gând s-o lase să-l ţină de mână tot drumul înapoi spre verde-maro-verde. Dacă voia să-şi găsească locul aici, ultimul lucru de care avea nevoie era să apară ţinându-se de mână cu un copil mai mare.

Bean era cu patru punţi deasupra nivelului sălii de mese, unde ar fi trebuit să se afle în acel moment. Erau şi aici elevi, dar nici pe departe atât de mulţi ca pe puntea inferioară. Majoritatea uşilor erau nemarcate, dar câteva erau deschise, inclusiv o arcadă largă care dădea într-o încăpere cu jocuri.

Bean văzuse jocuri pe computer în unele baruri din

Rotterdam, dar numai de la distanţă, dincolo de uşi şi printre picioarele bărbaţilor şi femeilor care intrau şi ieşeau în veşnica lor căutare a uitării de sine. Nu văzuse niciodată vreun copil jucând jocuri pe computer, decât pe ecranele din ferestrele magazinelor. Aici era de-adevăratelea, doar câţiva jucători făceau câte un joc rapid între cursuri, astfel încât sunetele fiecărui joc se distingeau limpede. Câţiva puşti jucau jocuri solitare, alţi patru jucau un joc spaţial cu un display holografic. Bean se retrase suficient de mult ca să nu intre în raza lor vizuală şi-i privi jucând. Fiecare controla un escadron de patru nave micuţe, cu scopul fie de a nimici toate celelalte flote, fie de a captura – dar fără să distrugă – nava-mamă a celorlalţi jucători, care se mişca mai încet. Învăţă regulile şi terminologia ascultându-i pe cei patru băieţi discutând în timpul jocului.

Jocul se termină prin uzură, nu prin inteligenţă – din întâmplare, ultimul băiat ce îşi folosise navele ceva mai bine. Bean privi cum resetau jocul. Nimeni nu introduse vreo monedă. Aici jocurile erau gratis.

Bean privi încă un joc. Fu la fel de rapid ca primul, căci fiecare băiat îşi angaja navele neîndemânatic, uitând de cele care nu luptau. Ca şi când ar fi considerat că armata lor ar fi compusă dintr-o singură navă activă şi trei rezerve.

Poate comenzile nu permiteau altceva. Bean se apropie. Nu, era posibil să stabileşti traiectoria pentru o navă, să controlezi alta, şi alta, apoi să te întorci la prima navă şi să-i schimbi traiectoria în orice moment.

Cum au ajuns aceşti băieţi la Şcoala de Luptă dacă asta era tot ce puteau face? Bean nu mai jucase niciodată un joc pe computer, dar văzu imediat că orice jucător competent ar fi putut învinge repede dacă ei erau cei mai buni competitori posibili.

– Hei, piticule, vrei să joci?

Unul din ei îl observase. Îl observaseră şi ceilalţi, desigur.

– Da, zise Bean.

– Ia uite la gândacul ăsta, spuse cel care îl invitase. Cine te crezi, Ender Wiggin?

Râseră şi apoi toţi patru abandonară jocul, îndreptându-sc spre clase. Sala era goală. Era timpul pentru lecţii.

Ender Wiggin. Şi copiii de pe coridor vorbiseră despre el. Ceva din Bean îi făcea pe aceşti copii să se gândească la Ender

Wiggin. Uneori cu admiraţie, alteori cu resentimente. Probabil că acest Ender bătuse nişte copii mai mari la jocul pe computer, sau ceva de genul ăsta. Şi era în vârful clasamentelor, aşa spusese cineva. Ce fel de clasamente?

Elevi în aceeaşi uniformă, alergând ca o armată, îndreptându-se spre luptă – ăsta era lucrul cel mai important în viaţa de aici. Exista un joc principal pe care îl jucau toţi. Locuiau în dormitoare în funcţie de echipa de care aparţineau. Clasarea fiecărui elev era raportată astfel ca toţi ceilalţi să o cunoască. Şi oricare ar fi fost jocul, adulţii îl controlau.

Deci aşa era viaţa aici. Iar acest Ender Wiggin, oricine ar fi fost, se afla deasupra tuturor.

Bean le amintea oamenilor de el.

Da, asta îl făcea puţin mândru, dar îl şi irita. Era mai sigur să nu fii observat. Dar pentru că acest alt copil mic se descurcase strălucit, toţi cei care îl vedeau pe Bean se gândeau la Ender şi astfel Bean era remarcat. Libertatea lui era considerabil limitată. Aici nu avea cum să dispară, aşa cum putea să dispară în mulţimea din Rotterdam.

Şi cui îi păsa? Aici nimeni nu-i putea face cu adevărat rău. Indiferent ce se întâmpla, atât timp cât va fi la Şcoala de Luptă nu-i va fi niciodată foame. Va avea întotdeauna un adăpost. Ajunsese în rai. Tot ce trebuia să facă era să aibă grijă să nu fie trimis acasă mai devreme. Cui îi păsa dacă oamenii îl observau sau nu? Nu avea nicio importanţă. Lasă-i pe ei să-şi facă probleme din cauza clasamentelor. Bean câştigase deja lupta pentru supravieţuire, şi după asta nicio altă competiţie nu mai conta.

Dar chiar în timp ce gândea astfel ştiu că nu era adevărat. Pentru că lui îi păsa. Nu era suficient doar să rămâi în viaţă. Nu fusese niciodată suficient. Dincolo de nevoia de hrană fusese foamea sa pentru a afla ordinea lucrurilor, cum funcţionează ele, nevoia de a apuca ceva din lumea din jurul lui. Desigur, atunci când murea de foame se folosise de ceea ce învăţase ca să intre în ceata lui Poke şi să-i aducă destulă hrană pentru a-i ajunge câte ceva şi lui, care era ultimul în rang. Dar chiar şi după ce Ahile îi transformase într-o familie şi aveau de mâncare în fiecare zi, Bean nu încetase să fie atent, să încerce să înţeleagă schimbările, dinamica grupului. Chiar şi cu sora Carlotta făcuse eforturi încercând să înţeleagă de ce şi cum

avea ea puterea să facă ceea ce făcea pentru el, şi pe ce considerente îl alesese. Trebuia să ştie. Trebuia să aibă în minte o imagine a tuturor acestor lucruri.

La fel şi aici. Ar fi putut să se întoarcă în dormitor şi să se culce. În loc să facă aşa risca să dea de necaz doar pentru a afla lucruri pe care fără îndoială le-ar fi aflat lăsând evenimentele să-şi urmeze cursul.

De ce am venit aici sus? Ce căutăm?

Cheia. Lumea era plină de uşi închise, iar el trebuia să pună mâna pe orice cheie ar fi găsit.

Stătu nemişcat şi ascultă. În încăpere era aproape linişte. Dar exista zgomotul alb, un huruit şi un şuierat de fond, sumete care păreau că străbat toată staţia.

Cu ochii închişi, localiza sursa sunetului slab. Cu ochii deschişi, merse apoi unde erau supapele. O supapă dinspre exterior, cu aer uşor călduţ, formând o briză foarte uşoară. Fâsâitul slab nu era suflul aerului prin supapă, ci sunetul mai puternic, mai îndepărtat, al maşinăriei care pompa aer în Şcoala de Luptă.

Sora Carlotta îi spusese că în spaţiu nu exista aer, şi oriunde trăiau oamenii trebuiau să păstreze navele şi staţiile perfect etanşe ca să nu piardă niciun pic de aer. Şi de asemenea trebuiau să schimbe continuu aerul, pentru că oxigenul, spunea ea, e consumat şi trebuie reintrodus. Pentru aşa ceva era acest sistem. Probabil trecea prin toată nava.

Bean se postă în faţa capacului supapei, pipăindu-i marginile. Nu avea şuruburi sau cuie vizibile care să-l ţină la locul lui. îşi strecură vârfurile degetelor sub capac şi le mişcă cu grijă, ridicând puţin, apoi forţând ceva mai mult. Acum degetele îi ajunseseră sub marginea capacului. Trase spre înainte. Supapa se eliberă, iar Bean se rostogoli pe spate.

Doar o clipă. Puse alături capacul şi încercă să privească în supapă. Conducta supapei avea numai vreo cincisprezece centimetri adâncime. Capătul de sus era solid, dar cel de jos era deschis, ducând în sistemul de ventilaţie.

Bean evalua dimensiunea deschiderii supapei aşa cum, cu ani în urmă, stătuse în picioare pe scaunul toaletei şi studiase interiorul rezervorului, hotărând dacă poate să încapă în el. Şi concluzia fu aceeaşi – urma să aibă crampe, dureri, dar putea s-o facă.

Băgă un braţ înăuntru. Nu simţea capătul, dar cu braţe atât de

scurte ca ale sale asta nu însemna mare lucru. Nu avea cum să-şi dea seama doar privind în care parte duce conducta odată ajunsă la nivelul podelei. Bean îşi imagină o conductă pe dedesubt, dar nu i se păru corect. Sora Carlotta spusese că fiecare bucată de material folosit la construirea staţiei trebuia ridicat de pe Pământ sau de la uzinele de pe Lună. N-ar fi lăsat spaţii mari între punţi şi tavanele celor de sub ele pentru că ar fi însemnat spaţiu irosit în care aerul preţios ar fi trebuit pompat fără ca nimeni să-l respire. Nu, conductele trebuie să fie în pereţii exteriori. Probabil nicăieri nu avea mai mult de cincisprezece centimetri adâncime.

Închise ochii şi îşi imagină sistemul de ventilaţie. Maşinării suflând aer călduţ prin conducte înguste, în fiecare cameră, aducând pretutindeni aer proaspăt, respirabil.

Nu, nu mergea aşa. Trebuia să existe un loc prin care aerul să fie supt înapoi. Iar dacă aerul intra dinspre pereţii exteriori, atunci dispozitivul de aspiraţie trebuia să fie... pe coridoare.

Bean se ridică şi alergă la uşa camerei cu jocuri. Categoric tavanul coridorului era cu cel puţin douăzeci de centimetri mai jos decât tavanul camerei. Dar nu erau supape. Doar dispozitive uşoare de fixare.

Păşi înapoi în încăpere şi privi în sus. În toată partea de sus a peretelui dinspre coridor era o supapă îngustă care părea mai mult decorativă decât practică. Deschiderea era de vreo trei centimetri. Nici măcar Bean nu ar fi încăput prin sistemul de ventilaţie.

Fugi înapoi la supapa deschisă şi-şi scoase pantofii. Nu era cazul să rămână înţepenit pentru că picioarele erau mai mari decât ar fi trebuit să fie.

Se aşeză cu faţa la supapă şi-şi strecură picioarele în deschizătură. Apoi se legănă până ce picioarele intrară cu totul în conductă şi stătu cu fundul pe marginea supapei. Picioarele tot nu ajunseseră jos. Asta nu era un semn bun. Dacă supapa ducea direct în maşinărie?

Se legănă într-o parte şi-n alta. Era mai dificil şi mai dureros, dar acum îşi putea folosi mai bine braţele, fixându-le pe podea, şi alunecă în conductă până la piept.

Picioarele atinseră fundul conductei.

Testă cu degetele de la picioare. Da, conductele mergeau în stânga şi în dreapta, de-a lungul pereţilor exteriori ai încăperii.

Iar deschiderea era suficient de mare ca si se poată strecura în ea, apoi să se târască – pe o pane – din încăpere în încăpere.

Era tot ce avea nevoie să ştie deocamdată. îşi încorda fesele, încercând să folosească frecarea pentru a avansa împingându-se. În loc să se întâmple aşa, alunecă la loc în supapă.

Oh, excelent. În cele din urmă cineva îl va căuta, sau va fi găsit de următoarea serie de puşti veniţi la jocuri, iar el nu voia să fie găsit aşa. În plus, sistemul de aerisire i-ar oferi un traseu alternativ prin staţie doar dacă ar putea urca prin supape. Avu imaginea cuiva care deschidea supapa şi-i vedea ţeasta privindu-l dinăuntru, cadavrul complet uscat de suflul cald al aerului din conducta în care murise de foame sau de sete încercând să iasă prin supapă.

Dacă tot era acolo, ar fi putut măcar să afle dacă putea acoperi gura supapei dinspre înăuntru.

Se întinse şi, cu multă dificultate, atinse capacul cu un deget şi reuşi să-l tragă spre el. După ce îl apucă ferm, nu fu deloc greu să-l pună peste deschizătură. Putea chiar să-l tragă suficient de aproape încât eventualilor observatori din cealaltă parte cu greu li s-ar fi părut ceva deosebit. Dar când supapa era închisă trebuia să-şi ţină capul întors într-o parte. Nu era suficient spaţiu ca să se răsucească. Deci odată intrat în sistemul de aerisire capul i-ar fi stat sucit fie în stânga, fie în dreapta. Minunat.

Împinse înapoi capacul, dar cu grijă, ca să nu cadă pe podea. Acum era într-adevăr timpul să iasă.

După câteva eşecuri, îşi dădu seama că unealta de care avea nevoie era chiar capacul. Aşezându-l pe podea în faţa supapei, apucă cu degetele de capătul opus. împingând în capac obţinu o pârghie care îi ridică trupul suficient cât să ajungă cu pieptul peste marginea supapei. Era dureros să atârne cu toată greutatea corpului peste o margine atât de ascuţită, dar acum se putu ridica în coate şi apoi în mâini, săltându-şi tot corpul prin deschizătură înapoi în cameră.

Se gândi atent ce muşchi folosise şi apoi se gândi la echipamentul din sala de gimnastică. Da, şi-ar putea întări acei muşchi.

Puse capacul supapei la loc. Apoi îşi scoase cămaşa şi se uită la semnele roşii de pe piele, acolo unde marginile supapei îl zgâriaseră mai rău. Cursese puţin sânge. Interesant Cum ar fi

explicat asta dacă l-ar fi întrebat cineva? O să vadă mai târziu dacă nu s-ar putea răni în acelaşi loc urcându-se în pat.

Ieşi în fugă din camera de jocuri, de-a lungul coridorului spre cea mai apropiată bară, apoi se lăsă să alunece până la nivelul sălii de mese. Tot drumul se întrebă de ce simţise o asemenea nevoie să pătrundă în conductele de aerisire. Ori de câte ori i se întâmplase aşa ceva în trecut, să faci ceva fără să ştie măcar de ce e important, se dovedise că exista un pericol pe care îl simţise, dar încă nu-l conştientizase. Care era pericolul aici?

Apoi îşi dădu seama – în Rotterdam, pe stradă, se asigura întotdeauna că are o ieşire de rezervă, o cale alternativă de a ajunge dintr-un loc în altul. Când fugea de cineva, niciodată nu se ascundea într-o fundătură decât dacă ştia o altă ieşire. De fapt nu se ascundea niciodată cu adevărat – evita vânătoarea, fiind mereu în mişcare. Indiferent cât era de îngrozitor pericolul care-l urmărea, el nu putea sta pe loc. Se simţea oribil când era încolţit. Suferea.

Îl durea şi era umezeală şi frig şi-i era foame şi nu avea suficient aer să respire, iar oamenii treceau pe lângă el şi dacă ar fi ridicat capacul l-ar fi găsit şi atunci n-ar mai fi avut unde să fugă, nu avea altceva ce să facă decât să stea acolo aşteptând ca ei să treacă fără să-l observe. Dacă ar fi folosit toaleta şi ar fi tras apa, mecanismul n-ar fi funcţionat corect fiindcă toată greutatea corpului său apăsa pe flotor. O parte din apă se vărsase atunci când se băgase el în rezervor. Ar fi observat că ceva nu e în regulă şi l-ar fi găsit.

Fusese cea mai urâtă experienţă din viaţa sa, şi nu suporta ideea de a se mai ascunde vreodată aşa. Nu-l deranja spaţiul îngust, sau umezeala, sau foamea sau singurătatea. Ci faptul că unica ieşire era în braţele urmăritorilor.

Acum, că înţelesese asta despre el însuşi, se putea relaxa. Nu descoperise conductele pentru că subconştientul lui simţise vreun pericol. Le descoperise pentru că îşi amintea cât de rău fusese să se ascundă în rezervorul toaletei când era mic. Deci oricare ar fi fost pericolul, nu-l simţise încă. Era doar o amintire din copilărie ieşită la suprafaţă. Sora Carlotta îi spusese că o mare parte din comportamentul uman înseamnă de fapt răspunsuri la pericole din trecut. Atunci lui Bean nu i se păruse logic, dar nu o contrazisese, şi acum îşi dădea seama că ea avusese dreptate.

Şi de unde putea şti că nu va veni o vreme când calea îngustă şi periculoasă prin conducte nu va fi exact scăparea de care va avea nevoie ca să-şi salveze viaţa?

Nu puse niciodată palma pe perete ca să aprindă indicatorul verde-maro-verde. Ştia exact unde era dormitorul său. Cum să nu ştie? Mai fusese acolo, şi cunoştea fiecare pas de la dormitor la celelalte locuri din staţie pe care le vizitase.

Când ajunse acolo, Dimak încă nu se întorsese cu cei care mâncau mai încet. Toată explorarea lui nu durase mai mult de douăzeci de minute, inclusiv conversaţia cu Petra şi urmărirea celor două jocuri rapide pe computer din timpul pauzei.

Se sui neîndemânatic pe patul de jos, frecându-se puţin pe piept pe marginea celui de-al doilea pat. Suficient cât să simtă durerea cam în acelaşi loc în care se lovise căţărându-se pe supapă.

– Ce faci? întrebă unul din bobocii de lângă el. Fiindcă adevărul n-avea cum să fie înţeles, spuse adevărul.

– Mă lovesc la piept.

– Încerc să dorm, zise celălalt băiat. Ar trebui să dormi şi tu.

– Nani, spuse alt băiat. Mă simt ca un prost de patru ani.

Bean se întrebă într-o doară cum fuseseră vieţile acestor băieţi, dacă un scurt somn îi făcea si se simţi ca la patru ani.

Sora Carlotta stătea lângă Pablo de Noches, privind rezervorul toaletei.

– De tip vechi, spuse Pablo. Norteamericano. Foarte popular în trecut, când Olanda a devenit prima dată teritoriu internaţional.

Ea săltă capacul rezervorului. Era foarte uşor. Plastic. Pe când ieşeau din baie, recepţionera care le arătase împrejurimile o privi curioasa.

– Nu e niciun pericol dacă folosim toaletele astea, nu-i aşa? întrebă.

– Nu, zise sora Carlotta. Trebuia să văd, asta-i tot. E o problemă a Flotei. V-aş fi recunoscătoare daci nu aţi vorbi despre vizita noastră aici.

Desigur, asta era o garanţie că ea nu va vorbi despre nimic altceva. Dar sora Carlotta conta pe faptul că totul va suna ca o simplă bârfă.

Cei care avuseseră o fermă de organe în clădirea aceea n-ar fi vrut să fie descoperiţi, iar în asemenea afaceri necurate se rulau mulţi bani. Aşa îşi răsplăteşte diavolul prietenii – o mulţime de

bani, apoi îi trădează şi-i lasă să înfrunte singuri agonia iadului.

Ieşind din clădire, îi vorbi din nou lui Pablo.

– Chiar s-a ascuns acolo?

– Era foarte mic, zise Pablo de Noches. Mergea de-a buşilea când l-am găsit, dar era ud până la umăr pe o parte, şi pe piept. Am crezut că a făcut pe el, dar a zis că nu. Apoi mi-a arătat toaleta. Şi avea pete roşii aici şi aici, unde îl apăsase mecanismul.

– Vorbea, spuse ea.

– Nu mult. Câteva cuvinte. Era atât de mic. Nici nu puteam să cred că un copil aşa de mic vorbeşte.

– Cât timp a stat aici? Pablo ridică din umeri.

– Avea pielea zbârcită ca o babă. Peste tot. Era rece. Credeam că o să moară. Apa nu-i caldă ca-ntr-o piscină, îi era frig. A tremurat toată noaptea.

– Nu pot să înţeleg cum de nu a murit, zise sora Carlotta.

Pablo zâmbi.

– No hay nada que Dios no puede bacer.

– Adevărat, răspunse ea. Dar asta nu înseamnă să nu înţelegem cum face Dumnezeu miracolele. Sau de ce.

Pablo ridică din umeri.

– Dumnezeu face ce face. Eu îmi fac treaba şi trăiesc cum pot mai bine.

Ea îi strânse braţul.

– Ai luat la tine un copil rătăcit şi l-ai salvat de cei care voiau să-l omoare. Dumnezeu a văzut că ai făcut asta şi te iubeşte.

Pablo nu zise nimic, dar sora Carlotta putu să ghicească la ce se gândea – câte păcate puteau fi spălate de această faptă bună, şi dacă e de ajuns ca să-l ferească de iad.

– Faptele bune nu spală păcatele, zise sora Carlotta. Solo el redentorpuede limpiar su alma.

Pablo ridică din umeri. Nu se pricepea la teologie.

– Faptele bune nu le faci pentru tine, spuse sora Carlotta. Le faci pentru că Domnul e în tine, iar în acele clipe tu eşti mâinile şi picioarele lui, ochii şi buzele lui.

– Am crezut că piciul e Dumnezeu. Iisus spune că, dacă faci ceva celui mic, îi faci Lui.

Sora Carlotta râse.

– Dumnezeu o să rezolve toate problemele delicate când o să considere el de cuviinţă. E suficient că noi încercăm să-l slujim.

– Era atât de mic, zise Pablo. Dar Domnul era în el. Se despărţi de el când taxiul îl lăsă în faţa blocului său. De ce a trebuit să văd toaleta aceea cu propriii mei ochi? Treaba mea cu Bean s-a terminat. A plecat ieri cu naveta. De ce nu pot să uit problema asta?

Pentru că ar fi trebuit să fie mort, de aia. Şi după ce a flămânzit pe străzi atâţia ani, chiar dacă ar fi trăit, ar fi fost atât de subnutrit, încât ar fi trebuit să prezinte serioase tulburări mentale. Ar fi trebuit să fie un retardat.

De asta nu putea să abandoneze problema originii lui Bean. Pentru că putea fi bolnav mintal. Poate era retardat. Poate a pornit în viaţă atât de inteligent, încât putea să-şi piardă jumătate din intelect şi încă să fie băiatul acela miraculos.

Se gândea cum Sf. Matei spunea mereu că toate lucrurile care s-au petrecut în copilăria lui Iisus fuseseră păstrate de mama lui cu sfinţenie în inimă. Bean nu e Iisus, iar eu nu sunt Maica Domnului. Dar el e un copil, iar eu l-am iubit ca pe fiul meu. Ceea ce a făcut el niciun copil de vârsta lui nu putea face.

Niciun copil sub un an, care nu ştie încă să meargă, nu ar fi putut înţelege atât de limpede pericolul ca să ştie să facă lucrurile pe care le-a făcut Bean. La vârsta asta, copiii ies adesea din leagăne, dar nu stau ascunşi în rezervoarele toaletelor ore întregi pentru ca apoi să iasă de acolo în viaţă şi să ceară ajutor. Pot să numesc asta miracol, dar trebuie să-l înţeleg. În fermele de organe folosesc scursurile Pământului. Bean e atât de dotat, încât nu poate avea decât nişte părinţi extraordinari.

Cu toate acestea, în timpul cercetărilor pe care le făcuse în lunile cât Bean locuise cu ea nu găsise niciun caz de dispariţie în care să poată fi vorba de el. Niciun copil răpit. Nici măcar un accident de unde cineva să poată lua un copil încă în viaţă şi al cărui corp să nu mai fie apoi găsit. Asta nu era o dovadă – nu toţi copiii care dispar lasă urme în ziare, şi nu toate ziarele sunt arhivate şi disponibile pentru cercetări pe net. Dar Bean trebuie să fi fost copilul unor părinţi atât de strălucitori, încât lumea să se intereseze de ei – nu-i aşa? Oare aşa o minte poate proveni din părinţi normali? Să fie ăsta miracolul care a dat naştere tuturor celorlalte miracole?

Oricât ar fi vrut sora Carlotta să creadă aşa ceva, nu putea. Bean nu era ce părea a fi. Acum era la Şcoala de Luptă, şi avea

mari şanse să ajungă cândva comandantul unei flote măreţe. Dar ce se ştia despre el? Era oare posibil să nu fie nici măcar o fiinţă umană naturală? Era posibil ca această extraordinară inteligenţă să nu-i fi fost dată de Dumnezeu, ci de altcineva sau altceva?

Asta era întrebarea: dacă nu Dumnezeu, cine ar fi putut face un astfel de copil?

Sora Carlotta îşi îngropa faţa în palme. De unde veneau astfel de gânduri? După atâţia ani de căutări, de ce trebuia să se îndoiască de unicul ei succes?

Am văzut fiara Apocalipsei, îşi zise în sinea ei. Gândacii, monştrii Furnici aducând distrugerea Pământului după cum fusese profeţit. Am văzut fiara, şi cu ani în urmă Mazer Rackham şi flota oamenilor, la limita înfrângerii, au ucis marele dragon. Dar el va veni din nou, iar Sf. Ioan Evanghelistul spune că atunci când va veni, va apărea şi un profet.

Nu, nu. Bean e bun, un băiat cu inima bună. Nu e vreun demon, nu e slujitorul fiarei, doar un băiat dăruit crescut de Dumnezeu pentru a binecuvânta lumea în clipa celui mai mare pericol. Îl cunosc aşa cum o mamă îşi cunoaşte copilul. Nu greşesc.

Totuşi, când se întoarse în camera ei îşi puse computerul la lucru, căutând acum altceva. Rapoarte de la sau despre oameni de ştiinţă care au lucrat, cu cel puţin cinci ani în urmă, în proiecte care implicau modificări ale ADN-ului uman.

În timp ce programul interoga toate indicaţiile de pe net şi sorta rezultatele pentru a putea fi utilizate, sora Carlotta se îndreptă spre grămada ordonată de rufe împăturite care aşteptau să fie spălate. N-o să le spele. Le puse într-o pungă de plastic împreună cu cearşafurile şi pernele lui Bean, şi sigila punga. Bean purtase acele haine, dormise în acele aşternuturi. In ele rămăseseră celule din pielea lui. Câteva fire de păr. Poate se găsea suficient ADN pentru o analiză concludentă.

Da, el era un miracol, dar ea va afla care sunt dimensiunile acestui miracol. Misiunea ei nu fusese să salveze copiii de cruzimea străzilor din oraşele lumii. Misiunea ei fusese să ajute la salvarea singurei specii create după chipul lui Dumnezeu. Asta era încă misiunea ei. Şi dacă era ceva în neregulă cu copilul pe care îl luase la inima ci ca pe un fiu iubit, o să afle asta şi o să avertizeze.

7

EXPLORĂRI

– Deci grupul ăsta de boboci lansaţi s-a întors mai târziu la dormitor.

– E o discrepanţă de douăzeci şi unu de minute.

– Asta înseamnă mult! Habar n-aveam că se urmăresc astfel de lucruri.

– Pentru siguranţă. Şi pentru a şti, în caz de necesitate, unde se află fiecare. Urmărind uniformele care au plecat din sala de mese şi cele care au intrat în dormitoare, am obţinut un total de douăzeci şi unu de minute. Ar putea fi douăzeci şi unu de copii care au hoinărit câte un minut, sau unul singur care a hoinărit douăzeci şi unu de minute.

– Asta mi-e foarte folositor. Ar trebui să-i întreb?

– Nu! Ei nu trebuie să ştie că sunt urmăriţi după uniforme. Nu e bine ca ei să ştie cât de multe ştim noi despre ei

– Şi cât de puţin.

– Puţin?

– Dacă e vorba de un singur elev, n-ar fi bine ca el să ştie că metodele noastre de urmărire nu ne pot spune cine e.

– Ah. Corect. Şi... de fapt, am venit la tine pentru că eu cred că a fost doar un singur elev.

– Chiar dacă datele tale nu sunt precise?

– Din cauza modului în care au sosit. Au fost lansaţi în grupuri de doi sau trei, câţiva singuri. La fel au părăsit sala de mese. Unii s-au grupat – trei plecaţi singuri au devenit un trio, două perechi au devenit un grup de patru – dar dacă ar fi fost ceva care să le distrugă atenţia pe coridor s-ar fi petrecut o regrupare majoră, un grup mult mai mare sosind deodată după ce distracţia se termina.

– Deci aşa. Un singur elev care a pierdut douăzeci şi unu de minute.

– M-am gândit că ar trebui să-ţi atrag atenţia.

– Ce să fi făcut în cele douăzeci şi unu de minute i

– Ştii cine a fost?

– Voi afla în curând. Toaletele sunt urmărite? Suntem siguri că nu a fost cineva atât de emoţionat încât să se fi dus să vomite prânzul?

– Intrările şi ieşirile de la toalete au fost normale. Cine a intrat a şi ieşit.

– Da, o să aflu cine a fost. Continuă să urmăreşti datele acestui grup de lansaţi.

– Doar am avut dreptate să-ţi atrag atenţia?

– Aveai vreo îndoială?

Bean dormi uşor, ascultând zgomotele, aşa cum făcea întotdeauna, şi-şi amintea că se trezise de două ori. Nu se ridicase, rămăsese întins, ascultând respiraţia celorlalţi, în ambele daţi auzise şoapte undeva în cameră, întotdeauna voci de copii, nu era nimic grav, dar sunetul era suficient ca să-l trezească pe Bean şi să-i atragă atenţia doar pentru un moment, cât să se asigure că nu e niciun pericol.

A treia oară se trezi când Dimak intră în cameră. Chiar înainte de a se ridica, Bean ştiu cine era, după paşii apăsaţi, siguranţa mişcărilor, autoritate. Bean deschisese ochii înainte ca Dimak să vorbească; era în patru labe, gata să se mişte în orice direcţie, înainte ca Dimak să încheie prima propoziţie.

– Gata cu somnul, fetiţe şi băieţi, e timpul să trecem la muncă.

Nu era vorba de Bean. Dacă Dimak ar fi ştiut ce făcuse Bean între prânz şi culcare ar fi dat de înţeles asta. Nu era niciun pericol imediat.

Bean se ridică în pat în timp ce Dimak le dădea instrucţiuni despre folosirea dulapurilor şi a pupitrelor. Puneţi palma pe perete şi dulapul se deschide. Apoi porniţi pupitrele şi introduceţi-vă numele şi parola.

Bean puse imediat palma dreaptă pe perete, dar nu şi pe pupitru. În loc să facă aşa se uită la Dimak – ocupat să-l ajute pe un alt elev de lângă uşă – apoi se caţără în cel de-al treilea pat, de deasupra lui, neocupat, şi deschise cu palma stângă acel dulap. Şi în interiorul aceluia era un pupitru. Porni repede pupitrul lui personal şi-şi introduse numele şi parola. Bean. Ahile. Apoi scoase celălalt pupitru şi îl porni. Numele? Poke. Parola? Carlotta.

Puse al doilea pupitru ia loc în dulap şi închise uşa, apoi îl aruncă pe primul în patul său şi coborî după el. Nu privi în jur să vadă dacă îl observase cineva. Dacă îl observaseră, vor spune în curând; dacă ar fi fost mereu cu ochii în patru ar fi atras mai mult atenţia asupra sa şi oamenii care altfel nu l-ar observa l-ar

suspecta.
Bineînţeles că adulţii vor şti ce a făcut. De fapt, Dimak cu siguranţă observase deja, căci unul dintre copii se plângea că dulapul nu i se deschide. Deci computerul staţiei ştia câţi elevi erau şi oprea deschiderea dulapurilor atunci când se ajungea la numărul corect. Dar Dimak nu se întoarse şi nu ceru să afle cine deschisese două dulapuri. Puse el însuşi palma pe dulapul ultimului elev. Se deschise, îl închise din nou, şi acum dulapul reacţiona la amprenta elevului.
Deci aveau de gând să-l lase să aibă un al doilea dulap, un al doilea pupitru, o a doua identitate. Fără îndoială îl vor urmări cu deosebit interes să vadă ce face cu ele. Va trebui să se joace din când în când, cu stângăcie, pentru ca ei să creadă că ştiu pentru ce i-a trebuit o a doua identitate. Poate va face câte o farsă. Sau să-şi scrie cele mai intime gânduri. Ar fi nostim – sora Carlotta se ruga mereu să-i afle gândurile, şi fără îndoială că şi aceşti profesori ar vrea. Ar înghiţi orice ar scrie.
Prin urmare nu vor căuta lucrurile cu adevărat personale, pentru care va folosi propriul lui pupitru. Sau, dacă asta va fi periculos, pupitrul unuia din băieţii de lângă el, ale căror parole le observase cu grijă şi le memorase. Dimak le ţinuse un discurs despre cum să-şi protejeze tot timpul pupitrele, dar era inevitabil ca puştii să fie neatenţi, iar pupitrele să fie lăsate nesupravegheate.
Deocamdată Bean nu voia să rişte mai mult decât o făcuse deja. Profesorii aveau motivele lor să-l lase s-o facă. Important era ca ei să afle motivele.
La urma urmelor, nici el nu le cunoştea. Era ca si în cazul supapei – dacă el credea că ceva i-ar putea aduce mai târziu un avantaj, făcea acel lucru.
Dimak continua să vorbească despre cum să-şi facă temele, despre fişierul cu numele profesorilor şi despre locul fanteziei care exista în fiecare pupitru.
– Să nu vă pierdeţi timpul de studiu jucându-l, zise. Dar după ce aţi terminat de învăţat, vi se permit câteva minute pentru a explora.
Bean înţelese imediat. Profesorii voiau ca elevii să joace acel joc, iar cel mai bun mod de a-i încuraja era să-i pună limitări stricte... şi apoi să nu-i pedepsească. Un joc – sora Carlotta se folosise câteodată de jocuri încercând să-l analizeze pe Bean.

Bean le transforma mereu în acelaşi joc: încearcă să descoperi ce vrea sora Carlotta să afle din modul în care joci acest joc.

Totuşi, în acest caz Bean îşi imagina că tot ceea ce ar fi făcut în acest joc le-ar spune despre el lucruri pe care nu vroia ca ei să le ştie. Deci nu-l va juca deloc, decât dacă îl vor obliga. Şi poate nici atunci. Una era să se lupte cu sora Carlotta, dar aici aveau fără îndoială experţi adevăraţi, iar Bean nu voia să le dea ocazia să afle despre ci mai multe decât ştia el însuşi.

Dimak făcu cu ei un tur, arătându-le multe din cele deja văzute de Bean. Majoritatea copiilor fură entuziasmaţi de sala de jocuri. Bean nu aruncă mai mult de o privire scurtă supapei în care se băgase, în schimb îşi făcu mult de lucru cu jocul pe care îl jucaseră băieţii mai mari, învăţând cum funcţionează comenzile şi verificând dacă tacticile sale ar putea fi duse la bun sfârşit.

Lucrară în sala de gimnastică, unde Bean începu imediat exerciţiile de care considera că are nevoie – flotările şi ridicările într-o singură mână fiind cele mai importante, chiar dacă fusese nevoie să-şi aducă un scaun pentru a putea ajunge la bara cea mai de jos. Nicio problemă. Foarte curând va fi în stare să ajungă sărind. La cât de multă mâncare îi dădeau, va prinde repede puteri.

Iar ei se înverşunau să-l îndoape cu mâncare într-un ritm uimitor. După gimnastică făcură duş, apoi trebuiră să meargă la masă. Lui Bean încă nu-i era foame, dar i se puse pe tavă mâncare suficientă ca să hrănească întreaga sa ceată din Rotterdam. Bean se îndreptă imediat spre doi dintre copiii care se plânseseră de porţiile lor mici şi, fără să le ceară permisiunea, mută excesul de mâncare în tăvile lor. Când unul din ei încercă să vorbească despre asta,

Bean duse degetul la buze. Drept răspuns, băieţii rânjiră mulţumiţi. Lui Bean încă îi rămăsese mai multă mâncare decât voia, dar când trebui să predea tava, aceasta era goală. Nutriţionistul va fi fericit. Rămânea de văzut dacă îngrijitorii vor raporta despre mâncarea lăsată de Bean pe podea.

Timp liber. Bean se întoarse în camera de jocuri, sperând că în seara asta îl va vedea pe faimosul Ender Wiggin. Dacă va fi acolo, fără îndoială va fi în centrul unui grup de admiratori. Dar în centrul grupurilor pe care le văzu nu erau decât obişnuiţii disperaţi după celebritate, adunători de clici care se credeau

lideri şi care-şi urmau pretutindeni grupuleţul pentru a păstra această iluzie. Niciunul dintre aceştia nu putea fi Ender Wiggin. Iar Bean nu avea de gând să întrebe.

Îşi încercă mâna la câteva jocuri. De fiecare dată, în momentul în care pierdea, alţi copii îl dădeau la o parte. Era un set interesant de reguli sociale. Elevii ştiau că până şi cel mai scund, mai proaspăt lansat, avea dreptul la o tură – dar imediat ce aceasta se termina pierdea şi protecţia acestei reguli. Iar ei îl îmbrânceau mult mai dur decât ar fi fost nevoie, astfel încât mesajul era clar – nu joci tu jocul ăsta şi mă faci pe mine să aştept! La fel ca la coada la cantinele de caritate din Rotterdam – numai că miza nu era ceva care să aibă importanţă.

Era interesant să afle că nu foamea îi făcea pe copii să devină huligani pe stradă. Huliganismul exista deja în acel copil şi, indiferent care erau mizele, el găsea o cale să acţioneze aşa cum simţea că e necesar. Dacă era vorba de hrană, copiii care pierdeau lupta mureau; dacă era vorba de jocuri, huliganii nu ezitau să dea buzna şi să transmită acelaşi mesaj. Faci ce vreau eu, sau plăteşti.

Inteligenţa şi educaţia pe care o aveau toţi aceşti copii nu aveau în aparenţă niciun efect asupra naturii umane. Bean nici nu se gândise că ar putea să aibă.

Nici mizele lipsite de importanţă nu aveau efect în reacţiile lui Bean faţă de huligani. Se supunea fără să comenteze şi îşi nota care erau huliganii. Nu că ar fi avut vreo intenţie să-i pedepsească sau să-i evite. Voia pur şi simplu să memoreze cine acţiona ca un huligan şi să ţină cont de asta dacă s-ar fi găsit într-o situaţie în care informaţia ar fi putut fi importantă.

Nu avea rost să se implice emoţional în nimic. Să fii sentimental nu te ajută să supravieţuieşti. Important era să înveţe totul, să analizeze situaţiile, să aleagă un curs al acţiunilor şi apoi să se mişte cu îndrăzneală. Să ştii, să gândeşti, să decizi, să acţionezi. În această listă nu era loc pentru să simţi. Nu pentru că Bean nu ar fi avut sentimente. Pur şi simplu refuza să se gândească la ele sau să stăruie asupra lor, sau să le lase să-i influenţeze deciziile atunci când miza era un lucru important.

– E chiar mai mic decât era Ender.

Iar şi iar. Bean obosise să tot audă asta.

– Bichoy nu-mi vorbi mie de acel hijo de putǎ. Bean ciuli

urechile. Ender avea un duşman. Bean se întrebase când o să descopere unul, căci cineva care era primul în clasamente trebuia să provoace şi altceva decât admiraţie. Cine vorbise? Bean se trase mai aproape de grupul de unde se auzea discuţia. Auzi iar aceeaşi voce. Şi încă o dată. Şi apoi îşi dădu seama: acela era băiatul care îl numise pe Ender hijo de pută.

Avea pe uniformă silueta unei şopârle. Şi un singur triunghi pe mânecă. Toţi erau atenţi la el. Căpitanul echipei?

Bean avea nevoie de mai multe informaţii. Îl trase de mânecă pe băiatul care stătea lângă el.

– Ce-i? zise puştiul, iritat.

– Cine-i băiatul ăla? Căpitanul echipei cu şopârla.

– E o salamandră, găgăuţă. Armata Salamandrei. Iar el e comandant.

Echipele erau numite armate. Triunghiul era pentru rangul de comandant.

– Cum îl cheamă?

– Bonzo Madrid. E un nătărău chiar mai mare decât tine.

Băiatul plecă de lângă Bean.

Deci Bonzo Madrid era suficient de îndrăzneţ ca să-şi declare ura pentru Ender Wiggin, dar un copil care nu era în armata lui Bonzo îl dispreţuia însă pe el şi nu-i era teamă să declare asta unui străin. Era bine de ştiut. Până acum singurul duşman pe care îl avea Ender era demn de dispreţ.

Dar... oricât de demn de dispreţ ar fi fost Bonzo, era comandant. Ceea ce însemna că era posibil să devii comandant fără să fii băiatul respectat de toţi. Deci care erau standardele lor, cum se atribuia comanda în acest joc de-a războiul care modela viaţa în Şcoala de Luptă?

Mai precis, cum ajung eu la comandă?

Atunci îşi dădu seama Bean pentru prima dată că avea un astfel de ţel. Ajunsese la Şcoala de Luptă cu cele mai bune rezultate din grupul său – dar era cel mai mic şi cel mai tânăr şi în plus fusese izolat de acţiunea deliberată a profesorului său, care făcuse din el o ţintă a resentimentelor celorlalţi. Cumva, în mijlocul tuturor acestor evenimente, Bean decisese că aici nu va fi ca în Rotterdam. Nu avea de gând să rămână pe margine, amestecându-se numai atunci când era absolut necesar pentru a supravieţui. Urma să ajungă la comanda unei armate cât mai repede posibil.

Ahile condusese pentru că era brutal, pentru că era dispus să ucidă. Asta câştiga întotdeauna în faţa inteligenţei, când cel inteligent era fizic mai mic şi nu avea aliaţi puternici. Dar aici huliganii nu făceau decât să te îmbrâncească şi să-ţi vorbească urât. Adulţii controlau atent lucrurile şi brutalitatea nu triumfa, cel puţin nu pentru desemnarea comandanţilor. Deci, inteligenţa reprezenta o şansă. În cele din urmă, poate că Bean nu va fi nevoit să trăiască sub controlul unor proşti.

Dacă asta voia Bean – şi de ce n-ar încerca, atât timp cât nu apăreau alte scopuri mai importante? – atunci trebuia să înveţe cum iau profesorii hotărârile în privinţa comandanţilor. Se bazau doar pe rezultatele de la cursuri? Bean se îndoia. În Flota Internaţională trebuiau să fie oameni mai inteligenţi decât cei care conduceau această şcoală. Faptul că aveau acel joc al fanteziei pe fiecare pupitru sugera că sunt interesaţi şi de personalitate. De caracter, în final, bănuia Bean, caracterul conta mai mult decât inteligenţa. În litania supravieţuirii – să ştii, să gândeşti, să decizi, să acţionezi – inteligenţa avea importanţă numai în primele trei etape, şi era factor decisiv doar în a doua. Profesorii ştiau asta.

Poate că ar trebui să joc jocul, gândi Bean.

Apoi: încă nu. Să vedem ce se întâmplă dacă nu joc.

În acelaşi timp ajunse la o altă concluzie în legătură cu ceva despre care nu-şi dăduse seama că-l preocupa. Va vorbi cu Bonzo Madrid.

Bonzo era în toiul unui joc pe computer, şi era evident genul de persoană care consideră orice lucru neaşteptat drept un afront adus demnităţii lui. Asta însemna că, dacă Bean voia să-şi îndeplinească dorinţa, nu se putea apropia de Bonzo decât cu capul plecat, ca linguşitorii care îl înconjurau în timpul jocului lăudându-l chiar şi pentru greşelile stupide.

Bean se apropie în schimb suficient de mult ca să poată vedea cum personajul de pe ecran al lui Bonzo murea încă o dată.

– Senor Madrid, puedo hablar convozeo?

Spaniola îi veni uşor în minte – îl ascultase pe Pablo de Noches vorbind cu imigranţii din Rotterdam care-l vizitau acasă, sau la telefon cu rudele din Valencia. Iar folosirea limbii materne a lui Bonzo avu efectul scontat. Nu-l ignoră pe Bean. Se întoarse şi se holbă la el.

– Ce vrei, btchmho?

Argoul brazilian era răspândit în Şcoala de Luptă, iar Bonzo nu părea că ţine să-şi impună puritatea limbii sale spaniole.

Bean îl privi în ochi, deşi era de două ori mai înalt, şi zise:

– Lumea tot spune că le amintesc de Ender Wiggin, iar tu eşti singura persoană de aici care nu pare să-l venereze. Vreau să ştiu adevărul.

Faptul că ceilalţi copii tăcură brusc îi confirmă lui Bean că judecase corect – era periculos să-l întrebi pe Bonzo despre Ender Wiggin. Era periculos, şi de aceea Bean îşi alesese cuvintele cu atâta grijă.

– Bineînţeles că nu-l venerez pe mâncătorul ăla de rahat trădător şi nesupus, dar de ce dracu' ar trebui să-ţi povestesc ţie despre el?

– Pentru că tu n-o să mă minţi, zise Bean, deşi în realitate gândea că Bonzo va minţi sigur cu neruşinare pentru a părea el eroul în povestea umilirii sale de către Ender. Iar dacă lumea mă tot compară cu tipu' ăsta, trebuie să ştiu cine-i cu adevărat. Nu vreau să îngheţ atunci când greşesc. Tu nu-mi datorezi nimic, dar când eşti mic ca mine ai nevoie să-ţi spună cineva chestiile pe care trebuie să le ştii ca să rămâi în viaţă.

Bean încă nu cunoştea prea bine argoul de aici, dar se folosise de ce ştia.

Unul dintre puşti se băgă în discuţie, de parcă Bean i-ar fi scris scenariul şi acum venea replica lui.

– Cară-te, lansatule, Bonzo Madrid n-are timp să schimbe scutece.

Bean făcu ochii mari şi zise furios:

– Nu-i pot întreba pe profesori, ei nu spun adevărul. Dacă Bonzo nu vorbeşte cu mine, atunci pe cine să întreb? Pe tine? Tu habar n-ai de nimic.

Discursul era exact în stilul Sergentului, şi avu afect. Toţi râseră de puştiul care vrusese să-l alunge, iar Bonzo li se alătură, apoi puse o mână pe umărul lui Bean.

– Am să-ţi spun ce ştiu, piciule. Era timpul ca cineva să vrea să audă adevărul despre curul ăla umblător. Copilului care îl înfruntase pe Bean îi spuse: Ar fi mai bine să-ţi termini jocul, e singura ocazie când ajungi să joci la nivelul ăsta.

Lui Bean nu-i veni să creadă că un comandant poate să-l insulte atât de fără rost pe unul din subordonaţii săi. Dar băiatul îşi înghiţi mânia, rânji, aprobă din cap şi spuse: Ai dreptate,

Bonzo, apoi se întoarse la joc aşa cum i se ordonase. Un adevărat lingău.

Întâmplător, Bonzo îl conduse chiar lângă supapa unde Bean rămăsese înţepenit cu doar câteva ore în urmă. Îi aruncă doar o privire rapidă.

– Hai să-ţi spun despre Ender. Nu-l interesează decât să-l bată pe celălalt. Nu doar să câştige – el trebuie să-l doboare pe celălalt la pământ, altfel nu e mulţumit. Nu are reguli, îi dai un ordin clar, iar el se preface că-l ascultă, dar dacă vede o cale să se pună pe sine într-o lumină favorabilă şi trebuie să încalce acel ordin profită. Ei bine, tot ce pot spune e că îi plâng de milă celui care îl are în armata sa.

– A fost Salamandră? Bonzo se înroşi la faţă.

– A purtat o uniformă în culorile noastre, numele lui era pe lista mea, dar nu a fost niciodată o Salamandră. Din prima clipă în care l-am văzut mi-am dat seama că-mi va face probleme. Expresia lui încrezută, de parcă ar crede că Şcoala de Luptă e făcută doar ca să aibă el pe unde să se plimbe. Nu l-am vrut. L-am pus pe lista de transferuri din secunda în care a apărut şi am refuzat să-l las să se antreneze cu noi. Ştiam că o să înveţe strategia noastră şi apoi o să se ducă la altă armată şi cu prima ocazie o să se folosească de ce a învăţat de la mine ca să-mi înfrângă armata. Nu sunt prost!

Din experienţa lui Bean, propoziţia asta nu era niciodată pronunţată decât pentru a dovedi contrariul.

– Deci nu ascultă ordinele.

– Mai mult decât atât. Se duce plângând ca un bebeluş la profesori că nu l-am lăsat eu să se antreneze, chiar dacă ei ştiu că eu vreau să-l transfer, dar el se vaită, şi ei îl lasă să se antreneze singur în sala de luptă în timpul liber. Iar el începe să adune copii din grupul său de lansaţi şi apoi şi copii din alte armate, şi ei se duc acolo de parcă el ar fi comandantul lor, şi fac ce le spune el. Asta chiar ne-a enervat pe mulţi dintre noi. Iar profesorii îi dau întotdeauna linguşitorului ăstuia tot ce vrea, şi când noi, comandanţii, cerem să nu-i mai lase pe soldaţii noştri de la antrenamentele lui, ei spun că “timpul liber e liber”, dar totul face parte dintr-un joc, sabe? Totul, aşa că ei îl lasă să trişeze, şi când orice soldat prost şi orice ticălos fricos se duc la Ender pentru antrenamentele astea din timpul liber strategia armatelor e compromisă, sabe? Îţi planifici strategia de joc şi nu

ştii niciodată dacă planurile tale nu sunt destăinuite unui soldat din armata inamică chiar în clipa în care îţi ies pe gură, sabe?

Sabe, sabe, sabe. Bean ar fi vrut să-i strige Si, yo se, dar nu-ţi puteai arăta nerăbdarea în faţa lui Bonzo. În plus, totul era fascinant. Bean îşi putea face o imagine destul de bună a modului cum joaca de-a armatele modela viaţa în Şcoala de Luptă. Dădea profesorilor posibilitatea de a vedea nu numai cum se descurcă elevii la comandă, dar şi cum reacţionează la comandanţi incompetenţi ca Bonzo.

Aparent, se decisese să facă din Ender ţapul ispăşitor al armatei sale, doar că Ender refuzase. Acest Ender Wiggin era tipul de copil care înţelesese că profesorii conduc totul şi se folosise de ei ca să obţină sala de antrenamente. Nu le ceruse să-l împiedice pe Bonzo să se lege de el, ci le ceruse un mod alternativ de a se antrena. Isteţ. Profesorii erau încântaţi, iar Bonzo nu putea face nimic în privinţa asta. Sau putea?

– Ce ai făcut?

– Ce o să facem. M-am cam săturat. Dacă profesorii nu-l opresc, altcineva va trebui s-o facă, nu? Bonzo rânji răutăcios: În locul tău m-aş ţine departe de antrenamentele din timpul liber ale lui Ender.

– Chiar e primul în clasamente?

– Numărul unu e o porcărie, zise Bonzo. La capitolul loialitate e mort. Niciun comandant nu-l vrea în armata lui.

– Mulţumesc, spuse Bean. Acum mă cam enervează că lumea zice că-s la fel ca el.

– Doar pentru că eşti mic. L-au făcut soldat când era mult prea tânăr. Nu-i lăsa să-ţi facă asta, şi o să fii OK, sobei

– Ahora se! zise Bean.

Îi zâmbi lui Bonzo cât putu de larg. Bonzo îi întoarse zâmbetul şi-l bătu pe umăr.

– O să te descurci. Când o să creşti suficient, dacă n-o să absolv, poate o să fii Salamandră.

Dacă te mai lasă încă o zi la comanda unei armate va fi pentru ca ceilalţi elevi să înveţe mai bine cum să primească ordine de la un idiot de rang înalt.

– Nu o să fiu soldat încă mult timp, zise Bean.

– Munceşte din greu, spuse Bonzo. O să fii răsplătit, îl bătu din nou pe umăr, şi se îndepărtă cu un rânjet larg pe faţă. Mândru că a ajutat un copilaş. Fericit că a convins pe cineva de

versiunea sa sucită a poveştii cu Ender Wiggin, care evident se pârţâia mai inteligent decât vorbea Bonzo.

Fusese o ameninţare cu violenţa asupra copiilor care se antrenau cu Ender Wiggin în timpul liber. Era bine de ştiut. Bean trebuia să se hotărască ce să facă cu informaţia asta. Să-i transmită avertismentul lui Ender? Să avertizeze profesorii? Să nu spună nimic? Să stea acolo şi să privească?

Timpul liber se termină. Sala de jocuri se goli şi toţi se îndreptară spre dormitoarele lor pentru timpul dedicat oficial studiului independent. Cu alte cuvinte, în linişte. Totuşi pentru cea mai mare parte a copiilor din grupul lui Bean nu era nimic de studiat – nu avuseseră încă nicio lecţie. În seara asta studiul însemna jocul fanteziei de pe pupitre şi să se tachineze unul pe altul pentru a stabili ierarhia. Pe pupitrele tuturor apăru sugestia că ar putea redacta scrisori familiilor de acasă. Unii aleseră să facă asta. Şi, fără îndoială, toţi presupuneau că şi Bean asta făcea.

Dar nu era aşa. Se înregistra pe primul pupitru ca Poke şi descoperi că, aşa cum bănuia, nu conta ce pupitru folosea, numele şi parola determinau totul. Nu va trebui niciodată să scoată cel de-al doilea pupitru din dulap. Folosind identitatea lui Poke, scrise un început de jurnal. Nu era ceva neobişnuit – „jurnal” era una din opţiunile pupitrului.

Ce să fie? Un plângăcios? „Toată lumea m-a dat la o parte în sala de jocuri doar pentru că sunt mic, nu-i cinstit!” Un copilaş? „Mi-e dor de sora Carlotta mult, mult, mult, aş vrea să fiu în camera mea din Rotterdam.” Ambiţios? „O să am cele mai bune rezultate la toate testele, o să vadă ei.”

În loc de asta, se decise pentru ceva puţin mai subtil.

Ce ar face Ahile dacă ar fi în locul meu? Bineînţeles că el nu e mic, dar cu piciorul lui strâmb e cam acelaşi lucru. Ahile a ştiut întotdeauna să aştepte şi să nu arate totul. Asta trebuie să fac şi eu. Să aştept şi să văd ce se întâmplă. La început nimeni nu va vrea să fie prieten cu mine. Dar după un timp or să se obişnuiască cu mine şi o să începem să ne grupăm. Primii care or să mă accepte vor fi cei mai slabi, dar asta nu e o problemă. Echipa se formează mai întâi pe bază de loialitate, aşa a făcut Ahile, a construit loialitatea şi i-a antrenat pe ceilalţi să i se supună. Porneşti de la ceea ce ai.

Lasă-i să fiarbă analizând asta. Lasă-i să creadă că încerca să

transforme Şcoala de Luptă în viaţa pe străzi pe care o cunoştea. Ar crede aşa ceva. Şi în acest timp el va avea timp să înveţe cât putea de mult despre cum funcţionează în realitate Şcoala de Luptă, şi să conceapă o strategie potrivită situaţiei.

Dimak intră pentru ultima dată înainte de a se stinge luminile.

– Pupitrele funcţionează şi după stingere, zise, dar dacă le folosiţi atunci când ar trebui să dormiţi noi o să aflăm şi o să ştim ce faceţi. Ar fi bine să fie ceva important, altfel veţi fi trecuţi pe lista neagră.

Majoritatea copiilor lăsară pupitrele; câţiva le păstrară sfidători. Lui Bean nu-i păsa. Avea alte lucruri la care să se gândească. Va fi destul timp pentru pupitru a doua zi, sau în următoarea.

Stătu întins în semiîntuneric – copiii aveau aparent nevoie de puţină lumină ca să-şi poată găsi drumul spre toaletă fără să se poticnească – şi ascultă sunetele din jurul lui, învăţând ce însemnau ele. Câteva şoapte, câteva sst-uri. Respiraţia băieţilor şi fetelor care adormeau unul câte unul. Chiar şi câteva sforăituri uşoare.

Şi dincolo de aceste zgomote umane, suflul ca de vânt din sistemul de aerisire, pocnituri rare şi voci îndepărtate, sunetele contracţiei staţiei după cum se rotea în lumina soarelui sau în afara ei, zgomotele adulţilor care lucrau în timpul nopţii.

Locul acesta era atât de costisitor. Imens, adăpostea mii de copii şi profesori, angajaţii şi echipajul. Desigur, la fel de costisitoare ca o navă a flotei. Şi totul doar pentru a antrena copii mici. Poate că adulţii îi prindeau pe copii într-un joc, dar pentru ei era o treabă serioasă. Acest program de pregătire a copiilor pentru război nu era doar o teorie educaţională bizară care o luase razna, deşi sora Carlotta avea probabil dreptate când spunea că mulţi oameni aşa cred. FI nu l-ar păstra la un asemenea nivel dacă nu s-ar aştepta la rezultate serioase. Deci aceşti copii care sforăiau, suspinau şi şopteau în întuneric erau cu adevărat importanţi.

Aşteaptă rezultate de la mine. Aici, sus, nu e doar o petrecere unde vii pentru mâncare şi apoi faci ce vrei. Ei chiar vor să facă din noi comandanţi. Şi pentru că Şcoala de Luptă exista de ceva timp, aveau probabil şi dovada că funcţionează – copii care absolviseră deja şi aveau un dosar impecabil în serviciul militar. Trebuie să ţin minte asta. Oricare ar fi sistemul aici, el

funcţionează.

Un zgomot diferit. Nu era o respiraţie obişnuită. Cu întreruperi. Icnituri ocazionale. Apoi... un suspin.

Plâns. Cineva plângea în somn.

În culcuşul lui, Bean îi auzise pe unii copii plângând în somn, sau în timp ce adormeau. Plângeau pentru că erau flămânzi sau bolnavi sau le era frig. Dar aici de ce plângeau aceşti copii?

O altă serie de suspine se alătură primei.

Le e dor de casă, îşi dădu seama Bean. Nu mai fuseseră niciodată departe de mami şi tati, şi le era dor.

Bean nu înţelegea. El nu avea acest sentiment pentru nimeni. Trăieşti în locul în care te afli, nu-ţi faci griji pentru locul unde ai fost înainte sau unde ai vrea să fii, eşti aici şi aici trebuie să găseşti un mod de a supravieţui, iar a zăcea în pat scâncind nu ajută prea mult la asta.

Oricum nu e nicio problemă. Slăbiciunea lor mă face să le fiu superior. Un rival mai puţin în drumul meu spre a deveni comandant.

Oare aşa gândea şi Ender Wiggin? Bean recapitula tot ce aflase până acum despre Ender. Puştiul era plin de resurse. Nu se luptase pe faţă cu Bonzo, dar nici nu se supusese deciziilor lui stupide. Pentru Bean era fascinant, deoarece pe stradă singura regulă pe care o cunoştea era să nu-ţi pui gâtul la bătaie decât atunci când oricum urmează să-ţi fie tăiat. Dacă ai un şef de ceată prost, nu-i spui că e prost, nu-i arăţi că e prost, doar continui să ţii capul plecat. Aşa supravieţuiau copiii.

Când fusese nevoit, Bean îndrăznise să-şi asume riscuri. Aşa ajunsese în ceata lui Poke. Dar atunci fusese vorba de hrană. Fusese vorba despre supravieţuire. De ce Ender îşi asumase un asemenea risc când miza era doar clasamentul într-un joc de-a războiul?

Poate că Ender ştia ceva ce Bean nu ştia. Poate era vreun motiv pentru care jocul era mai important decât părea.

Sau poate că Ender era unul dintre acei copii care nu suportă să piardă. Tipul care e cu echipa doar atât timp cât echipa îl duce unde vrea el să ajungă, iar dacă nu, atunci fiecare pentru el. Aşa credea Bonzo. Dar Bonzo era prost.

Încă o dată, lui Bean i se reamintea că există lucruri pe care nu le înţelege. Ender nu era egoist. Nu se antrena singur. Antrenamentul din timpul lui liber era deschis şi altor copii. Şi

boboci, nu numai copii care ar putea face ceva pentru el. Era posibil să facă asta numai pentru că aşa era cinstit?

Aşa cum Poke se dăduse pe mâna lui Ahile ca să-i salveze viaţa lui Bean?

Nu, Bean nu ştia dacă asta făcuse ea, nu ştia dacă pentru asta murise.

Dar posibilitatea exista. În inima lui, el aşa credea. Asta dispreţuise el la ea. Acţiona ca şi când ar fi fost miloasă. Şi totuşi... această milă îi salvase viaţa. Şi oricât ar fi încercat, nu reuşea să adopte atitudinea de cu-atât-mai-rău-pentru-ea care domina pe străzi. Ea m-a ascultat când i-am vorbit, a făcut un lucru greu riscându-şi propria viaţă, sperând că asta va duce la un trai mai bun pentru ceata ei. Apoi mi-a oferit un loc la masa ei şi, în final, s-a interpus între mine şi pericol. De ce?

Care era marele secret? Oare Ender îl cunoştea? Cum l-a aflat? De ce Bean nu-şi putea da seama singur? Oricât încercase, n-o putuse înţelege pe Poke. Nici pe sora Carlotta n-o putuse înţelege. Nu înţelesese braţele care-l cuprindeau, lacrimile pe care le vărsa pentru el. Oare ei nu înţeleseseră că, oricât de mult l-ar fi iubit, el era totuşi o persoană distinctă şi făcându-i lui bine nu-şi îmbunătăţeau în niciun fel vieţile lor?

Dacă Ender Wiggin avea această slăbiciune, atunci eu n-o să fiu ca el. Nu o să mă sacrific pentru nimeni. Iar pentru început refuz să zac în pat plângând pentru că Poke plutea pe apă cu gâtul tăiat, sau să bocesc pentru că sora Carlotta nu doarme în camera de alături.

Îşi şterse ochii, se întoarse pe partea cealaltă şi-şi obligă trupul să se relaxeze şi să adoarmă. Câteva clipe mai târziu dormea uşor, gata oricând să se trezească. Perna lui avea să fie uscată cu mult înaintea dimineţii.

Visa, aşa cum visează întotdeauna oamenii – sclipiri aleatorii de amintiri şi de imaginaţie pe care mintea inconştientă încearcă să le adune într-o poveste coerentă. Bean dădea rareori atenţie viselor sale, în general îşi amintea rar ce visa. Dar în dimineaţa aceasta se trezi cu o imagine clară în minte.

Furnici, urcând dintr-o crăpătură a trotuarului. Furnici mici şi negre. Şi furnici roşii mai mari, care se băteau cu ele, le distrugeau. Se învălmăşeau toate. Niciuna nu dădea atenţie pantofului care cobora să le strivească.

Când pantoful se ridică, sub el nu erau strivite trupuri de

furnici. Erau trupuri de copii, copiii străzii din Rotterdam. Toată familia lui Ahile. Chiar şi Bean – îşi recunoscu propria faţă, ridicată deasupra corpului aplatizat, aruncând o ultimă privire lumii din jur înainte să moară.

Deasupra lui se vedea pantoful care îl ucisese. Doar că acum era la capătul unui picior de gândac, iar gândacul râdea.

Când se trezi Bean îşi aminti de gândacul care râdea, şi îşi aminti imaginea copiilor striviţi, a propriului său corp terciuit ca o gumă de mestecat sub talpa unui pantof, înţelesul era limpede: în timp ce noi, copiii, ne jucăm de-a războiul, gândacii vin să ne zdrobească. Trebuie să privim dincolo de propriile noastre bătălii şi să avem în minte adevăratul duşman.

Numai că Bean respinse această interpretare a visului chiar în clipa în care se gândi la ea. Visele nu au niciun înţeles, îşi reaminti. Şi chiar dacă înseamnă ceva, ele explică ceea ce simt eu, de ce mă tem eu, nu vreun adevăr adânc şi veşnic. Deci Gândacii vin. Ne pot strivi ca pe nişte furnici sub picioarele lor. Ce înseamnă asta pentru mine? Treaba mea acum e să-l ţin în viaţă pe Bean, să avansez până într-o poziţie din care să pot fi de folos în războiul contra Gândacilor. Acum nu pot face nimic ca să-i opresc.

Lecţia pe care o învăţă Bean din propriul său vis fu: Nu fi una din furnicile care se agită, care se luptă. Fii pantoful.

Căutările surorii Carlotta ajunseseră într-un punct mort. Găsise o mulţime de informaţii despre studii asupra geneticii umane, dar nimic din ceea ce căuta ea.

Aşa că stătea în faţa pupitrului butonând la un joc plicticos, încercând să se gândească la ce avea de făcut în continuare şi întrebându-se de ce se încăpăţâna să descopere originea lui Bean, când primi un mesaj confidenţial de la F.I. Pentru că mesajul urma să se şteargă la un minut după sosire pentru ca apoi să fie retrimis la fiecare minut până va fi citit de către destinatar, ea îl deschise imediat şi îşi introduse prima şi a doua parolă.

De la: Col.Graff@ŞcoaladeLuptă.FI.

Pentru: Ss.Carlotta@SpecAsn.RemCon.FI.

RE: Ahile

Vă rugăm să raportaţi toate informaţiile referitoare la “Ahile” care au legătură cu subiectul.

Ca de obicei, era un mesaj atât de criptic încât nici nu mai

trebuia codificat, deşi era evident că fusese. Doar era un mesaj confidenţial. Atunci de ce nu folosiseră numele copilului? „Vă rugăm să raportaţi toate informaţiile referitoare la «Ahile» care au legătură cu Bean.”

Bean le dăduse cumva numele lui Ahile, în circumstanţe în care nu puteau să-i ceară lui direct o explicaţie. Probabil apăruse în ceva scris de el. O scrisoare pentru ea? Simţi un fior de emoţie şi apoi râse de propriile ei sentimente. Ştia perfect că mailurile de la elevii Şcolii de Luptă nu ajungeau aproape niciodată, şi în plus şansele ca Bean să-i scrie erau mici. Dar ei aflaseră cumva numele, şi voiau să ştie de la ea ce înseamnă.

Problema era că nu voia să le dea informaţiile fără să ştie ce semnificaţie au pentru Bean.

Pregăti un răspuns la fel de criptic:

Voi răspunde numai în cadrul unei conferinţe securizate.

Desigur că asta îl va înfuria pe Graff, dar era numai o atenţionare. Graff era atât de obişnuit ca puterea sa să se extindă mult dincolo de rangul său, încât îi făcea bine să i se reamintească faptul că supunerea era voluntară şi depindea în ultimă instanţă de libera alegere a persoanei care primea ordinul. În cele din urmă ea îl va asculta. Voia doar să se asigure că Bean nu va suferi din cauza informaţiilor date. Dacă s-ar şti că a fost apropiat atât de criminal, cât şi de victimă ar putea fi eliminat din program. Şi chiar dacă ar fi fost sigură că e în regulă să vorbească despre asta, tot s-ar putea produce o confuzie.

Trecu încă o oră până să fie organizată conferinţa securizată, iar când capul lui Graff apăru pe display-ul computerului ei, nu era deloc mulţumit.

– Ce joc jucăm astăzi, soră Carlotta?

– Te-ai mai îngrăşat, colonele Graff. Asta nu e sănătos.

– Ahile, zise el.

– Omul cu călcâiul vulnerabil, făcu ea. L-a ucis pe Hector şi i-a târât trupul în jurul zidurilor Troiei. A avut o pasiune pentru o prizonieră pe nume Briseis.

– Ştii ca nu la asta mă refer.

– Ştiu mai mult decât atât. Ştiu că aveţi numele din ceva scris de Bean, căci numele nu se pronunţă A-kill-es, ci A-şil, franţuzeşte.

– Atunci e un localnic.

– Aici limba maternă e olandeza, deşi Esenţiala a făcut-o să fie mai mult o curiozitate.

– Soră Carlotta, nu apreciez deloc cum iroseşti banii pe această conferinţă.

– Nu am de gând să vorbesc până nu aflu de ce vă trebuie informaţiile.

Graff respiră adânc. Ea se întrebă dacă mama lui îl învăţase să numere până la zece, sau, poate, învăţase să-şi muşte limba având de-a face cu călugăriţele din Şcoala catolică.

– Încercăm să înţelegem ceva scris de Bean.

– Daţi-mi să văd şi, dacă pot, o să vă ajut.

– Nu mai e responsabilitatea ta, soră Carlotta, zise Graff.

– Atunci de ce mă întrebaţi pe mine? E responsabilitatea voastră, nu-i aşa? Deci eu pot să mă întorc la treaba mea, nu?

Graff oftă şi făcu ceva cu mâinile, în afara imaginii de pe display. Câteva clipe mai târziu textul din jurnalul lui Bean apăru pe display-ul ei sub faţa lui Graff. îl citi, zâmbind uşor.

– Ei bine? întrebă Graff.

– Se joacă cu tine, colonele.

– Ce vrei să spui?

– Ştia că o să-l citeşti. Te duce pe o pistă falsă.

– Ştii tu asta?

– Ahile i-a dat într-adevăr un exemplu, dar nu unul bun. Cândva, Ahile a trădat pe cineva mult preţuit de Bean.

– Nu vorbi aşa neclar, soră Carlotta.

– Nu e neclar. V-am spus exact ceea ce voiaţi să ştiţi. Aşa cum Bean v-a spus ceea ce voiaţi să auziţi. Vă pot spune că intrările din jurnalul lui vor avea sens pentru voi numai dacă acceptaţi ideea că el scrie lucrurile astea special pentru voi, cu intenţia să vă deruteze.

– De ce, pentru că nu a ţinut un jurnal înainte?

– Pentru că are o memorie perfectă, zise sora Carlotta. Niciodată, dar niciodată nu şi-ar pune adevăratele gânduri într-o formă scrisă. Nu-şi trădează intenţiile. Niciodată. N-o să găseşti un document scris de el care nu e făcut pentru a fi citit.

– Ar avea vreo importanţă dacă l-ar scrie sub o altă identitate? Una despre care crede că noi nu ştim?

– Dar voi Ştiţi, deci şi el ştie că voi ştiţi, iar cealaltă identitate există doar ca să vă deruteze, şi metoda funcţionează.

– Am uitat, tu crezi că puştiul e mai deştept decât Dumnezeu.

– Nu-mi fac griji că nu acceptaţi evaluarea mea. Cu cât o să-l cunoaşteţi mai bine, cu atât o să vă daţi seama mai mult că am dreptate. O să ajungeţi chiar să credeţi în rezultatele alea.

– Cum să te conving să mă ajuţi în problema asta? întrebă Graff.

– Încearcă să-mi spui adevărul despre consecinţele pe care le-ar avea informaţiile pentru Bean.

– Profesorul său principal e îngrijorat. A dispărut douăzeci şi unu de minute pe drumul de întoarcere de la masă – avem un martor care a vorbit cu el pe o punte unde nu avea ce căuta, şi tot nu avem o explicaţie pentru ultimele şaptesprezece minute de absenţă. Nu s-a jucat la pupitru...

– Crezi că atribuirea de identităţi false şi scrierea de jurnale mincinoase nu înseamnă o joacă?

– Există un joc diagnostic-terapeutic pe care îl joacă toţi copiii – el nici nu s-a înregistrat încă.

– Ştie că jocul e psihologic şi n-o să-l joace până nu ştie ce implicaţii are.

– Tu l-ai învăţat atitudinea asta de ostilitate implicită?

– Nu, eu am învăţat-o de la el.

– Spune-mi sincer. Dacă ne bazăm pe jurnal, pare că plănuieşte să-şi formeze aici propria ceată, ca pe stradă. Trebuie să aflăm cât mai multe despre Ahile ca să ştim la ce se gândeşte.

– Nu plănuieşte aşa ceva, zise sora Carlotta.

– O spui cu atâta convingere, dar nu-mi dai niciun motiv ca să am încredere în concluziile tale.

– Tu m-ai chemat, îţi aminteşti?

– Nu e suficient, soră Carlotta. Opiniile tale despre băiatul ăsta sunt suspecte.

– N-o să-l imite niciodată pe Ahile. N-o să-şi scrie niciodată adevăratele planuri undeva unde le-ai putea găsi. El nu adună cete, ci se alătură lor, se foloseşte de ele şi pleacă fără să privească înapoi.

– Deci investigarea acestui Ahile nu ne poate da un indiciu asupra viitorului comportament al lui Bean?

– Bean se mândreşte cu faptul că nu e ranchiunos. Consideră că nu e folositor. Dar într-un fel cred că a scris despre Ahile special pentru ca voi să citiţi ce a scris şi să vreţi să ştiţi mai multe despre Ahile, şi dacă o să-l cercetaţi să descoperiţi un

lucru foarte rău pe care l-a făcut.
– Lui Bean?
– Unui prieten de-al lui.
– Deci este capabil să aibă prieteni?
– Fata care i-a salvat viaţa când trăia în stradă.
– Şi pe ea cum o cheamă?
– Poke. Dar nu te osteni s-o cauţi. E moartă. Graff se gândi un moment.
– Asta e lucrul cel rău pe care l-a făcut Ahile?
– Bean are motive să creadă asta, deşi nu cred că există suficiente probe pentru o condamnare la tribunal. Şi, cum am spus, lucrurile astea s-ar putea să fie în subconştient. Nu cred că Bean ar recunoaşte că încearcă să se răzbune pe Ahile, sau pe oricine altcineva, dar ar putea spera ca voi s-o faceţi în locul lui.
– Încă îmi mai ascunzi ceva, dar nu am de ales decât să mă încred în judecata ta, nu-i aşa?
– Vă spun că Ahile e o pistă falsă.
– Ai vreun motiv pentru care crezi că e falsă?
– Vreau ca programul tău să reuşească, colonele Graff, chiar mai mult decât vreau ca Bean să reuşească. Priorităţile mele nu sunt alterate de faptul că ţin la copilul ăsta. Acum chiar că ţi-am spus totul. Şi sper că şi tu o să mă ajuţi.
– În F.I. informaţiile nu se negociază, soră Carlotta. Ele trec de la cei care le au la cei care au nevoie de ele.
– Lasă-mă să-ţi spun ce vreau, şi tu decizi dacă îmi e necesar.
– Ei bine?
– Vreau să ştiu despre proiectele ilegale sau top secret privind modificarea genomului uman în ultimii zece ani.
Graff privi în gol.
– E prea devreme să te apuci de un nou proiect, nu-i aşa? Deci e vorba de cel vechi. E vorba de Bean.
– Vine de undeva.
– Vrei să spui că mintea lui vine de undeva.
– Mă refer la întreg. Cred că o să ajungeţi să vă bazaţi pe băiatul ăsta, să-i puneţi în mâini toate vieţile noastre, şi consider că trebuie să ştiţi ce se petrece în genele lui. Nu e ca şi când aţi şti ce se petrece în mintea lui, dar asta bănuiesc că n-o să aflaţi niciodată.
– Îl trimiţi aici, apoi îmi spui asta. Îţi dai seama că tocmai mi-ai dat o garanţie că n-o să-l las niciodată să ajungă în fruntea

clasamentelor?

– Asta o spui acum, când îl ai abia de o zi, zise sora Carlotta. O să crească în ochii tăi.

– Ar face bine să nu se micşoreze, altfel va fi absorbit de sistemul de aerisire.

– Ei, colonele Graff!

– Scuze, soră, spuse.

– Dă-mi suficiente indicii şi fac chiar eu cercetările.

– Nu, zise el. Dar o să-ţi trimit rezumatele.

Ştia că îi vor da numai informaţiile pe care considerau că trebuia ea să le aibă. Dar dacă ar încerca s-o păcălească cu prostii nefolositoare, o să se descurce şi cu problema asta. La fel cum va încerca să-l găsească pe Ahile înaintea F.I. Să-l ia de pe străzi şi să-l ducă la o şcoală. Sub un alt nume. Pentru că dacă F.I. l-ar găsi, cel mai probabil l-ar testa – sau ar găsi rezultatele la testele ei. Dacă l-ar testa ei, i-ar vindeca piciorul şi l-ar duce la Şcoala de Luptă. Iar ea îi promisese lui Bean că nu va mai fi niciodată nevoit să-l înfrunte pe Ahile.

8
UN ELEV BUN

– Nu joacă deloc jocul fanteziei?

– Nici măcar nu şi-a ales eroul, dar să treacă de portal!

– E imposibil să nu-l fi descoperit.

– Şi-a setat pupitrul astfel încât invitaţia să nu mai apară.

– De unde tragi concluzia…

– Ştie că nu e un joc Nu vrea să i se analizeze mintea.

– Şi totuşi vrea sa fie avansat.

– Nu ştiu asta. Se scufundă în studii. În ultimele trei luni a avut rezultate foarte bune la toate testele. Dar citeşte lecţiile o singură dată. Subiectele de studiu şi le alege singur.

– De exemplu?

– Van ban.

– Fortificaţiile din secolul al XVII-lea! La ce se gândeşte?

– E vreo problemă?

– Cum se înţelege cu ceilalţi copii?

– Descrierea clasică ar fi „solitar”. E politicos. Nu se oferă voluntar la nimic. Întreabă numai ceea ce-l interesează. Copiii din grupul lui îl consideră ciudat. Ştiu că are rezultate mai bune

decât ei peste tot, dar nu-l urăsc. Îl tratează ca pe o forţă a naturii. Nu are prieteni, dar nici duşmani.

– E important ca ei să nu-l urască. Ar putea, dacă rămâne atât de retras.

– Cred că e un talent deprins pe străzi – să îndepărteze furia. El nu se înfurie niciodată. Poate de asta au încetat să-l mai sâcâie pentru că e mic.

– Nimic din ceea ce-mi spui nu-mi sugerează că are potenţial de comandant.

– Dacă tu crezi că încearcă să-şi demonstreze potenţialul de comandant şi nu reuşeşte, atunci ai dreptate.

– Deci... ce crezi că face?

– Ne analizează.

– Adună informaţii fără să ne dea vreuna. Chiar crezi că e atât de sofisticat?

– A supravieţuit pe străzi.

– Cred că e timpul să sondezi puţin.

– Şi sa-i dam de înţeles că reticenţa lui ne deranjează?

– Dacă e atât de deştept cum crezi, ştie deja.

Pe Bean nu-l deranja să fie murdar. La urma urmelor, petrecuse ani întregi fără să facă baie. Câteva zile nu-l deranjau. Iar dacă alţii remarcau, îşi păstrau opiniile pentru ei. Îi lăsă să adauge asta la bârfele despre el. Mai mic şi mai tânăr ca Ender! Rezultate perfecte la toate testele! Pute ca un porc!

Timpul de duş era preţios. Atunci se putea identifica pe pupitru cu numele unuia dintre băieţii din paturile alăturate – când ei erau la duş. Erau în pielea goală, ducându-se la duşuri numai cu prosoapele pe ei, deci nu puteau fi urmăriţi după uniforme. În acest timp Bean putea intra să exploreze sistemul fără ca profesorii să ştie că el îi învaţă şmecheriile. Îşi dăduse întrucâtva pe faţă intenţiile când modificase preferinţele ca să nu mai aibă de-a face cu invitaţia stupidă la jocul minţii ori de câte ori schimba lucrările pe pupitru. Dar asta nu fusese ceva dificil, iar el considera că nu se vor alarma fiindcă se prinsese cum s-o facă.

Până acum Bean descoperise doar puţine lucruri cu adevărat utile, dar simţea că se află foarte aproape de dărâmarea unor ziduri mult mai importante. Ştia că există un sistem virtual creat cu scopul de a fi spart de elevi. Auzise legende despre cum Ender (desigur) spărsese sistemul din prima zi şi se identificase

ca Dumnezeu, dar el ştia că, deşi Ender fusese poate neobişnuit de rapid, nu făcuse totuşi nimic care să nu fie de aşteptat din partea unui elev isteţ şi ambiţios.

Prima realizare a lui Bean fu să descopere sistemul profesorilor de urmărire a activităţii computerelor elevilor. Evitând acţiunile care erau raportate în mod automat profesorilor, reuşi să creeze un domeniu privat pe care ei să nu-l poată vedea decât dacă-l căutau în mod special. Apoi, ori de câte ori ar fi găsit ceva interesant în timp ce era conectat pe alt nume, nu trebuia decât să ţină minte locaţia şi să descarce informaţiile în domeniul protejat şi să lucreze în voie – în timp ce pupitrul său raporta că citeşte lucrări din bibliotecă. Bineînţeles că citise acele lucrări, dar mult mai rapid decât raporta pupitrul.

După atâta pregătire, Bean se aştepta să facă progrese reale. Dar foarte curând se lovi de protecţii – informaţii pe care sistemul ar fi trebuit să le deţină, dar nu le oferea. Găsi câteva căi de ocolire. De exemplu, nu putu să găsească nicio hartă a întregii staţii, ci doar ale zonelor accesibile elevilor, şi acelea erau întotdeauna nişte grafice drăguţe, în mod deliberat la scară greşită. Dar descoperi o serie de hărţi pentru situaţii de urgenţă într-un program care le afişa automat pe pereţii coridoarelor în cazul unei depresurizări, indicând cele mai apropiate ecluze. Aceste hărţi erau la scară, şi integrându-le într-o singură hartă reuşi să obţină o schemă a întregii staţii. Bineînţeles că nimic nu avea indicatoare în afară de ecluze, dar el aflase de existenţa unui sistem de coridoare paralele de o parte şi de alta a zonei elevilor. Staţia trebuia să fie formată nu din una, ci din trei roţi paralele, unite în mai multe puncte. Acolo locuiau profesorii şi echipajul, acolo se aflau sistemele de menţinere a vieţii şi comunicaţiile cu Flota. Vestea proastă era că sistemele de recirculare a aerului erau separate. Conductele dintr-o roată nu l-ar fi dus în niciuna din celelalte. Ceea ce însemna că deşi putea probabil spiona orice se petrecea în roata elevilor, celelalte roţi îi erau inaccesibile.

Totuşi, chiar şi în interiorul roţii elevilor existau multe locuri secrete de explorat. Elevii aveau acces la patru punţi, plus sala de gimnastică de sub puntea A şi sala de lupte de deasupra punţii D. În realitate erau nouă punţi, două sub puntea A şi trei deasupra punţii D. Spaţiile acelea trebuiau să folosească la ceva. Dacă se considerase că merita să fie ascunse de elevi,

Bean îşi imagină că merita să le exploreze.

Şi va începe în curând să exploreze. Antrenamentul îl făcuse mai puternic, dar continua să rămână mic pentru că nu mânca peste măsură – era incredibil cu cât de multă mâncare încercau să-l îndoape, iar porţiile continuau să crească, probabil fiindcă cele precedente nu-i aduseseră creşterea în greutate dorită. Dar ceea ce nu putea controla era creşterea în înălţime. În curând nu va mai putea trece prin supape – dacă nu era deja prea târziu. Totuşi, utilizarea sistemului de aerisire pentru a ajunge la punţile secrete nu se putea face în timpul duşului. însemna că va trebui să piardă somnul. Aşa că amână – o zi în plus nu însemna mare lucru.

Până când într-o dimineaţă Dimak veni la prima oră în dormitor, anunţându-i că toată lumea trebuie să-şi schimbe parola imediat, stând cu spatele la ceilalţi, şi să nu spună nimănui noua parolă.

– Să nu o scrieţi niciodată când vă poate vedea cineva, zise el.

– A folosit cineva parola altcuiva? întrebă un puşti, tonul lui sugerând că ideea i se părea groaznică. O asemenea lipsă de onoare!

Lui Bean îi veni să râdă.

– E o cerinţă pentru tot personalul F.I., aşa că ar fi bine să vă intre de pe acum în obişnuinţă, zise Dimak. Cine e prins că foloseşte aceeaşi parolă mai mult de o săptămână va fi trecut pe lista neagră.

Dar Bean presupuse că se prinseseră ce făcea el. Adică analizaseră experienţele lui din ultimele luni şi ştiau destul de mult din ce descoperise. Se identifică şi şterse domeniul protejat, în speranţa că încă nu-l găsiseră. Memorase tot ceea ce îi era cu adevărat util. Nu se va mai baza niciodată pe pupitru pentru ceva ce putea ţine minte.

Dezbrăcându-se şi înfăşurându-se în prosop, Bean se îndrepta spre duşuri împreună cu ceilalţi. Dai Dimak îl opri în uşă.

– Trebuie să stăm de vorbă, zise.

– Şi duşul meu? întrebă Bean.

– Dintr-o dată te interesează curăţenia?

Bean se aştepta să fie urecheat pentru furtul de parole, în loc de asta, Dimak se aşeză alături de el pe patul de jos de lângă uşă şi-i puse întrebări mult mai generale.

– Cum te descurci aici?

– Bine.
– Ştiu că ai rezultate bune, dar sunt îngrijorat că nu-ţi faci prieteni printre ceilalţi copii.
– Am o mulţime de prieteni.
– Adică ştii numele multor oameni si nu te cerţi cu nimeni.
Bean ridică din umeri. Îi displăcea direcţia pe care o luase interogatoriul tot atât de mult cât i-ar fi displăcut o anchetă în privinţa folosirii computerului.
– Bean, sistemele de aici au fost concepute cu un scop. Sunt o mulţime de factori pe care îi luăm în consideră când determinăm aptitudinea pentru comandă a unui elev. Munca în clasă e o parte importantă. Dar şi capacitatea de a conduce.
– Toţi cei de aici au aptitudini de conducător, nu? Dimak râse.
– Da, e adevărat, dar nu puteţi fi toţi lideri în acelaşi timp.
– Sunt mare cât un copil de trei ani, zise Bean. Nu cred ca sunt prea mulţi elevi dornici să înceapă să mă salute.
– Dar ai putea să-ţi creezi un grup de prieteni. Ceilalţi aşa fac. Tu nu.
– Cred că nu am ceea ce e necesar ca să fiu comandant. Dimak ridică o sprânceană.
– Sugerezi că vrei să fii îngheţat?
– Rezultatele mele arată că încerc să greşesc intenţionat?
– Ce *vrei* de fapt? întrebă Dimak. Nu joci jocurile pe care le joacă alţi copii. Programul tău de antrenament e ciudat, deşi ştii că programul obişnuit e făcut să te întărească pentru sala de luptă. Înseamnă că nu vrei să joci nici jocul ăsta? Pentru că dacă ăsta e planul tău, chiar o să fii îngheţat. Asta e principala noastră metodă de a evalua abilităţile de comandă. De asta întreaga activitate din şcoală e centrată în jurul armatelor.
– O să mă descurc în sala de luptă, zise Bean.
– Dacă tu crezi că poţi s-o faci fără pregătire, te înşeli. O minte iute nu înlocuieşte un trup puternic, agil. N-ai idee cât de solicitantă fizic poate fi sala de luptă.
– O sa mă întorc la antrenamentele obişnuite, domnule
Dimak se lasă pe spate şi închise ochii suspinând uşor.
– O, dar cât eşti de ascultător, nu-i aşa, Bean?
– Încerc să fiu, domnule.
– Asta e o mare aiureală, zise Dimak.
– Domnule?
Acum începe, gândi Bean.

– Dacă ai folosi la a-ţi face prieteni energia pe care o foloseşti ca să ascunzi diverse lucruri de profesori, ai fi cel mai iubit puşti din şcoală.

– Asta trebuie să fie Ender Wiggin, domnule.

– Să nu crezi că nu ne-am prins că eşti obsedat de Wiggin.

– Obsedat?!

Bean nu mai întrebase despre el din prima zi. Nu participase niciodată la discuţiile despre clasamente. Nu se dusese niciodată în sala de lupta în timpul antrenamentelor lui Ender.

Of! Ce greşeală evidentă! Ce prostie!

– Eşti singurul lansat care a evitat total să-l vadă pe Ender Wiggin. Îi urmăreşti programul astfel încât să nu fii niciodată în aceeaşi încăpere cu el. Asta cere un efort deosebit.

– Eu sunt un lansat, domnule. El e într-o armată.

– Nu fă pe prostul, Bean. Nu eşti convingător şi mă faci să-mi pierd timpul.

Să spună un adevăr evident şi inutil, aşa era regula.

– Toata lumea mă compara mereu cu Ender pentru că am venit aici foarte mic. Vroiam să-mi găsesc propria cale.

– Accept explicaţia deocamdată fiindcă am o limită până la care mă pot bălăci în prostiile tale, spuse Dimak.

Dar pe când spunea ceea ce spusese despre Ender, Bean se întrebă dacă nu cumva era adevărat. De ce n-aş avea şi eu un sentiment atât de firesc cum e gelozia? Nu sunt o maşină. Se simţi puţin jignit că Dimak părea să presupună că se petrecea ceva mult mai subtil. Că Bean minţea orice ar fi spus.

– Spune-mi, întrebă Dimak, de ce refuzi să joci jocul fanteziei?

– Pare plicticos şi stupid, răspunse Bean. Asta era în mod sigur adevărat.

– Nu-i suficient, zise Dimak. Să ştii că nu e plicticos şi stupid pentru ceilalţi copii de la Şcoala de Luptă. De fapt, jocul se adaptează interesului tău.

Nu mă îndoiesc de asta gândi Bean.

– E doar o minciună, zise. Nimic nu e real.

– Încetează măcar o clipă să te mai prefaci! spuse Dimak cu asprime. Ştii perfect de bine că folosim jocul pentru a analiza personalitatea, de asta refuzi să-l joci.

– Sună ca şi cum mi-aţi fi analizat personalitatea oricum, zise Bean.

– Nu te poţi opri, nu-i aşa?

Bean nu spuse nimic. Nu era nimic de spus.

– M-am uitat pe lista ta de lecturi, zise Dimak. Vauban?

– Da?

– Ingineria fortificaţiilor din timpul lui Ludovic al XIV-lea?

Bean aprobă. Se gândi la Vauban şi la strategiile adoptate de el pentru a se încadra în finanţele tot mai strâmtorare ale lui Ludovic. Apărarea în adâncime făcuse loc unei linii subţiri de construcţii de apărare; construirea de noi fortăreţe fusese abandonată, în timp ce demolarea celor redundante sau prost plasate continua. Sărăcia triumfa asupra strategiei. începu să vorbească despre asta, dar Dimak îl întrerupse.

Haide, Bean. De ce studiezi un subiect care nu are nicio legătură cu războiul în spaţiu?

Bean nu avea niciun răspuns. Trecuse prin istoria strategiei de la Xenofon şi Alexandru la Cezar şi Machiavelli. Vauban venea la rând. Nu avea un plan – cea mai mare parte a lecturilor lui erau o acoperire pentru lucrul clandestin pe computer. Dar pentru că Dimak pusese întrebarea, ce aveau în comun fortificaţiile din secolul al XVII-lea cu războiul în spaţiu?

– Nu eu l-am pus pe Vauban în bibliotecă.

– Avem setul complet de scrieri militare care există în fiecare bibliotecă a flotei. Nu e ceva mai semnificativ decât altceva.

Bean ridica din umeri.

– Ai petrecut două ore citindu-l pe Vauban.

– Şi ce dacă? Am petrecut tot atât timp şi cu Frederic cel Mare, şi nu cred că săpăm tranşee şi nici nu-i ucidem cu baioneta pe cei care rup rândurile în cursul atacului.

– De fapt nu l-ai citit pe Vauban, nu-i aşa? zise Dimak. Vreau să ştiu ce ai făcut.

– Am citit Vauban.

– Crezi că nu ştim cât de repede citeşti?

– Dar m-am gândit la Vauban.

– Bine atunci, la ce te-ai gândit?

– Cum aţi spus. La cum se poate aplica războiului în spaţiu.

Trebuia să câştige timp. Ce avea în comun Vauban cu războiul în spaţiu?

– Aştept, zise Dimak. Spune-mi cu ce ţi-ai ocupat ieri mintea timp de două ore.

– Bineînţeles ca fortificaţiile sunt imposibile în spaţiu, spuse Bean. Adică, nu în sens tradiţional. Dar se pot face unele lucruri.

De exemplu minifortăreţe, în care să laşi o trupă de sacrificiu în afara fortăreţei principale. Poţi staţiona acolo escadroane de nave care să intercepteze raidurile. Şi se pot construi bariere. Mine. Câmpuri de epave care să provoace coliziuni cu navele rapide, găurindu-le. Ceva de genul ăsta.

Dimak aprobă din cap, dar nu zise nimic.

Bean începuse să se înfierbânte.

– Adevărata problemă e că, spre deosebire de Vauban, noi avem numai un singur punct de apărat – Pământul. Iar inamicul nu se limitează la o singură direcţie principală de atac. Ar putea veni de oriunde. De peste tot în acelaşi timp. Deci ne izbim de problema clasică a apărării, ridicată la cub. Cu cât ne desfăşurăm mai mult forţele defensive, cu atât ne sunt necesare mai multe, şi dacă resursele sunt limitate, în curând vom avea mai multe fortificaţii decât putem echipa. La ce bun să avem baze pe sateliţii lui Jupiter, Saturn sau Neptun, când inamicul nu e nici măcar obligat să vină în planul elipticii? Poate depăşi toate fortificaţiile noastre. Aşa cum Nimitz şi MacArthur au folosit salturile bidimensionale din insulă în insulă împotriva defensivei în adâncime a japonezilor, în al doilea război mondial. Doar că duşmanul nostru manevrează în trei dimensiuni. Deci nu putem menţine apărarea în adâncime. Singura noastră posibilitate de apărare este detectarea lui din timp şi o singură forţă concentrată.

Dimak dădu încet din cap. Faţa lui nu avea nicio expresie.

– Continuă.

Să continue? Nu era suficient pentru a explica două ore de lectură?

– Ei bine, m-am gândit că şi asta ar putea fi o reţetă pentru dezastru, pentru că inamicul e liber să-şi împartă forţele. Chiar dacă interceptăm şi ne apărăm contra a 99% din escadroanele care ne atacă, ajunge să scape unul ca să devasteze Pământul. Am văzut cât de mult teritoriu poate distruge o singură navă atunci când au venit prima dată şi au început să pârjolească China. Dacă zece nave ajung în apropierea Pământului doar pentru o singură zi – iar dacă ne împrăştie destul, vor avea mai mult de o zi! – ar putea distruge cea mai mare parte din zonele populate. Toate ouăle noastre sunt într-un singur coş.

– Şi toate astea le-ai înţeles citindu-l pe Vauban, zise Dimak.

În sfârşit. Părea suficient ca să-l satisfacă.

– Gândindu-mă la Vauban, şi la problema defensivei noastre care e mult mai dificilă.

– Deci, zise Dimak, care e soluţia ta?

Soluţia? Cine credea Dimak că e Bean? Eu mă gândesc cum să ţin sub control problemele din Şcoala de Luptă, nu să salvez lumea!

– Nu cred că există o soluţie, spuse Bean, trăgând din nou de timp. Dar spunând asta, începu să şi creadă. Nu are niciun rost să încercăm să apărăm Pământul. De fapt, cu excepţia cazului în care au vreun dispozitiv defensiv pe care nu-l cunoaştem, ca de exemplu un mod de a pune un scut invizibil în jurul planetei, inamicul e la fel de vulnerabil ca şi noi. Deci singura strategie care are sens este un atac total. Să ne trimitem flota împotriva planetei lor şi să o distrugem.

– Şi dacă flotele noastre trec una pe lângă alta? întrebă Dimak. Ne distrugem unii altora lumile şi nu ne mai rămân decât navele?

– Nu, zise Bean cu mintea alertă. Nu şi dacă am fi trimis flota imediat după A Doua Invazie a Gândacilor. După ce forţa de asalt a lui Mazer Rackham i-a învins, ar fi durat până să se răspândească vorba despre înfrângerea lor. Construiam cât puteam de repede o flotă şi o lansam imediat asupra lumii lor. În acest mod vestea despre înfrângere ar fi ajuns la ei în acelaşi timp cu contraatacul nostru devastator. Dimak închise ochii.

– Acum ne spui.

– Nu, zise Bean, în timp ce îi devenea limpede că avea dreptate în toate privinţele. Flota a fost deja trimisă. Înainte ca cei de pe staţia asta să se nască, flota a fost lansată.

– Interesantă teorie, spuse Dimak. Bineînţeles că te înşeli total.

– Ba nu.

Ştia că nu se înşală, pentru că mina calmă a lui Dimak era prefăcută. Îi apăruseră broboane de sudoare pe frunte. Bean atinsese ceva cu adevărat important, iar Dimak ştia.

– Vreau să spun că teoria ta despre dificultatea apărării în spaţiu e corectă. Dar oricât ar fi de greu, tot trebuie s-o facem, şi pentru asta sunteţi voi aici. Cât despre o presupusă flotă lansată – A Doua Invazie a secătuit resursele umanităţii, Bean. Durează mult până să putem reconstrui o flotă de dimensiuni apreciabile. Şi să obţinem armament mai bun pentru noul

război. Dacă ai fi învăţat ceva de la Vauban, ar fi trebuit să înveţi că nu trebuie să construieşti mai mult decât are poporul tău resurse să te sprijine. În afară de asta, tu presupui că ştim unde se află lumea inamicului. Dar analiza ta e bună doar în măsura în care ai identificat importanţa problemei cu care ne confruntăm.

Dimak se ridică de pe pat.

– Mă bucur să aflu că timpul tău de studiu nu e complet irosit în tentativele de a sparge sistemul computerului, zise.

Cu această remarcă usturătoare, părăsi dormitorul.

Bean se ridică şi se urcă în patul lui, unde se îmbrăcă. Acum nu mai avea timp de duş, şi oricum nu mai conta. Pentru că ştia că atinsese un punct sensibil cu ceea ce-i spusese lui Dimak. A Doua Invazie a Gândacilor nu secătuise resursele umanităţii, Bean era sigur de asta. Problemele în apărarea unei planete erau atât de evidente, încât F.I. nu avea cum să le fi neglijat, mai ales în urma unui război aproape pierdut. Ştiau că trebuiau să atace. Construiseră flota. O lansaseră. Plecase. Era de neconceput să fi făcut altceva.

Atunci la ce bună toată aiureala asta cu Şcoala de Luptă? Oare Dimak avea dreptate, Şcoala de Luptă nu folosea decât pentru a construi o forţă defensivă în jurul Pământului pentru a contracara un atac al inamicilor care trecuseră în drumul lor pe lângă flota invadatoare?

Dacă ar fi adevărat, n-ar exista niciun motiv s-o ascundă. Niciun motiv de minciună. De fapt, toată propaganda de pe Pământ spunea oamenilor că e vital să se pregătească pentru următoarea invazie a Gândacilor. Deci Dimak nu făcuse nimic altceva decât să repete povestea pe care F.I. o spusese tuturor celor de pe Pământ timp de trei generaţii. Totuşi Dimak transpirase, ceea ce sugera că povestea nu e adevărată.

Flota defensivă de pe orbită avea deja oameni la bord, asta era problema. Procesul normal de recrutare ar fi trebuit să fie suficient. Războiul defensiv nu necesită geniu, ci doar atenţie. Detectare din timp, intercepţie precautĂ, protejarea unor rezerve adecvate. Succesul nu depinde de calitatea comandanţilor, ci de cantitatea navelor disponibile şi de calitatea armamentului. Şcoala de Luptă nu avea niciun sens – Şcoala de Luptă avea sens numai în contextul unui război ofensiv, un război în care manevrele, strategia şi tactica ar juca

un rol important. Dar flota ofensivă plecase deja. După cum presupunea Bean, bătălia avusese deja loc cu ani în urmă şi F.I. aştepta veşti dacă au pierdut sau au câştigat. În funcţie de distanţa în ani-lumină la care se afla planeta natală a Gândacilor.

Din câte se pare, gândi Bean, războiul s-a terminat, F.I. ştie că am câştigat, şi pur şi simplu nu a spus nimănui.

Iar motivul era evident. Singurul lucru care ar fi oprit războaiele de pe Pământ şi ar fi unit întreaga umanitate era o cauză comună – apărarea împotriva Gândacilor. Imediat ce s-ar fi ştiut că ameninţarea Gândacilor a fost eliminată, toate ostilităţile înăbuşite ar fi reizbucnit. Indiferent dacă era vorba de musulmani contra occidentali, sau imperialismul rusesc mult timp stăpânit şi paranoia împotriva Alianţei Atlantice, sau aventurierii Indiei sau... sau toate deodată. Haos. Resursele Flotei Internaţionale ar fi atrase de revolta unei facţiuni sau a alteia. Şi asta putea să însemne distrugerea Pământului – fără niciun fel de ajutor de la Furnici.

Asta încerca F.I. să împiedice. Teribilul război fratricid care ar urma. Ca Roma sfâşiată de războiul civil după înfrângerea finală a Cartaginei – dar cu mult mai rău, pentru că armele erau mai groaznice şi ura mult mai adâncă, ură naţionalistă şi religioasă şi nu rivalităţi personale ca între cetăţenii conducători ai Romei.

F.I. era hotărâtă să prevină asta.

În acest context, Şcoala de Luptă era perfect logică. Timp de mulţi ani aproape fiecare copil de pe Pământ fusese testat, iar cei cu potenţial de comandanţi străluciţi erau luaţi din ţările lor şi duşi în spaţiu. Cei mai buni absolvenţi ai Şcolii de Luptă, sau cei mai loiali F.I., ar putea foarte bine să fie puşi la comanda armatelor atunci când F.I. va anunţa în sfârşit terminarea războiului şi va ataca preventiv pentru a elimina armatele naţionale şi pentru a unifica lumea, pentru totdeauna, sub o singură guvernare. Dar scopul principal al Şcolii de Luptă era să ia aceşti copii de pe Pământ ca să nu poată deveni comandanţi ai armatelor unor naţiuni sau facţiuni.

La urma urmelor, invadarea Franţei de către marile puteri europene după Revoluţia Franceză a forţat disperatul guvern francez să-l descopere şi să-l promoveze pe Napoleon, chiar dacă în final acesta a preluat puterea în loc să se mulţumească să apere poporul. F.I. era hotărâtă să nu existe vreun Napoleon

pe Pământ care să conducă rezistenţa. Toţi potenţialii Napoleoni erau aici, purtând uniforme stupide şi luptându-se unul cu altul pentru supremaţia într-un joc stupid. Erau doar liste negre. Luându-ne pe noi, supuseseră Pământul.

– Dacă nu te îmbraci, o să întârzii la curs, spuse Nikolai, băiatul care dormea în patul de jos, vizavi de Bean.

– Mulţumesc, zise Bean. Îşi aruncă prosopul uscat şi-şi trase în grabă uniforma.

– Îmi pare rău că a trebuit să le spun despre faptul că mi-ai folosit parola, spuse Nikolai.

Bean amuţi.

– Adică, nu ştiam că tu ai fost, dar au început să mă întrebe ce căutam în hărţile pentru situaţii de urgenţă, şi fiindcă eu nu ştiam despre ce vorbesc nu le-a fost greu să înţeleagă că altcineva se înregistrase cu numele meu, şi uite, ai locul perfect din care să poţi vedea când introduc parola şi... Vreau să spun, eşti chiar isteţ. Dar n-am vrut să le spun despre tine.

– Bine, făcu Bean. Nicio problemă.

– Dar, de fapt, ce ai aflat? Din hărţi?

Înainte, Bean ar fi ignorat întrebarea – şi pe băiat. Nu prea multe, eram doar curios, asta ar fi spus. Dar acum întreaga lume se schimbase. Acum era important să aibă relaţii cu ceilalţi copii, nu pentru a-şi dovedi în faţa profesorilor aptitudinile de comandant, ci pentru ca atunci când războiul va izbucni pe Pământ, iar planul F.I. va eşua, aşa cum era de prevăzut, să ştie cine îi sunt prietenii şi duşmanii printre comandanţii diferitelor armate naţionale sau rebele.

Căci planul F.I. va eşua. Era un miracol că nu eşuase deja. Depindea prea mult de milioane de soldaţi şi comandanţi care trebuiau să fie mai loiali F.I. decât propriilor lor patrii. Aşa ceva nu se va întâmpla. Inevitabil, însăşi F.I. se va rupe în facţiuni.

Dar complotiştii erau fără îndoială conştienţi de pericol. Păstrau numărul de conspiratori cât mai mic posibil – poate numai triumviratul format din Hegemon, Strateg şi Mareşal, şi poate câteva persoane de la Şcoala de Luptă. Pentru că această staţie era inima complotului. Aici fiecare comandant dotat din ultimele două generaţii fusese studiat îndeaproape. Existau dosare despre fiecare din ei – cine era cel mai talentat, cel mai valoros. Care erau slăbiciunile lor, atât ca temperament, cât şi ca lider. Cine erau prietenii lui. Cui îi erau loiali. Cui ar fi trebuit

în consecinţă să i se ofere comanda forţelor F.I. În războaiele interumane viitoare, şi cine ar fi trebuit să fie înlăturat de la comandă şi ţinut izolat până la sfârşitul ostilităţilor.

Nu era de mirare că îi îngrijora lipsa de participare a lui Bean la micul lor joc. Devenea o cantitate necunoscută. Devenea periculos.

Acum era mai periculos ca oricând pentru Bean să joace. Dacă nu juca i-ar fi făcut suspicioşi şi temători dar orice mişcare ar fi plănuit împotriva lui, cel puţin n-ar fi ştiut nimic despre el. Dacă ar fi jucat ar fi devenit mai puţin suspicioşi – dar dacă făceau ceva contra lui ar fi avut informaţiile pe care li le dădea jocul. Iar Bean nu avea deloc încredere că putea fi mai bun decât jocul. Chiar dacă încerca să le dea rezultate trucate, strategia în sine le-ar fi putut spune mai multe despre el decât ar fi vrut să ştie.

Şi mai era o posibilitate. Putea să se înşele în toate privinţele. Poate că existau informaţii-cheie pe care el nu le avea. Poate că nu fusese lansată nicio flotă. Poate că nu îi învinseseră pe Gândaci pe planeta lor. Poate făceau într-adevăr un efort disperat să construiască o flotă defensivă. Poate, poate, poate.

Bean avea nevoie de mai multe informaţii pentru a putea spera că analiza lui fusese corectă iar deciziile lui vor fi cele bune.

Iar izolarea trebuia să se termine.

– Nikolai, zise Bean, n-o să-ţi vină să crezi ce am descoperit pe hărţile alea. Ştiai că sunt nouă punţi, nu doar patru?

– Nouă?

– Şi asta doar pe o singură roată. Mai există încă două roţi despre care nu ne vorbesc niciodată.

– Dar în pozele staţiei apare o singură roată.

– Pozele alea au fost făcute când era o singură roată. Dar planurile arată trei. Paralele între ele, rotindu-se împreună.

Nikolai păru să cadă pe gânduri.

– Poate că sunt doar nişte planuri. Poate n-au construit niciodată celelalte roţi.

– Atunci de ce ar avea hărţi ale lor în sistemele pentru situaţii de urgenţă?

Nikolai râse.

– Tata spunea întotdeauna că birocraţii nu aruncă niciodată nimic.

Bineînţeles. De ce nu se gândise la asta? Sistemele de urgenţă fuseseră fără îndoială programate înainte ca prima roată să intre în funcţiune. Deci toate acele hărţi erau deja incluse în sistem, chiar dacă celelalte roţi nu mai fuseseră construite, chiar dacă pentru două treimi din hărţi nu existau pereţi pe care să fie expuse. Nimeni nu se ostenise să intre în sistem şi să le şteargă.

– Nu m-am gândit la asta, zise Bean.

Ştia că, dată fiind reputaţia sa de elev strălucitor, pentru Nikolai nu putea exista un compliment mai mare. Într-adevăr reacţia copiilor din paturile alăturate o arătă. Nimeni nu mai avusese până acum o asemenea conversaţie cu Bean. Nimeni nu se gândise la ceva la care Bean să nu se fi gândit primul. Nikolai se îmbujora de mândrie.

– Dar cele nouă punţi ar avea sens, spuse Nikolai.

– Sistemele de menţinere a vieţii, zise o fată pe nume Semiluna. Trebuie să producă undeva oxigen. Pentru asta e nevoie de o mulţime de plante.

Alţi copii li se alăturară.

– Şi echipajul. Noi nu vedem decât profesori şi nutriţionişti.

– Poate au construit celelalte roţi. Nu ştim dacă n-au făcut-o.

Grupul se lansă în speculaţii. Iar în centrul tuturor se afla Bean.

Bean şi noul său prieten, Nikolai.

– Hai, zise Nikolai. întârziem la mate.

Partea a III-a – SAVANTUL

9

GRĂDINILE SOFIEI

– Deci a aflat câte punţi exista. Ce ar putea face cu aceasta informaţie?

– Exact asta e întrebarea. Ce plănuia, de ce a considerat necesar să afle asta. În toată istoria şcolii, nimeni nu a mai căutat aşa ceva.

– Crezi că pune la cale o revoluţie?

– Tot ce ştim despre copilul ăsta e că a supravieţuit pe străzile din Rotterdam. Locul e un iad, din câte am auzit. Copiii sunt răi. Fac ca împăratul muştelor să semene cu Pollyana.

– Când ai citit Pollyana?

– E o carte?
– Cum ar putea pune la cale o revoluţie? Nu are niciun prieten.
– N-am spus nimic despre o revoluţie, a fost teoria ta.
– Nu am nicio teorie. Nu-l înţeleg pe puştiul asta. Nici măcar nu l-am vrut aici. Cred că ar trebui să-l trimitem pur şi simplu acasă.
– Nu.
– Nu, domnule, sunt sigur că asta ai vrut să spui.
– După trei luni la Şcoala de Lupta, şi-a dat seama că războiul defensiv nu are rost şi că trebuie să fi lansat o flota împotriva planetei gândacilor imediat după sfârşitul ultimului război.
– Ştie asta? Şt tu vii să-mi spui că a aflat câte punţi există?
– Nu ştie. Bănuieşte, l-am spus ca se înşală.
– Sunt convins că te-a crezut.
– Sunt convins că are îndoieli.
– E un motiv în plus să-l trimitem înapoi pe Pământ. Sau să-l trimitem undeva pe o bază îndepărtată.
Îţi dai seama ce coşmar ar fi dacă ar exista o breşa în sistemul de securitate al acestor informaţii?
– Totul depinde de cum le foloseşte.
– Doar că noi nu ştim nimic despre el, deci nu avem CUM să ştim cum le va folosi.
– Sora Carlotta...
– Chiar mă urăşti? Femeia asta e mai impenetrabilă chiar decât piticul tău.
– O minte ca a lui Bean nu e de aruncat doar pentru că ne temem că ar putea exista o scurgere de informaţii.
– Nici siguranţa nu e de aruncat de dragul unui singur puşti extrem de deştept.
– Şi noi nu suntem suficient de deştepţi ca să-i creăm noi amăgiri? Lasă-l să descopere ceva ce va crede că e adevărul. Apoi trebuie să venim cu o minciună pe care s-o creadă.
Sora Carlotta stătea pe terasa grădinii la o măsuţă, în faţa unui exilat bătrân şi zbârcit.
– Nu sunt decât un bătrân om de ştiinţă rus care-şi petrece ultimii ani din viaţă pe ţărmurile Marii Negre.
Anton trase un fum lung din ţigară şi-l suflă peste balustradă, adăugându-l poluării care plutea dinspre Sofia spre apă.
– Nu am nicio autoritate legislativă aici, spuse sora Carlotta.
– Ai ceva mult mai periculos pentru mine. Faci parte din Flotă.

– Nu eşti în pericol.
– Asta e adevărat, dar numai datorită faptului că nu-ţi voi spune nimic.
– Îţi mulţumesc pentru sinceritate.
– Preţuieşti sinceritatea, dar nu cred că ai aprecia-o dacă ţi-aş spune ce gânduri trezeşte trupul tău în mintea unui rus bătrân.
– Nu prea e un sport să încerci să şochezi călugăriţele. Nu se obţin trofee.
– Deci iei călugăria în serios. Sora Carlotta oftă.
– Crezi că sunt aici pentru că ştiu ceva despre tine, şi nu vrei să aflu mai multe. Dar eu am venit din cauza a ce nu pot să aflu despre tine.
– Adică?
– Orice. Pentru că investigam o problemă particulară pentru F.I., mi-au dat o serie de articole pe tema cercetărilor despre modificarea genomului uman.
– Şi acolo a apărut numele meu?
– Dimpotrivă, numele tău nu a fost menţionat nici măcar o dată.
– Cât de repede uită oamenii!
– Dar când am citit câte ceva de la cei pe care îi menţionaseră – întotdeauna lucrări vechi, dinainte ca securitatea F.I. să le cenzureze – am observat o tendinţă. Numele tău era mereu citat în notele lor. Citat în mod constant. Şi totuşi nu se putea găsi niciun cuvânt de al tău. Nici măcar fragmente de articole. Se pare că n-ai publicat niciodată.
– Şi totuşi sunt citat. Aproape miraculos, nu-i aşa? Voi colecţionaţi miracole, nu-i aşa? Ca să creaţi sfinţii?
– Îmi pare rău, dar nu poţi fi beatificat înainte de moarte.
– Nu mai îmi funcţionează decât un singur plămân, zise Anton. Deci nu mai am chiar aşa de mult de aşteptat, dacă continui sa fumez.
– Ai putea să te laşi.
– Cu un singur plămân, sunt necesare de două ori mai multe ţigări pentru a obţine aceeaşi cantitate de nicotină, în consecinţă trebuie să fumez mai mult, nu să mă las. Ar trebui să fie evident, dar tu nu gândeşti ca un om de ştiinţă, ci ca o femeie credincioasă. Gândeşti ca o persoană supusă. Când afli că ceva e rău, nu-l mai faci.
– Cercetările tale erau în domeniul limitărilor genetice ale

inteligenţei umane.
– Aşa să fie?
– Întotdeauna eşti citat în legătură cu acest domeniu. Desigur, textele nu erau exact despre acest subiect, altfel ar fi fost ţinute secrete. Dar titlurile articolelor menţionate în notele de subsol – cele pe care nu le-ai scris, fiindcă nu ai publicat niciodată nimic – toate sunt legate de acest domeniu.
– Într-o carieră e atât de uşor să cazi pradă rutinei.
– Vreau să-ţi pun o întrebare ipotetică.
– Întrebările mele favorite. Alături de cele retorice. Pot să adorm la tel de bine la amândouă.
– Să presupunem că cineva încalcă legea încercând să modifice genomul uman, mai precis pentru a spori inteligenţa.
– Atunci acel cineva ar fi în mare pericol să fie prins şi pedepsit.
– Să presupunem că, folosind cele mai bune studii disponibile, descoperă anumite gene pe care le-ar putea modifica la un embrion, astfel încât inteligenţa persoanei după naştere să fie crescută.
– Embrion! Mă pui la încercare? Asemenea schimbări nu pot avea loc decât în ovul. O singură celulă.
– Şi să presupunem că s-a născut un copil cu astfel de mutaţii. Copilul s-a născut şi a crescut destul pentru ca inteligenţa lui deosebită să fie remarcată.
– Presupun că nu vorbeşti despre copilul tău.
– Nu vorbesc despre niciun copil. Un copil ipotetic. Cum îţi poţi da seama că acest copil a fost modificat genetic? Fără să i se examineze genele.
Anton ridică din umeri.
– Ce contează dacă i se examinează genele? Ar fi normale.
– Chiar dacă le-ai modificat?
– Există o mică posibilitate. Ipotetic vorbind.
– În gama normală a variaţiilor?
– Există două întrerupătoare, unul pentru închidere, unul pentru deschidere. Vezi tu, gena e deja acolo.
– Care genă?
– Pentru mine oamenii inteligenţi au fost cheia. De obicei autiştii. Handicapaţii. Ei au puteri mentale extraordinare. Calculează cu viteza fulgerului. Au o memorie fenomenală. Dar sunt proşti, chiar retardaţi în alte domenii. Extrag rădăcina

pătrată dintr-un număr cu douăsprezece cifre în câteva secunde, dar sunt incapabili să cumpere ceva dintr-un magazin. Cum pot fi atât de strălucitori, şi totuşi atât de proşti?

– Asta e gena?

– Nu, alta, dar mi-am dat seama că e posibil. Creierul uman poate fi cu mult mai inteligent decât este. Dar există o..., cum se spune, tranzacţie?

– Compensaţie.

– O compensaţie teribilă. Ca să ai un intelect extraordinar, trebuie să renunţi la orice altceva. Astfel, creierul savanţilor autişti reuşeşte asemenea isprăvi. Fac un singur lucru, iar restul e doar o distragere, o plictiseală, care nu-i poate interesa. Atenţia lor e indivizibilă.

– Deci toţi oamenii hiperinteligenţi ar trebui să fie retardaţi în alte privinţe.

– Aşa am presupus cu toţii, pentru că asta vedeam. Excepţie păreau să facă doar cei cu o inteligenţă medie, care îşi pot îndrepta puţin din concentrare asupra problemelor cotidiene. Apoi m-am gândit... dar nu-ţi pot spune la ce m-am gândit, deoarece am fost răsplătit cu o interdicţie.

Zâmbi neajutorat. Inima surorii Carlotta se opri. Când cineva se dovedea un risc pentru securitate, i se implanta în creier un dispozitiv care îi provoca un fel de anxietate, lansând o buclă de feedback care provoca un atac de panică. Aceşti oameni erau apoi periodic sensibilizaţi pentru a se asigura că simt o anxietate puternică atunci când sunt confruntaţi cu discuţii despre subiectul interzis. Dintr-un anumit punct de vedere, era un monstruos amestec în viaţa unei persoane; dar comparând cu practica obişnuită a închisorii sau a asasinării oamenilor în care nu se putea avea încredere în privinţa unui secret vital, interdicţia părea de-a dreptul umană.

Aşa se explica, desigur, de ce Anton se amuza din orice. Era necesar. Dacă şi-ar fi permis să devină agitat sau furios – de fapt orice emoţie negativă puternică – ar fi avut un atac de panică chiar fără să vorbească despre subiectele interzise. Sora Carlotta citise cândva un articol în care soţia unui bărbat echipat cu un astfel de dispozitiv spunea că viaţa lor nu fusese niciodată mai fericită, deoarece acum el privea totul cu calm şi umor. „Acum copiii îl iubesc, nu-i mai înspăimântă când e acasă.” Spusese asta, după cum pretindea articolul, cu doar câteva ore

înainte ca el să se arunce de pe o stâncă. Aparent, viaţa era mai bună pentru toată lumea în afara lui.

Iar acum întâlnise un om ale cărui amintiri fuseseră făcute inaccesibile.

– Ce păcat, spuse sora Carlotta.

– Dar poţi să rămâi. Am o viaţă singuratică. Eşti soră de caritate, nu-i aşa? Fie-ţi milă de un bătrân singur, şi plimbă-te cu mine.

Ea vru să refuze şi să plece imediat. Atunci el se lăsă pe spate în scaunul său şi începu să respire adânc, regulat, cu ochii închişi, murmurând pentru sine o melodie.

Un ritual de calmare. Deci... În momentul în care o invitase să se plimbe cu el simţise o anxietate şi mecanismul se declanşase. Însemna că invitaţia lui era ceva serios.

– Bineînţeles că ne plimbăm, spuse ea. Deşi, din punct de vedere tehnic, ordinul meu are puţin de-a face cu mila faţă de indivizi. Suntem mult mai pretenţioşi. Treaba noastră e să încercăm să salvăm lumea.

El chicoti.

– Câte o persoană o dată ar fi prea încet, nu-i aşa?

– Ne punem viaţa în slujba cauzei mult mai largi a umanităţii. Mântuitorul a murit deja pentru păcatele noastre. Noi încercăm să facem ordine în urma consecinţelor păcatelor altor oameni.

– Interesantă credinţă, spuse Anton. Mă întreb dacă orientarea vechilor mele cercetări ar fi fost considerată un serviciu adus omenirii, sau doar o altă mizerie pe care cineva ca voi ar fi trebuit s-o cureţe.

– Şi eu mă întreb, zise sora Carlotta.

– Nu vom şti niciodată.

Ieşiră din grădină pe o alee din spatele casei, apoi în stradă, traversară şi o luară pe o potecă printr-un parc neîngrijit.

– Copacii de aici sunt foarte bătrâni, observă sora Carlotta.

– Câţi ani ai tu, Carlotta?

– Obiectiv sau subiectiv?

– Rămâi la calendarul gregorian, ca fiind cel mai recent corectat.

– Asta îl deosebeşte de cel iulian, care încă le stă în gât ruşilor, nu-i aşa?

– Ne-a silit timp de peste şaptezeci de ani să comemorăm Revoluţia din Octombrie care de fapt a avut loc în noiembrie.

– Eşti mult prea tânăr ca să-ţi aminteşti de comuniştii din Rusia.

– Din contră, acum sunt suficient de bătrân ca să păstrez în minte toate amintirile poporului meu. Îmi amintesc de lucruri care s-au întâmplat cu mult înainte de a mă naşte eu. Îmi amintesc lucruri care nu s-au întâmplat niciodată. Trăiesc în amintiri.

– E un loc plăcut?

– Plăcut? ridică din umeri. Râd de toate astea pentru că sunt nevoit. E atât de trist – atâtea tragedii, şi totuşi nu am învăţat nimic din ele.

– Pentru că natura umană nu se schimbă niciodată.

– Mi-am imaginat, spuse el, cum ar fi putut Dumnezeu să creeze ceva mai bun când l-a creat pe om – după chipul şi asemănarea lui, cred.

– A creat bărbatul şi femeia. Se poate presupune că a vrut să păstreze vagi detaliile anatomiei sale.

El râse şi o îi dădu o palmă puţin prea puternică pe spate.

– N-aş fi crezut că poţi glumi despre asemenea lucruri! Sunt plăcut surprins!

– Mă bucur că pot aduce veselia în existenţa ta mohorâtă.

– Şi atunci strângi laţul.

Ajunseseră pe o colină de unde marea se vedea mai puţin decât de pe terasa lui Anton.

– Nu e o existenţă mohorâtă, Carlotta. Pentru că mă pot bucura de marele compromis al lui Dumnezeu când a făcut fiinţele umane aşa cum ne-a făcut pe noi.

– Compromis?

– Ştii, trupurile noastre ar putea trăi veşnic. Nu trebuie să ne uzăm. Celulele trăiesc toate; se pot menţine şi se pot autorepara, sau pot fi înlocuite de unele proaspete. Există chiar şi mecanisme care pot reface oasele. Menopauza nu trebuie să oprească o femeie de a avea copii. Creierele noastre nu trebuie să decadă, pierzând amintirile sau eşuând în absorbţia altora noi. Dar Dumnezeu ne-a creat cu moartea înăuntrul nostru.

– Începi să vorbeşti serios despre Dumnezeu.

– Dumnezeu ne-a creat cu moartea în noi, dar şi cu inteligenţă. Atingem şaptezeci de ani – poate nouăzeci, dacă ne îngrijim – în munţii Georgiei se ajunge la o sută treizeci, deşi eu personal cred că mint. S-ar putea pretinde nemuritori dacă ar

putea scăpa neprinşi cu minciuna. Dar am putea trăi veşnic, dacă am accepta să fim tot timpul proşti.

– Doar nu vrei să spui că Dumnezeu a avut de ales pentru oameni între viaţă lungă şi inteligenţă!

– E chiar în Biblie, Carlotta. Doi pomi – al cunoaşterii şi al vieţii. Mănânci din pomul cunoaşterii, şi vei muri cu siguranţă. Mănânci din pomul vieţii, şi rămâi pentru totdeauna un copil în grădinile raiului, nemuritor.

– Vorbeşti în termeni teologici, deşi sunt convinsă că nu eşti credincios.

– Pentru mine teologia e o glumă. E nostim! Râd de ea. Pot să-ţi spun poveşti amuzante despre teologie, ca să-mi bat joc de credincioşi. Vezi? Asta îmi face plăcere şi mă calmează.

În cele din urmă înţelese. Trebuia să-i spună pe litere? ii dădea explicaţiile cerute, dar folosind un cod, într-un mod care îi păcălea nu numai pe cei care trăgeau cu urechea – căci fiecare cuvânt al lui ar fi putut fi ascultat – ci chiar şi propria sa minte. Totul era o glumă; prin urmare ii putea spune adevărul, atât timp cât o făcea în aceasta formă.

– Atunci sunt de acord să-ţi ascult incursiunile glumeţe în teologie.

– Geneza vorbeşte despre oameni care au trăit peste noua sute de ani. Dar nu spune cât de proşti au fost aceşti oameni.

Sora Carlotta râse tare.

– Din cauza asta Dumnezeu a trebuit să distrugă omenirea prin potop, continuă Anton. Ca să scape de proştii ăia şi să-i înlocuiască cu unii mai isteţi. Minţile lor se mişcau mai repede, dar şi metabolismul, îi grăbea spre mormânt.

– De la Matusalem cu aproape un mileniu de viaţă la Moise cu cei o suta douăzeci de ani ai săi, iar acum noi. Dar vieţile noastre se prelungesc.

– Am tras o concluzie.

– Suntem mai proşti acum?

– Atât de proşti, încât preferăm o viaţă mai lungă pentru copiii noştri decât să-i vedem devenind ca Dumnezeu, cunoscând... binele şi răul... cunoscând... totul.

Duse mâna la piept, gâfâind.

– Ah, Dumnezeule! Dumnezeule din Ceruri!

Se prăbuşi în genunchi. Respira superficial şi repede. Dădu ochii peste cap şi căzu.

Părea că nu reuşise să-şi menţină autoamăgirea. În cele din urma trupul său aflase cum reuşise să-i spună acestei femei secretul vorbind în termeni religioşi.

Îl întinse pe spate. Acum că leşinase, intensitatea atacului de panică se micşorase. Dar şi leşinul era ceva serios la vârsta lui Anton. Dar în acest caz nu mai avea nevoie de eroism ca sa-şi revină. Se va trezi calm.

Unde se aflau oamenii care trebuiau să-l urmărească? Unde erau spionii care le ascultau conversaţia?

Auzi paşii pe iarba, pe frunze.

– Puţin cam târziu, nu-i aşa? întrebă fără să ridice privirea.

– Îmi pare rău, nu ne aşteptam la aşa ceva. Bărbatul era tânăr, dar nu părea prea inteligent. Se presupunea că implantul îl va împiedica să-şi spună povestea; nu era necesar ca paznicii lui sa fie deştepţi.

– Cred că o să fie bine.

– Despre ce vorbeaţi?

– Religie, zise ea, ştiind ca declaraţia ei va fi probabil verificată cu înregistrarea. Îl critica pe Dumnezeu fiindcă a făcut greşit fiinţele umane. Pretindea ca glumeşte, dar cred că un om de vârsta lui nu glumeşte niciodată cu adevărat când e vorba de Dumnezeu, Nu-i aşa?

– Au în ei teama de moarte, spuse tânărul cu înţelepciune – atâta de câta era în stare.

– Crezi ca şi-a declanşai accidental un atac de panica trezindu-şi propria anxietate în privinţa morţii?

Dacă o spunea ca o întrebare, nu era chiar o minciună, nu-i aşa?

– Nu ştiu. Începe să-şi revină.

– Bun, sigur nu vreau sa-i mai provoc vreo anxietate din motive religioase. Când se trezeşte, spune-i că îi sunt recunoscătoare pentru cele discutate. Asigura-l că m-a ajutat să lămuresc o mare problema privind scopurile lui Dumnezeu.

– Da, o să-i spun, zise tânărul silitor.

Desigur, nu putea spera ca mesajul nu va fi deformat. Sora Carlotta se aplecă şi sărută fruntea rece şi asudată a lui Anton. Apoi se ridică în picioare şi plecă.

Deci acesta era secretul. Genomul care îi permitea omului să aibă o inteligenţă extraordinară prin accelerarea majorităţii proceselor care aveau loc în corp. Mintea lucra mai repede.

Copilul se dezvolta mai repede. Bean era într-adevăr produsul unui experiment în dezlegarea genei savante. I se dăduse fructul din pomul cunoaşterii. Dar exista un preţ. Nu va fi capabil să guste din fructele pomului vieţii. Orice ar fi făcut în viaţă, trebuia să facă în tinereţe, pentru că n-ar fi trăit foarte mult.

Anton făcuse experimentul. Nu fusese o joacă de-a Dumnezeu care dăduse naştere unei fiinţe umane trăind într-o explozie de inteligenţă, foc de artificii în loc de o singură lumânare care să ardă îndelung. Dar găsise cheia pe care Dumnezeu o ascunsese în genomul uman. Altcineva, vreun urmaş, vreun suflet cu o curiozitate de nepotolit, vreun vizionar dornic să ducă fiinţa umană pe următoarea treaptă a evoluţiei sau altcineva cu o cauză nebunească, arogantă – acest cineva făcuse pasul îndrăzneţ şi răsucise cheia, deschizând uşa, punând fructul strălucitor şi ucigaş în mâna Evei. Şi din cauza acestei fapte – crima şarpelui – Bean fusese alungat din grădina Raiului. Bean care, desigur, va muri – dar va muri ca un zeu, cunoscând binele şi râul.

I0
SPIONU

– Nu vă pot ajuta. Nu mi-aţi dat informaţiile pe care le-am cerut.

– Ţi-am dat nenorocitele alea de rezumate.

– Nu mi-ai dat nimic şi ştii asta. Şi acum vii la mine şi-mi ceri să-l evaluez pe Bean în locul vostru – dar nu-mi spui de ce, nu-mi dai niciun context. Aştepţi un răspuns, dar mă privezi de mijloacele de a-l obţine.

– Frustrant, nu-i aşa?

– Pentru mine nu. Pur şi simplu n-o să vă dau niciun răspuns.

– Atunci Bean va fi scos din program.

– Dacă eşti hotărât, niciun răspuns de-al meu nu-ţi va schimba hotărârea, mai ales că mi-ai dat de înţeles că n-ai încredere în răspunsul meu.

– Ştii mai multe decât mi-ai spus, iar eu am nevoie de informaţii.

– Minunat. Ai devenit perfect simpatic cu mine, căci exact asta ţi-am spus şi eu în repetate rânduri.

– Ochi pentru ochi? Cât de creştineşte!

– Necredincioşii vor întotdeauna ca ceilalţi să se comporte creştineşte.

– Poate ca n-ai auzit, dar suntem în război.

– Şi eu ţi-aş putea spune acelaşi lucru. Suntem în război, si totuşi mă aiureşti cu secretomania asta prostească, întrucât nu avem nicio dovadă că Furnicile ne spionează, secretul nu e un secret de război. E vorba de menţinerea puterii Triumviratului asupra omenirii. Iar asta nu mă interesează câtuşi de puţin.

– Greşeşti. Informaţiile sunt secrete pentru a împiedica desfăşurarea unor experimente oribile.

– Doar un prost închide poarta când lupul e deja în stână.

– Ai vreo dovadă că Bean e rezultatul unui experiment genetic?

– Cum aş putea dovedi, când voi mi-aţi ascuns toate dovezile? Pe de altă parte, ceea ce contează nu e dacă are gene modificate, ci la ce l-ar putea duce aceste modificări genetice, dacă le are. Toate testele voastre sunt proiectate astfel încât să vă permită să previzionaţi comportamentul oamenilor normali. Ele nu i se pot aplica lui Bean.

– Dacă e atât de imprevizibil, atunci nu ne putem baza pe el. Va pleca.

– Dar dacă el ar fi singurul care ar putea câştiga războiul? Atunci l-aţi exclude din program?

Bean nu voia să fie prea sătul, nu în seara asta, aşa că împărţi aproape toată mâncarea şi dădu tava curată înainte ca ceilalţi să termine. Chiar dacă nutriţionistul va fi suspicios, avea nevoie să fie un timp singur în dormitor.

Inginerii plasau întotdeauna punctul de aspiraţie a aerului pe peretele de deasupra uşii care dădea pe coridor, în consecinţă, aerul trebuia să intre în încăpere prin celalalt capăt, unde erau paturi neocupate. Fiindcă nu putuse vedea supapa doar privind spre acel capăt, trebuia ca ea să se afle sub unul dintre paturi. N-o putuse căuta atunci când ceilalţi se uitau la el, pentru că nimeni nu trebuia să ştie că e interesat de supape. Acum, singur, se ghemui la podea şi în câteva clipe deschise capacul supapei. Ieşi uşor. încercă să-l pună la loc, ascultând atent zgomotul provocat de operaţiune. Prea mult. Capacul supapei trebuia să rămână scos. Îl aşeză pe podea lângă deschizătură, suficient de departe ca să nu se lovească accidental de el în întuneric. Apoi, ca să fie sigur, îl scoase complet de sub pat şi-l

strecură sub cel de vizavi.

Gata. După aceea îşi reluă activităţile curente.

Până când se făcu noapte. Până când respiraţia celorlalţi îi spuse că majoritatea, dacă nu chiar toţi, adormiseră.

Bean dormea în pielea goală, ca mai toţi băieţii – uniforma nu avea cum să-l trădeze. Li se spusese să folosească prosoapele când se duceau noaptea la toaletă, deci Bean presupusese că şi ele puteau fi urmărite.

Bean se dădu jos din pat, luă prosopul din cui şi se înfăşură cu el, îndreptându-se spre uşa dormitorului.

Nimic neobişnuit. După stingere erau permise drumurile la toaletă, deşi nu erau încurajate, iar Bean avusese grijă să facă asemenea incursiuni. Nu fusese încălcat niciun regulament. Şi era o idee bună să facă prima explorare cu vezica goală.

Când se întoarse, dacă mai era cineva treaz n-ar fi văzut decât un puşti în prosop îndreptându-se spre patul său.

Dar el trecu de patul său şi se strecură în linişte sub ultimul pat, unde îl aştepta supapa descoperită. Prosopul rămase pe podea, astfel că dacă cineva ar fi observat că lui Bean e gol ar fi văzut şi că prosopul lipseşte şi ar fi presupus că s-a dus la toaletă.

Nici de data asta nu fu mai uşor să se strecoare în supapă, dar, odată intrat, Bean descoperi că antrenamentul îşi făcuse efectul. Putea să alunece înclinat, mişcându-se suficient de încet ca să nu facă zgomot şi să evite să-şi zgârie pielea în vreo protuberantă metalică. Nu voia să fie nevoit să explice vreo rană.

În întunericul deplin al conductei de aerisire trebui să păstreze constant în minte harta sistemului. Luminile slabe de noapte din fiecare dormitor aduceau doar atâta lumină cât să poată localiza fiecare supapă. Dar nu conta localizarea celorlalte dormitoare de la acest nivel. Bean trebuia să coboare sau să urce până la o punte unde locuiau şi lucrau profesorii. Judecând după timpul necesar lui Dimak ca să ajungă în dormitorul lor în rarele ocazii când vreo ceartă cerea prezenţa lui, Bean presupusese că locuinţa lui era pe o altă punte. Şi pentru că Dimak sosea întotdeauna răsuflând greu, Bean mai presupusese că puntea era sub nivelul lor, şi nu deasupra – ca să ajungă la ei Dimak trebuia să urce pe scară, nu să alunece pe o bară.

Oricum, Bean nu avea intenţia să înceapă prin a coborî.

Trebuia să vadă dacă se poate sui pe o punte superioară înainte de a risca să fie prins în capcană pe una inferioară.

Când în cele din urmă – după ce trecuse de trei dormitoare – ajunse la un puţ vertical, nu coborî. Testă pereţii pentru a vedea cu cât era mai larg decât conducta orizontală. Era mult mai larg – Bean nu putu cuprinde tot diametrul. Dar era doar cu puţin mai adânc. Asta era bine. Atât timp cât Bean nu se străduia prea mult şi nu transpira, frecarea dintre pielea lui şi pereţii conductei îl putea ajuta să-şi croiască drum în sus. Iar în conducta verticală gâtul lui va putea sta drept, odihnindu-se după ce fusese tot timpul întors într-o parte.

In jos era aproape mai dificil decât în sus, deoarece dacă începea să alunece era greu să se oprească. În plus era conştient că, cu cât ar fi mers mai jos, cu atât traseul ar fi devenit mai dificil. Şi trebuia să verifice mereu pereţii din jur, în căutarea altei conducte laterale.

Dar la urma urmelor nu trebuia s-o găsească pe pipăite. Putea vedea conductele laterale pentru că existau lumini în ambele direcţii. Profesorii nu aveau aceleaşi restricţii referitoare la ora stingerii ca elevii, iar camerele lor erau mai mici, deci supapele erau mai dese, aruncând mai multă lumină în conducte.

În prima încăpere un profesor era treaz şi lucra la pupitru. Problema era că Bean, privind prin capacul supapei aproape de podea, nu putea vedea ce scrie.

Putea fi la fel în toate camerele. Supapele din podea nu erau bune pentru el. Trebuia să intre în sistemul de recirculare a aerului.

înapoi la conducta verticală. Adierea venea de deasupra, deci într-acolo trebuia să meargă dacă voia să treacă dintr-un sistem în altul. Singura lui speranţă era ca sistemul de conducte să aibă o uşă de acces înainte de a ajunge la ventilatoare, iar el să fie în stare s-o găsească în întuneric.

Îndreptându-se mereu în direcţia suflului, şi simţindu-se remarcabil mai uşor după ce urcase şapte punţi, ajunse în sfârşit la o zonă mai largă cu o mică bandă luminoasă. Zgomotul ventilatoarelor era mai puternic, dar încă nu se afla destul de aproape ca să le vadă. N-avea importanţă. O să iasă din bătaia vântului.

Uşa de acces era marcată clar. Putea avea o alarmă care să se declanşeze la deschidere. Dar se îndoia. Astfel de lucruri se

făceau în Rotterdam împotriva hoţilor. Furtul nu era o problemă serioasă pe o staţie spaţială. Uşa ar fi avut o alarmă doar dacă toate uşile staţiei ar fi fost prevăzute cu alarme. Va afla în curând.

Deschise uşa, se strecură într-un spaţiu slab luminat şi închise uşa în urma lui.

Structura staţiei era vizibilă aici, bârnele, plăcile de metal. Nu existau suprafeţe compacte. încăperea era mai rece, şi nu numai din cauza absenţei suflului cald. De cealaltă parte a plăcilor curbe se întindea spaţiul îngheţat. Probabil reactoarele se aflau aici, dar izolaţia era foarte bună, şi nici nu merita sa pompeze prea mult aer cald în acea încăpere, lăsând doar scurgerile de căldură s-o încălzească. Lui Bean nu-i mai fusese atât de frig de când plecase din Rotterdam... dar în comparaţie cu timpurile când purta haine subţiri iarna pe străzi în vântul bătând dinspre Marea Nordului, aici era abia răcoare. Lui Bean îi era ciudă că devenise atât de răsfăţat încât să-i pese de o temperatură uşor scăzută. Şi totuşi nu se putu abţine să nu tremure. Nici măcar în Rotterdam nu fusese în pielea goală.

Urmând conductele, urcă pe scările personalului până la reactoare şi apoi găsi conductele de recirculare a aerului pe care le urmă în sens invers. Îi fu uşor să găsească uşa de acces şi apoi să intre în conducta principală verticală.

Deoarece aerul din conductele de recirculare nu trebuia să fie sub presiune, nu era necesar ca ele să fie înguste. Era de asemenea partea din sistem în care trebuia strânsă şi îndepărtată mizeria, deci menţinerea accesului era importantă; atunci când aerul ajungea la reactoare era deja extrem de curat. În loc să se caţere prin puţuri înguste, Bean coborî uşor pe o scară, iar în lumina slabă nu avu nicio dificultate să citească semnele care spuneau pe ce punte duc deschiderile de pe fiecare parte.

Pasajele laterale nu erau conducte. Constau în întreg spaţiul dintre tavanul unui coridor şi podeaua celui de deasupra. Acolo erau toate cablurile şi conductele de apă – caldă, rece, ape uzate. Iar în afară de benzile de lumină slabă de lucru, spaţiul era luminat frecvent de supapele de pe ambele părţi – acele deschizături înguste pe care Bean le văzuse în cursul primei sale experienţe.

Acum putea vedea uşor în jos în camera fiecărui profesor. Se

târî, făcând cât mai puţin zgomot posibil – o îndemânare pe care şi-o perfecţionase colindând străzile din Rotterdam. Găsi repede ceea ce căuta – un profesor treaz, dar care nu lucra la pupitru. Bean nu-l cunoştea, pentru că superviza un grup de elevi mai mari şi nu preda niciun curs la care fusese Bean. Se ducea la duş. Asta însemna că se va întoarce în cameră şi, poate, va deschide din nou pupitrul, dându-i ocazia lui Bean să-i vadă numele şi parola.

Fără îndoiala ca profesorii îşi schimbau parolele des, deci ceea ce obţinea nu era valabil mult timp. Mai mult, era posibil ca tentativa de a folosi parola unui profesor pe pupitrul unui elev să declanşeze vreo alarma. Dar Bean se îndoia. Întreg sistemul de securitate era creat astfel încât să interzică accesul elevilor, să le monitorizeze comportamentul. Profesorii nu erau atât de strict supravegheaţi. Lucrau frecvent la ore neobişnuite, şi de asemenea se identificau adesea în timpul zilei de la pupitrele elevilor pentru a apela programele lor mai complexe cu care să rezolve problemele unui elev sau să-i ofere resurse personalizate. Bean era aproape sigur că riscul de a fi descoperit era pe deplin contrabalansat de beneficiile pe care le aducea furtul identităţii unui profesor.

În timp ce aştepta, auzi voci câteva camere mai sus. Nu era destul de aproape pentru a înţelege cuvintele. Să rişte să piardă întoarcerea de la baie?

Câteva clipe mai târziu privea chiar în camera lui... Dimak. Interesant. Vorbea cu un bărbat a cărui imagine holografică apărea în aer deasupra biroului. Colonelul Graff, îşi dădu seama Bean. Comandantul Şcolii de Luptă.

– Strategia mea a fost simplă, spunea Graff. M-am predat şi i-am dat acces la ceea ce voia. Avea dreptate, nu pot avea răspunsuri corecte de la ea decât dacă o las să vadă datele pe care le cere.

– Ţi-a dar vreun răspuns?

– Nu, e prea devreme. Dar mi-a pus o întrebare foarte bună.

– Care?

– Dacă băiatul e uman.

– Ei, haide. Doar nu crede că e o larvă de Gândac în formă umană?

– N-are de-a face cu Gândacii. E vorba de îmbunătăţiri genetice. Ar explica multe.

– Dar tot uman rămâne.
– Nu e asta o controversă? Diferenţa dintre oameni şi cimpanzei e mică din punct de vedere genetic. Între oameni si neanderthalieni a fost insesizabilă. Cât de multe diferenţe îi trebuie ca să fie o altă specie?
– Interesant ca filozofie, dar practic...
– Practic, nu ştim ce va face acest copil. Nu avem date despre specia lui. E o primată, ceea ce sugerează anumite caractere regulate, dar nu putem presupune nimic despre motivaţiile lui...
– Cu tot respectul, domnule, e totuşi un copil. O fiinţă umană. Nu e un extraterestru...
– Exact asta trebuie să aflăm înainte de a hotărî cât de mult ne putem baza pe el. Şi de asta tu trebuie să-l supraveghezi cu şi mai multă grijă. Dacă nu-l poţi face să joace jocul minţii, atunci găseşte altă cale ca să afli ce-l face să acţioneze. Pentru că nu ne e de folos până nu ştim exact cât ne putem baza pe el.
Interesant cât de deschis îl numeau jocul minţii când vorbea între ei, gândi Bean.
Apoi îşi dădu seama ce spuneau. „Nu-l poţi face să joace jocul minţii.” Din câte ştia Bean, el era singurul copil care nu jucase jocul fanteziei. Despre el vorbeau. O specie nouă. Modificat genetic. Bean îşi simţi inima bubuind în piept. Ce sunt eu? Nu numai inteligent, ci şi... diferit.
– Dar scurgerea de informaţii? întrebă Dimak.
– Asta e altceva. Trebuie să-ţi dai seama ce ştie. Sau cel puţin cât e de probabil să spună ceva celorlalţi copii. Acum ăsta e cel mai mare pericol. Probabilitatea ca acest copil să fie comandantul de care avem nevoie e suficient de mare încât să merite riscul unei scurgeri de informaţii care să determine închiderea programului? Credeam că Ender reprezintă un pariu pe termen lung, dar ăsta îl face pe Ender să pară ceva sigur.
– Nu ştiam că vă place să pariaţi, domnule.
– Nu-mi place. Dar câteodată eşti obligat.
– Am înţeles, domnule.
– Codifică tot ce îmi trimiţi despre el. Fără nume. Fără discuţii cu alţi profesori în afara limitelor normale. Nimic despre problema asta.
– Bineînţeles.
– Dacă singurul mod în care îi putem învinge pe Gândaci este să ne transformăm într-o nouă specie, atunci, Dimak, am salva

cu adevărat omenirea?

– Un sigur copil nu înseamnă transformarea unei specii, zise Dimak.

– Un picior în prag. Un bot de cămilă în cort. Dacă le-am da lor un deget.

– Lor, domnule?

– Da, sunt paranoic şi xenofob. Aşa am ajuns în postul ăsta. Dacă-ţi cultivi aceste virtuţi, ai putea şi tu să te ridici până la înalta mea poziţie.

Dimak râse. Graff nu. Capul său dispăru de pe display.

Bean trebui să-şi impună să-şi amintească faptul că aştepta să facă rost de o parolă. Se târî înapoi spre camera celui care intrase la baie.

Nu se întorsese încă.

Despre ce scurgere de informaţii vorbeau? Trebuie să fi fost ceva recent, pentru că discutau ca despre ceva urgent. Înseamnă că era posibil să fie vorba despre conversaţia lui Bean cu Dimak legat de ceea ce se petrece în realitate la Şcoala de Luptă. Şi totuşi bănuiala lui că războiul s-a desfăşurat deja nu putea fi adevărată, altfel Dimak şi Graff n-ar mai fi vorbit despre faptul că el ar putea reprezenta singura cale de a-i învinge pe Gândaci. Dacă Gândacii încă n-au fost învinşi, scurgerea de informaţii se referea la altceva.

Era posibil ca prima sa bănuială să fi fost în parte corectă, şi Şcoala de Luptă să existe mai mult pentru a deposeda Pământul de comandanţii buni decât pentru a-i învinge pe Gândaci. Graff şi Dimak se temeau că Bean le va spune altor copii secretul. Măcar unora dintre ei asta le va reaprinde loialitatea faţă de naţiunea, grupul etnic sau ideologia părinţilor lor.

Şi fiindcă Bean avea categoric de gând să testeze loialitatea celorlalţi elevi în cursul următoarelor luni şi ani, va trebui să fie de două ori mai atent pentru ca discuţiile sale să nu atragă atenţia profesorilor. Nu avea nevoie să ştie decât care dintre elevii cei mai buni şi mai inteligenţi sunt cei mai loiali ţării lor. Bineînţeles că pentru asta Bean trebuia să afle cum funcţionează loialitatea, ca să poată şti cum s-o slăbească sau s-o întărească, cum s-o exploateze sau s-o îndrepte în altă direcţie.

Dar numai pentru că prima bănuială a lui Bean ar fi putut explica vorbele lor nu însemna şi că e corectă. Iar dacă războiul

final cu Gândacii nu avusese încă loc nu însemna că bănuiala lui era total greşită. S-ar putea, de exemplu, să fi lansat o flotă împotriva planetei Gândacilor cu ani în urmă, dar încă mai pregăteau comandanţi ca să se lupte cu o flotă invazionistă care se apropia de Pământ, în acest caz, scurgerea de informaţii de care se temeau Graff şi Dimak se referea la faptul că Bean i-ar putea speria pe ceilalţi anunţându-i cât de presantă şi de cumplită era situaţia umanităţii.

Ironia era că dintre toţi copiii pe care-i cunoscuse Bean niciunul nu putea păstra un secret atât de bine ca el. Nici chiar Ahile, căci refuzând să împartă pâinea cu Poke îşi arătase intenţiile.

Bean putea să păstreze un secret, dar ştia că uneori trebuie să vinzi un pont despre ceea ce ştii ca să obţii mai multe informaţii. Asta făcuse Bean în discuţia cu Dimak. Era periculos, dar pe termen lung, dacă i-ar fi putut împiedica să-l elimine din şcoală pentru a-l reduce la tăcere. În plus, de a-i împiedica să-l ucidă – ar fi putut afla informaţii mai importante decât cele pe care i le dăduse el. La urma urmelor, singurele lucruri pe care ei le puteau afla de la el erau despre sine însuşi. Iar el putea afla de la ei orice altceva – cunoştinţe mult mai vaste.

El însuşi. În asta consta enigma lor – cine era el. Ce prostie, să te preocupe dacă era uman sau nu! Ce altceva ar putea fi? Niciodată nu văzuse alt copil manifestând vreo dorinţă sau emoţie pe care să nu le fi simţit şi el. Singura diferenţă era că Bean se dovedise mai puternic, şi nu lăsa dorinţele trecătoare şi pasiunile să-i controleze acţiunile, îl făcea asta un monstru? Era uman – doar că era mai bun.

Profesorul se întoarse în cameră. îşi scoase prosopul umed, dar chiar înainte de a se îmbrăca se aşeză la pupitru şi se identifică. Bean îi privi degetele mişcându-se peste taste. O ceaţă de mişcări. Va trebui să repete în minte de mai multe ori ca să fie sigur. Dar cel puţin văzuse; nimic nu-i obstrucţiona vederea.

Bean se târî înapoi prin puţul vertical. Expediţia de seară durase deja suficient – avea nevoie de somn, iar fiecare minut creştea riscul de a fi descoperit.

De fapt fusese foarte norocos la prima lui incursiune prin conducte. Se întâmplase să-i audă pe Dimak şi Graff discutând despre el şi să privească un profesor care să-i ofere în mod

convenabil parola sa. Pentru o clipă, lui Bean îi trecu prin minte că ei ar putea şti că el se află în sistemul de aerisire, poate chiar îi înscenaseră totul, ca să vadă ce va face. Ar fi putut fi doar un experiment în plus.

Nu. Nu fusese numai noroc faptul că profesorul îl lăsase să vadă parola. Bean alesese să-l privească pentru că se ducea la duş, pentru că îşi pusese pupitrul pe masă astfel încât Bean să aibă posibilitatea să vadă parola. Era o alegere inteligentă din partea lui Bean. Plecase cu cele mai bune şanse, si dăduseră rezultate.

Cât despre Dimak şi Graff, poate că fusese un noroc să-i audă vorbind, dar fusese alegerea lui să se apropie imediat ca să asculte. Şi, dacă era să se gândească, alesese să exploreze conductele tocmai din cauza evenimentului care-i îngrijora atât pe Graff şi Dimak. Nu fusese o surpriză nici că discuţia lor avusese loc după ora stingerii pentru elevi – atunci lucrurile se linişteau, şi, odată îndatoririle îndeplinite, era timp pentru o conversaţie fără ca Graff să-l convoace pe Dimak la o întâlnire specială, care putea trezi suspiciuni celorlalţi profesori. Nu fusese noroc – Bean îşi făcuse singur norocul. Văzuse parola şi ascultase conversaţia pentru că luase rapid decizia să intre în sistemul de recirculare a aerului şi acţionase imediat.

El îşi făcuse întotdeauna norocul.

Poate că asta avea de-a face cu modificările genetice despre care aflase Graff.

Ea, spuseseră ei. Ea întrebase dacă Bean era uman din punct de vedere genetic. O femeie căuta informaţii, iar Graff cedase si îi dăduse acces la dovezi care îi fuseseră ascunse. Însemna că putea primi mai multe răspunsuri de la această femeie pe măsură ce ea începea să folosească noile date. Mai multe răspunsuri despre originea lui Bean.

Oare sora Carlotta era cea care se îndoia de umanitatea lui Bean?

Sora Carlotta, care plânsese când o părăsise şi plecase în spaţiu? Sora Carlotta, care îl iubea aşa cum o mamă îşi iubeşte copilul? Cum putea ea să se îndoiască de el?

Dacă vor să găsească un om „inuman”, un extraterestru în formă umană, ar trebui să se uite bine la o călugăriţă care îmbrăţişează un copil ca şi cum ar fi al ei, iar apoi împrăştie îndoieli că ar fi un băiat adevărat. Opusul poveştii cu Pinocchio.

Atinge un băiat real şi-l transformă în ceva oribil şi înfricoşător.

Poate că nu despre sora Carlotta vorbeau. Era o altă femeie. Bănuiala lui că putea fi ea era greşită, ca şi cea despre încheierea războiului final cu Gândacii. De asta Bean nu avea niciodată pe deplin încredere în bănuielile lui. Acţiona pe baza lor, dar se păstra întotdeauna deschis posibilităţii ca interpretarea lui să fi fost greşită.

In plus, problema lui nu era să afle dacă era uman sau nu. Orice ar fi fost, era el însuşi şi trebuia să acţioneze astfel încât nu numai să rămână în viaţă, dar să şi obţină cât mai mult control asupra propriului său viitor. Singurul pericol era că ei erau interesaţi de problema posibilelor lui modificări genetice. În consecinţă, sarcina lui Bean era să pară atât de normal încât să adoarmă temerile lor pe această temă.

Dar cum să se prefacă normal? Nu fusese adus aici pentru că era normal, fusese adus pentru că era extraordinar. Aşa erau toţi ceilalţi copii. Iar şcoala îi solicita într-atât, încât unii deveneau de-a dreptul ciudaţi. Ca Bonzo Madrid, cu vendeta lui împotriva lui Ender Wiggin. De fapt, Bean nu trebuia să pară normal, trebuia să pară ciudat într-un mod care era de aşteptat.

Asta era imposibil de falsificat. Încă nu ştiau ce semne căutau profesorii în comportamentul copiilor de aici.

Putea să găsească zece lucruri de făcut, şi să le facă, fără să ghicească existenţa a încă nouăzeci de alte lucruri pe care nu le observase.

Nu, ceea ce avea de făcut nu era să acţioneze în mod previzibil, ci să devină ceea ce sperau ei că va fi comandantul lor perfect.

Când se întoarse în dormitorul lui, se urcă în pat şi verifica timpul pe pupitru, descoperi că făcuse toate astea în mai puţin de o oră. Închise pupitrul şi se culcă repetându-şi în minte mişcarea degetelor profesorului atunci când se identificase. Când fu suficient de sigur care erau numele şi parola, îşi permise să adoarmă.

Numai că, atunci când aluneca în somn, îşi dădu seama care ar putea fi camuflajul perfect, potolindu-le temerile şi aducându-i atât siguranţa, cât şi avansarea.

Trebuia să devină Ender Wiggin.

11
TĂTICUL

– Domnule, am cerut o întrevedere privată.

– Dimak este aici pentru că scurgerea de informaţii din partea ta îi afectează munca.

– Scurgere de informaţii! De asta sunt repartizat in alta parte?

– Un copil a folosit parola ta pentru a intra în sistemul profesorilor. A găsit dosarele şi le-a rescris astfel încât să-şi creeze o identitate.

– Domnule, am respectat strict toate regulamentele. Niciodată nu mă identific în faţa elevilor.

– Toţi spun că nu se identifică, dar apoi se dovedeşte că o fac.

– Scuzaţi-mă, domnule, nu şi Uphanad. FI e întotdeauna cu ochii pe ceilalţi să-i prindă. De fapt, e maniac in privinţa asta. Ne înnebuneşte pe toţi.

– Îmi puteţi verifica intrările. Niciodată nu mă identific în timpul orelor. De fapt, nu mă identific niciodată în afara camerei mele.

– Atunci cum a putut acest copil să intre în sistem folosind parola ta?

– Pupitrul meu stă pe masă, în felul acesta. Pot folosi pupitrul dumneavoastră ca să vă demonstrez?

– Desigur.

– Eu stau aşa. Rămân cu spatele spre uşă ca să nu poată vedea nimeni înăuntru. Niciodată nu mă identific în altă poziţie.

– Ei bine, nu există nicio fereastră prin care să tragă cu ochiul!

– Ba există, domnule.

– Dimak?

– Există o fereastră, domnule. Priviţi. Supapa.

– Vorbeşti serios când sugerezi că ar putea...

– E cel mai mic copil care vreodată...

– Micul Bean mi-a folosit parola?

– Excelent, Dimak, ai lăsat să-ţi scape numele, aşa-i?

– Îmi pare rău, domnule.

– Mda. Altă scurgere de informaţii. O să-l trimiteţi pe Dimak acasă împreună cu mine?

– Nu trimit pe nimeni acasă.

– Domnule, trebuie să subliniez că intruziunea lui Bean în sistemul principal al profesorilor este o oportunitate excelentă.

– De a avea un elev care-şi face de cap prin dosarele celorlalţi

elevi?

– De a-l studia pe Bean. Nu l-am atras în jocul fanteziei, dar acum avem un joc pe care el a ales să-l joace. Urmărim unde se duce în sistem, ce face cu puterea pe care a obţinut-o.

– Dar ar putea distruge...

– Nu va distruge nimic, domnule. Nu va face nimic care să-l trădeze. Copilul ăsta e prea deştept. Vrea informaţii. O să privească, n-o să atingă.

– Deci deja îl analizezi, nu-i aşa f Ştii tot timpul ce face?

– Ştiu că dacă avem o poveste pe care vrem ca el s-o creadă, trebuie ca el s-o descopere singur. Trebuie s-o fure de la nou Deci consider această mică scurgere de informaţii o ocazie perfectă ca să vindecăm una mult mai importantă.

– Mă întreb, dacă s-a târât prin conducte, ce altceva a mai auzit?

– Dacă blocăm sistemul de aerisire, va şti că a fost descoperit, şi atunci nu va mai crede ceea ce îi înscenăm.

– Deci trebuie să permit unui copil să se strecoare prin conducte şi...

– Nu va mai putea s-o facă mult timp. Creşte, iar conductele sunt foarte înguste.

– Asta nu ne prea reconfortează acum. Şi, din nefericire, tot va trebui să-l ucidem pe Uphanad pentru că ştie prea multe.

– Vă rog să-mi spuneţi că glumiţi.

– Da, glumesc. O să-l ai elev în curând, căpitane Uphanad. Urmăreşte-l cu mare atenţie. Vorbeşte despre el numai cu mine. E imprevizibil şi periculos.

– Periculos. Micul Bean.

– Te-a deconspirat, nu-i aşa ?

– Iertaţi-mă, dar şi pe dumneavoastră, domnule.

Bean trecu în revistă fiecare elev al Şcolii de Luptă, citind câte cinci-şase dosare pe zi. Descoperi că rezultatele lor iniţiale erau cele mai puţin interesante informaţii despre ei. Toţi cei de aici aveau rezultate atât de bune la testele susţinute pe Pământ, încât diferenţele erau neînsemnate. Rezultatele lui Bean erau cele mai bune, iar diferenţa dintre el şi următorul, Ender Wiggin, era mare – la fel de mare ca şi diferenţa dintre Ender şi următorul după el. Dar totul era relativ. Diferenţa dintre Ender şi Bean era de jumătate de procent; majoritatea copiilor realizaseră între 97 şi 98 procente.

Bineînţeles, Bean ştia ceea ce ei nu puteau să ştie, că pentru el obţinerea celui mai bun rezultat posibil fusese ceva uşor. Ar fi putut face mai mult, mai bine, dar atinsese limitele testelor. Diferenţa dintre el şi Ender era mult mai mare decât se putea presupune.

Şi totuşi... citind dosarele, Bean ajunse să vadă că rezultatele erau numai un ghid pentru potenţialul unui copil. Profesorii vorbeau mai mult despre lucruri ca isteţime, perspicacitate, intuiţie; abilitatea de a dezvolta relaţii, de a înţelege rivalii; curajul de a acţiona cu îndrăzneală, grija de a se asigura înainte de a se angaja la ceva, înţelepciunea de a alege cursul potrivit al unei acţiuni. Luând în considerare aceste puncte de vedere, Bean îşi dădu seama că nu era în mod necesar mai bun la aceste lucruri decât alţi elevi.

Ender Wiggin ştia într-adevăr lucruri pe care Bean nu le ştia. Bean ar fi trebuit să gândească ca Wiggin, să-şi organizeze antrenamente suplimentare pentru a compensa faptul că avea un comandant care nu lucra cu el. Bean ar fi trebuit să încerce să atragă şi alţi elevi care să se antreneze cu el, fiindcă multe lucruri nu puteau fi făcute de unul singur. Dar Wiggin îi accepta pe toţi cei care veneau, indiferent cât de dificil era să lucreze cu prea mulţi în sala de luptă, şi, după cum spuneau notele profesorilor, el petrecea mai mult timp antrenându-i pe alţii decât lucrând la propria sa tehnică. Desigur, asta se întâmpla în parte pentru că nu mai era în armata lui Bonzo Madrid, şi totuşi trebuia să se antreneze regulat. Însă continua să lucreze cu alţi copii, în special cu bobocii dornici să înceapă înainte de a fi promovaţi într-o armată obişnuită. De ce?

Oare face ce fac şi eu, îi studiază pe ceilalţi elevi pentru a se pregăti de un viitor război pe Pământ? Construieşte o reţea cu ramificaţii în toate armatele? Îi antrenează într-un fel greşit, pentru ca mai târziu să fie avantajat de greşelile lor?

Din ceea ce auzise Bean despre Wiggin de la copiii din grupul de lansaţi care luau parte la aceste antrenamente, ajunse să-şi dea seama că era cu totul altceva. Lui Wiggin părea că-i pasă cu adevărat ca elevii să facă tot ce pot mai bine. Dorea cu atâta disperare ca ei să-l placă? Pentru că, dacă intenţiona aşa ceva, metoda funcţiona. Îl venerau.

Dar trebuia să fie ceva mai mult decât foamea de dragoste. Bean nu putea pricepe.

Descoperi că observaţiile profesorilor, deşi utile, nu-l puteau ajuta cu adevărat să pătrundă în mintea lui Wiggin. În primul rând, păstrau observaţiile psihologice provenite de la jocul fanteziei în altă parte, unde Bean nu avea acces. În al doilea rând, nici profesorii nu puteau pătrunde în mintea lui Wiggin pur şi simplu pentru că ei nu puteau gândi la un asemenea nivel.

Bean putea.

Dar intenţia lui Bean nu era să-l studieze pe Wiggin din curiozitate ştiinţifică, sau să concureze cu el, nici măcar să-l înţeleagă. El intenţiona să se transforme într-un copil în care profesorii să aibă încredere, pe care să se bazeze. Pe care să-l considere pe de-a-ntregul uman. Pentru asta, Wiggin îi era profesor pentru că Wiggin realizase deja ceea ce voia Bean.

Iar Wiggin reuşise s-o facă fără să fie perfect. Fără să fie, din câte îşi dădea seama Bean, complet normal. Nu că ar fi fost cineva perfect normal. Dar hotărârea lui Wiggin de a renunţa la câteva ore zilnic pentru a antrena copii care nu puteau face nimic pentru el – cu cât se gândea mai mult, cu atât înţelegea mai puţin. Wiggin nu-şi construia o reţea de suporteri. Spre deosebire de Bean, el nu avea o memorie perfectă, deci Bean era aproape sigur că Wiggin nu păstra în minte câte un dosar pentru fiecare puşti din Şcoala de Luptă. Copiii cu care lucra nu erau cei mai buni, şi adesea erau cei mai fricoşi şi slugarnici dintre boboci şi dintre rataţii din armatele obişnuite. Veneau la el pentru că credeau că a fi în aceeaşi încăpere cu soldatul care conducea in clasamente le-ar putea aduce puţin noroc. Dar de ce Wiggin continua să-şi piardă timpul cu ei?

De ce a murit Poke pentru mine?

Era aceeaşi problema. Bean ştia. Găsi în bibliotecă câteva cărţi despre etică şi le lua să le citească pe pupitrul lui. Descoperi curând că singurele teorii care explicau altruismul erau false. Cea mai stupidă era vechea explicaţie sociobiologică a unchiului care se sacrifica pentru nepoţi în armate nu existau legături de sânge, iar oamenii adesea mureau pentru necunoscuţi. Teoriile comunităţii erau întrucâtva bune – explicau de ce toate comunităţile îi onorau în poveştile şi ritualurile lor pe erou care se sacrificau pentru ceilalţi, dar nu-i explicau pe erou înşişi.

Pentru că asta vedea Bean în Wiggin. Era un erou în devenire.

Lui Wiggin nu-i păsa de el însuşi atât cât îi păsa de ceilalţi

puşti care nu meritau nici cinci minute din timpul său.

Şi totuşi exact asta ar fi putut fi trăsătura care îi făcea pe toţi să se concentreze asupra lui. Poate de aceea în toate poveştile pe care i le spusese sora Carlotta, Iisus avea o mulţime de oameni în jurul său.

Poate de asta mă tem atât de mult de Wiggin. Pentru că el este extraterestrul, nu eu. El e cel de neînţeles, cel imprevizibil. El e cel care face lucruri fără un motiv palpabil, practic. Eu vreau să supravieţuiesc, şi odată ce ai înţeles asta despre mine, nu mai e nimic de ştiut. El totuşi ar putea face orice.

Cu cât îl studia mai mult pe Wiggin, cu atât mai multe mistere descoperea Bean. Cu atât era mai hotărât să acţioneze ca Wiggin până când, într-o anumită măsură, va fi ajuns să vadă lumea aşa cum o vedea Wiggin.

Dar, deşi îl urmărea pe Wiggin – încă de la distanţă Bean nu-şi permitea să facă ceea ce făceau copiii mai mici, ceea ce făceau discipolii lui Wiggin. Nu putea să-i spună Ender. Faptul că-i spunea pe numele de familie păstra distanta între ei. O distantă microscopică, oricum.

Oare ce studia Wiggin când citea de unul singur? Cu siguranţă cărţile de istorie militară şi de strategie pe care Bean le frunzărise în grabă şi acum le recitea metodic, aplicând totul atât la luptele în spaţiu, cât şi la războiul modern de pe Pământ. Wiggin citise şi el, dar când intra în bibliotecă o făcea mai mult ca să se uite la înregistrările video ale bătăliilor, şi cele pe care le privea cel mai mult erau cele cu navele Gândacilor. Pe acestea şi pe cele cu forţa de asalt a lui Mazer Rackham din lupta eroică prin care fusese oprită cea de-A Doua Invazie.

Bean le privi şi el, deşi nu în mod repetat – odată văzute, le rememora perfect şi le putea derula în minte cu suficiente detalii ca să poată observa mai târziu ceea ce nu observase de prima dată. Oare Wiggin vedea ceva nou de fiecare dată când se întorcea la acele înregistrări? Sau căuta ceva ce nu găsise încă?

Oare încerca să înţeleagă cum gândesc Gândacii? De ce nu-şi dădea seama că biblioteca pur şi simplu nu are destule filme ca să-i fie de folos? Era doar propaganda acolo. Ascundeau toate scenele oribile cu soldaţi morţi, cu lupte şi omoruri atunci când navele erau abordate şi pătrundeau pe ele. Nu existau înregistrări ale înfrângerilor, în care Gândacii distrugeau navele

oamenilor. Tot ce aveau acolo erau nave mişcându-se în spaţiu, câteva minute de pregătire pentru luptă.

Războiul în spaţiu? Atât de interesant în poveştile inventate, atât de plictisitor în realitate. Ocazional câte ceva se lumina, în general era doar întuneric.

Şi, desigur, momentul obligatoriu al victoriei lui Mazer Rackham.

Oare ce spera Wiggin să înveţe?

Bean învăţă mai mult din omisiuni decât din ceea ce vedea. De exemplu, nu exista nicio imagine a lui Mazer Rackham în bibliotecă. Asta era ciudat, feţele Triumvirilor erau pretutindeni, ca şi cele ale altor comandanţi sau lideri politici. De ce nu şi Rackham? Oare murise în momentul victoriei? Sau era probabil o figură fictivă, o legendă creată în mod deliberat, ca să poată exista un nume de care să se lege victoria? Dar, dacă aşa ar fi stat lucrurile, i-ar fi creat şi o faţă – ar fi fost atât de uşor s-o facă. Oare era handicapat?

Cum era în realitate, foarte scund?

Dacă o să ajung să devin comandantul flotei umane care va învinge Gândacii, o să ascundă şi imaginea mea, pentru că cineva atât de mic nu ar putea fi considerat un erou?

Cui îi pasa? Eu nu vreau să fiu erou. Asta e treaba lui Wiggin.

Nikolai, băiatul de lângă el. Destul de inteligent ca să ghicească lucruri pe care Bean nu le ghicise de la început. Destul de încrezător ca să nu se supere când îl prinsese pe Bean spionându-l. Bean era plin de speranţă când ajunse în sfârşit la dosarul lui Nikolai.

Evaluarea profesorilor era negativă. „Bate pasul pe loc.” Crud – dar oare era adevărat?

Bean îşi dădu seama: am avut prea multă încredere în evaluările profesorilor. Am vreo dovada reala ca au dreptate? Sau am încredere în evaluările lor pentru că eu sunt atât de bine văzut? Mă complac să mă las flatat de ei?

Dar dacă toate evaluările lor sunt greşite?

Pe străzile din Rotterdam nu am avut niciun dosar făcut de profesori. Cunoşteam copiii. Poke – mi-am făcut propria părere despre ea, şi aproape am avut dreptate, doar câteva surprize când şi când. Sergentul – nicio surpriză. Ahile – da, pe el l-am cunoscut.

Atunci de ce am stat departe de ceilalţi elevi? Pentru că ei m-

au izolat la început, şi pentru că am decis că profesorii deţin puterea. Dar acum văd că am avut dreptate doar parţial. Profesorii au putere aici şi acum, dar va veni o zi când nu voi mai fi la Şcoala de Luptă, şi atunci ce mai contează ce cred profesorii despre mine? Pot să învăţ toată istoria şi teoria militară, dar n-o să-mi fie de niciun folos dacă nimeni n-o să vrea să-mi încredinţeze comanda. Şi nu voi fi niciodată pus la conducerea unei armate sau a unei flote decât dacă există motive să se creadă că oamenii mă vor urma.

Acum nu oamenii, ci băieţii, în majoritate, şi câteva fete. Nu sunt bărbaţi, dar vor deveni bărbaţi. Cum îşi aleg liderii? Cum pot să-i fac să urmeze pe cineva care e atât de mic, de nesuferit?

Cum a făcut Wiggin?

Bean îl întrebă pe Nikolai care dintre copiii din grupul lor se antrenau cu Wiggin.

– Puţini. Şi stau pe margine, nu? Linguşitori şi lăudăroşi.

– Dar care sunt?

– Încerci să te pui bine cu Wiggin?

– Doar vreau să aflu câte ceva despre el.

– Ce vrei să ştii?

Întrebările îl enervau pe Bean. Nu-i plăcea să vorbească mult despre ce făcea. Dar nu simţi nimic maliţios la Nikolai. Doar voia să ştie.

– Istoria. El e cel mai tare, nu? Cum a ajuns aşa?

Bean se întrebă dacă argoul său soldăţesc suna destul de natural. Nu-l folosise prea mult. Încă nu-i prinsese muzica.

– Dacă afli, zi-mi şi mie.

Îşi roti ochii, autoironizându-se.

– Îţi zic, spuse Bean.

– Am eu vreo şansă să fiu mai bun ca Ender? râse Nikolai. *Tu ai* o şansă, după cum înveţi.

– Mucii lui Wiggin nu-s miere, zise Bean.

– Ce-nseamnă asta?

– E om ca toată lumea. Dacă aflu ceva îţi zic, OK?

Bean se întrebă de ce Nikolai pierduse deja orice speranţă de a deveni unul dintre cei mai buni. Să fi fost totuşi corectă evaluarea negativă a profesorilor? Sau fără să vrea îl lăsaseră să vadă că-l desconsideră, iar el îi crezuse?

De la băieţii pe care îi indicase Nikolai – linguşitori şi lăudăroşi,

ceea ce nu era o evaluare tocmai greşită – Bean află ceea ce voia să ştie. Numele prietenilor celor mai apropiaţi ai lui Wiggin.

Shen. Alai. Petra – din nou ea! Dar cel mai mult Shen.

Bean îl găsi în bibliotecă în timpul orelor de studiu individual. Singurul motiv pentru a merge acolo erau înregistrările video – toate cărţile puteau fi citite de pe pupitre. Totuşi, Shen nu se uita la filme. Avea pupitrul cu el, şi juca jocul fanteziei.

Bean se aşeză lângă el să privească. Un om cu cap de leu îmbrăcat în zale stătea în faţa unui uriaş, care părea să-i ofere o băutură la alegere – sunetul era slab şi Bean nu-l putea auzi din partea lui de pupitru, dar Shen părea să reacţioneze la el; introduse câteva cuvinte. Figura cu cap de leu bău una din substanţe şi muri imediat.

Shen murmură ceva şi împinse pupitrul într-o parte.

– Asta e Pocalul Uriaşului? zise Bean. Am auzit de el.

– Nu l-ai jucat niciodată? Nu poţi câştiga. Aşa *credeam*.

– Am auzit. Nu pare prea distractiv.

– Nu *pare*? Tu nu l-ai încercat? Nu e greu de găsit.

Bean ridică din umeri, încercând să imite manierismele folosite de ceilalţi băieţi. Shen părea că se amuză. Pentru că lui Bean nu-i reuşise imaginea de tip cool? Sau pentru că era nostimă la cineva atât de mic?

– Haide, tu nu joci jocul fanteziei?

– Cum ai spus, replică Bean. *Credeai* că nimeni nu poate câştiga.

– Am văzut un tip care a ajuns într-un loc pe care nu-l văzusem niciodată. L-am întrebat unde era asta, şi mi-a zis: “De cealaltă parte a Pocalului Uriaşului”.

– Ţi-a spus cum a ajuns acolo?

– Nu l-am întrebat.

– De ce nu?

Shen rânji şi privi în altă parte.

– Era Wiggin, nu? întrebă Bean. Rânjetul se stinse.

– N-am spus asta.

– Ştiu că eşti prieten cu el, de asta am venit aici.

– Ce-nseamnă asta? Îl spionezi? Eşti de-ai lui Bonzo? Nu mergea bine. Bean nu-şi dăduse seama cât puteau fi de protectori prietenii lui Wiggin.

– Sunt pe cont propriu. Uite, nu-i nimic rău în asta, OK? Eu... uite, doar vreau să aflu câte ceva... tu-l ştii de la început, nu? Se

zice că eşti prieten cu el de când eraţi lansaţi.

– Ei şi?

– Vezi, el are prieteni. Ca tine. Chiar dacă e mereu cel mai bun la lecţii, la toate, nu? Dar nu-l urăşte toată lumea.

– O grămadă de *bichão* îl urăsc.

– Măi, trebuie să-mi fac şi eu nişte prieteni.

Bean ştia că nu trebuia să încerce să pară că-şi plânge de milă. În schimb, trebuia să sune ca un puşti demn de milă care se străduieşte din greu să *nu* pară că-şi plânge de milă. Aşa că îşi încheie mica pledoarie sentimentală cu un hohot de râs. Ca şi când ar fi încercat s-o facă să sune ca o glumă.

– Eşti cam scund, zise Shen.

– Nu şi pentru planeta de pe care vin eu, replică Bean. Pentru prima dată, Shen zâmbi sincer.

– Planeta pigmeilor.

– Băieţii ăştia-s prea mari pentru mine.

– Ei, ştiu despre ce vorbeşti, zise Shen. Am trecut şi eu prin asta. Unii puşti mă tachinau. Ender i-a oprit.

– Cum?

– I-a tachinat si mai rău.

– N-am auzit că ar avea şi gură.

– Nu, el n-a spus *nada*. A făcut-o de pe pupitru. A trimis un mesaj de la Dumnezeu.

O, da. Bean auzise de asta.

– A tăcut asta pentru tine?

– Râdeau de fundul meu. Aveam fundul mare. înainte de a face antrenamente, ştii? Pe atunci. Aşa că el a râs de ei că se uitau la fundul meu. Dar a semnat Dumnezeu.

– Deci n-au ştiut că el a făcut-o.

– O, au ştiut. Imediat. Dar el n-a spus nimic. Nu cu voce tare.

– Aşa aţi ajuns să fiţi prieteni? E protectorul celor mici? Ca Ahile...

– A celor micit zise Shen. Era cel mai mic din grupul nostru de lansaţi. Nu ca tine, dar oricum mic. Mai tânăr, vezi tu.

– Era cel mai tânăr, dar a devenit protectorul vostru?

– Nu. Nu a fost aşa. A împiedicat nişte chestii. S-a dus la grupul ăla – Bernard, el îi adunase pe tipii mai mari, durii...

– Huliganii.

– Mda, cred că da. Doar că Ender s-a dus la numărul unu al lui Bernard, prietenul lui cel mai bun. Alai. L-a făcut pe Alai cel mai

bun prieten al său.

– Şi î-a furat susţinătorii lui Bernard?

– Nu, omule. Nu-i aşa. S-a împrietenit cu Alai, iar apoi l-a făcut pe Alai să-l ajute să se împrietenească şi cu Bernard.

– Bernard... e cel căruia Ender i-a rupt braţul în navetă.

– Aşa-i. Şi cred că Bernard nu l-a iertat niciodată cu adevărat, dar a văzut cum merg lucrurile.

– Cum merg lucrurile?

– Ender e *bun* omule. Pur şi simplu nu urăşte pe nimeni. Dacă eşti om bun îţi place de el. Vrei să-i placă şi lui de tine. Dacă lui îi place de tine eşti OK, pricepi? Dar dacă eşti o lepădătură, te înfurie. Doar pentru că există, pricepi? Ender încearcă să-ţi trezescă partea bună din tine.

– Cum îţi trezeşti „părţile bune”?

– Habar n-am, omule. Crezi că eu ştiu? Doar că...dacă îl cunoşti pe Ender de suficient timp, te face să vrei ca el să fie mândru de tine. Asta sună de parcă... de parcă aş fi copil mic, nu?

Bean scutură din cap. Lui îi suna a devotament. Bean nu prea înţelegea asta. Prietenii sunt prieteni, gândi el. Cum erau Sergentul şi Poke, înainte de apariţia lui Ahile. Dar nu fusese dragoste. Când venise Ahile, pe el îl iubiseră, dar mai mult cu veneraţie, ca pe... un zeu, el le aducea pâinea, ei i-o dădeau înapoi. Ca unui... da, aşa cum îşi spunea el însuşi. Tătic. Era oare acelaşi lucru? Era Ender un alt Ahile?

– Eşti deştept, puştiule, zise Shen. Am fost pe-aproape, nu? Doar că nu m-am gândit. Cum face Ender? Cum pot să fac la fel, să tiu ca el? Aşa e Ender, e grozav, dar eu nu pot fi la fel. Poate că ar fi trebuit să încerc. Dar voiam doar să fiu... lângă el.

– Pentru că şi tu eşti bun, spuse Bean. Shen tăcu ochii mari.

– Cred că asta am spus, aşa-i? Oricum, am sugerat. Cred că asta mă face un lăudăros, nu?

– Un mare lăudăros, zise Bean, rânjind.

– El... te face să vrei să... Eu aş fi în stare să mor pentru el. Par vorbe de erou, nu? Dar e adevărat. Aş muri pentru el. Aş ucide pentru el.

– Ai lupta pentru el. Shen înţelese imediat.

– Aşa e. E un conducător înnăscut.

– Şi Alai ar lupta pentru el?

– Mulţi dintre noi ar face-o.

– Dar unu nu, aşa-i?

– Cum spuneam, cei răi îl urăsc, îi înnebuneşte.

– Deci lumea întreagă e împărţită – cei buni îl iubesc pe Wiggin, cei răi îl urăsc pe Wiggin.

Faţa lui Shen deveni din nou suspicioasă.

– Nu ştiu de ce ţi-am spus tot rahatul ăsta. Eşti prea deştept ca să crezi ceva din el.

– Cred, zise Bean. Nu te supăra pe mine. Învăţase asta cu mult timp în urmă. Când un copil mic spune „nu te supăra pe mine” oamenii se simt puţin prost.

– Nu mă supăr, zise Shen. Credeam că râzi de mine.

– Voiam să ştiu cum îşi face Wiggin prieteni.

– Dacă aş şti, dacă aş înţelege cu adevărat, aş avea mai mulţi prieteni decât am, puştiule. Dar Ender e prietenul meu, şi toţi prietenii lui sunt şi prietenii mei, iar eu sunt prietenul lor, deci... suntem ca o familie.

O familie. Tătic. Din nou Ahile. Vechile spaime reveneau. Noaptea când murise Poke. Trupul ei în apă. Apoi Ahile, dimineaţa. Felul în care acţionase. Aşa era şi Wiggin? Tătic până la proba contrarie?

Ahile era rău, iar Ender era bun. Şi totuşi amândoi creaseră familii. Amândoi aveau oameni care îi iubeau, care ar fi murit pentru ei. Protector, tătic, întreţinător, mamă. Singurul părinte al unui grup de orfani. Şi aici, la Şcoala de Luptă, suntem tot copii ai străzii. Poate că nu ne e foame, dar toţi ne dorim o familie.

Cu excepţia mea. E ultimul lucru de care am nevoie. Un tătic care să-mi zâmbească, aşteptând cu cuţitul în mână.

Mai bine să fii tătic decât să ai unul.

Cum aş putea să fac asta? Să conving pe cineva să mă iubească aşa cum îi iubeşte Shen pe Wiggin?

Nicio şansă. Sunt prea mic. Prea drăgălaş. Nu am nimic din ceea ce vor ei. Nu pot decât să mă protejez pe mine, să manipulez sistemul. Ender are multe să-i înveţe pe cei care speră să poată face ceea ce face el. Dar eu trebuie să-mi găsesc propriul drum.

Totuşi chiar în timp ce lua această decizie ştiu că nu terminase cu Wiggin. Tot ce avea Wiggin, tot ce ştia el, Bean va trebui să înveţe.

Şi astfel trecură săptămâni, luni. Bean merse la toate lecţiile

obişnuite. Se duse la lecţiile din sala de luptă unde Dimak îi învăţă cum să se mişte şi cum să tragă, manevrele de bază. Pe cont propriu trecu prin toate cursurile suplimentare pe care le putea urma pe pupitru, specializându-se în tot ce se putea. Studie istorie militară, filozofie, strategie. Citi etică, religie, biologie. Continuă să urmărească fiecare elev al şcolii, de la bobocii lansaţi la elevii pe cale să absolve. Când îi vedea pe coridoare, ştia mai multe despre ei decât ştiau ei înşişi. Le cunoştea naţionalitatea. Ştia cât de dor le era de familii şi câtă importanţă avea pentru ei ţara de origine sau gruparea etnică sau religioasă. Ştia cât ar fi putut fi de valoroşi pentru o mişcare de rezistenţă naţionalistă sau idealistă.

Continuă să citească ceea ce citea Wiggin, să privească ceea ce privea Wiggin. Asculta ce spuneau ceilalţi copii despre Wiggin. Urmărea poziţia lui în clasamente. Se întâlnea cu prietenii lui Wiggin, îi asculta vorbind despre el. Bean reţinea toate lucrurile despre care se povestea că le spusese Wiggin şi încerca să le încadreze într-o filozofie coerentă, o viziune, o atitudine, un plan.

Şi află ceva interesant. În ciuda altruismului lui Wiggin, în ciuda dorinţei sale de sacrificiu, niciunul dintre prietenii săi nu-şi amintea să fi discutat vreodată despre problemele personale ale lui Wiggin. Ei toţi se duceau la Wiggin, dar Wiggin la cine se ducea? Nu avea mai mulţi prieteni adevăraţi decât avea Bean. Îşi păstra gândurile pentru sine, aşa cum făcea şi Bean.

În curând Bean se trezi avansat de la clasele ale căror lecţii le stăpânea deja în clase ale copiilor din ce în ce mai mari, care la început îl priveau iritaţi, iar după aceea cu respect, în timp ce el trecea în goană pe lângă ei şi promova înainte ca ei să fi ajuns măcar la jumătatea cursului. Oare şi Wiggin progresase în ritm accelerat? Da, dar nu chiar atât de repede. Asta din cauză că Bean era mai bun? Sau din cauză că termenul-limită se apropia?

Căci în evaluările profesorilor se simţea din ce în ce mai mult graba. Elevii obişnuiţi – de parcă aici ar fi fost vreun elev obişnuit – erau cotaţi din ce în ce mai sumar. Nu erau tocmai ignoraţi, dar cei mai buni erau identificaţi şi promovaţi.

Cei care păreau mai buni. Fiindcă Bean începuse să-şi dea seama că evaluările profesorilor erau adesea influenţate de faptul că îi preferau pe unii dintre elevi. Profesorii se pretindeau obiectivi, imparţiali, dar de fapt se lăsau atraşi de copiii mai

charismatici, la fel ca şi ceilalţi elevi.

Dacă un puşti era plăcut, îi dădeau calificative mai bune la capacitatea de conducere, deşi în realitate era doar atletic şi superficial şi avea nevoie să fie înconjurat de o echipă. Destul de des îi etichetau drept buni tocmai pe elevii care ar fi fost comandanţii cei mai puţin eficienţi, in timp ce îi ignorau pe alţii care lui Bean i se păreau cu adevărat promiţători. Era frustrant să-i vadă făcând greşeli atât de evidente. Îl aveau pe Wiggin chiar în faţa ochilor – Wiggin, care era cel făcut pentru asta – şi continuau să-i interpreteze greşit pe toţi ceilalţi. Se entuziasmau în faţa copiilor energici, încrezători, ambiţioşi, care nu făceau o treabă chiar excelentă.

Oare aceasta şcoala nu era înfiinţată pentru a găsi şi antrena comandanţii cei mai buni? Testele de pe Pământ erau destul de bune – printre elevi nu existau proşti. Dar sistemul neglija un factor esenţial: cum erau aleşi profesorii?

Erau toţi militari de carieră. Ofiţeri care dovediseră că aveau reale abilităţi. Dar în armată nu ţi se încredinţează funcţii de încredere doar datorită calităţilor. Trebuie să atragi atenţia ofiţerilor superiori. Trebuie să fii plăcut. Trebuie să te adaptezi sistemului. Trebuie să arăţi aşa cum crezi că vor superiorii să arate un ofiţer. Trebuie să gândeşti aşa cum sunt ei obişnuiţi.

Rezultatul era apariţia unei structuri de conducere înţesate cu tipi care arătau bine în uniformă, vorbeau frumos şi nu se făceau de râs, în timp ce cei cu adevărat buni făceau în linişte toată munca serioasă, îşi salvau superiorii şi erau acuzaţi pentru greşelile asupra cărora atrăseseră atenţia, până când în final erau daţi afară.

Aşa era armata. Profesorii erau genul de oameni care prosperau într-un asemenea mediu. Şi îşi selectau elevii favoriţi pe baza aceluiaşi sistem defectuos de priorităţi.

Nu era de mirare că un puşti ca Blândul Dink înţelesese asta şi refuzase să le facă jocul. Era unul dintre puţinii copii în acelaşi timp şi plăcut şi talentat. Faptul că era plăcut îi făcuse să încerce să-l pună comandant al propriei sale armate; talentul îl făcuse pe el să înţeleagă de ce s-a ajuns aici, şi-i dezamăgise, pentru că nu putea crede într-un sistem atât de stupid. Iar alţi copii, ca Petra Arkanian, care aveau caractere neplăcute, dar se descurcau cu strategia şi tactica şi în somn, care aveau capacitatea să-i conducă pe ceilalţi în război, să se încreadă în

deciziile lor şi să acţioneze pe baza acestora – nu erau interesaţi să fie unii dintre cei tari, şi astfel erau neglijaţi, iar fiecare punct slab era supraestimat, fiecare punct forte minimalizat.

Aşa că Bean începu să-şi construiască propria lui antiarmată. Copii care nu erau aleşi de profesori, dar care dovedeau talente reale, cei cu suflet şi minte, nu doar cu faţă şi vorbe frumoase. Începu să-şi imagineze care dintre ei ar trebui să fie ofiţeri, conducându-şi plutoanele sub comanda lui...

A lui Ender Wiggin, desigur. Bean nu-şi putea imagina pe altcineva în această poziţie. Wiggin ar şti cum să-i folosească.

Iar Bean ştia exact şi unde ar trebui să fie el. Aproape de Wiggin. Un comandant de pluton, dar cel mai demn de încredere. Mâna dreaptă a lui Wiggin. Astfel, atunci când Wiggin ar fi pe cale să facă o greşeală, Bean să-i poată arăta unde e eroarea. Şi poate că astfel Bean ar fi suficient de aproape pentru a înţelege de ce Wiggin era uman si el nu.

Sora Carlotta se folosi de noul său permis de acces ca de un bisturiu, în cea mai mare parte tăindu-şi drum prin sistemul de informaţii, culegând câte un răspuns şi câte o nouă întrebare, vorbind cu oameni care habar n-aveau care îi sunt intenţiile, de unde ştia atât de multe despre lucrările lor strict secrete, şi asamblând totul în minte şi în mesaje către colonelul Graff.

Dar uneori îşi folosea permisul de acces ca pe un topor, pentru a trece de gardienii închisorilor şi de ofiţerii de securitate, care observau incredibilul ei nivel de curiozitate şi, atunci când cercetau ca să se asigure că documentele ei nu erau nişte falsuri grosolane, se pomeneau certaţi de ofiţeri de un rang atât de înalt, încât începeau să o trateze pe sora Carlotta ca pe Dumnezeu.

Astfel, în sfârşit, ajunse faţă în faţă cu tatăl lui Bean. Sau cel puţin lucrul cel mai apropiat de un tată pe care îl avea.

– Aş vrea să vorbim despre afacerea dumneavoastră în Rotterdam.

El o privi posac.

– Am spus deja totul. De asta sunt încă în viaţă, deşi mă întreb dacă am făcut alegerea corectă.

– Mi s-a spus că vă plângeţi de milă, spuse sora Carlotta total lipsită de compasiune. Nu mă aşteptam s-o dovediţi atât de curând.

– Du-te dracului, zise el şi-i întoarse spatele. De parcă asta ar

avut vreun efect.

– Dr. Volescu, în dosare se spune că aţi avut douăzeci şi trei de copii în ferma dumneavoastră de organe din Rotterdam.

El nu zise nimic.

– Dar bineînţeles că e o minciună. Tăcere.

– Şi, destul de bizar, ştiu că minciuna n-a fost ideea dumneavoastră. Pentru că afacerea nu a fost în realitate o fermă de organe, şi motivul pentru care nu sunteţi mort este că aţi fost de acord să pledaţi vinovat de a fi condus o fermă de organe, în schimbul promisiunii de a nu se mai vorbi niciodată despre ceea ce făceaţi cu *adevărat* acolo.

Se întoarse încet. Suficient cât s-o poată vedea privindu-l lung.

– Mai dă-mi o dată să văd permisul pe care ai vrut să mi-l arăţi mai devreme.

Ea i-l arătă iar. El îl studie.

– Ce ştii? întrebă.

– Ştiu că adevărata crimă a fost continuarea unui proiect de cercetare după ce a fost închis. Pentru că aveaţi acele ovule fertilizate care fuseseră meticulos modificate. Aţi răsucit cheia lui Anton. Aţi vrut să-i vedeţi născându-se. Aţi vrut să vedeţi ce vor deveni.

– Dacă ştii atâtea, de ce ai mai venit la mine? Tot ceea ce ştiu se află în documentele pe care le-ai citit deja.

– Deloc, spuse sora Carlotta. Nu mă interesează mărturisirile. Nu mă interesează logistica. Vreau să aflu despre copii.

– Sunt morţi cu toţii, zise el. I-am ucis când am aflat că urmează să fim descoperiţi. O privi cu o sfidare amară: Da, infanticid. Douăzeci şi trei de crime. Dar deoarece guvernul nu putea să admită că asemenea copii au existat vreodată, nu am fost niciodată acuzat de crime. Totuşi, Dumnezeu o să mă judece. Dumnezeu va formula acuzaţiile. De asta eşti aici? El ţi-a dat permisul?

Glumea despre aşa ceva?

– Tot ce vreau să ştiu este ceea ce aţi învăţat despre ei.

– Nu am învăţat nimic, nu am avut timp, erau încă sugari.

– I-aţi avut aproape un an. S-au dezvoltat. Tot ce s-a făcut de când Anton a găsit cheia a fost doar teoretic. Dumneavoastră i-aţi văzut pe copii crescând.

Un zâmbet uşor îi flutură pe faţă.

– E mereu la fel ca în cazul crimelor medicale ale naziştilor. Deplângeţi ceea ce am făcut, dar tot vreţi să cunoaşteţi rezultatele cercetărilor mele.

– Le-aţi monitorizat creşterea. Sănătatea. Dezvoltarea intelectuală.

– Eram pe punctul de a începe să le urmărim dezvoltarea intelectuală. Nu existau fonduri pentru proiect, bineînţeles, deci nu le puteam oferi mai mult decât o cameră curată şi caldă şi nevoile fiziologice de bază.

– Atunci, trupurile. Capacităţile motorii.

– Erau mici, zise el. Se născuseră mici, creşteau încet. Toţi erau sub greutatea şi sub dimensiunile normale.

– Dar erau foarte inteligenţi?

– Mergeau de-a buşilea foarte repede. Scoteau sunete articulate mult mai devreme decât ar fi fost normal. Asta e tot ce ştiu. Eu nu-i vedeam prea des. Nu-mi puteam permite riscul de a fi detectat.

– Care era prognoza dumneavoastră?

– Prognoza?

– Cum le vedeaţi viitorul?

– Ar fi murit. Asta e viitorul tuturor. Despre ce vorbeşti?

– Dacă nu ar fi fost ucişi, dr. Volescu, ce s-ar fi întâmplat?

– Ar fi continuat să crească, desigur.

– Şi mai târziu?

– Nu exista mai târziu. Ar fi continuat să crească. Ea se gândi o clipă, încercând să proceseze informaţia.

– Exact, soră. Ai priceput. Cresc încet, dar nu se opresc niciodată. Asta face cheia lui Anton. Dezleagă mintea deoarece creierul creşte continuu. Dar şi restul. Craniul continuă să se extindă – nu se închide niciodată pe deplin. Mâinile şi picioarele devin tot mai lungi.

– Deci când ajung la înălţimea de adult...

– Nu există o înălţime de adult. Există doar înălţimea în momentul morţii. Nu poţi creşte aşa încontinuu. Evoluţia are un motiv să includă un limitator al creşterii la trupurile care trăiesc mult. Nu poţi creşte atât fără ca vreun organ să cedeze în cele din urmă. De obicei, inima. Implicaţiile o îngroziră pe sora Carlotta.

– Şi care e rata de creştere? La copii, vreau să spun? Cât durează până să atingă înălţimea normală pentru vârsta lor?

– Bănuiesc ca s-ar putea întâmpla de două ori, zise Volescu. O dată chiar înainte de pubertate, când copiii normali cresc brusc pentru o vreme, dar graba strică treaba, n'est-ce pas? Pe la douăzeci de ani ar fi nişte giganţi. Apoi ar muri, aproape sigur în jurul vârstei de douăzeci si cinci de ani. Ai idee cât de uriaşi ar fi? Vezi, faptul că i-am ucis a fost un act milostiv.

– Mă îndoiesc că vreunul din ei ar fi ales să se lipsească chiar şi de cei douăzeci de ani pe care li i-aţi răpit.

– N-au ştiut ce se întâmplă cu ei. Nu sunt un monstru. I-am drogat pe toţi. Au murit în somn, iar trupurile au fost incinerate.

– Dar la pubertate? Ar ajunge vreodată la maturitate sexuală?

– Asta n-o s-o ştim niciodată, nu-i aşa? Sora Carlotta se ridică să plece.

– A supravieţuit, aşa-i? întrebă Volescu.

– Cine?

– Cel pe care l-am pierdut. Cel al cărui trup nu era împreună cu celelalte. Am numărat doar douăzeci şi doi aruncaţi în foc.

– Când îl veneraţi pe Moloch, dr. Volescu, nu obţineţi alte răspunsuri decât cele pe care zeul ales vi le oferă.

– Spune-mi cum e el. Avea ochii flămânzi.

– Ştiţi că era băiat?

– Toţi erau băieţi, spuse Volescu.

– De ce, fetele erau înlăturate?

– Cum credeţi că am obţinut genele cu care am lucrat? Mi-am implantat propriul ADN modificat în ovule cărora le înlăturasem nucleul.

– Doamne, apără-ne, toţi erau copiii dumneavoastră?

– Nu sunt monstrul care mă crezi, zise Volescu. Am adus la viaţă embrionii congelaţi pentru că trebuia să aflu ce vor deveni. Cel mai mare regret al meu a fost uciderea lor.

– Şi totuşi aţi făcut-o – ca să vă salvaţi.

– Mi-era teamă. Şi m-am gândit: sunt doar nişte copii. Nu e o crimă să renunţi la copii.

– Aveau propriile lor suflete şi propriile lor vieţi.

– Crezi că guvernul i-ar fi lăsat să trăiască? Chiar crezi că ar fi supravieţuit vreunul?

– Nu meritaţi să aveţi un fiu, zise sora Carlotta.

– Dar am unul, nu-i aşa? Râse. În timp ce dumneata, domnişoară Carlotta, mireasă perpetuă a unui Dumnezeu invizibil, dumneata câţi ai?

– Poate că erau copii, domnule Volescu, dar chiar şi morţi valorează mai mult decât originalul.

El continuă să râdă în timp ce ea se îndepărta pe coridor, dar suna forţat. Ea ştia că râsul e o mască pentru durere. Dar nu era o durere pricinuită de compasiune sau de remuşcări. Era durerea unui suflet damnat.

Bean. Mulţumesc lui Dumnezeu, gândi ea, că nu-ţi cunoşti tatăl, şi n-o să-l cunoşti niciodată. Tu nu eşti ca el. Eşti mult mai uman.

În subsolul minţii ei totuşi un gând nu-i dădea pace. Era oare sigură că Bean avea mai multă compasiune, mai multă omenie? Sau inima lui Bean era la fel de rece ca a acestui om? La fel de incapabil de empatie? Avea oare numai minte?

Apoi se gândi că va creşte încontinuu, de la copilul mult prea mic la un uriaş al cărui trup nu mai putea susţine viaţa. Asta era moştenirea lăsată de tatăl lui. Asta era cheia lui Anton. Se gândi la plânsul lui David, când aflase de moartea fiului său. Absalom! O, Absalom! Să fi voit Dumnezeu ca eu să mor în locul tău, Absalom, fiul meu!

Dar nu murise încă, nu-i aşa? Poate că Volescu minţise, sau pur şi simplu se înşelase. Trebuia să existe vreo cale de a evita finalul. Şi chiar dacă nu exista, Bean tot mai avea mulţi ani înainte. Şi conta cum trăia aceşti ani.

Dumnezeu îi creşte pe copiii de care are nevoie, şi îi face bărbaţi şi femei, şi apoi îi ia de pe lume după cum vrea. Pentru el viaţa e doar o clipă. Contează numai la ce e folosită această clipă. Iar Bean o va folosi bine. Era sigură de asta.

Sau cel puţin spera cu atâta fervoare încât i se părea o certitudine.

I2
LISTA

– Dacă Wiggin e cel pe care-l căutăm, atunci trimite-l pe Eros.

– Încă nu e pregătit pentru Şcoala de Comandă. Ar fi prematur.

– Atunci va trebui să folosim alternativele.

– E decizia ta.

– Decizia noastră! Nu ne putem baza decât pe ceea ce ne spui.

– V-am spus şi despre băieţii mai mari. Aveţi aceleaşi date pe care le am şi eu.
– Dar le avem pe toate?
– Le vrei pe toate?
– Avem date despre toţi copiii cu rezultate şi evaluări de un asemenea nivel?
– Nu.
– De ce nu?
– Unii dintre ei sunt descalificaţi din diverse motive.
– Descalificaţi de către cine?
– De către mine.
– Pe ce bază?
– De exemplu, unul dintre ei este instabil psihic, încercăm să găsim structura în care abilităţile lui ar putea fi utile. Dar nu poate purta răspunderea de a fi comandant.
– Asta e unul.
– Un altul a suferit o intervenţie chirurgicala pentru corecţia unui defect fizic.
– Un defect care i-ar limita capacitatea de comandat.
– Îi limitează capacitatea de a se antrena în vederea comenzii.
– Dar a fost rezolvat.
– Urmează sa suporte o a treia operaţie. Daca reuşeşte, şi-ar putea regăsi forma. Dar, după cum spui, nu mai e timp.
– Câţi alţi copii ai ascuns de noi?
– Nu am ascuns pe niciunui Dacă te referi la cei pe care pur şi simplu nu ţi i-am prezentat drept potenţiali comandanţi, răspunsul este toţi. Cu excepţia celor ale căror nume le ai deja.
– Dă-mi voie s-o spun direct. Am auzit zvonuri despre unul foarte tânăr.
– Toţi sunt tineri.
– Am auzit zvonuri despre un copil care îl face pe Wiggin să pară leneş.
– Toţi au punctele lor forte.
– Există oameni care vor să te înlăture de la comandă.
– Dacă nu mi se permite să selectez şi să antrenez cum trebuie aceşti copii, prefer să demisionez, domnule. Consideraţi asta drept o cerere.
– Şi o ameninţare stupidă. Avansează-i pe toţi cât poţi de repede. Dar nu uita că au nevoie de un oarecare timp şi în Şcoala de Comandă. Tot antrenamentul tău nu foloseşte la nimic

dacă nu au timp şi pentru al nostru.

Dimak îl întâlni pe Graff la centrul de control al sălii de lupte. Graff organiza aici toate întâlnirile confidenţiale.

Până când deveneau siguri că Bean crescuse îndeajuns ca să nu se mai poată strecura prin conducte. Sălile de lupta aveau propriul lor sistem de reciclare a aerului, separat. Graff avea un eseu pe display.

– Aţi citit asta? “Probleme în campaniile de luptă între sistemele solare aflate la distanţe de ani-lumină”.

– A circulat pe larg în şcoli.

– Dar nu e semnat, spuse Graff. Nu cumva ştii cine l-a scris?

– Nu, domnule. Dumneavoastră l-aţi scris?

– Eu nu sunt un teoretician, Dimak, ştii asta. De fapt, a fost scris de un elev.

– De la Şcoala de Comandă?

– Un elev de aici.

În acel moment Dimak înţelese de ce fusese convocat.

– Bean.

– Are şase ani. Lucrarea pare opera unui erudit!

– Trebuia să bănuiesc. Foloseşte glasul strategilor pe care îi citeşte. Sau al traducătorilor lor. Deşi nu ştiu ce-o să se întâmple acum când i-a citit pe Frederick şi Bulow în original – franceză şi germană. Inspiră limbile străine şi apoi le respiră.

– Ce crezi despre lucrarea asta?

– Ştii deja că mi-e groaznic de greu să ascund de băiatul ăsta informaţiile-cheie. Dacă e în stare să scrie asta doar din câte ştie, ce s-ar întâmpla dacă i-am spune totul? Colonele Graff, n-am putea să-l promovăm din Şcoala de Luptă, să-l facem teoretician, şi să vedem ce spune?

– Treaba noastră nu e să găsim teoreticieni. Oricum, e prea târziu pentru teorii.

– Mă gândeam... vezi, e un copil atât de mic, cine l-ar urma? Se va pierde aici. Dar când scrie, nu ştie nimeni cât e de mic. Nu ştie nimeni cât e de tânăr.

– Îţi înţeleg punctul de vedere, dar n-o să avem o altă scurgere de informaţii. Punct.

– Nu e deja un risc grav pentru securitate?

– Şoarecele care se strecoară prin conducte?

– Nu. Cred că e prea mare pentru asta. Nu mai face flotări. Mă gândeam că riscul pentru securitate vine din faptul că a ghicit

că în urmă cu câteva generaţii a fost lansată o flotă ofensivă, deci de ce am mai antrena copiii pentru comandă?

– Plecând de la analiza acestui text, de la activităţile pe care le desfăşoară atunci când se identifică drept profesor, am ajuns la concluzia că are o teorie care e minunat de greşită. Dar el crede în teoria lui falsă numai pentru că nu ştie despre ansiblu. Înţelegi? Pentru că asta e lucrul principal pe care ar trebui să i-l spunem, nu-i aşa?

– Bineînţeles.

– Aşa că, vezi, exact asta nu-i putem spune.

– Care e teoria lui?

– Că noi adunăm aici copii pregătindu-ne pentru un război între naţiuni, sau între naţiuni şi F.I. Un război terestru, pe Pământ.

– De ce am duce copiii în spaţiu ca să ne pregătim de un război pe Pământ?

– Gândeşte-te o clipă şi o să înţelegi.

– Pentru că... pentru că atunci când o să terminăm cu Furnicile, probabil va fi un conflict terestru. Iar toţi comandanţii talentaţi vor fi deja în F.I.

– Vezi? Nu-l putem lăsa pe puştiul ăsta să publice, nici măcar în cadrul F.I. Nu toţi au renunţat la loialitatea faţă de grupările de pe Pământ.

– Deci de ce m-ai convocat?

– Pentru că vreau să ne folosim de el. Nu purtăm războiul aici, dar conducem o şcoală. Ai citit eseul lui despre ineficienta utilizării ofiţerilor pe post de profesori?

– Da. M-am simţit jignit.

– De data asta greşeşte, căci n-are cum să ştie ce mod non-tradiţional de recrutare am folosit întotdeauna. Dar ar putea să aibă şi puţină dreptate. Pentru că sistemul nostru de testare a potenţialului ofiţerilor a fost creat pentru a obţine candidaţi cu trăsăturile identificate la cei mai bine văzuţi ofiţeri din timpul celei de-A Doua Invazii.

– Oho!

– Vezi? Unii dintre ofiţerii bine văzuţi s-au descurcat bine în bătălii, dar războiul a fost prea scurt ca să separăm pădurea de uscături. Printre ofiţerii testaţi au fost oameni de genul celor pe care îi critică în eseul lui. Aşa că...

– Deci a plecat de la o ipoteză greşită, dar a obţinut un

rezultat corect.

– Absolut. Sistemul ne livrează impostori ca Bonzo Madrid. Ai cunoscut ofiţeri ca el, nu-i aşa? Atunci de ce să fim surprinşi că testele noastre îl pun la comanda unei armate deşi habar n-are ce să facă cu ea? Vanitatea şi stupiditatea unui Custer sau Hooker sau – la naiba, poţi alege orice incompetent înfumurat – sunt cele mai obişnuite trăsături ale unui ofiţer superior.

– Pot să te citez?

– O să neg. Cert e că Bean a studiat dosarele tuturor celorlalţi elevi. Credem că le evaluează loialitatea faţă de grupul lor etnic, dar şi calităţile de comandanţi.

– După standardele lui de calitate.

– Trebuie să-i dăm lui Ender comanda unei armate. Suntem foarte presaţi să ne trimitem candidaţii la Şcoala de Comandă. Dar dacă îi facem vânt unuia dintre comandanţii actuali ca să-i facem loc lui Ender, o să provocăm resentimente.

– Deci trebuie să-i dai o armată nouă.

– Dragonii.

– Încă mai sunt copii aici care-şi amintesc ultima Armată Dragon.

– Exact. Asta-mi convine. Blestemul.

– Înţeleg. Vrei ca Ender să pornească cu handicap.

– Mai mult decât atât.

– Bănuiam eu.

– N-o să-i dăm decât soldaţii care sunt deja pe listele de transfer ale comandanţilor lor.

– Refuzaţii? Ce vrei să faci cu puştiul ăsta?

– Dacă i-am alege noi după standardele obişnuite, atunci da, ar fi refuzaţi. Dar nu noi o să alegem armata lui Ender.

– Bean?

– Testele noastre nu sunt eficiente, corect? După părerea lui Bean, unii dintre aceşti refuzaţi sunt cei mai buni elevi, corect? Iar el i-a studiat pe lansaţi. Dă-i o împuternicire. Spune-i să rezolve o problemă ipotetică. Să formeze o armată numai din lansaţi. Poate şi din soldaţii de pe listele de transfer.

– Nu cred că există vreo cale de a face asta fără să-i spunem că ne-am prins de falsa lui identificare ca profesor.

– Spune-i.

– Atunci nu va mai crede în ceea ce a descoperit.

– Nu a descoperit nimic, zise Graff. Nu a fost nevoie să-i

înscenăm nimic, fiindcă are teoria lui falsă. Înţelegi? Deci indiferent dacă el crede că am plantat ceva sau nu, e indus în eroare, aşa că suntem în siguranţă.
– Pari că te bazezi pe faptul că-i înţelegi psihologia.
– Sora Carlotta m-a asigurat că ADN-ul lui diferă de cel al oamenilor obişnuiţi doar într-o mică măsură.
– Deci acum e uman din nou?
– Trebuia să iau decizii pe baza a ceva, Dimak!
– Deci juriul a decis că e uman?
– Adă-mi o listă cu armata ipotetică aleasă de Bean, ca să i-o putem încredinţa lui Ender.
– O să se pună şi pe el acolo, ştii asta.
– Ar face bine, altfel înseamnă că nu e atât de deştept cum credeam.
– Dar Ender? E pregătit?
– Anderson crede că da, oftă Graff. Pentru Bean încă e un joc, pentru că nu apasă nicio greutate asupra lui. Dar Ender… cred că ştie, în sinea lui, unde vor conduce toate astea. Cred că deja o simte.
– Domnule, dacă dumneavoastră simţiţi greutatea, nu înseamnă că o simte şi el.
Graff râse.
– Direct în inimă, nu-i aşa!
– Bean o doreşte, domnule. Dacă Ender nu o vrea, atunci de ce să nu punem povara acolo unde e dorită?
– Dacă Bean o doreşte înseamnă că e încă prea tânăr, în plus, cei dornici au întotdeauna ceva de dovedit. Uită-te la Napoleon. Uită-te la Hitler. Da, la început au fost îndrăzneţi, dar au continuat să fie îndrăzneţi şi mai târziu, când ar fi fost nevoie să fie prevăzători, să dea înapoi. Patton. Cezar. Alexandru. Mereu dorind mai mult, niciodată finalizând. Nu, va fi Ender, nu Bean. Ender nu vrea să facă asta, deci nu are nimic de dovedit.
– Sigur nu alegi tipul de comandant pe care ţi l-ai dori drept superior?
– Ba exact asta fac, zise Graff. Există un standard mai bun?
– Problema e că nu-i poţi pasa lui răspunderea, nu-i aşa? Nu poţi şti cum a fost la teste, tu doar ai urmărit testele. Rezultatele. Mă rog.
– Nu pot conduce treburile ca o maşină.
– De asta nu-l vrei pe Bean, nu-i aşa? Pentru că el a fost făcut,

ca o maşină.

– Nu mă autoanalizez. Îi analizez pe ei.

– Deci dacă vom câştiga, cine va câştiga în realitate războiul? Comandantul ales de tine? Sau tu, pentru că l-ai ales?

– Triumviratul, pentru că a avut încredere în mine. În felul lor. Dar dacă vom pierde...

– Ei bine, atunci sigur tu vei fi vinovat.

– Atunci vom fi cu toţii morţi. Ce-o să facă? O să mă ucidă mai întâi pe mine? Sau o să mă lase până la sfârşit ca să pot contempla urmările erorii mele?

– Atunci, Ender. Adică, el e cel potrivit. El nu va da vina pe tine. O va lua asupra lui. Nu creditul pentru victorie – doar vina pentru eşec.

– Fie câştigăm, fie pierdem, puştiul ales va avea o viaţă grea.

Bean fu convocat în timpul prânzului. Se prezentă imediat în biroul lui Dimak.

Îl găsi pe profesor în faţa pupitrului, citind ceva. Lumina era astfel reglată, încât Bean să fie orbit şi să nu poată citi.

– Ia loc, zise Dimak.

Bean sări şi se aşeză pe patul lui Dimak, legănându-şi picioarele.

– Să-ţi citesc ceva, zise Dimak. “Nu există fortificaţii, depozite, puncte-cheie... În sistemul solar al inamicului nu se va putea profita de roadele pământului, deoarece accesul la planetele locuibile va fi posibil numai după victoria totală... Liniile de aprovizionare nu sunt o problemă deoarece ele nu există şi deci nu trebuie protejate, dar în schimb toate proviziile şi tehnica de luptă trebuie încărcate de către flota de invazie... De fapt, orice flotă interstelară invadatoare reprezintă un atac sinucigaş, deoarece dilatarea timpului face ca, şi în eventualitatea că flota să va întoarce intactă, aproape niciunul dintre cunoscuţi nu va mai fi în viaţă. Ei nu se mai pot întoarce, deci trebuie să se asigure că forţa lor este suficientă pentru a fi decisivă şi prin urmare că sacrificiul merită... O armată compusă din persoane de ambele sexe permite ca aceasta să devină o colonie permanentă şi/sau o forţă de ocupaţie pe planeta inamicului învins.”

Bean asculta satisfăcut. Lăsase lucrarea pe pupitrul lui pentru a fi găsită, iar ei o găsiseră.

– Tu ai scris asta, Bean, dar nu ai arătat-o nimănui.

– Nu am avut niciodată o temă la care să se potrivească.
– Nu pari surprins că am găsit-o.
– Presupun că ne scanaţi pupitrele în mod curent.
– La fel cum le scanezi şi tu pe ale noastre? Stomacul lui Bean se strânse de teamă. Ştiau.
– Drăguţ să-ţi denumeşti falsa identitate „Graff”, cu un spaţiu în faţă.
Bean nu spuse nimic.
– Ai cercetat dosarele tuturor celorlalţi elevi. De ce?
– Voiam să-i cunosc. Am puţini prieteni.
– Şi niciun prieten apropiat.
– Sunt mai mic şi mai inteligent decât ei. Nu stă nimeni la coadă.
– Deci te foloseşti de dosare ca să afli mai multe despre ei. De ce simţi nevoia să-i înţelegi?
– Într-o zi voi fi comandantul unei astfel de armate.
– Vei avea atunci suficient timp să-ţi cunoşti soldaţii.
– Nu, domnule, zise Bean. Nu voi avea timp deloc.
– De ce spui asta?
– Din cauza felului în care am fost promovat. Eu şi Wiggin. Suntem cei mai bum elevi din şcoală, şi am fost forţaţi. N-o să mai dureze mult până când o să am o armată.
– Bean, fii realist. O să treacă mult timp până când cineva va fi dispus să te urmeze în luptă.
Bean nu spuse nimic. Ştia că asta nu era adevărat, chiar dacă Dimak nu ştia.
– Lasă-mă să văd cât e de bună analiza ta. O să-ţi dau o temă.
– Pentru care clasă?
– Fără clasă, Bean. Vreau să creezi o armată ipotetică. Trebuie să concepi toată lista lucrând numai cu boboci, efectivul complet de patruzeci şi unu de soldaţi.
– Fără veterani?
Bean formulase întrebarea neutru, dorind să se asigure că a înţeles regulile. Dar Dimak o luă drept o critică la adresa incorectitudinii cerinţei.
– Nu, uite cum facem, poţi include veterani pe care comandanţii lor i-au pus pe listele de transfer. Aşa o să ai şi soldaţi experimentaţi.
Cei cu care comandanţii nu puteau lucra. Unii erau într-adevăr nişte rataţi, alţii, dimpotrivă.

– Bine, zise Bean.
– Cât crezi că o să-ţi ia? Bean alesese deja vreo duzină.
– Pot să vă dau lista chiar acum.
– Vreau să te gândeşti serios la ea.
– M-am gândit deja. Dar întâi am nevoie de răspunsuri la câteva întrebări. Aţi spus patruzeci şi unu, dar asta include şi comandantul.
– Bine, patruzeci, şi laşi liber postul de comandant.
– Mai am o întrebare. Eu trebuie să comand armata?
– Dacă vrei, o poţi organiza astfel.
Dar indiferenţa lui Dimak îi spuse lui Bean că armata nu era pentru el.
– E o armată pentru Wiggin, nu-i aşa? Dimak se încruntă.
– E ipotetică.
– Categoric e pentru Wiggin, zise Bean. Nu puteţi îndepărta pe cineva de la comandă ca să-i faceţi loc, deci îi daţi lui Wiggin o armată nouă. Pariez că e Dragonul.
Dimak părea şocat, deşi se străduia s-o ascundă.
– Nu vă faceţi griji, zise Bean. O să-i dau cea mai bună armată care se poate forma urmând aceste reguli.
– Am spus că e ipotetică!
– Credeţi că nu mi-aş fi dat seama când m-aş fi trezit în armata lui Wiggin împreuna cu toţi ceilalţi de pe lista mea?
– Nimeni nu spune că îţi vom respecta lista!
– O veţi respecta. Pentru că voi avea dreptate şi ştiţi asta, spuse Bean. Şi vă promit că o să fie o armată dată dracului! Dacă ne antrenează Wiggin, îi batem pe toţi!
– Tu fă-ţi tema ta teoretică, şi nu vorbi cu nimeni despre ea. Niciodată.
Era o concediere, dar Bean încă nu voia să fie concediat. Ei veniseră la el. Îl puneau pe el să le facă munca. Voia să spună ce avea de spus cât încă mai era ascultat.
– Motivul pentru care această armată va fi atât de bună este că sistemul promovează o mulţime de copii nepotriviţi. Aproape jumătate din elevii cei mai buni ai şcolii sunt boboci sau puşi pe listele de transfer, pentru că ei încă nu au fost înfrânţi şi supuşi de lingăii pe care îi puneţi la comanda armatelor şi plutoanelor. Aceşti neadaptaţi şi copii mici sunt cei care pot câştiga. Wiggin o să-şi dea seama. El o să ştie să ne folosească.
– Bean, nu eşti atât de deştept pe cât crezi!

– Ba da, domnule, zise Bean. Altfel nu mi-aţi fi dat asemenea temă. Pot să plec? Sau vreţi să vă spun lista acum?

– Eşti liber, zise Dimak.

Probabil că nu trebuia să-l provoc, gândi Bean. Acum e posibil să se joace cu lista mea doar ca să-mi demonstreze că poate. Dar el nu e genul ăsta de om.

Dacă mă înşel în privinţa lui, înseamnă că mă înşel în privinţa oricui altcuiva.

În plus, a fost bine să spun adevărul cuiva aflat la putere.

După ce mai lucră puţin la listă, Bean se bucură că Dimak nu-i luase de bună oferta prostească de a-i da numele pe loc. Pentru că problema nu era numai să-i numească pe cei mai buni patruzeci de soldaţi dintre lansaţi şi cei de pe listele de transfer.

Pentru Wiggin comanda era prematură, şi ar fi fost mai greu pentru elevii mai mari s-o accepte – adică să fie puşi în armata unui copil. Îi şterse de pe listă pe toţi cei care erau mai în vârstă ca Wiggin.

Îi mai rămăseseră cam şaizeci de copii destul de buni pentru armata lui. Bean îi clasă în ordinea valorii, apoi îşi dădu seama că era pe punctul de a face o altă greşeală. Câţiva dintre aceşti puşti făceau parte din grupul de lansaţi şi soldaţi care se antrenau cu Wiggin în timpul liber. Pe ei Wiggin îi cunoştea cel mai bine, şi în mod normal i-ar fi ales să fie şefii de plutoane, inima armatei lui.

Problema era că, deşi unii s-ar fi descurcat bine ca şefi de pluton, dacă s-ar fi bazat pe acest grup ar fi însemnat să-i treacă cu vederea pe alţi câţiva care nu făceau parte din acest grup. Inclusiv pe Bean.

Deci nu voi fi ales ca să conduc un pluton. El oricum nu m-ar alege, nu-i aşa? Sunt prea mic. Când se uită la mine nu vede un comandant.

Atunci, doar de mine e vorba? Deformez acest proces numai pentru a-mi oferi şansa să arăt ce pot?

Şi dacă o fac, ce-i rău în asta? Eu ştiu ce pot face, şi nimeni nu înţelege cu adevărat. Profesorii cred că sunt un savant, ştiu că sunt inteligent, au încredere în judecata mea, dar nu construiesc armata asta pentru mine, ci pentru el. Încă mai trebuie să le dovedesc ce pot face. Şi dacă sunt cu adevărat unul dintre cei mai buni, ar fi în beneficiul programului s-o arăt cât mai curând posibil.

Apoi se gândi: oare aşa speculează idioţii despre prostia lor?

– Salut, Bean, zise Nikolai.

– Salut, răspunse Bean. Puse mâna în dreptul pupitrului, acoperind display-ul. Zi-mi.

– N-am nimic de zis. Tu păreai încruntat.

– Făceam o temă. Nikolai râse.

– Niciodată nu eşti aşa serios când îţi faci temele. Citeşti puţin, apoi scrii puţin. Ca şi când n-ar fi nimic. Asta pare ceva deosebit.

– E o temă suplimentară.

– Una grea, nu?

– Nu prea.

– Iartă-mă că te-am întrerupt. Am crezut că poate ceva nu e-n regulă. Vreo scrisoare de-acasă.

Râseră amândoi. Scrisorile nu erau ceva obişnuit aici. Veneau cel mult o dată la câteva luni. Iar când veneau, scrisorile erau aproape goale. Unii nu primeau niciuna. Bean era unul din ei, iar Nikolai ştia de ce. Nu era un secret, dar el fusese singurul care observase şi pe care-l interesase. „Nu ai familie deloc?” întrebase. „După cum sunt familiile unora, poate că eu sunt cel norocos” îi răspunsese Bean, iar Nikolai fusese de acord. „Nu şi a mea. Mi-aş dori să ai şi tu părinţi ca ai mei.” Apoi îi povestise că era unicul lor copil, iar părinţii săi se străduiseră mult să-l aibă. „Au făcut-o chirurgical, au fertilizat cinci-şase ovule, apoi cele sănătoase au fost clonate de încă câteva ori, şi în final m-au ales pe mine. Am fost crescut de parcă urma să fiu rege sau Dalai Lama sau ceva de genul ăsta. Iar într-o zi F.I. a spus că are nevoie de mine. Cel mai greu lucru pe care l-au făcut vreodată părinţii mei a fost să spună da. Dar eu am zis: Şi dacă o să fiu următorul Mazer Rackham? Şi m-au lăsat să plec.”

Asta fusese cu luni în urmă, dar conversaţia rămăsese doar între ei. Copiii nu vorbeau prea mult despre casă. Nici Nikolai nu discuta cu altcineva despre familia lui. Numai cu Bean. În schimb, Bean îi povestise câte ceva despre viaţa pe străzi. Nu cu prea multe detalii, ca sa nu pară că cerşeşte milă sau încearcă să facă pe grozavul. Dar îi spuse cum erau organizaţi într-o familie. Îi spuse cum fusese ceata lui Poke, apoi devenise familia lui Ahile, şi cum intraseră la cantina de caritate. Apoi Bean aşteptă să vadă cât din poveste începea să circule.

Nu apăru nimic. Nikolai nu spuse niciodată nimănui niciun

cuvânt. Atunci Bean fu sigur că Nikolai merita să-i fie prieten. Putea să păstreze un lucru pentru el fără să trebuiască să fie rugat s-o facă.

Iar acum Bean făcea lista pentru măreaţa armată, şi Nikolai era lângă el, întrebându-l ce face. Dimak îi zisese si nu spună nimănui, dar Nikolai putea păstra un secret. Ce rău ar putea face?

Apoi Bean îşi reveni. Lui Nikolai nu i-ar fi fost de niciun ajutor să ştie. Fie va fi în Armata Dragon, fie nu va fi. Dacă nu va fi, ar şti că Bean nu l-a ales. Dacă va fi, ar fi şi mai rău, pentru că s-ar întreba dacă nu cumva Bean l-a ales din prietenie şi nu datorită meritelor sale.

În afară de asta, Nikolai nici nu va fi în Armata Dragon. Lui Bean îi plăcea şi avea încredere în el, dar Nikolai nu era printre cei mai buni lansaţi. Fra inteligent, rapid, era bun – dar nu era prin nimic special. Decât pentru mine, gândi Bean.

– Era o scrisoare de la părinţii tăi, zise Bean. Nu-ţi mai scriu ţie, le place mai mult de mine.

– Mda, iar Vaticanul se mută la Mecca.

– Iar eu voi fi Mareşal.

– No jeitoy zise Nikolai. Eşti prea înalt, bicbo. Nikolai îşi luă pupitrul.

– În seara asta nu te pot ajuta la teme, Bean, aşa că nu te mai ruga de mine.

Se întinse pe spate în pat şi începu jocul fanteziei.

Bean se întinse şi el pe spate. Îşi luă pupitrul şi începu să se lupte din nou cu numele. Dacă i-ar elimina pe toţi cei care se antrenaseră cu Wiggin, câţi dintre cei buni ar rămâne? Cincisprezece veterani de pe listele de transfer. Douăzeci şi doi de boboci, inclusiv Bean.

De ce nu au participat aceşti boboci la antrenamentele lui Wiggin din timpul liber? Veteranii aveau deja necazuri cu şefii lor, nu aveau de gând să sporească animozităţile, deci pentru ei era logic să nu participe. Dar lansaţii, oare nu erau ambiţioşi? Erau nişte tocilari care încercau să-ţi faci toate temele în loc să se prindă că sala de luptă era totul? Bean nu-i putea acuza pentru asta – şi lui îi luase ceva timp să se prindă. Erau atât de încrezători în talentul lor, încât nu considerau că au nevoie de o pregătire suplimentară? Sau atât de aroganţi, încât nu voiau ca cineva să creadă că îi datorează succesul lui Ender Wiggin? Sau

atât de timizi, încât...

Nu. Nu le putea ghici motivele. Erau oricum prea complexe. Erau inteligenţi, cu evaluări bune – bune după standardele lui Bean, nu în mod necesar şi după ale profesorilor. Asta era tot ce trebuia să ştie. Dacă i-ar fi dat lui Wiggin o armată în care nu era niciun copil din cei care se antrenaseră cu el, atunci toţi cei din armată ar fi pornit pe picior de egalitate în ochii lui. Ceea ce însemna că Bean ar fi avut aceleaşi şanse ca oricare să-i atragă atenţia lui Wiggin şi poate să obţină comanda unui pluton. Dacă alţii nu puteau concura cu Bean pentru acest post, cu atât mai rău pentru ei.

Dar astfel îi rămâneau treizeci şi şapte de nume pe listă. Mai erau trei poziţii de completat.

Se învârti în jurul unui cuplu. În final se decise să-l includă pe Tom Nebunul, un veteran care deţinea recordul de neinvidiat de a fi cel mai transferat soldat din istoria jocului care nu fusese îngheţat şi trimis acasă. Deocamdată, în realitate, Tom Nebunul chiar era bun. O minte ascuţită. Dar nu putea suporta când un superior era prost şi incorect. Iar când se enerva, îşi ieşea din minţi. Odată urlase, aruncase cu lucrurile, rupsese aşternuturile de pe toate paturile din dormitorul lui, altă dată scrisese un mesaj despre cât de idiot era comandantul lui şi-l trimisese fiecărui elev din şcoală. De fapt îl primiseră puţini înainte ca profesorii să-l intercepteze, dar spuseseră că fusese cel mai grozav lucru pe care-l citiseră vreodată. Tom Nebunul. Putea fi distrugător. Dar poate că doar aştepta comandantul potrivit. îl puse pe listă.

Şi o fată, Wu, al cărei nume bineînţeles că devenise Uu şi chiar uu-huu. Strălucitoare la lecţii, un adevărat ucigaş în jocuri, dar refuzase să fie comandant de pluton şi imediat ce comandantul ei i-o ceruse, îşi înregistrase transferul şi refuzase să lupte până când îi va fi fost acordat. Ciudat. Bean n-avea idee de ce făcuse asta – şi profesorii erau confuzi. Nimic din testele ei nu arătase motivul. La naiba, gândi Bean. E pe listă.

Ultima poziţie.

Trecu numele lui Nikolai.

Oare îi fac o favoare? Nu e rău, e doar puţin mai încet decât puştii ăştia, doar puţin mai blând. O să fie greu pentru el. Iar dacă va fi lăsat de-o parte, nu se va supăra. Va face tot ce va putea mai bine în oricare armată va fi trimis în cele din urmă.

Şi totuşi... Armata Dragon va fi o legendă. Nu doar aici, în Şcoala de luptă. Aceşti copii vor deveni conducători în F.I. sau oriunde altundeva. Şi vor povesti despre vremurile când erau în Armata Dragon cu marele Ender Wiggin. Dacă îl includ pe Nikolai, chiar dacă nu e cel mai bun dintre soldaţi, chiar dacă e de fapt cel mai lent, tot va fi acolo, tot va putea spune cândva acele poveşti. Şi nu e prost. Nu se va face de râs. Nu va trage armata în jos. Va fi OK. Atunci de ce nu?

Şi eu îl vreau lângă mine. E singurul cu care am vorbit vreodată. Despre lucruri personale. Singurul care cunoaşte numele lui Poke. Îl vreau. Şi mai e o poziţie pe listă.

Bean mai parcurse o dată lista. Apoi o alfabetiza şi i-o trimise lui Dimak.

A doua zi de dimineaţă, Bean, Nikolai şi încă trei copii din grupul lor de lansaţi primiră transferul în Armata Dragon. Cu câteva luni înainte de a fi fost promovaţi ca soldaţi. Puştii care nu fuseseră aleşi erau invidioşi, jigniţi, furioşi, rând pe rând. Mai ales atunci când îşi dădură seama că Bean era unul dintre cei aleşi. „Oare se fac costume de luptă de mărimea asta?”

Era o întrebare bună. Iar răspunsul era nu, nu se făceau. Culorile Armatei Dragon erau gri-portocaliu-gri. Pentru că soldaţii când se înrolau erau de obicei cu mult mai mari decât Bean, trebuiseră să strâmteze un costum de luptă pentru Bean, şi nu-i venea prea bine. Uniformele nu erau fabricate în spaţiu, şi nimeni nu avea uneltele necesare ca să facă modificări de calitate.

Când în cele din urmă o făcură să I se potrivească, Bean îşi duse noua sa uniformă la dormitorul Armatei Dragon. Pentru că ajustarea durase mult, sosi ultimul. Wiggin ajunse în dreptul uşii exact când intra Bean.

– Ia-o înainte, zise Wiggin.

Era pentru prima dată când Wiggin îi vorbea – şi din câte ştia Bean, pentru prima dată când îl observa. Bean îşi ascunsese atât de bine fascinaţia pentru Wiggin, încât devenise efectiv invizibil.

Wiggin îl urmă în cameră. Bean o luă pe coridorul dintre paturi îndreptându-se spre partea din spate a încăperii, unde întotdeauna dormeau soldaţii cei mai tineri. Trase cu ochiul la ceilalţi copii, care se uitau toţi la el cu un amestec de oroare si amuzament. Formau o armată atât de amărâtă, încât şi acest

copilaş făcea parte din ea?

In spatele lui, Wiggin îşi începuse primul discurs. Cu voce încrezătoare, suficient de tare ca să nu strige, fără să fie nervos.

– Eu sunt Ender Wiggin. Sunt comandantul vostru. Ocupaţi-vă paturile în ordinea vârstei.

Unii dintre boboci murmurară dezaprobator.

– Veteranii în spatele camerei, soldaţii cei mai noi în faţă.

Murmurele încetară. Era exact invers faţă de cum se organizau lucrurile. Wiggin întotdeauna tulbura apele. Ori de câte ori ar fi intrat în dormitor, cel mai aproape de el ar fi fost copiii cei mai noi. In loc să se piardă, ar fi avut întotdeauna atenţia lui.

Bean se întoarse şi se îndreptă spre partea din faţă a dormitorului. Era încă cel mai mic copil din Şcoala de Luptă, dar cinci dintre soldaţi erau din grupuri lansate mai recent, şi deci ei ocupară poziţiile cele mai apropiate de uşă. Bean primi un pat de sus, chiar vizavi de Nikolai, care teoretic avea aceeaşi vârstă, făcând parte din acelaşi grup de lansaţi.

Bean se sui în pat, îşi împături uniforma şi puse palma lângă dulap. Nu se întâmplă nimic.

– Pentru cei care sunt pentru prima dată într-o armată, spuse Wiggin, dulapul se deschide numai cu mâna. Nu există încuietori. Aici nu avem nimic personal.

Bean îşi aranja meticulos uniforma în dulap.

Wiggin merse printre paturi ca să se asigure că ordinea vârstei era respectată. Apoi se întoarse în faţă.

– Toată lumea e în regulă. îmbrăcaţi-vă uniformele şi haideţi să ne antrenăm.

Bean îl privi cuprins de exasperare. Wiggin se uita exact la el când începuse să se dezbrace. De ce nu-i sugerase să nu-şi scoată costumul?

– Avem program de dimineaţă, continuă Wiggin. După micul dejun mergem direct la antrenament. În mod oficial aveţi o oră liberă între masă şi antrenament. O să mai vedem ce se întâmplă după ce aflu cât de buni sunteţi.

Adevărul era că Bean se simţea ca un idiot. Bineînţeles că Wiggin avea să înceapă antrenamentele imediat. N-avea nevoie să fie avertizat să nu-şi scoată uniforma. Ar fi trebuit să *ştie*.

Aruncă pe podea componentele uniformei şi se lăsă să alunece pe rama patului. Mulţi copii vorbeau, aruncau cu haine

unii în alţii, se jucau cu armele. Bean încercă să-şi pună uniforma micşorată, dar nu se putu descurca cu unele dintre mecanismele de închidere. Trebui să scoată câteva piese şi să le examineze ca să-şi dea seama cum se îmbină, şi în cele din urmă renunţă, le scoase pe toate şi începu să le asambleze pe podea.

Wiggin, indiferent, aruncă o privire la ceas. Aparent, termenul-limită era de trei minute.

– Bun, toată lumea afară, acum! La treabă!

– Dar sunt dezbrăcat, zise un băiat – Anwar, din Ecuador, copilul unor imigranţi egipteni.

Bean revăzu în minte dosarul lui.

– Data viitoare să te îmbraci mai repede, spuse Wiggin. Şi Bean era dezbrăcat. Mai mult, Wiggin stătea chiar lângă el, privindu-l cum se luptă cu uniforma. Ar fi putut să-l ajute. Ar putut să aştepte. Oare în ce m-am băgat?

– Aveţi trei minute de la primul anunţ până la ieşirea pe uşă – asta e regula pentru săptămâna asta, zise Wiggin. Săptămâna viitoare regula e de două minute. Mişcaţi-vă!

Afară pe condor, copiii care aveau timp liber sau se îndreptau spre clase se opriră să privească parada uniformelor neobişnuite ale Armatei Dragon. Şi să-şi bată joc de cei care erau mai mult decât neobişnuiţi.

Un lucru era sigur. Bean trebuia să exerseze îmbrăcarea uniformei lui micşorate ca să evite să alerge pe coridoare în pielea goală. Iar dacă Wiggin nu făcuse nicio excepţie pentru el în prima zi, când abia îşi primise uniforma sa neregulamentară, categoric Bean nu o să-i ceară favoruri speciale.

Eu am ales să fac parte din această armată, îşi reaminti Bean în timp ce alerga încercând să împiedice piesele uniformei să i se împrăştie din braţe.

Partea a IV-a – SOLDATUL

l3

ARMATA DRAGON

– Am nevoie de acces la informaţiile privind genetica lui Bean, spuse sora Carlotta.

– Asta nu e pentru tine, zise Graff.

– Credeam că permisul meu îmi va deschide orice uşă.

– Am inventat o categorie nouă specială de securitate numită “Interzis surorii Carlotta”. Nu vrem să împărţi cu nimeni informaţiile despre genele lui Bean. Iar tu deja plănuiai să le dai pe mâna altcuiva, nu-i aşa?
– Doar pentru a face un test. Aşa ca... va trebui sa-l faceţi voi în locul meu. Voiam să fac o comparaţie între ADN-ul lui Bean şi al lui Volescu.
– Parcă mi-ai spus că Volescu a fost sursa ADN-ului donat.
– De când am spus asta m-am mai gândit, colonele Graff, şi ştii ce? Bean nu seamănă deloc cu Volescu. Nici măcar nu văd cum ar putea să crească şi să devină ca el.
– Poate că diferenţele de mediu îl fac să pară diferit.
– Poate. Dar e la fel de posibil ca Volescu să mintă. E un om orgolios.
– Să mintă în toate privinţele?
– Să mintă în legătură cu ceva. Cel mai probabil în legătură cu paternitatea. Şi dacă minte...
– Atunci perspectivele lui Bean n-ar mai fi atât de sumbre? Nu crezi că geneticienii noştri au verificat deja? Oricum, Volescu n-a minţit întru totul. Cheia lui Anton se va comporta probabil exact aşa cum a descris-o.
– Te rog. Fă testele şi spune-mi rezultatul.
– Pentru că tu nu vrei ca Bean să fie fiul lui Volescu.
– Nu vreau sa fie fratele geamăn al lui Volescu. Şi cred că nici voi nu vreţi.
– Bine zis. Deşi trebuie să-ţi spun că băiatul are o latură orgolioasă.
– Când eşti atât de dotat ca Bean, o autoevaluare corectă pare orgoliu în ochii celorlalţi oameni.
– Mda, dar nu ar trebui să insiste asupra acestui aspect, nu-i aşa?
– Of... A fost rănit orgoliul cuiva?
– Al meu nu. Încă. Dar unul dintre profesorii lui se simte puţin atins.
– Observ că nu mă mai acuzi că i-am falsificat rezultatele.
– Da, soră Carlotta, ai avut tot timpul dreptate. Merită să fie aici. Ca şi... Ei bine, hai să spunem că ai câştigat la loterie după toţi anii ăştia de căutări.
– E loteria omenirii.
– Am spus că merită să fie aici, nu că el e cel care ne va

conduce spre victorie. Roata încă se mai învârte. Iar banii mei sunt pe alt număr.

Nu era practic să urce pe scări ţinând în braţe uniforma, aşa că Wiggin îi puse pe cei care erau deja îmbrăcaţi să alerge înainte şi înapoi pe condor până transpirară, în timp ce Bean şi ceilalţi puşti dezbrăcaţi sau îmbrăcaţi parţial îşi puseră echipamentul. Nikolai îl ajută pe Bean să-şi închidă uniforma; era umilitor pentru Bean să aibă nevoie de ajutor, dar ar fi fost şi mai rău să fie ultimul care termina – piciul ăla plicticos care-i încetineşte pe toţi. Cu ajutorul lui Nikolai, nu fusese ultimul.

– Mulţumesc.

– No ojjikay.

Câteva clipe mai târziu urcau pe scară spre nivelul sălii de luptă. Wiggin îi duse până la uşa de sus, care se deschidea în mijlocul peretelui sălii de luptă. Cea folosită pentru intrare în cazul luptelor reale. Existau mânere pe laterale, pe plafon şi pe podea, pentru ca elevii să se balanseze şi să se propulseze înainte în condiţii de zero G. Se spunea că gravitaţia era mai scăzută în sala de luptă pentru că era mai aproape de centrul staţiei, dar Bean îşi dăduse deja seama că era o amăgire. Tot ar fi trebuit să existe o oarecare forţă centrifugă în dreptul uşilor şi un efect Coriolis pronunţat. Totuşi, în sălile de lupte imponderabilitatea era totală. Pentru Bean, asta însemna că F.I. poseda un dispozitiv care fie bloca gravitaţia, fie, mai degrabă, producea o gravitaţie falsă care echilibra perfect forţele centrifuge şi Coriolis din sală, începând exact din dreptul uşii. Era o tehnologic uluitoare, despre care nu se discuta niciodată în cadrul F.I., cel puţin nu în literatura disponibilă elevilor din Şcoala de Luptă, şi era complet necunoscută în exterior.

Wiggin îi grupă în patru rânduri de-a lungul coridorului şi le ordonă să sară şi să folosească mânerele pentru a zbura prin încăpere.

– Adunarea pe peretele opus, ca şi cum aţi ataca poarta inamicului.

Pentru veterani, asta însemna ceva. Pentru lansaţi, care nu participaseră niciodată la o luptă şi nici nu intraseră vreodată prin uşa de sus, nu avea niciun sens.

– Alergaţi şi săriţi câte patru de fiecare dată când deschid poarta, un grup pe secundă.

Wiggin trecu în spatele grupului şi folosindu-şi cârligul, un

instrument de control prins la interiorul încheieturii, făcu să dispară uşa, care păruse destul de solidă.
– Start!
Primii patru copii porniră în fugă spre poartă.
– Start!
Următorul grup începu să alerge înainte ca primii să fi ajuns. Nimeni nu trebuia să ezite, altfel cineva din spate s-ar fi lovit de el.
– Start!
Cei din primul grup se prinseră în mâini, se răsuciră cu diverse grade de neîndemânare şi se îndreptară în direcţii diferite.
– Start!
Grupurile din urmă învăţau, sau cel puţin încercau să înveţe, din stângăciile celor dinainte.
– Start!
Bean se afla la sfârşitul rândului, în ultimul grup. Wiggin îi puse mâna pe umăr.
– Poţi folosi un mâner lateral dacă vrei.
Sigur, gândi Bean. Acum te-ai gândit să mă cocoloşeşti. Nu pentru că trăsnită mea de uniformă nu se închide bine, ci pentru că sunt scund.
– Sictir, replică Bean.
– Start!
Bean ţinu pasul cu ceilalţi trei, deşi trebuia să-şi mişte picioarele de două ori mai repede, iar când ajunse lângă intrare sări cât putu, atinse mânerul din plafon cu degetele şi zbură înăuntru lipsit de orice control, rotindu-se simultan în trei direcţii.
Dar nu se aştepta se să reuşească mai bine, şi în loc să se lupte cu mişcarea de rotaţie, se calmă şi execută rutina antigreaţă, relaxându-se până când ajunse lângă perete şi trebui să se pregătească de impact. Nu ateriza lângă niciunul dintre mânerele înfundate şi nici nu era orientat astfel încât să se apuce de ceva. Aşa că sări din nou, de data asta zburând ceva mai stabil, şi ajunse pe plafon foarte aproape de peretele din spate. Îi luă astfel mai puţin timp să-şi croiască drum spre locul în care se adunau ceilalţi, aliniaţi pe podea sub poarta din mijlocul peretelui – poarta inamică.
Wiggin zbură calm prin aer. Pentru că avea cârlig, în timpul antrenamentelor reuşea să se mişte în aer în moduri în care

soldaţii nu puteau; totuşi, în timpul luptei cârligul era inutil, astfel încât comandanţii trebuiau să se asigure că nu devin dependenţi de ajutorul suplimentar al cârligului. Bean observă aprobator că Wiggin părea să nu folosească deloc cârligul. Pluti în lateral, apucă un mâner la vreo zece paşi de peretele din spate, şi rămase atârnat în aer. Cu capul în jos.

Fixându-l pe unul dintre ei cu privirea, Wiggin întrebă:

– De ce stai cu capul în jos, soldat?

Imediat unii dintre soldaţi începură să se întoarcă invers, ca Wiggin.

– Atenţie! răcni Wiggin. Orice mişcare încetă. Am întrebat de ce stai cu capul în jos!

Bean fu surprins că soldatul nu răspundea. Oare uitase ce făcuse profesorul în navetă la venirea aici? Dezorientarea deliberată? Sau asta o făcea numai Dimak?

– Am întrebat de ce staţi toţi cu picioarele în sus şi nu spre podea!

Wiggin nu se uita în mod special la Bean, iar la întrebarea aceasta Bean nu voia să răspundă. Nu era sigur care răspuns corect era cel căutat de Wiggin, aşa că de ce să deschidă gura doar pentru a fi redus la tăcere?

În cele clin urma vorbi un puşti pe nume Shame prescurtare de la Seamus.

– Domnule, în direcţia asta am intrat pe uşă.

Bine gândit, îşi zise Bean. Mai bine decât vreun argument neconvingător referitor la faptul că în zero G nu existau „sus” şi „jos”.

– Ce contează! Ce contează cum era gravitaţia pe coridor! O să luptăm pe coridor? Există aici gravitaţie?

– Nu, domnule, murmurară toţi.

– De acum încolo, uitaţi de gravitaţia din afara uşii. Vechea gravitaţie a dispărut, a fost anulată. Aţi înţeles? Indiferent cum ar fi gravitaţia când ajungeţi la uşă, ţineţi minte – poarta inamicului e jos. Picioarele voastre sunt îndreptate spre poarta inamică. Sus e înspre poarta voastră. Nordul e încolo – arătă spre ceea ce fusese plafonul – sudul e încolo, estul acolo, vestul... încotro?

Îi arătară.

– Exact cum mă aşteptam, zise Wiggin. Singurul proces pe care-l stăpâniţi e procesul de eliminare, şi singurul motiv pentru

care-l stăpâniţi este pentru c-o puteţi face la toaletă.

Bean privea amuzat. Deci Wiggin se supunea şcolii de antrenament de baza eşti-atât-de-prost-că-ai-nevoie-să-te-şterg-la-fund. Mă rog, poate era necesar. Unul din ritualurile de antrenament. Plicticos la culme, dar... era alegerea comandantului.

Wiggin îi aruncă o privire lui Bean, dar ochii continuară să i se mişte.

– Ce-a fost circul pe care l-am văzut aici? Asta numiţi voi aliniere? Asta numiţi voi zbor? Acum toată lumea, lansarea şi adunarea pe plafon! Acum! Marş!

Bean recunoscu capcana şi înainte ca Wiggin să termine de vorbit, se propulsa spre peretele prin care tocmai intraseră. Majoritatea celorlalţi înţeleseseră şi ei care era testul, dar câţiva se lansară în direcţie greşită – în direcţia pe care Wiggin o numise nord în loc de direcţia identificată drept sus. De data asta Bean reuşi să aterizeze lângă un mâner, pe care îl apucă surprinzător de uşor. Mai făcuse asta înainte la antrenamentele din sala de luptă cu grupul său de boboci, dar spre deosebire de ceilalţi el era suficient de mic încât să se întâmple să aterizeze într-un loc unde nu avea niciun mâner la îndemână. Braţele scurte erau categoric un punct slab în sala de luptă. Putea să ţintească un mâner şi să ajungă la el cu destulă precizie prin sărituri scurte. Dar printr-o săritură în lungul încăperii şansele erau mici. Aşa că se simţi bine că de data asta cel puţin, nu apărea ca un tont. De fapt, lansându-se primul, ajunsese primul.

Bean se întoarse şi-i privi pe cei care greşiseră şi făceau un al doilea salt lung şi penibil pentru a se alătura restului armatei. Fu puţin surprins să vadă cine erau unele dintre maimuţe. Neatenţia ne poate face pe toţi nişte clovni, gândi el.

Wiggin îl privea din nou, iar de data asta nu doar în treacăt.

– Tu! arătă Wiggin spre el. Încotro e jos? N-am trecut de faza asta?

– Spre poarta inamică.

– Cum te numeşti, puştiule?

Ei haide, Wiggin chiar nu ştia cine era copilul cel mai scund şi cu cele mai bune rezultate din toată nenorocita asta de şcoală? Bine, dacă ne jucăm de-a sergentul cel rău şi recrutul nefericit, mai bine să urmez scenariul.

– Soldat Bean, domnule.

– Asta-i de la înălţime sau de la creier?

Câţiva dintre ceilalţi soldaţi râseră. Dar nu prea mulţi. Ei cunoşteau reputaţia lui Bean. Pentru ei nu mai era caraghios că era atât de mic – era doar jenant că un copil atât de mic putea avea rezultate perfecte la teste conţinând întrebări pe care ei nici nu le înţelegeau.

– Ei bine, Bean, eşti tare.

Acum Wiggin incluse întregul grup într-o lecţie despre cum faptul de a veni pe uşă cu picioarele înainte te face o ţintă mult mai mică în care inamicul ar putea trage. E mai greu pentru el să te lovească şi să te îngheţe.

– Ia spuneţi, ce se întâmplă când eşti îngheţat?

– Nu te poţi mişca, spuse cineva.

– Asta înseamnă să fii îngheţat, zise Wiggin. Dar ce se întâmplă cu voi?

Wiggin nu-şi formulase întrebarea foarte clar, după părerea lui Bean, şi nu avea rost să prelungească agonia în timp ce alţii încercau să-şi dea seama despre ce vorbea. Aşa că vorbi.

– Continui să înaintezi în aceeaşi direcţie, Cu viteza pe care o aveai în momentul când ai fost atins.

– Adevărat, zise Wiggin. Voi cinci, din capăt, marş! Indica spre cinci soldaţi, care pierdură destul de mult timp uitându-se unu la alţii ca să se asigure despre cine vorbea, astfel încât Wiggin avu timp să tragă în toţi, îngheţându-i pe loc. La antrenamente dura câteva minute pentru ca cel îngheţat să-şi revină, dacă nu cumva comandantul nu-şi folosea cârligul ca să-l dezgheţe mai devreme.

– Următorii cinci, marş!

Şapte copii se mişcară deodată – nu era timp de numărat. Wiggin îi îngheţă la fel de repede ca pe ceilalţi, dar fiindcă se lansaseră deja, continuară să se mişte în derivă spre pereţii spre care se îndreptaseră.

Primii cinci pluteau în aer lângă locul în care fuseseră îngheţaţi.

– Uitaţi-vă la aceşti aşa-zişi soldaţi. Comandantul lor le-a ordonat să se mişte, şi acum priviţi-i. Nu numai că sunt îngheţaţi, dar sunt îngheţaţi aici, unde ne pot încurca. Pe când ceilalţi, pentru că s-au mişcat când li s-a dat ordin, sunt îngheţaţi acolo, înspre liniile inamicului, blocându-i vederea. Bănuiesc că vreo cinci dintre voi au priceput despre ce vorbesc.

Au înţeles toţi, Wiggin. La Şcoala de Luptă nu vin proşti. Ca şi cum nu ţi-aş fi ales cea mai bună armată posibilă.

– Şi fără îndoială Bean e unul din ei. Aşa-i, Bean? Lui Bean nu-i venea să creadă că Wiggin îl izola din nou. Pentru că sunt mic, se foloseşte de mine ca să-i facă de râs pe ceilalţi. Asta micu' ştie răspunsurile, de ce nu şi voi, cei mari?

Dar Wiggin încă nu-şi dă seama. Crede că are o armată de respinşi şi boboci incompetenţi. Încă n-a avut ocazia să vadă că în realitate e un grup select. În consecinţă, pe mine mă vede ca fiind cel mai ridicol dintr-o grămadă de amărâţi. O să afle că nu sunt un idiot, dar încă presupune că ceilalţi aşa sunt.

Wiggin continua să se uite la el. A, da, pusese o întrebare.

– Aşa-i, domnule, zise Bean.

– Şi ce ai priceput?

Spune-i exact ceea ce ne-a spus el nouă.

– Când ţi se ordonă să te mişti, te mişti repede, astfel încât dacă eşti îngheţat să te poţi îndepărta în loc să încurci operaţiunile armatei tale.

– Excelent. Cel puţin am un soldat care înţelege ceva. Bean era dezgustat. Acesta era comandantul despre care se presupunea că va transforma Dragonii într-o armată legendară? Se presupunea că Wiggin e alfa şi omega în Şcoala de Luptă, iar el se joacă cu mine de-a ţapul ispăşitor. Wiggin nici măcar nu ne cunoaşte rezultatele, nu a discutat cu profesorii despre soldaţii săi. Dacă ar fi făcut-o, ar fi ştiut deja că sunt cel mai inteligent copil din şcoală. Toţi ceilalţi o ştiu. De asta se uită jenaţi unii la alţii. Wiggin îşi etalează propria ignoranţă.

Bean văzu că Wiggin părea să înregistreze dezgustul soldaţilor. Fu doar o clipă, dar poate că Wiggin înţelese în cele din urmă că jocul hai-să-râdem-de-prichindel se întorcea împotriva lui. Pentru că îşi continuă antrenamentul, îi învăţă cum să îngenuncheze în aer – chiar să-şi îngheţe propriile picioare ca să le blocheze – iar apoi să tragă printre genunchi în timp ce se deplasau către inamic, astfel încât picioarele să devină un scut, absorbind tirul şi permiţându-le să tragă mai mult timp dacă se aflau în spaţiu deschis. O tactică bună, şi în final Bean începu să priceapă de ce Wiggin se putea să nu fi fost un comandant chiar atât de dezastruos. Îi simţi şi pe ceilalţi cum îi acordau respectul lor noului comandant.

Când toţi înţeleseră, Wiggin se dezgheţă pe el şi pe soldaţii

îngheţaţi în cursul demonstraţiei.
– Acum, zise el, încotro e poarta inamică?
– Jos! răspunseră toţi.
– Şi care e poziţia noastră de atac?
Sigur, gândi Bean, de parcă am putea da toţi o explicaţie la unison. Singurul mod de a răspunde era sa demonstreze – aşa că Bean se împinse în perete îndreptându-se în partea opusă, trăgând din mers printre picioare. Nu o făcu perfect – avea o uşoară mişcare în timpul /borului dar în general se descurcă bine pentru prima sa încercare de manevră.
Deasupra lui, îl auzi pe Wiggin strigând la ceilalţi:
– Bean e singurul care ştie cum s-o facă?
Până când Bean se ancoră de peretele opus, tot restul armatei venea după el, strigând ca şi cum ar fi atacat. Doar Wiggin rămase pe plafon. Bean observă amuzat că Wiggin stătea orientat la fel cum fusese pe coridor – cu capul spre nord, vechiul sus. Poţi să ai o teorie perfectă, dar în practică e greu să scapi de vechiul sistem de gândire bazat pe gravitaţie. Bean ţinu să se orienteze lateral, cu capul la vest. Iar soldaţii de lângă el făcură la fel, orientându-se după el. Dacă Wiggin observa, avea să dea de înţeles.
– Acum întorceţi-vă la mine, cu toţii, atacaţi-mă! Imediat echipamentul lui fu luminat de patruzeci de arme care trăgeau, în timp ce armata se aduna spre el, trăgând în continuu.
– Hopa, zise Wiggin când ajunseră. M-aţi prins. Cei mai mulţi râseră.
– Acum, la ce sunt bune picioarele în luptă? Unii băieţi răspunseră că la nimic.
– Bean nu crede asta, zise Wiggin.
Chiar şi acum continuă să se ia de mine. Ei bine, ce vrea el să audă? Cineva murmură „scuturi”, dar Wiggin nu reacţiona, deci trebuie să fi avut altceva în minte.
– Sunt cea mai bună cale ca să te împingi în pereţi, ghici Bean.
– Exact, încuviinţă Wiggin.
– Haide, împingerea înseamnă deplasare, nu luptă, spuse Tom Nebunul.
Alţi câţiva îşi exprimară acordul.
Of, acum începe, se gândi Bean. Tom Nebunul alege să se certe fără rost cu comandantul, care se supără pe el şi...

Dar Wiggin nu fu ofensat de corecţia lui Tom Nebunul. Doar îl corectă şi el, cu blândeţe.

– Nu exista luptă fără deplasare. Bun, cu picioarele îngheţate astfel, vă puteţi împinge în pereţi?

Bean habar n-avea. Şi nici altcineva.

– Bean? întrebă Wiggin. Bineînţeles.

– N-am încercat niciodată, zise Bean, dar poate dacă aş sta cu faţa la perete şi m-aş îndoi de mijloc...

– Corect, dar greşit. Uitaţi-vă la mine. Sunt cu spatele la perete şi cu picioarele îngheţate. Pentru că stau îngenuncheat, tălpile mele sunt lipite de perete. De obicei când te lansezi trebuie să împingi în jos, astfel încât trupul ţi se întinde ca fasolea pe aţă, corect?

Grupul râse. Pentru prima dată, Bean îşi dădu seama că poate Wiggin nu era chiar aşa de prost când îi făcea pe toţi să râdă de pici. Poate că Wiggin ştia perfect că Bean e copilul cel mai inteligent şi îl scosese astfel în evidenţă pentru că aşa putea da frâu liber tuturor resentimentelor celorlalţi. Întreaga lecţie garanta că ceilalţi copii vor considera că e OK să râdă de Bean, să-l dispreţuiască chiar dacă era inteligent.

Bun sistem, Wiggin. Să distrugi eficacitatea celui mai bun soldat al tău, să te asiguri că nu se bucură de respect.

Oricum, era mai important să înveţe ceea ce îi învăţa Wiggin decât să fie supărat pe modul în care era predată lecţia. Aşa că se uită atent cum Wiggin le demonstra o lansare de pe perete cu picioarele îngheţate. Observă că Wiggin îşi imprimase deliberat o mişcare de rotaţie. Era mai greu pentru el să tragă în timpul zborului, dar şi pentru un inamic îndepărtat era foarte dificil să ţintească vreo parte de-a lui suficient de mult ca să reuşească să-l ucidă.

Poate că sunt supărat, dar asta nu înseamnă că nu pot să învăţ.

Fu un antrenament lung şi obositor, exersând iar şi iar noi tehnici. Bean observă că Wiggin nu voia ca ei să înveţe fiecare tehnică separat. Trebuiau să le execute pe toate deodată, integrându-le în mişcări line, continui. Ca un dans, gândi Bean. Nu înveţi să tragi cu arma şi apoi înveţi să te lansezi şi apoi să faci o rotaţie controlată – înveţi să te lansezi-tragi-roteşti.

La sfârşit, toţi erau uzi de transpiraţie, extenuaţi şi entuziasmaţi că învăţaseră lucruri pe care nu auziseră vreodată

că le-ar face şi alţi soldaţi. Wiggin îi încolona în dreptul uşii inferioare şi-i anunţă că vor avea încă un antrenament în timpul liber.

– Şi să nu-mi spuneţi că timpul liber ar trebui să fie liber. Ştiu asta, iar voi sunteţi liberi să faceţi ce vreţi. Vă invit să veniţi la un antrenament suplimentar, voluntar.

Râseră. Grupul era compus în întregime din copii care nu aleseseră să facă suplimentar antrenament pentru sala de luptă, iar el voia să fie sigur că au înţeles că se aştepta ca ei să-şi schimbe priorităţile. Dar pe ei nu-i deranja. După o asemenea dimineaţă înţeleseseră că atunci când Wiggin conducea un antrenament, fiecare secundă era utilă. Nu-şi permiteau să piardă niciunul, altfel ar fi rămas mult în urmă. Wiggin merita timpul lor liber. Nici măcar Tom Nebunul nu protestă.

Dar Bean ştia că trebuie să schimbe imediat relaţia sa cu Wiggin, altfel nu ar fi avut nicio şansă să ajungă la comandă. Ceea ce-i făcuse Wiggin astăzi, încurajând resentimentele celorlalţi copii faţă de prichindel, făcea să fie şi mai puţin plauzibil ca Bean să ajungă lider în cadrul armatei – dacă ceilalţi copii îl dispreţuiesc, cine l-ar mai urma?

Aşa că Bean îl aşteptă pe Wiggin pe coridor după ce toţi ceilalţi o luaseră înainte.

– Salut, Bean, zise Wiggin.

– Salut, Ender.

Oare Wiggin surprinsese sarcasmul cu care Bean îi pronunţase numele? De asta făcuse o scurtă pauză înainte de a-i răspunde?

– *Domnule*, zise Wiggin încet.

Of, termină cu rahatul ăsta, am văzut filmele, am *râs* cu toţii de ele.

– Ştiu ce faci, Ender, domnule, şi te previn!

– Mă previi?

– Pol fi omul cel mai bun pe care l-ai căpătat, dar nu te juca cu mine.

– De ce?

– Pot deveni omul cel mai rău pe care l-ai căpătat. Ori una, ori alta!

Bean nu se aştepta ca Wiggin să înţeleagă ce voia să spună prin asta. Că Bean va putea fi eficient numai dacă are încrederea şi respectul lui Wiggin, că altfel va fi doar un copilaş inutil. Wiggin va înţelege probabil că Bean se referea la faptul că

o să-i provoace necazuri dacă nu-l utilizează. Şi poate chiar asta vrusese să spună, întrucâtva.

– Şi ce vrei? întrebă Wiggin. Dragoste şi sărutări? Trebuia s-o spună cu putere, să i se imprime în minte atât de categoric, încât să nu se poată preface că n-a înţeles.

– Vreau un pluton.

Wiggin se apropie de Bean şi privi în jos spre el. Totuşi, pentru Bean fu un semn bun faptul că nu râsese pur şi simplu.

– De ce ţi-aş da un pluton?

– Pentru că eu ştiu ce să fac cu el.

– E uşor să ştii ce să faci cu un pluton. Mai greu e să-i determini pe alţii s-o facă. De ce ar asculta un soldat de un pricăjit ca tine?

Wiggin atinsese direct miezul problemei. Dar lui Bean nu-i plăcu felul maliţios în care vorbise.

– Am auzit că ţie îţi spuneau la fel. Am auzit că Bonzo Madrid continuă să-ţi zică aşa.

Wiggin nu înhaţă momeala.

– Ţi-am pus o întrebare, soldat!

– O să le câştig respectul, domnule, dacă nu mă opreşti. Surprinzător, Wiggin zâmbi.

– Te-am ajutat.

– Pe dracu'!

– Nimeni nu te-ar fi băgat în seamă, decât ca să te compătimească pentru cât de mic eşti, dar eu am făcut ca azi să fii remarcat de toţi.

Trebuia să te documentezi, Wiggin. Tu eşti singurul care nu ştie deja cine sunt.

– O să-ţi urmărească fiecare mişcare, spuse Wiggin. Acum, tot ce ai de făcut ca să le câştigi respectul este să fii perfect.

– Deci sunt judecat fără să mi se ofere măcar şansa de a învăţa înainte.

Nu aşa se obţin talentele.

– Bietul copilaş! Nimeni nu-l tratează cinstit! Obtuzitatea deliberată a lui Wiggin îl înfurie pe Bean.

Eşti cu mult mai deştept, Wiggin!

Văzând furia lui Bean, Wiggin întinse mâna şi-l împinse până îl lipi cu spatele de perete.

– O să-ţi zic cum să obţii un pluton. Dovedeşte-mi că ştii ce să faci în calitate de soldat. Dovedeşte-mi că ştii cum să-i foloseşti

pe ceilalţi soldaţi. Şi apoi dovedeşte-mi că există cineva gata să te urmeze în bătălie. Atunci o să-ţi capeţi plutonul. În niciun caz mai devreme.

Bean ignoră mâna care îl apăsa. Era nevoie de mai mult decât atât ca să se lase intimidat.

– Corect, spuse Bean. Daca într-adevăr aşa lucrezi, o să fiu şef de pluton într-o lună.

Acum era rândul lui Wiggin să se înfurie. Se aplecă, îl prinse pe Bean de pieptul uniformei şi-l ridică pe perete astfel încât să se privească ochi în ochi.

– Când spun că lucrez într-un anume fel, Bean, atunci aşa fac.

Bean rânji. În condiţii de gravitaţie scăzută, în partea de sus a staţiei, să ridici un copil mic nu era cine ştie ce dovadă de forţă. Iar Wiggin nu era un huligan. Nu era o ameninţare serioasă.

Wiggin îi dădu drumul. Bean alunecă în josul peretelui şi ateriza încet în picioare, ricoşa puţin şi apoi se fixă. Wiggin se îndreptă spre bară şi coborî. Bean câştigase această întrevedere strecurându-se pe sub pielea lui Wiggin. Pe de altă parte, Wiggin ştia că nu stăpânise foarte bine situaţia. Nu va uita asta. De fapt, Wiggin era cel care îşi pierduse o parte din respect, şi era conştient de asta, şi va încerca să-l recâştige.

Spre deosebire de tine, Wiggin, eu dau celuilalt şansa să înveţe ce are de făcut înainte de a-i pretinde să fie perfect. Ai scrântit-o azi cu mine, dar o să-ţi dau o şansă să te descurci mai bine mâine sau în viitor.

Dar când Bean ajunse la bară şi întinse mâna s-o apuce, îşi dădu seama că îi tremurau mâinile şi nu putea strânge prea bine. Trebui să se oprească o clipă, sprijinindu-se de bară, până se calmă îndeajuns.

Întâlnirea faţă în faţă cu Wiggin nu o câştigase el. Poate că fusese chiar un lucru prostesc. Wiggin îl rănise cu acele comentarii maliţioase, ridiculizându-l. Bean îl studiase pe Wiggin ca subiect al teologiei sale personale, iar astăzi aflase că în tot acest timp Wiggin nici nu ştia că Bean exista. Toţi îl comparau cu Wiggin – dar se părea că Wiggin nu auzise, sau nu-i păsa. Îl tratase pe Bean ca pe un nimeni. Şi după ce muncise din greu tot anul trecut ca să-şi câştige respectul, lui Bean nu-i venea uşor să fie din nou un nimeni. Îi reaprindea sentimente pe care crezuse că le lăsase în Rotterdam. Teama bolnăvicioasă de o moarte iminentă. Deşi ştia că aici nimeni nu ar ridica mâna

asupra sa, încă îşi mai amintea cum e să fii în pragul morţii, ca atunci când venise pentru prima dată la Poke şi-şi pusese viaţa în mâinile ei.

Am făcut oare din nou asta? Punându-mă pe listă, mi-am pus viitorul în mâinile acestui băiat. Am contat pe faptul că el va vedea în mine ceea ce văd şi eu. Dar desigur că el nu poate. Trebuie să-i dau timp.

Dacă era timp. Căci profesorii se mişcau mai repede acum, iar Bean se putea să nu aibă încă un an în armată ca să-i demonstreze lui Wiggin ce poate.

l4

FRAŢII

– Ai rezultatele pentru mine?

– Unele interesante. Volescu minţea. Oarecum.

– Sper ca o să fii mai clar.

– Modificarea genetică a lui Bean nu s-a bazat pe o clonă a lui Volescu. Dar sunt înrudiţi. Categoric Volescu nu e tatăl lui Bean. Dar e aproape sigur un unchi sau un văr de-al doilea. Sper ca Volescu să aibă vreun frate vitreg sau un văr primar, pentru că un asemenea bărbat ar fi singurul tată posibil al ovulului fertilizat pe care Volescu l-a modificat.

– Ai o listă a rudelor lui Volescu, presupun?

– Nu am avut nevoie de familia lui la proces. Iar mama lui Volescu nu a fost căsătorită. El foloseşte numele ei.

– Deci tatăl lui Volescu a avut cândva un alt copil, numai că nu-i ştiţi numele. Credeam că voi ştiţi totul.

– Ştim tot ceea ce considerăm că merită să ştim. E o diferenţă crucială. Pur şi simplu nu l-am căutat pe tatăl lui Volescu. Nu era vinovat de nimic important. Nu-i putem investiga pe toţi.

– Altceva. Întrucât ştiţi tot ceea ce consideraţi ca merita să ştiţi, ai putea să-mi spui de ce un anumit băiat infirm a fost mutat din şcoala la care l-am dus eu?

– Oh. El. Când ai încetat brusc să-l mai supraveghezi am devenit suspicioşi. Aşa că l-am verificat noi L-am testat. Nu e ca Bean, dar e clar că locul lui e aici.

– Şi nu v-a trecut deloc prin minte ca am avut un motiv întemeiat să-l ţin departe de Şcoala de Luptă?

– Am presupus că ai crezut că noi o să-l alegem pe Ahile în

locul lui Bean, care era, la urma urmelor, cu mult prea tânăr, aşa căni l-ai oferit pe favoritul tău.

– Aţi presupus. Mă port cu voi ca şi cum aţi fi inteligenţi, iar voi va purtaţi cu mine ca şi cum aş fio idioată. Acum văd că e exact invers.

– Nu ştiam că un creştin poate fi atât de furios.

– Ahile e deja la Şcoala de Lupta?

– Încă îşi revine după cea de-a patra operaţie. A trebuit să-i reparăm piciorul pe Pământ.

– Să vă dau un sfat. Să nu îl duceţi la Şcoala de Luptă cât timp Bean e încă acolo.

– Bean are numai şase ani. E încă prea mic pentru a intra la Şcoala de Luptă, dar să mai şi absolve.

– Dacă îl luaţi pe Ahile, îl scoateţi pe Bean. Clar?

– De ce?

– Dacă sunteţi atât de proşti încât să nu mă credeţi după ce toate celelalte raţionamente ale mele s-au dovedit corecte, de ce v-aş mai da posibilitatea uneia doua încercări? Vă spun doar că a fi împreună la şcoală ar însemna probabil o sentinţă de moarte pentru unul din ei.

– Pentru care?

– Asta depinde de care îl vede primul pe celălalt.

– Ahile spune că-i datorează totul lui Bean. Îl iubeşte.

– Atunci crede-l pe el şi nu pe mine. Dar sa nu-mi trimiteţi mie cadavrul celui care a pierdut. Îngropaţi-vă propriile greşeli.

– Sună destul de lipsit de inimă.

– N-am de gând să plâng pe mormântul niciunuia dintre băieţi. Am încercat să le salvez amândurora vieţile. Se pare că voi sunteţi hotărâţi să-i lăsaţi să afle care dintre ei e mai bun, după modelul darwinian.

– Calmează-te, soră Carlotta. O să ţinem cont că ne-ai spus. N-o să facem prostii.

– Aţi făcut deja. De acum înainte nu mă mai aştept la nimic bun din partea voastră.

Trecură zile, trecură săptămâni, armata lui Wiggin începu să capete formă, iar Bean era plin de speranţă, dar şi de disperare. Speranţă, pentru că Wiggin punea la punct o armată care era aproape perfect adaptabilă. Disperare, pentru că o făcea fără să se bazeze pe Bean.

După numai câteva antrenamente, Wiggin îşi alesese şefii de

plutoane – toţi veterani de pe listele de transfer. De fapt, toţi veteranii erau fie şefi de plutoane, fie secunzi, în plus, în loc de organizarea normală – patru plutoane de câte zece soldaţi fiecare – el crease cinci plutoane de câte opt, iar apoi îi puse să se antreneze îndelung pe semiplutoane de câte patru oameni, unul comandat de şeful de pluton, celălalt de secund.

Nimeni până atunci nu mai fragmentase astfel o armată. Şi nu era doar o iluzie. Wiggin munci din greu să fie sigur că şefii de plutoane şi secunzii au multă libertate de acţiune. Le spunea care e obiectivul lor şi îi lăsa pe lideri să decidă cum să-l îndeplinească. Sau grupa trei plutoane sub comanda operaţională a unuia dintre şefii de plutoane ca să execute o operaţiune, în timp ce Wiggin însuşi comanda restul de forţe. Era o delegare extraordinară a puterii.

La început, unii dintre soldaţi îl criticară. Pe când se înghesuiau la intrarea în dormitor, veteranii comentau antrenamentul din ziua aceea – în zece grupe de câte patru.

– Toată lumea ştie că e o strategie proastă să-ţi divizezi armata, spuse Molo Musca, şeful plutonului A.

Bean fu puţin dezgustat că soldatul cu cel mai înalt rang după Wiggin critică strategia comandantului său. Desigur, Musca învăţa şi el. Dar aşa ceva era insubordonare.

– Nu şi-a divizat armata, zise Bean. Doar a organizat-o. Şi nu există reguli de strategie care să nu poată fi încălcate. Ideea e să-ţi concentrezi armata în punctul decisiv. Nu s-o ţii tot timpul îngrămădită.

Musca se holbă la Bean.

– Dacă voi ăştia mici ne puteţi auzi nu înseamnă că şi înţelegeţi despre ce vorbim.

– Crezi ce vrei dacă nu ai de gând să mă asculţi. Ce spun eu n-o să te facă mai prost decât eşti deja.

Musca se apropie de el, îl înşfacă de braţ şi-l târî până la marginea patului.

Imediat, Nikolai sări din patul opus direct în spatele lui Molo, făcându-l să se lovească cu fruntea de patul lui Bean. într-o clipă, ceilalţi şefi de plutoane îi despărţiră pe Nikolai şi pe Musca – de altfel o luptă ridicolă, deoarece Nikolai nu era cu mult mai mare decât Bean.

– Las-o baltă, Musca, zise Supă Fierbinte – Han Tzu, liderul plutonului D. Nikolai crede că e frăţiorul mai mare al lui Bean.

– Ce are piciul de pălăvrăgit cu un şef de pluton? întrebă Musca.

– Ai dat dovadă de insubordonare faţă de comandantul tău, zise Bean. Şi nu aveai deloc dreptate. După părerea ta, Lee şi Jackson au fost nişte idioţi la Chancellorsville.

– Continuă s-o facă!

– Eşti atât de prost, încât nu poţi recunoaşte adevărul numai pentru că persoana care ţi-l spune e scundă?

Toată frustrarea lui Bean că nu fusese făcut ofiţer se revărsa. Ştia asta, dar nu avea chef s-o controleze. Era necesar ca ei să audă adevărul. Iar Wiggin avea nevoie de sprijin când era lovit pe la spate.

Nikolai stătea pe patul de jos, aşa încât era cât se putea de aproape de Bean, confirmând legătura dintre ei.

– Haide, Musco, zise Nikolai. E Bean, ai uitat?

Şi, spre surprinderea lui Bean, asta îl reduse la tăcere pe Molo. Până în acel moment, Bean nu-şi dăduse seama de puterea pe care o avea reputaţia lui. Poate că era doar un soldat obişnuit în Armata Dragon, dar încă era cel mai bun elev al şcolii la strategie şi istorie militară, şi aparent toată lumea – sau cel puţin toată lumea în afară de Wiggin – ştia asta.

– Ar fi trebuit să vorbesc cu mai mult respect, spuse Bean.

– Zău că da, zise Musca.

– Dar si tu.

Musca se smuci din strânsoarea băieţilor care îl ţineau.

– Vorbeam de Wiggin, zise Bean. Ai vorbit fără respect. „Toată lumea ştie că e o strategie proastă să-ţi divizezi armata.”

Imită intonaţia lui Molo aproape la perfecţie. Câţiva puşti râseră. Şi, în silă, şi Musca.

– OK, bun, zise Musca. Am fost deplasat. Dar sunt încă ofiţer.

– Nu şi când smulgi un copil din patul lui, spuse Nikolai. Când faci aşa ceva eşti un huligan.

Molo clipi. Prudenţi, niciunul nu spuse nimic înainte ca Musca să se decidă cum să răspundă.

– Ai dreptate, Nikolai, să-ţi aperi prietenul împotriva unui huligan. Se uită de la Nikolai la Bean şi înapoi: *Pusha*, voi chiar păreţi fraţi.

Trecu pe lângă ei, îndreptându-se spre patul lui. Ceilalţi şefi de plutoane îl urmară. Criza se terminase. Nikolai se uită la Bean.

– N-am fost niciodată bondoc şi urât ca tine, zise.

– Dacă o să arăt ca tine când cresc, mă sinucid acum.
– Chiar trebuie să vorbeşti aşa cu cei mari?
– Nu mă aşteptam să-l ataci ca un roi de albine.
– Cred că voiam să sar în capul cuiva, zise Nikolai.
– Tu? Domnul Cumsecade?
– Nu prea mă simt cumsecade în ultima vreme.
Se caţără în pat lângă Bean, ca să poată vorbi mai încet.
– Mă simt depăşit aici, Bean. Locul meu nu e în armata asta.
– Ce vrei să spui?
– Nu eram pregătit să fiu promovat. Sunt mediocru. Poate nici măcar atât. Chiar dacă armata asta nu e compusă din eroii clasamentelor, tipii ăştia sunt buni. Toţi învaţă mai repede decât mine. Toţi se prind, iar cu încă mă mai gândesc.
– Atunci munceşte mai mult.
– Muncesc mai mult. Tu – tu pur şi simplu pricepi, totul, imediat, tu vezi totul. Şi nu pentru că eu aş fi prost. Şi eu înţeleg întotdeauna. Sunt doar… cu un pas în urmă.
– Îmi pare rău, zise Bean.
– De ce să-ţi pară rău ţie? Nu e vina ta. Ba da, este, Nikolai.
– Ei haide, nu-mi spune că nu vrei să faci parte din armata lui Ender Wiggin!
Nikolai râse puţin.
– E cineva, nu-i aşa?
– O să ai partea ta. Eşti un soldat bun. O să vezi. Când o să intrăm în luptă, o să te descurci la fel de bine ca toată lumea.
– Hi, probabil. Oricând pot să mă îngheţe şi să mă azvârle. Un proiectil mare şi umflat.
– Nu eşti atât de umflat.
– Toţi sunt umflaţi în comparaţie cu tine. Te-am urmărit – dai altora jumate din mâncare.
– Mă îndoapă prea mult.
– Am de învăţat. Nikolai sari în patul lui.
Câteodată Bean se simţea prost fiindcă îl pusese pe Nikolai în această situaţie. Dar când vor începe să câştige, o mulţime de puşti din afara Armatei Dragon vor dori să schimbe locul cu el. Într-un fel era surprinzător că Nikolai îşi dăduse seama că nu era atât de calificat ca ceilalţi. La urma urmelor, diferenţele nu erau atât de pronunţate. Probabil că mai erau şi alţi copii care simţeau ca Nikolai. Dar Bean nu-i oferise nicio consolare. De fapt, probabil reafirmase sentimentele de inferioritate ale lui

Nikolai.

Ce prieten sensibil mai sunt!

Nu avea niciun rost să-l interogheze din nou pe Volescu, nu după ce prima dată obţinuse numai minciuni de la el. Toată vorbăria despre copii, el fiind originalul nu avea nicio scuză. Era un ucigaş, un slujitor al Părintelui Minciunilor. N-avea cum s-o ajute pe sora Carlotta. Iar necesitatea de a afla la ce se puteau aştepta din partea singurului copil care evadase din micul holocaust al lui Volescu era prea presantă pentru a se baza din nou pe cuvântul unui asemenea om.

În plus, Volescu îşi contactase fratele vitreg sau vărul – altfel cum ar fi putut obţine ovulul fertilizat conţinând ADN-ul său? Deci sora Carlotta trebuia fie să refacă drumul lui Volescu, fie să-i repete cercetările.

Află repede că Volescu era fiul nelegitim al unei românce care trăia la Budapesta, în Ungaria. Câteva întrebări – şi folosirea judicioasă a permisului ei de liberă trecere – îi furnizaseră numele tatălui, un funcţionar de origine greacă din cadrul Ligii care fusese de curând promovat în echipa Hegemonului. Putea fi o fundătură, dar sora Carlotta nu avea nevoie să vorbească cu bunicul. Trebuia doar să afle cine e pentru a găsi numele celor trei copii legitimi ai săi. O elimină pe fiică pentru că părintele comun era bărbat. Şi verificându-i pe cei doi fii, decise să-l viziteze mai întâi pe cel căsătorit.

Trăiau pe Insula Creta, unde Julian conducea o companie de software al cărei singur client era Liga de Apărare Internaţională. Evident că nu era o coincidenţă, dar nepotismul era aproape onorabil în comparaţie cu traficul de favoruri şi corupţia făţişă endemice în cadrul Ligii. Pe termen lung o asemenea favoare era practic inofensivă, deoarece F.I. preluase controlul propriului buget şi nu va mai lăsa Liga că se atingă de el vreodată. Astfel, Mareşalul şi Strategul aveau mult mai mulţi bani la dispoziţie decât Hegemonul, ceea ce îl făcea pe acesta, deşi primul ca titlu, mai slab ca putere efectivă şi libertate de mişcare.

Iar dacă Julian Delphiki îşi datora cariera legăturilor politice ale tatălui său nu însemna în mod necesar că produsele companiei lui nu erau adecvate şi că el însuşi nu era un om cinstit. Cel puţin după standardele de cinste care domneau în lumea afacerilor.

Sora Carlotta constată că nu trebuia să-şi folosească permisul pentru a obţine o întâlnire cu Julian şi soţia sa, Elena. Sună şi le spuse că ar vrea să-i vadă într-o problemă privind F.I., şi ei o primiră imediat. Sosi în Knossos şi fu imediat condusă la locuinţa lor de pe o faleză deasupra Mării Egee. Păreau nervoşi – de fapt Elena era aproape înnebunită, strângând cu putere o batistă în mâini.

– Vă rog, zise ca, după ce acceptă fructele şi brânzeturile. Vă rog, spuneţi-mi de ce sunteţi atât de supăraţi. Nimic din ceea ce fac eu nu trebuie să vă alarmeze.

Cei doi se priviră unul pe altul, iar Elena era tulburată.

– Atunci e totul în regulă cu băiatul nostru? Pentru o clipă, sora Carlotta se întrebă dacă ştiau deja despre Bean – dar cum ar fi putut?

– Fiul vostru?

– Deci e bine!

Elena izbucni în lacrimi de uşurare, iar când soţul ei îngenunche lângă ea, îl îmbrăţişa strâns şi începu să plângă cu sughiţuri.

– Ştii, ne-a fost foarte greu să-l lăsăm să plece în armată, spuse Julian. Când cineva din cadrul Bisericii ne-a sunat să ne spună că trebuie să ne vadă în legătură cu probleme privind F.I., noi am crezut – am tras concluzia...

– Oh, îmi pare rău. Nu am ştiut că aveţi un fiu în armată, altfel aş fi fost mai atentă să vă asigur din start că... dar acum mă tem că pretextul sub care am venit aici e fals. Problema despre care vreau să vă vorbesc este personală, atât de personală, încât s-ar putea să ezitaţi să răspundeţi. Şi totuşi este o problemă care are importanţă pentru F.I. Vă promit că nişte răspunsuri sincere nu vă pot expune la niciun risc personal.

Elena îşi recapătă controlul. Julian se aşeză din nou, şi acum amândoi o priveau pe sora Carlotta aproape veseli.

– O, întreabă-ne ce vrei, zise Julian. Suntem bucuroşi să... orice-ai vrea să întrebi.

– O să răspundem dacă putem, spuse Elena.

– Spuneţi că aveţi un fiu. Există posibilitatea ca... există vreun motiv să bănuiţi... fiul vostru a fost conceput în circumstanţe care să permită donarea ovulului fertilizat?

– O, da, spuse Elena. Nu e un secret. Un defect al unei trompe uterine şi o sarcină extrauterină în cealaltă au făcut imposibil să

mai concep copii. Ne doream un copil, aşa că mi s-au extras câteva ovule, au fost fertilizate cu sperma soţului meu, şi cele alese au fost clonate. Patru, câte şase copii de fiecare. Două fete şi doi băieţi. Până acum, numai unul a fost implantat. A fost un băiat atât de... de special, încât nu am vrut să ne dispersăm atenţia. Acum, că educaţia lui nu mai e în mâinile noastre, ne-am gândit să aducem pe lume una din fetiţe. E timpul.

Întinse, apucă mâna lui Julian şi zâmbi. El îi întoarse zâmbetul.

Ce contrast faţă de Volescu! Greu de crezut că cei doi aveau în comun vreun material genetic.

– Spuneţi că sunt şase copii pentru fiecare ovul fertilizat, reluă sora Carlotta.

– Şase inclusiv originalul, zise Julian. Astfel avem cele mai bune şanse ca fiecare să fie implantat, iar sarcina dusă la bun sfârşit.

– în total douăzeci şi patru de ovule fertilizate. Şi numai unul din ele a fost implantat?

– Da, am fost foarte norocoşi, primul a mers perfect.

– Au rămas douăzeci si trei.

– Exact.

– Domnule Delphiki, toate cele douăzeci şi trei de ovule fertilizate sunt puse la păstrare, în vederea implantării?

– Desigur.

Sora Carlotta se gândi un moment.

– Cât de recent aţi verificat?

– Săptămâna trecută, zise Julian. Când am început să discutăm despre un al doilea copil. Doctorul ne-a asigurat că nu s-a întâmplat nimic cu ovulele şi că pot fi implantate după numai câteva ore de la înştiinţare.

– Dar doctorul le-a verificat cu adevărat?

– Nu ştiu, zise Julian.

Elena începu să devină puţin mai încordată.

– Aţi aflat ceva? întrebă.

– Nimic, spuse sora Carlotta. Ceea ce caut eu este sursa materialului genetic al unui anumit copil. Pur şi simplu vreau să mă asigur că ovulele voastre fertilizate nu sunt sursa.

– Bineînţeles că nu. Cu excepţia fiului nostru.

– Vă rog să nu vă alarmaţi. Dar aş vrea să aflu numele doctorului dumneavoastră şi locul unde sunt depozitate ovulele. Apoi v-aş fi recunoscătoare dacă l-aţi ruga pe doctor să meargă,

personal, în acel loc şi să insiste să vadă ovulele cu proprii săi ochi.

– Nu pot fi văzute fără microscop, zise Julian.

– Să vadă dacă au fost mişcate din loc, spuse sora Carlotta.

Amândoi deveniră iarăşi extrem de agitaţi, în special pentru că nu ştiau despre ce era vorba – şi nici nu li se putea spune. Imediat ce Julian îi dădu numele doctorului şi al spitalului, sora Carlotta ieşi pe terasă şi, privind marea presărată de nave, intră în legătură cu Statul-Major al F.I. din Atena.

Putea să dureze câteva ore până când telefonul ei sau al lui Julian să aducă răspunsul, astfel că ea, Julian şi Elena făcură un efort eroic să pară în largul lor. Făcură un tur să-i arate împrejurimile, care ofereau privelişti atât vechi, cât şi moderne, natura proaspătă, deşertul şi marea. Aerul uscat era revigorant atât timp cât nu bătea briza dinspre mare, iar sora Carlotta se bucură să-l audă pe Julian vorbind despre compania lui şi pe Elena vorbind despre munca ei de profesor. Toate gândurile despre prosperarea lor datorită corupţiei guvernului se împrăştiară când ea văzu că, indiferent de felul în care obţinuse contractul, Julián era un creator de software serios şi pasionat, iar Elena era un profesor zelos care îşi considera profesia o cruciadă.

– Am ştiut imediat ce am început să fac lecţii cu fiul meu cât este de deosebit, îi spuse Elena. Dar abia la testele preliminarii pentru şcoală am aflat pentru prima oară că talentele lui se potriveau F.I.

Clopotele de alarmă se declanşară. Sora Carlotta presupusese că fiul lor era adult. La urma urmelor, nu erau un cuplu tânăr.

– Câţi ani are fiul vostru?

– Acum are opt ani, spuse Julián. Ne-au trimis o poză. Arată ca un mic bărbat în uniformă. Nu prea lasă să treacă scrisorile.

Fiul lor era în Şcoala de Luptă. Ei păreau să aibă vreo patruzeci de ani, dar probabil că se căsătoriseră, şi apoi se străduiseră degeaba un timp, trecând printr-o sarcină extrauterina înainte să afle că Elena nu mai putea avea copii. Fiul lor era doar cu câţiva ani mai mare ca Bean.

Asta însemna că Graff putea să compare codul genetic al lui Bean cu cel al lui Delphiki şi să afle dacă proveneau din acelaşi ovul clonat. Ar fi putut fi un element de control, s-ar fi putut compara cum era Bean cu cheia lui Anton declanşată faţă de

celălalt, ale cărui gene erau nemodificate.

Acum că se gândea la asta, bineînţeles că orice geamăn al lui Bean ar avea exact acele abilităţi care să atragă atenţia F.I. Cheia lui Anton transforma un copil într-un savant la modul general; combinaţia specială de talente pe care o căuta F.I. nu era afectată. Bean ar fi avut acele talente indiferent de situaţie; mutaţia îl făcea numai să aibă o inteligenţă mult superioară cu care să-şi folosească abilităţile pe care le avea deja.

Dacă Bean era cu adevărat copilul lor. Totuşi, coincidenţa între cele douăzeci şi trei de ovule fertilizate şi douăzeci şi trei de copii produşi de Volescu în „locul curat” – la ce altă concluzie putea ajunge?

În curând primiră răspunsul, mai întâi sora Carlotta, şi imediat după aceea familia Delphiki. Anchetatorii F.I. merseseră cu doctorul la clinică şi împreună descoperiseră că ovulele lipseau.

Fu o veste neplăcută pentru familia Delphiki, iar sora Carlotta aşteptă discret afară pentru ca Elena şi Julian să rămână un timp împreună. Dar în curând ei o invitară înăuntru.

– Cât de mult ne poţi spune? întrebă Julian. Ai venit aici pentru că suspectai răpirea copiilor noştri. Spune-mi, s-au născut?

Sora Carlotta ar fi vrut să se ascundă în spatele secretului militar, dar în realitate nu era implicat niciun secret militar – crima lui Volescu era ceva civil. Şi totuşi... nu era mai bine ca ei să nu ştie?

– Julian, Elena, în laboratoare se mai întâmplă accidente. E posibil să fi murit pur şi simplu. Nu e nimic sigur. N-ar fi mai bine să considerăm asta un accident groaznic? De ce să vă îngreunaţi povara?

Elena o privi crâncen.

– Spune-mi soră Carlotta, dacă îl iubeşti pe Dumnezeu al adevărului!

– Ovulele au fost furate de un criminal care... le-a implantat ilegal. Când crima era gata să fie descoperită, i-a eutanasiat cu sedative. N-au suferit.

– Şi omul ăsta a fost judecat?

– A fost deja judecat şi condamnat la închisoare pe viaţă, zise sora Carlotta.

– Deja? întrebă Julian. Cu cât timp în urmă au fost furaţi copiii?

– Mai mult de şapte ani.

– Oh! strigă Elena. Atunci copiii noştri... când au murit...

– Erau mici. Nu aveau încă un an.

– Dar de ce copiii noştri? De ce să-i fure? Voia să-i vândă spre a fi adoptaţi? Voia...

– Mai contează? Niciunul din planurile lui nu s-a împlinit, zise sora Carlotta. Natura experimentelor era secretă.

– Cum îl cheamă pe criminal? întrebă Julian. Văzând-o că ezită, insistă: Numele lui a fost implicat într-un proces public, nu-i aşa?

– La Curtea de Justiţie din Rotterdam, zise sora Carlotta. Volescu.

Julian reacţiona ca şi cum ar fi primit o palmă, dar îşi recapătă imediat controlul. Elena nu observă.

Ştie despre amanta tatălui său, gândi sora Carlotta. Înţelege acum care trebuie să fi fost o parte din motivele lui. Copiii fiului legitim au fost răpiţi de bastard, a făcut experienţe pe ei, şi în cele din urmă i-a ucis – iar fiul legitim nu a aflat asta timp de şapte ani. Volescu se răzbunase pentru privaţiunile pe care îşi imagina că le suferise din lipsa tatălui. Şi pentru Julian mai însemna că poftele tatălui său se întorceau ca să provoace această durere, această durere lui Julian şi soţiei sale. Păcatele taţilor care se întorc asupra copiilor până în a treia şi a patra generaţie...

Dar în Scripturi spune: a treia şi a patra generaţie a celor care Mă urăsc. Julian şi Elena nu-l urau pe Dumnezeu. Şi nici copiii lor nevinovaţi.

Nu are mai multă logică decât uciderea pruncilor din Bethleem din vremea lui Irod. Singura mângâiere era credinţa că un Dumnezeu milos luase în grădina Lui sufletele copiilor ucişi, şi că în cele din urmă el va aduce alinare inimilor părinţilor.

– Vă rog, spuse sora Carlotta. Nu spun că nu ar trebui să plângeţi pentru copiii pe care nu i-aţi ţinut în braţe niciodată. Dar încă vă puteţi bucura de copilul pe care îl aveţi.

– E la un milion de kilometri depărtare! strigă Elena.

– Cred că nu... nu ştii dacă Şcoala de Luptă lasă vreodată vreun copil să vină acasă în vizită, zise Julian. Se numeşte Nikolai Delphiki. Sigur, în asemenea circumstanţe...

– Îmi pare foarte rău, răspunse sora Carlotta.

Nu fusese o idee chiar atât de bună să le reamintească de copilul pe care îl aveau, când, de fapt, nu mai era al lor.

– Îmi pare rău că venirea mea aici v-a adus asemenea veşti proaste.

– Dar ai aflat ceea ce voiai să afli, zise Julian.

– Da, admise sora Carlotta.

Atunci Julian înţelese ceva, dar nu spuse niciun cuvânt de faţă cu soţia lui.

– Vrei să te întorci la aeroport?

– Da, maşina aşteaptă. Soldaţii au mult mai multă răbdare decât şoferii de taxi.

– Te conduc la maşină, zise Julian.

– Nu, Julian, plânse Elena. Nu mă lăsa singură.

– Doar câteva clipe, iubito. Nu trebuie să uităm să fim politicoşi.

Îşi îmbrăţişa îndelung soţia, apoi o conduse pe sora Carlotta la uşă şi o deschise.

În timp ce mergeau spre maşină, Julian vorbi despre ceea ce înţelesese.

– Dacă fiul nelegitim al tatălui meu e deja la închisoare, tu nu ai venit aici pentru crima lui.

– Nu, zise ea.

– Unul dintre copii e în viaţă, şopti el.

– N-ar trebui să spun ce-ţi spun acum, pentru că nu sunt autorizată. Dar eu îi sunt credincioasă mai întâi lui Dumnezeu, şi abia apoi Flotei. Dacă cei douăzeci şi doi de copii care au murit de mâna lui Volescu sunt ai voştri, atunci un al douăzeci şi treilea ar putea fi în viaţă. Rămâne să se facă testele genetice.

– Dar nouă n-o să ne spuneţi, zise Julian.

– Încă nu, spuse sora Carlotta. Nu prea curând. Poate niciodată. Dar dacă va sta în puterea mea, atunci într-o zi o să vă întâlniţi cel de-al doilea fiu.

– Este... îl cunoşti?

– Dacă e fiul vostru, zise ea, atunci da, îl cunosc. A dus o viaţă grea, dar are o inimă bună, şi e un băiat de care tatăl şi mama lui ar fi mândri. Te rog, nu mă întreba mai mult. Deja am spus prea multe.

– Si-i spun asta soţiei mele? întrebă Julian. Ce ar fi mai greu pentru ea: să ştie sau să nu ştie?

– Femeile nu sunt chiar aşa diferite de bărbaţi. Tu ai preferat să ştii.

Julian aprobă din cap.

– Ştiu că tu numai ai adus veştile, nu ne-ai provocat pierderea. Dar nu ne vom aminti cu bucurie de vizita ta aici. Totuşi aş vrea să ştii că înţeleg cu câtă bunătate ai făcut treaba asta mizerabilă.

Ea aprobă.

– Şi tu te-ai purtat întotdeauna cu amabilitate în momentele grele.

Julian îi deschise uşa maşinii. Ea se aşeză pe scaun şi-şi strânse picioarele. înainte ca el să închidă uşa, ei îi veni în minte o altă întrebare, una foarte importantă.

– Julian, ştiu că plănuiaţi să aveţi o fiică. Dar dacă aţi fi adus pe lume încă un fiu, ce nume i-aţi fi pus?

– Primul nostru născut a fost botezat după tatăl meu, Nikolai, spuse el. Dar Elena a vrut ca al doilea fiu să poarte numele meu.

– Julian Delphiki, zise sora Carlotta. Dacă băiatul acela e într-adevăr fiul vostru, cred că într-o zi va fi mândru să poarte numele tatălui său.

– Ce nume foloseşte acum? întrebă Julian.

– E de la sine înţeles că nu pot să-ţi spun.

– Dar... nu Volescu, desigur.

– Nu. În ceea ce mă priveşte, nu va auzi niciodată numele ăsta. Dumnezeu să te binecuvânteze, Julian Delphiki. O să mă rog pentru tine şi pentru soţia ta.

– Să te rogi şi pentru sufletele copiilor noştri, soră.

– Am făcut-o deja, şi o voi face mereu.

Maiorul Anderson privi la băiatul care stătea de partea cealaltă a mesei.

– Nu e o problemă chiar atât de importantă, Nikolai.

– Am crezut că am necazuri.

– Nu, nu. Însă am observat că eşti bun prieten cu Bean. El nu prea are prieteni.

– Nu l-a ajutat faptul că Dimak l-a transformat într-o ţintă, în navetă. Iar acum a venit Ender şi face acelaşi lucru. Presupun că Bean poate să suporte, dar, deştept cum e, îi cam irită pe mulţi alţi copii.

– Dar pe tine nu?

– Oh, ba şi pe mine mă irită.

– Şi totuşi te-ai împrietenit cu el.

– Ei, n-am vrut să se întâmple aşa. Dar patul meu era lângă al lui în dormitorul lansaţilor.

– Tu ai cerut patul acela.
– Zău? Of. Da.
– Ai făcut asta înainte de a şti cât de deştept e Bean.
– Dimak ne-a spus în navetă că Bean are cele mai bune rezultate dintre toţi.
– De asta ai vrut să fii lângă el? Nikolai ridică din umeri.
– A fost un act de bunăvoinţă, spuse maiorul Anderson. Poate că sunt un bătrân cinic, dar când văd un asemenea act inexplicabil devin curios.
– Seamănă puţin cu mine în pozele de când eram mic. Nu e o prostie? L-am văzut şi m-am gândit că arată ca drăgălaşul bebe Nikolai. Aşa spunea mama despre pozele cu mine mic. Niciodată nu m-am gândit că în pozele alea sunt eu. Eu eram Nikolai cel mare. Acolo era drăgălaşul bebe Nikolai. Obişnuiam să mă prefac că el era fratele meu mai mic şi întâmplător aveam acelaşi nume. Nikolai cel Mare şi Drăgălaşul Bebe Nikolai.
– Văd că te ruşinezi, dar n-ar trebui. E un lucru firesc la un copil unic.
– Îmi doream un frate.
– Mulţi dintre cei care au fraţi ar dori să nu-i fi avut.
– Dar cu fratele pe care mi-l inventasem mă înţelegeam bine.
Nikolai râse de absurditatea ideii.
– L-ai văzut pe Bean şi te-ai gândit la el ca la fratele pe care ţi-l imaginasei.
– La început. Acum ştiu cine e în realitate, şi e mai bine. Ca şi cum... câteodată el e fratele cel mic şi eu am grijă de el, şi câteodată el e fratele mare şi are grijă de mine.
– De exemplu?
– Poftim?
– Un băiat atât de mic – cum are grijă de tine?
– Îmi dă sfaturi. Mă ajută la lecţii. Ne antrenăm uneori împreună. E mai bun decât mine aproape la toate. Doar că eu sunt mai mare, şi cred că mie îmi place de el mai mult decât îi place lui de mine.
– Poate că e adevărat, Nikolai. Dar din câte pot eu spune, îi place de tine mai mult decât de oricine altcineva. Doar că... deocamdată, s-ar putea să nu fie capabil de prietenie aşa cum eşti tu. Sper că faptul că ţi-am pus aceste întrebări să nu-ţi schimbe sentimentele pentru Bean. Nu le cerem oamenilor să fie prieteni, dar sper că tu şi Bean veţi rămâne prieteni.

– Nu sunt prietenul lui, zise Nikolai.

– Oh?

– V-am spus. Sunt fratele lui, zâmbi Nikolai. Odată ce ai avut un frate, nu renunţi la el atât de uşor.

15
CURAJ

– Din punct de vedere genetic, sunt gemeni identici Singura diferenţa este cheia lui Anton.

– Deci familia Delphiki are doi fii.

– Familia Delphiki are un singur fiu, Nikolai, şie la noi în serviciu. Bean e un orfan găsit pe străzile din Rotterdam.

– Pentru că a fost răpit.

– Legea e clară. Ovulele fertilizate nu sunt persoane. Ştiu că pentru tine e o problemă de sensibilitate religioasă, dar F.I. respectă legile, nu...

– F.I. foloseşte legile pentru îndeplinirea propriilor scopuri. Ştiu că suntem în război. Ştiu că unele lucruri sunt în afara puterii tale. Dar războiul nu va continua la infinit. Nu cer decât atât: puneţi informaţiile astea într-un dosar – în mai multe dosare. Astfel încât atunci când războiul se va sfârşi, dovada acestor lucruri să poată supravieţui. Adevărul să nu fie ascuns.

– Desigur.

– Nu, nu aşa. Ştii că în momentul în care Furnicile vor fi învinse, F.I. nu va mai avea niciun motiv să existe. Va încerca sa se menţină pentru a asigura pacea internaţionala. Dar Liga nu e suficient de puternica politic ca sa supravieţuiască în bătaia vânturilor naţionaliste. F.I. se va rupe în facţiuni, fiecare cu propriul lider, ţi Dumnezeu să ne ajute dacă vreo parte din flotă îşi va folosi vreodată armele pe suprafaţa Pământului.

– Ţi-ai petrecut prea mult timp citind Apocalipsa.

– Poate că nu sunt unul dintre copiii geniali din şcoala ta, dar văd care sunt opiniile aici, pe Pământ. Pe net un demagog numit Demostene inflamează Vestul cu privire la manevrele ilegale şi secrete ale Mareşalului care ar pune în avantaj Noul Pact Varşovia, iar propaganda e chiar mai virulenta la Moscova, Bagdad, Buenos Aires, Beijing. Sunt şi câteva voci raţionale, ca Locke, dar sunt considerate vorbe goale şi apoi ignorate. Tu şi cu mine nu putem face nimic în privinţa războiului mondial care

va urma cu siguranţă. Dar putem face tot posibilul ca aceşti copii să nu devină nişte pioni în acest joc.

– Singura cale ca să nu fie pioni e sa fie jucători.

– Tu i-ai crescut. Cu siguranţă nu te temi de ei. Dă-le şansa să joace.

– Soră Carlotta, toată munca mea are ca scop pregătirea pentru înfruntarea cu Furnicile. Transformarea acestor copii în comandanţi străluciţi, demni de încredere. Nu pot privi mai departe de atât.

– Nu privi. Doar lasă deschisă uşa pentru ca familiile lor, popoarele lor să-i revendice.

– Nu mă pot gândi acum la asta.

– Acum ai puterea s-o faci.

– Mă supraestimezi.

– Tu te subestimezi.

Armata Dragon se antrena doar de o lună când Wiggin intră în dormitor imediat după aprinderea luminilor, fluturând o foaie de hârtie. Ordinul de luptă.

Urmau să se înfrunte cu Armata Iepure la 7.00. Şi urmau s-o facă fără micul dejun.

– Nu vreau să vomitaţi prin sală.

– Putem face măcar pipi înainte? întrebă Nikolai.

– Nu mai mult de un decalitru, zise Wiggin.

Râseră toţi, dar erau nervoşi. Fiind o armată nou înfiinţată, cu doar câţiva veterani, nu se aşteptau să câştige, dar nici nu voiau să fie umiliţi. Aveau feluri diferite de a-şi calma nervii – unii deveniră tăcuţi, alţii vorbăreţi. Unii glumeau şi se tachinau, alţii deveniră morocănoşi. Alţii se întinseră pe pat şi închiseră ochii.

Bean îi privi. Încercă să-şi amintească dacă puştii din ceata lui Poke făceau vreodată astfel. Apoi îşi dădu seama: lor le era foame, nu se temeau să fie făcuţi de ruşine. Nu ai o asemenea teamă decât atunci când ai suficient de mâncare. Huliganii se simţeau ca aceşti copii, se temeau de umilire, dar nu de lipsa hranei. Aproape sigur, huliganii care stăteau la coadă aveau această atitudine. Întotdeauna jucau teatru, fiind întotdeauna conştienţi că sunt priviţi. Le era teamă de luptă, dar o şi doreau.

Eu ce simt?

Ce nu e-n regulă cu mine de a trebuit să mă gândesc la asta în loc să ştiu?

Oh... Stau aici, privind. Sunt unul dintre ei.

Bean îşi scoase uniforma din dulap, apoi îşi dădu seama că trebuia să meargă la toaletă înainte de a o îmbrăca. Sări din pat, luă prosopul din cui şi se înfăşură în el. Pentru o clipă îşi aminti de noaptea când îşi ascunsese prosopul sub pat şi se strecurase în sistemul de ventilaţie. Acum nu ar mai încăpea. Devenise prea musculos, prea înalt. Încă mai era cel mai scund copil din Şcoala de Luptă, şi se îndoia că altcineva observase că crescuse, dar el era conştient că braţele şi picioarele îi erau mai lungi. Ajungea mai uşor la obiecte. Nu mai trebuia atât de des să sară pentru a face lucruri normale ca de exemplu să pună palma pe scannerul sălii de gimnastică.

M-am schimbat, gândi Bean. Desigur, corpul. Dar şi felul în care gândesc.

Nikolai stătea în pat cu perna peste faţă. Fiecare avea modul său de reacţie.

Toţi ceilalţi copii merseseră la toaletă şi băuseră apă, dar Bean fu singurul care consideră că e o idee bună să facă duş. Obişnuiau să-l tachineze întrebându-l dacă apa mai era caldă când ajungea la el, dar acum gluma era veche. Bean avea nevoie ele aburi. Orbirea ceţii în jurul lui, oglinzile aburite, totul ascuns, astfel ca el să poată fi oricine, oriunde, oricât de mare.

Într-o zi mă vor vedea şi ei aşa cum mă văd eu. Mai mare decât toţi. Cu capul şi umerii deasupra tuturor, capabil să văd mai departe, să ajung mai departe, să duc poveri la care ei abia pot visa. În Rotterdam nu mă gândeam decât să rămân în viaţă. Dar aici, bine hrănit, am aflat cine sunt. Ce pot fi. Poate că ei cred că sunt un extraterestru sau un robot sau ceva asemănător, doar pentru că din punct de vedere genetic nu sunt obişnuit. Dar când voi fi împlinit lucruri măreţe în viaţă, vor fi mândri să mă accepte ca fiind uman, se vor înfuria pe oricine pune la îndoială faptul că sunt cu adevărat unul din ei.

Mai măreţ decât Wiggin.

Îşi alungă din minte gândul, sau cel puţin încercă. Asta nu era o competiţie. Era loc pe lume pentru doi oameni măreţi în acelaşi timp. Lee şi Grant au fost contemporani, au luptat unul împotriva celuilalt. Bismarck şi Disraeli. Napoleon şi Wellington.

Nu, nu se pot compara. Lincoln şi Grant. Doi oameni măreţi lucrând împreună.

Era totuşi deconcertant cât de rar se întâmpla. Napoleon nu suportase niciodată ca vreunul din locotenenţii săi să aibă o

autoritate reală. Toate victoriile trebuiau să fie numai ale iui. Cine erau oamenii mari de lângă Augustus? Sau Alexandru? Aveau prieteni, aveau rivali, dar niciodată parteneri.

De asta Wiggin mă lasă în urmă, chiar dacă acum ştie, din rapoartele pe care le primesc comandanţii armatelor, că am o minte mai ascuţită decât oricine altcineva dintre Dragoni. Pentru că sunt un rival prea evident. Pentru că am făcut din prima zi să fie clar că vreau să avansez, iar el îmi dă de înţeles că asta n-o să se întâmple cât timp fac parte din armata lui.

Cineva intră în baie. Bean nu-l putea vedea din cauza ceţii. Nimeni nu-l salută. Probabil că toţi ceilalţi terminaseră şi se întorseseră să se pregătească.

Noul venit trecu prin ceaţa din dreptul cabinei de duş a lui Bean. Era Wiggin.

Bean stătea acoperit de săpun. Se simţea ca un idiot. Era atât de tulburat, încât uitase să se clătească, stătea nemişcat înconjurat de abur, pierdut în gânduri. Se băgă repede sub jetul de apă.

– Bean?

– Domnule?

Bean se întoarse cu faţa la el. Wiggin stătea în dreptul uşii.

– Mi se pare că le-am ordonat tuturor să coboare în sala de gimnastică.

Bean se gândi. Scena i se derula în minte. Da, Wiggin dăduse ordin ca toată lumea să-şi ia costumele în sala de gimnastică.

– Îmi pare rău. Eu... mă gândeam la altceva...

– Toţi suntem nervoşi înainte de prima luptă. Bean ura asta. Să-l vadă Wiggin făcând o prostie.

Să nu-şi amintească un ordin – Bean îşi amintea totul.

Pur şi simplu nu înregistrase. Iar acum era privit de sus. Toţi suntem nervoşi!

– Tu nu ai fost, zise Bean.

Wiggin se îndepărtase deja. Se întoarse.

– Nu am fost?

– Bonzo Madrid ţi-a dat ordin să nu foloseşti arma. Trebuia să stai acolo ca o momâie. N-ai fost nervos când ai făcut asta.

– Nu, zise Wiggin. Am fost supărat.

– Mai bine aşa decât nervos.

Wiggin se îndrepta spre ieşire. Se întoarse din nou.

– Tu eşti supărat?

– Am fost înainte de a face duş, zise Bean. Wiggin râse. Apoi zâmbetul îi dispăru.

– Ai întârziat, Bean, şi încă te mai ocupi cu clătitul. Ţi-am dus deja costumul în sala de gimnastică. Acum nu ne mai trebuie decât fundul tău în el.

Wiggin luă prosopul lui Bean din cui.

– Şi ăsta o să te aştepte tot jos. Acum mişcă-te. Wiggin plecă.

Bean opri apa, furios. Nu era deloc necesar, şi Wiggin o ştia. Va umbla pe coridoare gol şi ud în timp ce armatele celelalte se întorceau de la micul dejun. Era ceva josnic şi stupid.

Face orice ca să mă doboare. Profită de orice ocazie.

Bean, idiotule, încă eşti aici. Ai putea să fugi în sala de gimnastică şi să-l baţi acolo. In loc să faci asta, îşi răneşti singur propriul orgoliu prostesc. Şi de ce? Nimic din toate astea n-are sens. Nimic din toate astea nu ţi-e de folos. Vrei ca el să te facă şef de pluton, nu să se gândească la tine cu dispreţ. Atunci de ce faci lucruri care te fac să arăţi prost şi mic, speriat şi nedemn de încredere?

Şi încă mai eşti aici, înlemnit.

Sunt un laş.

Gândul trecu prin mintea lui Bean şi îl îngrozi. Şi nici nu voia să dispară.

Sunt unul dintre tipii ăia care înţepenesc sau fac lucruri complet iraţionale când le e frică. Care pierd controlul şi devin slabi de înger şi tembeli.

Dar în Rotterdam n-am fost aşa. Dacă eram, muream.

Sau poate că am fost. Poate de asta nu am strigat la Poke şi Ahile când i-am văzut singuri la docuri. El nu ar fi ucis-o dacă aş fi fost acolo, martor la ce se întâmpla. În loc de asta am fugit, până când am înţeles că era în pericol. Dar de ce nu am înţeles înainte? Pentru că am înţeles, exact aşa cum l-am auzit pe Wiggin spunându-ne să ne adunăm în sala de gimnastică. Mi-am dat seama, am înţeles perfect, dar am fost prea laş ca să acţionez. Mi-a fost prea teamă că ceva nu va merge bine.

Şi poate la fel s-a întâmplat şi când Ahile zăcea la pământ, iar eu i-am spus lui Poke să-l omoare. Eu am greşit, ea a avut dreptate. Pentru că oricare huligan pe care l-ar fi prins astfel ar fi păstrat probabil o ranchiună – şi ar fi putut uşor să acţioneze pe baza ei, omorând-o imediat ce îl lăsau să se ridice. Ahile a fost, poate, singurul capabil să fie de acord cu aranjamentul la

care se gândise Bean. Poate nu exista altă alegere. Dar mie mi-a fost frică. Omoară-l, am spus, pentru că voiam să dispară.

Şi încă mai stau aici. Apa s-a oprit. Sunt ud şi mi-e frig. Dar nu mă pot mişca.

Nikolai stătea în uşa băii.

– Păcat că ai diaree, zise.

– Ce?

– I-am spus lui Ender că ai avut diaree azi-noapte. De asta a trebuit să te duci la baie. Ţi-a fost rău, dar n-ai vrut să-i spui fiindcă nu voiai să pierzi prima luptă.

– Sunt atât de speriat că nu m-aş putea uşura nici dacă aş vrea, zise Bean.

– Mi-a dat prosopul tău. A zis că a fost o prostie să-l ia, Nikolai intră şi i-l dădu.

– A zis că are nevoie de tine în luptă, şi e bucuros că n-are nevoie de mine. Nici măcar nu mă vrea.

– Haide, Bean, zise Nikolai. Poţi s-o faci.

Bean se şterse cu prosopul. Se simţea mai bine când se mişca. Când făcea ceva.

– Cred că eşti suficient de uscat, zise Nikolai.

Din nou, Bean îşi dădu seama că se freca încontinuu cu prosopul, iar şi iar.

– Nikolai, ce nu e-n regulă cu mine?

– Te temi că se va dovedi că nu eşti decât un copilaş, Ei bine, ascultă aici: chiar eşti un copilaş.

– Şi tu.

– Deci e OK să nu te descurci. Nu asta îmi tot spui tu mie? Nikolai râse: Haide, dacă eu pot, aşa prost cum sunt, poţi şi tu.

– Nikolai.

– Ce mai e?

– Chiar trebuie să fac caca.

– Sper că nu te aştepţi să te şterg eu la fund.

– Dacă nu ies în trei minute, vino după mine.

Era îngheţat şi transpirat – o combinaţie pe care nu o credea posibilă. Bean intră în toaletă şi închise uşa. Durerea din abdomen era crâncenă. Dar nu-şi putea elibera măruntaiele.

De ce mi-e atât de frică?

în sfârşit, sistemul digestiv triumfă asupra sistemului nervos. Părea că tot ce mâncase vreodată ieşi din el dintr-odată.

– A expirat timpul, zise Nikolai. Intru.

– Pe răspunderea ta, strigă Bean. Am terminat, ies.

Golit, curat şi umilit în faţa singurului său prieten adevărat, Bean ieşi din toaletă şi se înfăşură în prosop.

– Iţi mulţumesc că m-ai scutit să apar drept mincinos, spuse Nikolai.

– Cum?

– Diareea ta.

– Pentru tine aş face şi dizenterie.

– Aşa-i un prieten adevărat.

Când ajunseră la sala de gimnastică, ceilalţi erau deja în uniforme, gata de lupta. În timp ce Nikolai îl ajuta pe Bean să se echipeze, Wiggin îi puse pe toţi să se întindă pe saltele şi să facă exerciţii de relaxare. Chiar şi Bean avu timp să se întindă câteva minute înainte ca Wiggin să-i ridice. 6.56. Patru minute ca să ajungă la sala de luptă. Timpul era destul de scurt.

Alergând pe coridor, Wiggin sărea din când în când să atingă tavanul. În spatele lui, restul armatei trebuia să sară şi să atingă acelaşi punct când ajungeau în dreptul lui. Cu excepţia celor mai mici. Bean, cu inima încă arsă de umilinţă, resentimente şi teamă, nici nu încercă. Faci astfel de lucruri când aparţii grupului. Iar el nu-i aparţinea. Oricât de strălucitor ar fi fost la învăţătură, adevărul ieşea acum la iveală. Era un laş. Nu avea ce căuta în armată. Dacă nu era în stare să rişte nici măcar în cadrul unui joc, la ce ar fi fost bun într-o bătălie? Adevăraţii generali se expun focului inamic. Trebuie să fie neînfricaţi, un exemplu pentru oamenii lor.

Eu înţepenesc, fac duşuri prelungite, apoi elimin raţia pe o săptămână. Să vedem cum ar urma un astfel de exemplu.

La poartă, Wiggin îi alinie pe plutoane, apoi le reaminti:

– Unde e poarta inamicului?

– Jos! răspunseră cu toţii.

Bean abia şopti cuvântul. Jos. Jos, jos, jos.

Care-i cel mai bun mod de a cobori de pe o gâscă?

În primul rând, de ce le-ai suit pe o gâscă, prostule!

Peretele cenuşiu din faţa lor dispăru, şi putură vedea interiorul sălii de luptă. Era obscur – nu întuneric, dar atât de slab luminat, încât singurul mod de a vedea poarta inamică era lumina răspândită de uniformele Iepurilor.

Wiggin nu se grăbea să treacă de poartă. Rămase afară studiind încăperea, care era organizată într-o grilă deschisă, cu

opt „stele” – cuburi mari care serveau drept obstacole, acoperire şi platforme de escală – risipite destul de uniform în spaţiu.

Wiggin dădu prima misiune plutonului C, al lui Tom Nebunul. Plutonul din care făcea parte şi Bean. Cuvintele se propagară în şoaptă. „Ender zice să alunecaţi de-a lungul peretelui.” Si apoi „Tom zice să vă îngheţaţi picioarele în poziţia îngenuncheat. Pe peretele din sud.”

Intrară în tăcere în sală, folosindu-se de mânere pentru a se propulsa de-a lungul plafonului spre peretele de est. „Îşi stabilesc formaţiunile de luptă. Tot ce vrem e să-i hăcuim puţin, să-i facem să devină nervoşi, confuzi, fiindcă nu ştiu ce să facă cu noi. Suntem ca piraţii. Îi împuşcăm, apoi ne retragem în spatele stelei. Nu rămâneţi la mijloc. Si ţintiţi. Fiecare lovitură să conteze.”

Bean făcea totul mecanic. Acum era obişnuit să intre în formaţie, să-şi îngheţe propriile picioare, şi apoi să se lanseze cu corpul orientat în poziţia corectă. O făcuseră de sute de ori. Reuşi perfect; la fel şi ceilalţi şapte soldaţi din pluton. Nimeni nu se aştepta ca cineva să greşească. Era exact acolo unde trebuia să fie, făcându-şi treaba.

Lunecară de-a lungul peretelui, mereu în apropierea mânerelor. Picioarele lor îngheţate erau întunecate, blocând lumina restului uniformei până când ajungeau suficient de aproape. Wiggin făcea ceva sus în apropierea porţii pentru a distrage atenţia Armatei Iepure, astfel că Surpriza fu aproape totală.

Pe când se apropiau, Tom Nebunul spuse:

– Împărţiţi-vă şi retrageţi-vă în spatele stelei – eu la nord, voi la sud.

Era o manevră pe care Tom Nebunul o repetase cu plutonul lui. Era momentul potrivit pentru ea. Inamicul va fi şi mai confuz când va trebui să tragă în două grupuri îndreptându-se în direcţii opuse.

Se împinseră în mânere. Bineînţeles, corpurile li se răsuciră şi dintr-odată luminile uniformelor deveniră vizibile. Unul dintre Iepuri îi văzu şi dădu alarma.

Dar plutonul C se mişca deja, jumătate în diagonală spre sud, cealaltă spre nord, toţi în unghi spre podea. Bean începu să tragă; şi inamicul trăgea în el. Auzi ţiuitul slab care îl anunţa că

raza cuiva e pe costumul său, dar el se rotea încet şi destul de departe de inamic pentru ca vreuna dintre raze sa rămână suficient de mult timp fixată într-un loc pentru a-i provoca vreun rău. Între timp constată că braţul său ţintea perfect, fără să tremure. Exersase asta îndelung, şi se pricepea. O lovitură curată, nu numai un braţ sau un picior.

Mai avu timp de una înainte să se izbească de perete şi să trebuiască să se relanseze spre steaua unde se adunau, încă un inamic lovit înainte de a ajunge acolo, apoi se agăţă de un mâner al stelei şi spuse: „Bean e aici.”

– Am pierdut trei, zise Tom Nebunul. Dar formaţia lor s-a dus dracului.

– Ce facem acum? întreba Dag.

După împuşcături se putea vedea că bătălia principală era în desfăşurare. Beam se gândi la ceea ce văzuse în timp ce se apropia de stea.

– Au trimis o duzină de inşi spre steaua asta ca să ne cureţe, zise Bean. O să vină pe laturile de est şi de vest.

Toţi îl priviră ca pe un nebun. De unde putea să ştie asta?

– Mai avem aproape o secundă, zise Bean.

– Toţi la sud, ordonă Tom Nebunul.

Se răsuciră pe partea de sud a stelei. Pe faţa aceea nu era niciun Iepure, dar Tom Nebunul conduse imediat atacul pe faţa de vest. Mai mult ca sigur acolo erau Iepuri, ocupaţi să atace ceea ce desigur considerau drept „spatele” stelei – sau, după cum era învăţată Armata Dragon să gândească, partea de jos. Astfel că pentru Iepuri atacul păru să vină de dedesubt, din direcţia la care erau cel mai puţin atenţi. În câteva clipe cei şase Iepuri erau îngheţaţi şi pluteau in derivă sub stea.

Cealaltă jumătate a forţei de atac îi va vedea şi va şti ce se întâmplase.

– Sus, zise Tom Nebunul.

Pentru inamic, acolo ar fi trebuit să fie faţa stelei – poziţia cea mai expusă focului formaţiei principale. Ultimul loc în care s-ar fi aşteptat să se ducă plutonul lui Tom.

Odată ajunşi acolo, în loc să încerce să se angajeze în luptă cu forţa de atac care venea spre ei, Tom Nebunul le ordonă să tragă în formaţia principală a Iepurilor, sau în ceea ce mai rămăsese din ea – în cea mai mare parte grupuri dezorganizate ascunse în spatele stelelor care trăgeau în Dragonii venind spre

ei din direcţii diferite. Cei cinci din plutonul C avură timp să lovească fiecare câţiva Iepuri înainte ca atacul să ajungă din nou la ei.

Fără să aştepte ordinul, Bean se lansă imediat de pe suprafaţa stelei ca să poată trage în jos spre forţa ofensivă. Fiind atât de aproape, reuşi să împuşte repede patru Iepuri înainte ca ţiuitul să-l oprească brusc şi costumul să-i devină complet rigid şi întunecat. Iepurele care-l lovise nu făcea parte din forţa ofensivă – era cineva din forţa principală de deasupra lui. Spre satisfacţia lui, Bean văzu că din cauza focului său doar un singur soldat din plutonul C fusese lovit de forţa de atac trimisă împotriva lor. Apoi se roti în afara câmpului vizual.

Acum nu mai conta. Era scos din luptă. Dar se descurcase bine. Şapte îngheţaţi de care era sigur, poate mai mulţi. Şi asta însemna mai mult decât scorul lui personal. El venise cu informaţia de care avea nevoie Tom Nebunul pentru a lua o decizie tactică bună, iar apoi acţiunea lui îndrăzneaţă împiedicase forţa ofensivă să producă prea multe pierderi. Ca urmare, plutonul C rămase pe poziţii pentru a ataca inamicul din spate. Fără un loc în care să se ascundă, Iepurii vor fi curăţaţi în câteva clipe. Iar Bean luase parte la luptă.

Nu am fost îngheţat imediat ce am intrat în acţiune. Am făcut ce am fost antrenat să fac, şi am rămas atent şi m-am gândit la multe lucruri. Probabil m-aş putea descurca mai bine, m-aş putea mişca mai repede, aş vedea mai multe. Dar pentru prima luptă a fost bine. Pot s-o fac.

Pentru că plutonul C contribuise cel mai mult la obţinerea victoriei, Wiggin îi puse pe ceilalţi patru şefi de plutoane să apese cu căştile în colţurile porţii inamice, şi îi lăsă lui Tom Nebunul onoarea să treacă prin poartă, ceea ce încheia jocul în mod oficial, aprinzând luminile,

Însuşi maiorul Anderson veni să-l felicite pe comandantul învingător şi să supravegheze curăţenia. Wiggin îi dezgheţă repede pe cei atinşi. Bean se simţi uşurat când se putu mişca din nou. Folosindu-şi cârligul, Wiggin îi adună pe toţi şi-i alinie în cele cinci plutoane înainte de a începe să-i dezgheţe pe cei din Armata Iepure. Stăteau atenţi în aer, cu picioarele în jos şi capetele în sus – iar pe măsură ce Iepurii erau dezgheţaţi, se orientau pe rând în aceeaşi direcţie. Nu aveau cum s-o ştie, dar pentru Dragoni abia atunci victoria deveni completă – căci

inamicul era orientat ca şi cum poarta lor ar fi fost jos.

Bean şi Nikolai mâncau deja când Tom Nebunul veni la masa lor.

– Ender a zis că în loc de cincisprezece minute pentru micul dejun avem până la 7.45. Si nu ne mai pune să ne antrenăm ca să avem timp de duş.

Erau vesti bune. Puteau să mănânce mai încet.

Asta nu conta pentru Bean. Pe tava lui era puţină mâncare, şi o termină imediat. Când intrase în Armata Dragon, Tom Nebunul îl prinsese împărţind mâncarea. Bean îi spusese că întotdeauna i se dădea prea mult, iar Tom vorbise cu Ender, iar Ender îi convinsese pe nutriţionişti sa nul mai supraalimenteze pe Bean. Astăzi pentru prima dată, Bean îşi dori să fi avut mai mult. Şi asta numai pentru că era surescitat în urma luptei.

– Isteţ, zise Nikolai.

– Ce?

– Ender ne spune că avem cincisprezece minute pentru masă, ceea ce ne face să ne simţim grăbiţi şi nu ne place. Apoi imediat îi trimite pe şefii de plutoane să ne anunţe că avem timp până la 7.45. Asta înseamnă numai zece minute în plus, dar nouă ni se pare o veşnicie. Şi duşul – ar fi trebuit să mergem la duşuri imediat după luptă, dar acum îi suntem recunoscători.

– Şi îi trimite pe şefii de plutoane să ne aducă veştile bune, zise Bean.

– Are vreo importanţă? întrebă Nikolai. “Doar ştim că e decizia lui Ender.”

– Majoritatea comandanţilor vor să fie siguri că veştile bune vin de la ei, spuse Bean, iar veştile proaste de la şefii de plutoane. Dar tehnica lui Wiggin e să-şi întărească şefii de plutoane. Tom Nebunul a intrat acolo cu nimic altceva decât propria lui minte şi pregătirea sa şi cu un singur obiectiv – să atace primul din dreptul peretelui şi să ajungă în spatele lor. Restul a fost la latitudinea lui.

Mda, dar dacă şefii de plutoane o dădeau in barbă, ar fi dat rău în dosarul lui Ender. Bean clătină din cap.

– Principalul e că în prima lui luptă Wiggin şi-a divizat forţele în favoarea tacticii, iar plutonul C a fost capabil să continue atacul chiar si după ce nu am mai avut niciun plan, pentru ca în realitate Tom Nebunul era la conducerea noastră. Nu am pierdut timpul încurcându-ne ce voia Wiggin de la noi.

Nikolai înţelese, şi aproba.

– *Bacana*. Corect.

– Foarte corect, zise Bean.

Deja toată lumea din jurul mesei asculta.

– Şi asta pentru că Wiggin nu se gândeşte doar la Şcoala de Luptă şi la clasamente şi rahaturi de genul ăsta. Se tot uită la filmele video din timpul Celei de-A Doua Invazii, ştiaţi asta? Se gândeşte cum să-i învingă pe gândaci. Şi ştie că asta se face având cât se poate de mulţi comandanţi pregătiţi sa se lupte eu ei. Wiggin nu vrea să învingă cu Wiggin drept singurul comandant gata de luptă cu Gândacii. Vrea să învingă el şi şefii de plutoane şi secunzii şi daca e posibil fiecare dintre soldaţii săi, capabili să conducă flota împotriva Gândacilor dacă va trebui.

Bean ştia că entuziasmul lui îi acorda lui Wiggin mai mult credit decât intenţionase iniţial, dar era încă ameţit de victorie. În plus, ceea ce spunea era adevărat – Wiggin nu era Napoleon, ţinând atât de strâns frâiele controlului, încât niciunul dintre comandanţii săi să nu poată avea o comandă independentă strălucitoare. Tom Nebunul se comportase bine sub presiune. Luase deciziile corecte inclusiv pe aceea de al asculta pe cel mai mic, aparent cel mai inutil soldat al său. Iar Tom Nebunul făcuse asta fiindcă Wiggin dăduse exemplu ascultându-i pe şefii de plutoane. Înveţi, analizezi, decizi, acţionezi.

După micul dejun, pe când se duceau la antrenament, Nikolai îl întrebă:

– De ce-i spui Wiggin?

– Pentru că nu suntem prieteni, zise Bean.

– A, deci Domnul Wiggin şi Domnul Bean, aşa-i?

– Nu. Bean e numele meu mic.

– Aha. Deci Domnul Wiggin şi Cine Naiba Eşti Tu.

– Te-ai prins.

Toată lumea se aştepta să aibă cel puţin o săptămână ca să se umfle în pene şi să se laude cu scorul lor perfect. În loc de aşa ceva, a doua zi de dimineaţă la 6.30 Wiggin apăru în dormitor, fluturând din nou ordinul de luptă.

– Domnilor, sper că aţi învăţat ceva ieri, pentru că astăzi o facem iarăşi.

Toţi fură surprinşi, unii furioşi – nu era cinstit, nu erau pregătiţi. Wiggin îi întinse biletul lui Molo, care tocmai se

îndrepta spre micul dejun.

– Uniformele de luptă! strigă Musca, considerând desigur că era ceva şic să fie prima armată care să aibă două lupte la rând.

Dar Supă Fierbinte, şeful plutonului D, avea altă părere.

– De ce nu ne-ai anunţat mai devreme?

– M-am gândit că aveţi nevoie de un duş, spuse Wiggin. Ieri, Iepurii au pretins că i-am bătut numai pentru că i-a dat gata mirosul.

Cei care auziră râseră. Dar pe Bean nu-l amuza. Ştia că biletul nu fusese acolo de la început, când se trezise Wiggin. Profesorii îl puseseră mai târziu.

– N-ai găsit biletul până nu te-ai întors de la baie, aşa-i?

Wiggin îl privi fără expresie.

– Bineînţeles. Nu-s atât de aproape de podea ca tine.

Ofensa din vocea lui îl izbi puternic pe Bean. Abia atunci îşi dădu seama că Wiggin luase întrebarea drept o critică – fusese neatent şi nu observase ordinul. Deci acum mai apăruse o bilă neagră pentru Bean în dosarul din mintea lui Wiggin. Dar pe Bean nu-l putea întrista aşa ceva. Wiggin îl etichetase deja drept laş. Poate că Tom Nebunul îi povestise în ce fel contribuise la victoria de ieri, poate că nu. Asta nu schimba cu nimic faptul că Wiggin îl văzuse cu proprii lui ochi făcând pe bolnavul la duş. Iar acum părea că Bean îi reproşa că i-a silit să se grăbească la a doua luptă. O să fiu făcut şef de pluton la a treizecea aniversare. Şi asta numai dacă toţi ceilalţi s-au înecat într-un accident de vapor.

Wiggin continua bineînţeles să vorbească, explicându-le că trebuie să se aştepte oricând la bătălii, că nu se mai pot bizui pe vechile reguli.

– Nu pot spune că-mi place cum ne freacă, dar un lucru tot îmi place – că am o armată care poate face faţă!

Pe când îşi punea costumul, Bean se gândi la implicaţiile a ceea ce făceau profesorii. Îl presau tot mai mult pe Wiggin şi-i îngreunau viaţa. Şi asta nu era decât începutul. Doar primele scântei dintr-o vâlvătaie.

De ce? Nu pentru ca Wiggin ar fi avut nevoie de vreun test. Din contră – Wiggin îşi antrena bine armata, iar Şcoala de Luptă ar fi beneficiat dacă i-ar fi lăsat mai mult timp. Deci trebuia să fie ceva din afara Şcolii de Luptă.

De fapt, exista o singura posibilitate. Invadatorii Gândaci se

apropiau. Se aflau la doar câţiva ani. Wiggin trebuia să-şi încheie antrenamentul.

Wiggin. Nu noi toţi, doar Wiggin. Dacă ar fi vorba de toţi, programul tuturor ar fi fost intensificat astfel. Nu doar al nostru.

Deci deja e prea târziu pentru mine. Wiggin e singurul în care şi-au pus speranţele. Nu va conta niciodată daca sunt şef de pluton sau nu. Tot ceea ce contează e dacă Wiggin e pregătit.

Dacă Wiggin reuşeşte, tot voi mai putea ajunge mare după aceea. Liga se va rupe. Va fi război între oameni. Fie voi fi folosit de F.I. pentru a încerca să menţin pacea, fie voi face parte dintr-o armată de pe Pământ. Am toată viaţa înainte. Cu excepţia cazului în care Wiggin ar conduce flota împotriva Gândacilor şi ar pierde. Atunci niciunul dintre noi nu va mai avea viaţă deloc.

Tot ce pot să fac acum e să-l ajut pe Wiggin să înveţe tot ce se poate învăţa aici. Problema e că nu sunt suficient de aproape de el ca să-l influenţez în vreun fel.

Lupta era cu Petra Arkanian, comandantul Armatei Phoenix. Petra era mai inteligentă decât Carn Carhy; şi avea avantajul că aflase cum lucra Wiggin fără niciun fel de formaţie şi utiliza scurte raiduri pentru a sparge formaţiile înaintea bătăliei principale. Totuşi, Dragonii terminară cu numai trei soldaţi loviţi şi nouă atinşi parţial. O înfrângere zdrobitoare. Bean putea să-şi dea seama că nici Petrei nu-i plăcea. Probabil i se părea că Wiggin tămâiase în stânga şi-n dreapta, aranjându-i umilirea în mod deliberat. Dar o să înţeleagă cât de curând – Wiggin pur şi simplu îi lăsase liberi pe şefii săi de plutoane, şi fiecare dintre ei urmărise victoria totală, aşa cum îi antrenase. Sistemul lor funcţiona mai bine, iar vechiul mod de a purta o bătălie era condamnat.

Curând, toţi ceilalţi comandanţi vor începe să se adapteze, învăţând din ceea ce făcea Wiggin. Curând, Armata Dragon va avea de înfruntat armate divizate în cinci plutoane, nu patru, care se vor mişca liber, iar şefii de plutoane vor avea mai multă independenţă. Puştii nu ajunseseră la Scoală de Luptă fiindcă erau idioţi. Singurul motiv pentru care tehnica putuse funcţiona şi a doua oară era că nu trecuse decât o singură zi de la prima luptă, si nimeni nu se aşteptase să fie nevoit să-l înfrunte pe Wiggin atât de repede. Acum vor şti că schimbările trebuie făcute rapid. Bean bănuia că nu vor mai vedea vreodată formaţii.

Şi atunci? Oare Wiggin îşi golise sacul, sau mai avea şi alţi aşi ascunşi în mânecă? Problema era că inovaţiile nu conduc niciodată la victorii pe termen lung. Ar fi prea uşor pentru inamic să imite şi să îmbunătăţească inovaţiile tale. Adevăratul test pentru Wiggin va fi ce va face atunci când va trebui să înfrunte o serie de armate care utilizau tactici similare.

Iar adevăratul test pentru mine va fi dacă voi putea să suport momentul când Wiggin va face vreo greşeală stupidă, iar eu va trebui să stau ca un soldat obişnuit şi să-l privesc.

În a treia zi, altă luptă. În a patra zi, alta. Victorie. Victorie. Dar de fiecare dată, scorul era mai strâns. De fiecare dată, Bean căpăta mai multă încredere ca soldat – şi devenea mai frustrat de faptul că toată contribuţia sa, în afară de capacitatea sa de a ţinti perfect, era să-i facă ocazional câte o sugestie lui Tom Nebunul, sau să-i reamintească ceva ce Bean observase şi-şi reamintise.

Bean îi scrise lui Dimak despre asta, explicându-i că nu era folosit la întreaga capacitate şi sugerând că va putea progresa mai bine dacă va fi antrenat de un comandant mai slab, având astfel mai multe şanse sa obţină propriul său pluton.

Răspunsul fu scurt. „Cine altcineva te-ar vrea? învaţă de la Ender."

Brutal, dar adevărat. Fără îndoială că nici Wiggin nu-l voia cu adevărat. Fie îi fusese interzis să-şi transfere soldaţii, fie încercase să-l schimbe pe Bean şi nimeni nu vrusese să-l ia.

Era în timpul liber seara, după cea de-a patra luptă. Majoritatea încercau să ţină pasul la învăţătură – luptele îi împiedicau sa participe la ore, în special pentru că toţi îşi dădeau seama ca trebuiau să se antreneze din greu ca să rămână în frunte. Lui Bean însă îi era la fel de uşor ca întotdeauna, iar când Nikolai îi spuse că nu mai avea nevoie de niciun blestemat de ajutor la lecţii, Bean hotărî că ar trebui să se plimbe.

Trecând pe lângă camera lui Wiggin – un spaţiu chiar mai mic decât camerele înghesuite pe care le aveau profesorii, suficient doar pentru un pat, un scaun şi o măsuţă – Bean fu tentat să bată la uşă, să se aşeze şi să termine cu Wiggin odată pentru totdeauna. Apoi bunul-simţ prevală asupra frustrării şi orgoliului, şi Bean hoinări până ajunse în încăperea cu arcade.

Nu era atât de multă lume ca de obicei. Bean îşi imagină că

acum toţi făceau antrenamente suplimentare, încercând să pună în aplicare ceea ce credeau că face Wiggin înainte de a da piept cu el într-o luptă. Totuşi, câţiva se jucau cu comenzile şi făceau lucrurile să se mişte pe ecrane sau display-uri holografice.

Bean găsi un joc pe ecran care avea drept erou un şoarece. Nu-l folosea nimeni, aşa că Bean începu să-l manevreze printr-un labirint. Rapid labirintul făcu loc zidurilor şi dependinţelor unei case vechi, cu capcane ici-colo, treburi uşoare. Îl fugăreau nişte pisici – o nimica toată. Sări pe o masă şi se trezi faţa în faţă cu un uriaş.

Un uriaş care îi oferea o băutură.

Era jocul fanteziei. Acesta era jocul psihologic pe care toţi ceilalţi îl jucau mereu pe pupitre. Nu era de mirare că nu-l juca nimeni aici. Îl recunoscuseră, nu era jocul pentru care veniseră aici.

Bean era perfect conştient că el era singurul copil din şcoală care nu jucase niciodată jocul fanteziei. Îl păcăliseră să-l joace de data asta, dar se îndoia că putuseră afla ceva important din ceea ce făcuse până acum. La naiba cu ei. Poate că-l păcăliseră să joace până la un punct, dar nu era obligat să meargă mai departe,

Doar că faţa uriaşului se schimbă. Era Ahile.

Bean rămase pe moment şocat, îngheţat, înspăimântat. Cum de ştiau? De ce făceau asta? Să-l pună faţă în faţă cu Ahile, atât de surprinzător. Ticăloşii.

Se îndepărtă de joc.

Câteva clipe mai târziu se întoarse. Uriaşul nu mai era pe ecran. Şoarecele se învârtea din nou în cerc, încercând să iasă din labirint.

Nu, n-am să joc. Ahile e departe şi nu are puterea să-mi facă rău. Şi nici lui Poke. Nu trebuie să mă gândesc la el şi sunt al naibii de sigur că nu sunt obligat să beau nimic din ce-mi oferă el.

Bean se îndepărtă din nou, şi de data asta nu se mai întoarse.

Ajunse jos, lângă sala de mese. Tocmai se închisese, dar Bean nu avea nimic mai bun de făcut, aşa că se aşeză jos pe coridor lângă uşa, îşi sprijini fruntea pe genunchi şi se gândi la Rotterdam, cum stătuse pe o ladă de gunoi privind-o pe Poke cu ceata ei, cum fusese ea cel mai cumsecade şef de ceată pe

care-l văzuse vreodată, cum îi asculta pe copiii mici şi împărţea cinstit cu ei şi îi ajuta să rămână în viaţă chiar dacă asta însemna să nu mănânce ea, de asta o alesese, pentru că era destul de miloasă ca să asculte un copilaş.

Mila ei o omorâse.

Eu am omorât-o când am ales-o.

Ar fi bine să existe un Dumnezeu. Ca să-l poată condamna pe Ahile la iadul veşnic.

Cineva îi lovi piciorul.

– Pleacă, zise Bean. Nu te deranjez cu nimic.

Necunoscutul îl lovi din nou, deplasându-i piciorul de sub el. Se sprijini în mâini ca să nu cadă. Privi în sus, Bonzo Madrid se ivi deasupra lui.

– Am înţeles că eşti cel mai mic scaiete atârnat de părul de pe fundul Armatei Dragon, zise Bonzo.

Mai erau încă trei puşti cu el. Băieţi mari. Toţi aveau feţe de huligani.

– Salut, Bonzo.

– Trebuie să stăm de vorbă, pişpirică.

– Ce-i asta, spionaj? întrebă Bean. N-ar trebui să vorbim cu soldaţii din alte armate.

– N-am nevoie de spionaj ca să aflu cum să bat Armata Dragon.

– Şi-i cauţi pe cei mai mici soldaţi Dragon pe unde poţi, şi-i îmbrânceşti puţin până încep să plângă?

Pata lui Bonzo îi trăda mânia. Nu că nu i-ar fi arătat-o întotdeauna.

– Implori să mănânci rahat, pişpirică?

Lui Bean nu-i prea plăceau huliganii. Şi deoarece cu o clipă în urmă se simţise vinovat de moartea lui Poke, nu-i păsa prea mult dacă Bonzo Madrid devenea cel care îi administra pedeapsa capitală. Era timpul să spună ce credea.

– Eşti de cel puţin trei ori mai greu ca mine, zise Bean, cu excepţia interiorului craniului. Eşti un tip de mâna a doua care a obţinut cumva o armată şi habar n-are ce să facă cu ea. Wiggin o să te piseze mărunt şi nici măcar n-o sa se străduiască prea mult. Chiar contează ce-o să-mi faci mie? Sunt cel mai mic şi mai slab soldat din toată şcoala. Normal că m-ai ales pe mine ca să mă baţi.

– Mda, cel mai mic şi mai slab, zise unul din ceilalţi puşti.

Bonzo nu spuse totuşi nimic. Cuvintele lui Bean îşi atinseseră ţinta. Bonzo avea mândria lui, şi acum ştia că dacă i-ar fi făcut ceva lui Bean ar fi fost o umilire, nu o plăcere.

– Ender Wiggin n-o să mă bată cu adunătura lui de lansaţi şi refuzaţi pe care o numeşte armată. Poate că i-a îngrozit pe câţiva fraieri de teapa lui Carn şi... Petra îi scuipă numele. Dar oricând noi găsim o balegă, armata mea o poate strivi.

Bean îl fixă cu cea mai nimicitoare privire de care era capabil.

– Nu pricepi, Bonzo? Profesorii l-au ales pe Wiggin. El e cel mai bun. Cel mai bun dintotdeauna. Nu i-au dat cea mai proastă armată. I-au dat *cea mai buna armată*. Veteranii pe care tu îi numeşti refuzaţi sunt soldaţi atât de buni, încât comandanţii proşti nu s-au putut înţelege cu ei şi au încercat să-i transfere. Wiggin ştie să se folosească de soldaţii buni, chiar dacă tu nu ştii. De asta câştigă Wiggin. E mai deştept ca tine. Toţi soldaţii lui sunt mai deştepţi decât soldaţii tăi. Cărţile sunt împotriva ta, Bonzo. Ai putea să renunţi de pe acum. Când patetica ta Armată Salamandră o să ne înfrunte, o să fii atât de bătut, că o să trebuiască să te pişi aşezat.

Bean ar fi putut spune mai multe – nu avea niciun plan, şi erau cu siguranţă mult mai multe de spus – dar fu întrerupt. Doi dintre prietenii lui Bonzo îl smuciră în sus şi-l proptiră de perete, deasupra capetelor lor. Bonzo ii puse o mână pe gât, chiar sub falcă, şi apăsă. Ceilalţi îi dădură drumul. Bean atârna de gât şi nu putea să respire. Lovi din reflex, luptându-se să atingă ceva cu picioarele. Dar Bonzo avea braţele prea lungi pentru ea vreuna din loviturile lui Bean să ajungă la el.

– Jocul e una, zise încet Bonzo. Profesorii pot să-l aranjeze şi să-l dea în dar micului Wiggin. Dar o să vină o vreme când n-o să mai fie doar un joc. Şi când o să vină vremea aia, Wiggin o să fie îngheţai nu din cauza costumului de luptă. *Comprendes*?

Oare ce răspuns spera să primească? Categoric Bean nu putea nici să dea din cap, nici să vorbească.

Bonzo stătea zâmbind maliţios, în timp ce Bean se zbătea.

Limitele câmpului vizual al lui Bean începuseră să se întunece înainte ca Bonzo să-i dea în sfârşit drumul pe podea. Rămase acolo, tuşind si gâfâind.

Ce-am făcut? L-am întărâtat pe Bonzo Madrid. Un huligan care nu are nimic din subtilitatea lui Ahile. Când Wiggin o să-l înfrângă, Bonzo n-o să poată suporta. Si n-o să se oprească la o

simplă demonstraţie. Ura lui împotriva lui Wiggin e adâncă.

Imediat ce putu să respire din nou, Bean se înapoie la dormitor. Nikolai observă imediat semnele de pe gâtul lui.

– Cine te-a sugrumat?

– Nu ştiu, zise Bean.

– Nu-mi veni mie cu de-astea. Era cu faţa la tine, uită-te la urmele degetelor.

– Nu-mi amintesc.

– Îţi aminteşti şi desenul arterelor din propria ta placentă.

– Nu-ţi spun, zise Bean.

La aşa ceva Nikolai nu mai avu nicio replică, chiar dacă nu-i conveni.

Bean se înregistra drept Graff şi-i scrise lui Dimak, deşi ştia că nu are niciun rost.

„Bonzo e nebun. Poate ucide într-o zi, iar Wiggin e cel pe care-l urăşte cel mai mult.”

Răspunsul sosi imediat, ca şi când Dimak ar fi aşteptat mesajul.

„Curăţă-ţi singur mizeria. Nu veni plângând la mămica.”

Cuvintele îl atinseră. Nu era mizeria lui Bean, era a lui Wiggin. Şi, în final, a profesorilor, pentru că-l puseseră pe Wiggin la început în armata lui Bonzo. Şi apoi să-l împungă fiindcă nu avea mamă – oare când deveniseră profesorii duşmanul? Ar trebui să ne protejeze de puştii nebuni ca Bonzo Madrid. Cum cred ei că o să curăţ eu mizeria asta?

Singurul lucru care l-ar opri pe Bonzo Madrid ar fi moartea.

Şi Bean îşi aminti cum privise în jos spre Ahile, spunând: „Trebuie să-l omori.”

De ce nu mi-am ţinut gura închisă? De ce a trebuit să-l întărât pe Bonzo Madrid? Wiggin o să sfârşească la fel ca Poke. Şi va fi din nou vina mea.

I6
TOVARĂŞUL

– Vezi, Anton, cheia pe care ai găsit-o a fost răsucită, si poate fi salvarea rasei umane.

– Bietul băiat. Să trăiască atât de mic, şi apoi să moară uriaş.

– Poate că... ironia îl va amuza.

– Ce ciudat să te gândeşti că mica mea cheie se va dovedi a fi

salvarea rasei umane. Cel puţin în faţa invadatorilor. Cine ne va salva când vom redeveni propriii noştri duşmani?

– Noi doi nu suntem duşmani.

– Puţini oameni au duşmani. Dar cei stăpâniţi de lăcomie sau de ură, de orgolii sau teamă – patima lor e destul de puternici ca să împingă întreaga lume la război.

– Dacă Dumnezeu poate ridica un spirit măreţ ea să ne salveze de una din ameninţări, nu ar putea răspunde rugăciunilor noastre ridicând un altul atunci când avem nevoie de el?

– Dar, soră Carlotta, ştii că băiatul despre care vorbeşti nu a fost ridicat de către Dumnezeu. A fost creat de un răpitor, un ucigaş de copii, un om de ştiinţă aflat în afara legii.

– Ştii de ce Satana e tot timpul mânios? Pentru că de fiecare dată când realizează un rău inteligent, Dumnezeu se foloseşte de el pentru a servi scopurilor sale drepte.

– Deci Dumnezeu se foloseşte de oamenii răi ca de nişte unelte.

– Dumnezeu ne dă libertatea să facem mult rău, dacă aşa alegem. Apoi foloseşte propria sa libertate pentru a crea ceva bun din acel rău, pentru ca aşa alege El.

– Deci pe termen lung Dumnezeu câştigă întotdeauna.

– Da.

– Totuşi, pe termen scurt poate fi neplăcut.

– Când, în trecut, ai fi preferat să mori, în loc să trăieşti astăzi?

– Asta e. Ne obişnuim cu toate. Găsim speranţă în orice.

– De asta nu i-am înţeles niciodată pe sinucigaşi. Chiar şi cei care suferă de mari depresii şi vinovăţie, oare nu-l simt pe Hristos cel Mângâietor în inimile lor, dându-le speranţă?

– Pe mine mă întrebi?

– Dumnezeu nefiind potrivit îl întreb pe un prieten.

– După părerea mea, sinuciderea nu înseamnă cu adevărat dorinţa ca viaţa să se sfârşească.

– Atunci ce este?

– Este singura cale pe care o persoană lipsită de putere o poate găsi ca să-i facă pe ceilalţi să-şi îndepărteze privirea de la ruşinea sa. Dorinţa nu e de a muri, ci de a ascunde.

– Aşa cum Adam şi Eva s-au ascuns de Domnul.

– Pentru că erau dezbrăcaţi.

– Daca oamenii aceştia atât de trişti şi-ar putea aminti: toţi

suntem dezbrăcaţi. Toţi vrem să ne ascundem. Dar viaţa e totuşi frumoasă. S-o lăsăm sa continue.

– Atunci nu crezi că Furnicile sunt fiara Apocalipsei, soră?

– Nu, Anton. Cred că fi ele sunt copiii Domnului.

– Şi totuşi l-ai găsit pe acest băiat special pentru a putea creşte ca să le distrugă.

– Să le învingă. Pe de altă parte, dacă Dumnezeu nu vrea ca ei să moara, atunci nu vor muri.

– Şi dacă Dumnezeu vrea ca noi să murim, vom muri. Atunci de ce te străduieşti atât?

– Pentru că mâinile pe care le am le pun in slujba lui Dumnezeu, şi îl servesc cât pot mai bine. Dacă nu ar fi vrut ca eu să-l găsesc pe Bean, nu l-aş fi găsit.

– Şi dacă Dumnezeu vrea ca Furnicile să triumfe?

– Va găsi alte mâini prin care s-o facă. Pentru treaba asta nu le poate avea pe ale mele.

Mai târziu, când şefii de plutoane îşi instruiau soldaţii, Wiggin alese să dispară. Bean se folosi de identitatea Graff ca să afle ce făcea. Se întorsese să studieze filmele victoriei lui Mazer Rackham, mult mai intens şi mai obsesiv decât o făcuse până acum. Iar de data asta, deoarece armata lui Wiggin avea jocuri în fiecare zi şi le câştiga pe toate, ceilalţi comandanţi, mulţi lideri de plutoane şi chiar soldaţi începuseră să meargă la bibliotecă să privească aceleaşi înregistrări, încercând să le descifreze, încercând să vadă ceea ce vedea Wiggin.

Ce prostie, gândi Bean. Wiggin nu caută ceva de care să se folosească aici, în Şcoala de Luptă – el creează o armată puternică, versatilă, şi se hotărăşte pe loc ce să facă cu ea. Înregistrările le studiază ca să afle cum îi poate învinge pe Gândaci. Pentru că acum ştie: îi va înfrunta într-o zi. Profesorii nu ar ruina întregul sistem al Şcolii de Luptă dacă nu s-ar apropia criza, dacă nu ar avea nevoie ca Ender Wiggin să ne salveze de Gândacii invadatori.

Deci Wiggin îi studiază pe Gândaci, disperat să-şi facă o idee despre ceea ce vor ei, cum luptă, cum mor.

De ce nu văd profesorii ce face Wiggin? Nici măcar nu se mai gândeşte la Şcoala de Luptă. Ar trebui să-l ia de aici şi să-l mute la Şcoala de Tactică, sau care o fi stagiul următor al pregătirii sale. În loc de asta, ei îl forţează, îl obosesc.

Şi pe noi. Suntem obosiţi.

Bean vedea asta în mod special la Nikolai, care muncea mai mult decât ceilalţi ca să ţină pasul. Dacă am fi fost o armată obişnuită, gândi Bean, mulţi dintre noi am fi fost ca Nikolai. Chiar şi aşa suntem mulţi – Nikolai nu a fost primul care şi-a arătat epuizarea. La masă, soldaţii scapă pe jos tacâmurile şi tăvile. Cel puţin unul şi-a udat patul. Ne certăm mai mult la antrenamente. Lecţiile lasă de dorit. Toată lumea are limite. Chiar şi eu, chiar şi Bean cel modificat genetic, maşina de gândit, am nevoie să fiu reuns şi realimentat, şi nu reuşesc.

Bean îi scrise şi colonelului Graff despre asta, o notă scurtă şi tăioasă care spunea doar: „E un lucru să antrenezi soldaţi şi cu totul altul să-i extenuezi.” Nu primi niciun răspuns.

Era după-amiaza târziu, cu o jumătate de oră înainte de cină. Câştigaseră deja un joc de dimineaţă şi apoi se antrenaseră după ore, deşi şefii de plutoane, la sugestia lui Wiggin, îşi lăsaseră soldaţii sa plece mai devreme. Cea mai mare parte a Armatei Dragon se îmbrăca după duş, iar alţii plecaseră deja să-şi omoare timpul în sala de jocuri sau sala video... sau în bibliotecă. Nimeni nu mai dădea acum atenţie lecţiilor, deşi unii încă se mai prefăceau,

Wiggin apăru în uşă, fluturând noul ordin.

O a doua luptă *în aceeaşi zi*.

– De data asta e tare şi nu avem timp, spuse Wiggin, Pe Bonzo l-au anunţat acum douăzeci de minute şi până ajungem la poarta, ei vor fi înăuntru de cel puţin cinci minute.

Trimise patru soldaţi care se aflau mai aproape de uşă – toţi tineri, dar nu boboci, acum erau veterani – să-i aducă înapoi pe cei care plecaseră. Bean se îmbrăcă imediat – acum învăţase cum s-o facă singur, dar nu fără să audă o mulţime de glume cum că ar fi singurul soldat care trebuise să exerseze îmbrăcatul, şi încă o făcea încet.

Pe când se îmbrăcau, mulţi se plânseră că totul devenea o prostie, Armata Dragon ar mai avea nevoie şi de o pauză din când în când. Molo Musca era cel mai vehement, şi chiar şi Tom Nebunul, care de obicei râdea de orice, era supărat. Când Tom spuse: „Nimeni nu a mai avut vreodată două lupte într-o zi!”, Wiggin răspunse:

– Şi nimeni nu i-a bătut încă pe Dragoni. Asta să fie marele moment al înfrângerii?

Bineînţeles că nu. Nimeni nu voia să piardă. Voiau doar să se plângă.

Le luă ceva timp, dar în final se încolonară pe coridor spre sala de lupte. Poarta era deja deschisă. Câţiva dintre ultimii sosiţi încă îşi mai puneau costumele de luptă. Bean se afla chiar în urma lui Tom Nebunul, aşa că putea vedea înăuntru. Lumină puternică. Nicio stea, niciun grilaj, niciun fel de loc în care să te ascunzi. Poarta inamicului era deschisă, şi totuşi nu se vedea niciun soldat al Salamandrelor.

– La naiba, zise Tom Nebunul, nici ei n-au ieşit încă. Bean făcu ochii mari. Bineînţeles că ieşiseră. Dar într-un spaţiu fără acoperire, pur şi simplu se aliniaseră pe plafon, adunându-se în jurul porţii Armatei Dragon, gata să-i distrugă pe toţi imediat ce ieşeau.

Wiggin surprinse expresia lui Bean şi-i zâmbi, apoi îşi acoperi gura în semn de tăcere. Arătă de jur împrejurul porţii, anunţându-i unde se adunaseră Salamandrele, apoi le făcu semn să se dea înapoi.

Strategia era simplă şi evidentă. Deoarece Bonzo fusese atât de amabil să-şi înşire armata pe perete, gata să fie măcelărită, nu mai rămânea decât să găsească modul potrivit de a intra în sala de luptă ca să continue masacrul.

Soluţia lui Wiggin – care lui Bean îi conveni – fu să-i transforme pe soldaţii mai înalţi în vehicule blindate, punându-i să îngenuncheze drepţi şi îngheţându-le picioarele. Apoi un soldat mai scund îngenunchea pe picioarele fiecăruia dintre cei mari, îşi trecea un braţ pe după talia sa, şi se pregătea să tragă. Cei mai mari soldaţi erau folosiţi ca propulsori, azvârlind fiecare pereche în sala de luptă.

Deocamdată a fi mic însemna un avantaj. Bean şi Tom Nebunul formară perechea pe care Wiggin o folosi pentru a demonstra tuturor ce voia să facă. Ca urmare, când primele două perechi fură aruncate în sală, Bean trebui să înceapă măcelul. Îngheţă trei aproape imediat – la distanţă atât de mică, raza era concentrată şi ucidea repede. Când începură sa iasă din bătaia armei, Bean se caţără pe Tom Nebunul şi se lansă spre est şi puţin în sus în timp ce Tom porni şi mai repede spre latura îndepărtată a încăperii. Alţi Dragoni văzură ce făcuse Bean pentru a reuşi să se păstreze la distanţa bună de tragere, mişcându-se într-o parte şi ca urmare rămânând greu de atins,

şi mulţi dintre ei făcură la fel. În cele din urmă Bean fu scos din luptă, dar abia mai conta – Salamandrele fuseseră nimicite până la ultima, fără ca nimeni să fi apucat să se desprindă de perete. Chiar dacă devenise evident că reprezentau ţinte uşoare, staţionare, Bonzo nu pricepuse că e terminat decât atunci când el însuşi era deja îngheţat, şi nimeni altcineva nu avusese iniţiativa să contramandeze ordinul iniţial şi să înceapă să se mişte ca să nu mai fie atât de uşor de atins. Încă un exemplu de ce un comandant care conduce prin frică şi ia de unul singur toate deciziile va fi întotdeauna învins, mai devreme sau mai târziu.

Întreaga luptă durase mai puţin de un minut din momentul în care Bean trecuse prin uşă călare pe Tom Nebunul şi până la îngheţarea ultimei Salamandre.

Bean fu surprins că Wiggin, de obicei atât de calm, era furios şi o arăta. Maiorul Anderson nu avu şansa să-i adreseze felicitările oficiale înainte ca Wiggin să strige la el:

– Credeam că ne veţi opune unei armate de aceeaşi valoare cu noi, într-o luptă cinstită!

De ce gândea aşa? Wiggin avusese probabil o discuţie cu Anderson, i se promisese ceva şi nu se ţinuseră de cuvânt.

Dar Anderson nu-i dădu nici o explicaţie.

– Felicitări pentru victorie, comandante,

Wiggin n-avea de gând să înghită asta. Nu era o afacere obişnuită. Se întoarse spre armata sa şi-l strigă pe Bean pe nume.

– Dacă ai fi comandat Armata Salamandră, ce-ai fi făcut? Deoarece un alt Dragon îl folosise pentru a se lansa prin aer, Bean plutea acum în derivă în apropierea porţii inamice, dar auzi întrebarea – Wiggin nu fusese delicat. Bean nu vru să răspundă, pentru că ştia că era o greşeală serioasă să vorbească dispreţuitor despre Salamandre şi să-l pună pe cel mai mic soldat Dragon să corecteze tactica stupidă a lui Bonzo. Wiggin nu avusese mâna lui Bonzo în jurul gâtului aşa cum o avusese Bean. Totuşi, Wiggin era comandantul, iar tactica lui Bonzo fusese stupidă, şi ar fi fost amuzant s-o spună.

– I-aş fi pus să se deplaseze aleator în faţa ieşirii, răspunse Bean, tare, astfel ca fiecare soldat să-l poată auzi chiar şi Salamandrele agăţate încă de plafon. Niciodată nu rămâi nemişcat atunci când inamicul ştie cu exactitate unde te afli.

Wiggin se întoarse din nou spre Anderson.

– Daca tot trişaţi, mai bine învăţaţi cealaltă armată să trişeze inteligent!

Anderson rămase calm, ignorând ieşirea lui Wiggin.

– Îţi sugerez să-ţi dezgheţi armata.

Astăzi Wiggin nu pierdu timpul cu ritualuri. Apăsă pe buton şi dezgheţă ambele armate deodată. Şi în loc să se alinieze ca să accepte predarea oficială, strigă imediat:

– Dragoni, liber!

Bean era printre cei mai aproape de uşă, dar aşteptă până aproape de sfârşit, pentru ca el şi Wiggin să plece împreună.

– Domnule, zise Bean. Bonzo a fost umilit, şi el...

– Ştiu, spuse Wiggin.

Se îndepărtă de Bean, nevrând să-l mai audă.

– E periculos! strigă Bean după el.

Zadarnic efort. Sau Wiggin ştia deja că îl provocase pe huliganul nepotrivit, sau nu-i păsa.

Oare o făcea deliberat? Wiggin era stăpân pe el, avea mereu un plan. Dar Bean nu se putea gândi la vreun plan pentru care să fie necesar să ţipe la maiorul Anderson şi să-l umilească pe Bonzo Madrid în faţa întregii sale armate.

De ce făcea Wiggin un lucru atât de stupid?

Era aproape imposibil să se gândească la geometrie, deşi mâine aveau test. Lecţiile erau acum lipsite de importanţă, şi totuşi ei continuau să dea teste, să-şi facă sau să nu-şi facă temele. În ultimele câteva zile, Bean începuse să nu mai aibă rezultate atât de bune. Nu pentru că nu ar fi ştiut răspunsurile, sau cum sa găsească rezolvările. Dar mintea sa continua să zboare la lucrurile care contau mai mult – noi tactici care ar putea surprinde duşmanul; noi şmecherii pe care le puteau aranja profesorii; ce ar fi putut, ce ar fi trebuit să se fi întâmplat în războiul cel mare, ca să provoace o asemenea schimbare a sistemului; ce se va întâmpla pe Pământ şi în F.I. după ce Gândacii vor fi înfrânţi. Dacă vor fi înfrânţi. Îi era greu să-i pese de volumele, ariile, suprafeţele şi dimensiunile corpurilor solide. La un test de ieri, având de rezolvat o problemă de gravitaţie în apropierea unor mase planetare şi stelare, Bean se dăduse bătut şi scrisese:

„2 + 2 = □ V(2+n) (radical din 2+n) – dacă ştii valoarea lui « n », atunci o să termin testul.”

Era convins că toţi profesorii ştiau ce se petrece, şi dacă ei voiau să se prefacă că lecţiile erau importante, bine, treaba lor, dar el nu era obligat să se joace.
În acelaşi timp, ştia că problemele de gravitaţie erau importante pentru cineva al cărui singur viitor posibil era în Flota Internaţională. Avea nevoie şi de cunoştinţe aprofundate de geometrie, căci îi era destul de clar ce matematică urma. Nu va deveni inginer sau artilerist sau specialist în nave cosmice şi nici, după toate probabilităţile, pilot. Dar trebuia să ştie ceea ce ştiau ei mult mai bine, altfel nu-l vor respecta niciodată destul ca să-l urmeze.
Doar că nu în seara asta, gândi Bean. În seara asta mă pot odihni. Mâine voi învăţa ceea ce trebuie să învăţ. Când n-o să mai fiu aşa de obosit.
Închise ochii.
Îi deschise din nou. Deschise dulapul şi scoase pupitrul.
Pe străzile din Rotterdam fusese obosit, sfâşiat de foame şi malnutriţie şi disperare. Dar continuase să fie atent. Continuase să gândească. Şi astfel fusese capabil să rămână în viaţă. În această armată toţi erau obosiţi, ceea ce însemna că vor fi din ce în ce mai multe greşeli stupide. Bean îşi permitea cel mai puţin dintre toţi să devină prost. Faptul că nu era prost era singurul lui avantaj.
Se identifică. Apăru un mesaj pe display.
„Imediat la mine. Ender.”
Mai erau doar zece minute până la stingere. Poate Wiggin trimisese mesajul în urmă cu trei ore. Dar mai bine mai târziu decât niciodată. Coborî din pat, nu se mai osteni să se încalţe, şi lipăi pe coridor doar în ciorapi. Bătu la uşa pe care scria:
COMANDANARMATA DRAGON
– Intră, zise Wiggin.
Bean deschise uşa şi intră. Wiggin părea obosit, aşa cum colonelul Graff părea de obicei obosit. Cu cearcăne sub ochi, tras la faţă, cu umerii aduşi, dar cu ochii încă strălucitori şi mândri, privind, gândind.
– Acum am văzut mesajul, zise Bean.
– Bine.
– E aproape ora de stingere.
– O să te conduc înapoi dacă ţi-e frică de întuneric. Sarcasmul îl surprinse pe Bean. Ca de obicei, Wiggin interpretase greşit

comentariul lui Bean.

– Nu ştiam dacă ai habar cât e ceasul...

– Ştiu întotdeauna cât e ceasul.

Bean suspină în sinea lui. Întotdeauna era la fel. Ori de câte ori avea o conversaţie cu Wiggin, aceasta se transforma un fel de competiţie iritantă, pe care Bean o pierdea întotdeauna, chiar şi atunci când torul era provocat de o neînţelegere deliberată din partea lui Wiggin. Bean ura asta. Recunoştea geniul lui Wiggin şi îl respecta. De ce nu putea şi el să vadă ceva bun la Bean?

Dar nu spuse nimic. Nu putea spune nimic care să îmbunătăţească situaţia. Wiggin îl chemase. O să-l lase pe Wiggin să continue conversaţia.

– Ţii minte discuţia de acum patru săptămâni, Bean? Când mi-ai cerut să te fac şef de pluton?

– Mda.

– De atunci am numit cinci şefi de pluton şi cinci secunzi. Niciunul dintre ei n-ai fost tu. Wiggin ridică din sprâncene: Am fost corect?

– Da, domnule.

Dar numai pentru că nu te-ai ostenit să-mi dai şi mie o şansă să-ţi dovedesc ce pot înainte de a face numirile.

– Spune-mi atunci ce-ai făcut în cele opt bătălii. Bean ar fi vrut să scoată în evidenţă cum de fiecare dată sugestiile pe care i le dăduse lui Tom Nebunul făcuseră ca plutonul C să fie cel mai eficient din armată. Cum inovaţiile sale tactice şi reacţiile creative în situaţii neprevăzute fuseseră imitate şi de ceilalţi soldaţi. Dar ar fi însemnat să se laude până la limita insubordonării. Nu asta ar spune un soldat care vrea să devină ofiţer. Poate că Tom Nebunul raportase contribuţia lui Bean, poate că nu. Nu era treaba lui Bean să spună despre el ceva ce nu era deja cunoscut.

– Azi a fost prima dată când am fost scos din luptă atât de repede, dar calculatorul trecuse deja în contul meu unsprezece ţinte atinse înainte de a fi nevoit să mă opresc. Niciodată n-am coborât sub cinci ţinte lovite într-o bătălie, în plus, am dus la bun sfârşit toate misiunile primite.

– De ce te-au făcut soldat aşa de tânăr, Bean?

– Nu mai tânăr decât ai fost tu.

Nu tocmai adevărat, dar destul de aproape.

– Dar de ce?

Unde voia să ajungă? Fusese decizia profesorilor. Aflase oare că Bean fusese cel care făcuse lista? Ştia că Bean hotărâse singur?

– Nu ştiu.

– Ba ştii şi o ştiu şi eu.

Nu, Wiggin nu întreba în mod special de ce Bean fusese făcut soldat. Întreba de ce lansaţii erau deodată promovaţi atât de tineri.

– Am încercat să ghicesc, dar nu sunt decât ipoteze. Ipotezele lui Bean nu erau niciodată simple ipoteze – dar nici ale lui Wiggin.

– Tu eşti... foarte bun. Ei ştiu asta şi te-au împins...

– Spune-mi de ce, Bean!

Abia acum Bean înţelese adevărata întrebare.

– Pentru că au nevoie de noi, de-aia.

Stătea pe podea şi se uita nu la faţa lui Wiggin, ci la picioarele lui. Bean ştia lucruri pe care nu ar fi trebuit să le ştie. Pe care profesorii nu ştiau că le ştie. Şi după toate probabilităţile, profesorii monitorizau această conversaţie. Bean nu putea lăsa să-i scape cât de multe înţelesese.

– Pentru că au nevoie de cineva care să-i bată pe Gândaci. Asta-i singurul lucru care-i interesează.

– E important că ştii asta, Bean.

Bean vru să întrebe de ce e important că eu ştiu? Sau spui că în general lumea ar trebui să ştie? În cele din urmă ai văzut şi ai înţeles ce sunt eu? Că eu sunt tu, doar că mai inteligent şi mai puţin plăcut, un strateg mai bun, dar un comandant mai slab? Că dacă tu greşeşti, dacă tu cedezi, dacă te îmbolnăveşti şi mori, atunci eu voi fi alesul? De asta eu trebuie să ştiu acele lucruri?

– Pentru că, continuă Wiggin, majoritatea băieţilor din şcoală cred că jocul e important în sine, dar nu-i aşa. Contează numai pentru că îi ajută la găsirea puştilor care ar putea deveni comandanţi adevăraţi, în războiul adevărat. Dar în privinţa jocului, îl distrug. Asta fac. Distrug jocul.

– Curios, zise Bean. Eu credeam că noi suntem cei vizaţi.

Nu, dacă Wiggin credea că Bean avea nevoie să i se explice aşa ceva, însemna că nu înţelesese cine era de fapt Bean. Totuşi, Bean se afla în camera lui Wiggin, discutând cu el. Asta

era ceva.

– Primul joc a fost cu nouă săptămâni mai devreme decât ar fi trebuit. Câte un joc zilnic. Şi acum, două în aceeaşi zi. Bean, nu ştiu ce fac profesorii, dar armata mea oboseşte şi obosesc şi eu, iar lor nu le pasă câtuşi de puţin de regulament. Am cerut calculatorului toate rezultatele vechi. În toată istoria jocului n-a mai existat nimeni care să distrugă atâţia inamici, păstrându-şi un număr aşa de mare de soldaţi neatinşi.

Ce era asta, laudă? Bean răspunse ca şi cum lauda ar fi aşteptat un răspuns.

– Tu eşti cel mai bun, Ender.

Wiggin scutură din cap. Chiar dacă simţise ironia din vocea lui Bean, nu reacţiona.

– Poate. Dar nu întâmplător am căpătat soldaţii pe care i-am căpătat. Lansaţi şi refuzaţi de alte armate, dar puşi laolaltă, soldatul meu cel mai slab poate fi şef de pluton în orice armată. La început m-au ajutat, dar acum au întors armele împotriva mea. Bean, vor să ne înfrângă.

Deci Wiggin înţelegea cum fusese selectată armata sa, deşi nu ştia cine făcuse selecţia. Sau poate ştia totul, dar atât voia să-i spună lui Bean deocamdată. Era greu de ghicit cât din ceea ce făcea Wiggin era calculat şi cât era intuitiv.

– Pe tine nu te pot înfrânge.

– S-ar putea să ai o surpriză.

Wiggin inspiră brusc, de parcă simţise un junghi de durere sau se sufocase; Bean îl privi şi înţelese că imposibilul se întâmpla. Departe de a-l ironiza, Ender Wiggin de fapt i se destăinuia. Nu mult. Dar puţin. Ender îl lăsa pe Bean să vadă că e uman. Îl apropia de sinele său. îl făcea... ce? Consilier? Confident?

– Poate că tu vei avea o surpriză, zise Bean.

– Există o limită în privinţa numărului de idei noi şi inteligente pe care le pot inventa zilnic. Va apărea cineva care mă va ataca într-un mod la care nu m-am gândit şi eu nu voi fi pregătit.

– Şi ce se poate întâmpla? întrebă Bean O să pierzi un joc.

– Da. Asta-i lucrul cel mai rău care se poate întâmpla. Nu-mi pot permite să pierd niciun joc. Deoarece, dacă pierd chiar şi unul...

Nu-şi termină ideea. Bean se întrebă care considera Ender că ar fi consecinţele. Că legenda lui Ender Wiggin, soldatul perfect, va dispărea? Sau că armata îşi va pierde încrederea în el, sau în

propria ei invincibilitate? Sau era vorba despre războiul mai mare, iar a pierde un joc aici, la Şcoala de Luptă, ar zdruncina încrederea profesorilor cum că Ender era comandantul viitorului, cel care va conduce Flota, dacă era pregătit înainte de sosirea Gândacilor invadatori?

Nici de data asta Bean nu ştia cât ştiau profesorii din ceea ce ghicise el despre progresul războiului adevărat. Era mai bine să păstreze tăcerea,

– Am nevoie să fii isteţ, Bean, zise Ender. Am nevoie de tine să te gândeşti la soluţii pentru problemele de care nu ne-am ciocnit încă. Vreau să încerci lucruri pe care nu le-a încercat nimeni niciodată, pentru că sunt absolut prosteşti.

Despre ce e vorba, Ender? Ce ai hotărât în privinţa mea, de m-ai chemat în camera ta în seara asta?

– De ce tocmai eu?

– Pentru că, deşi în Armata Dragon există soldaţi mai buni decât tine – nu mulţi, dar există – nimeni nu poate gândi mai repede şi mai bine decât tine.

Văzuse. După o lună de frustrări, Bean îşi dădu seama că era mai bine aşa. Ender văzuse cum lupta, îl judecase după ceea ce făcea, nu după reputaţia la învăţătură sau după zvonurile că ar fi avut cele mai bune rezultate din istoria şcolii. Bean îşi câştigase această evaluare, şi îi fusese dată de către singura persoană din toată şcoala a cărei apreciere o dorea.

Ender îi întinse pupitrul lui Bean. Erau douăsprezece nume. Doi sau trei soldaţi din fiecare pluton. Bean înţelese imediat cum îi alesese Ender. Toţi erau soldaţi buni, de încredere. Dar nu cei strălucitori, cascadorii, cei care ieşeau în evidenţă. Erau, de fapt, cei pe care Bean îi preţuia cel mai mult dintre cei care nu erau şefi de plutoane.

– Alege cinci nume, spuse Ender. Câte unul din fiecare pluton. Vor forma o echipă specială, antrenată de tine. Dar numai în cadrul unor şedinţe suplimentare. Discută cu mine despre ceea ce-i înveţi să facă. Nu pierde prea mult timp cu un singur lucru. În majoritatea timpului, tu şi echipa ta veţi face parte din armata obişnuită, din plutoanele voastre. Cu excepţia momentelor când am nevoie de voi. Când trebuie făcut ceva ce numai voi puteţi face.

Mai era ceva cu cei doisprezece.

– Toţi sunt noi. Niciun veteran.

– Bean, după ultima săptămână toţi soldaţii noştri sunt veterani. Nu-ţi dai seama că în clasamentul realizărilor personale cei patruzeci de Dragoni sunt în primele cincizeci de locuri? Că trebuie să cobori şaptesprezece locuri ca să găseşti un soldat care nu e Dragon?

– Şi dacă nu-mi vine nicio idee? întrebă Bean.

– Atunci m-am înşelat în privinţa ta. Bean rânji.

– Nu te-ai înşelat. Luminile se stinseră.

– Poţi găsi singur drumul de întoarcere, Bean?

– Probabil că nu.

– Atunci rămâi aici. Dacă asculţi foarte atent, o poţi auzi pe zâna cea bună venind noaptea şi lăsându-ne misiunea pentru mâine.

– N-or să ne dea mâine altă luptă, nu-i aşa? Bean o spusese ca o glumă, dar Ender nu răspunse, îl auzi suindu-se în pat.

Ender era încă mic pentru un comandant. Picioarele lui nu ajungeau la capătul patului. Rămânea destul loc pentru Bean să se ghemuiască acolo. Se caţără şi stătu liniştit, să nu tulbure somnul lui Ender. Dacă dormea. Dacă nu cumva stătea treaz, tăcut, încercând să găsească înţelesul... a ce?

Pentru Bean, misiunea însemna să se gândească la ceea ce era de neconceput – şiretlicuri stupide care ar fi putut fi folosite împotriva lor, şi mijloace de a le contracara; inovaţii la fel de stupide pe care le-ar putea introduce ca să semene confuzia printre celelalte armate şi, după cum suspecta Bean, să-i determine să imite strategii cu totul neesenţiale. Deoarece puţini dintre ceilalţi comandanţi înţelegeau de ce câştigă Armata Dragon, continuau să imite tacticile ocazionale folosite într-o anumită luptă în loc să observe metoda fundamentală folosită de Ender în antrenarea şi organizarea armatei sale. După cum spunea Napoleon, singurul lucru pe care un comandant îl controlează cu adevărat este propria lui armată – pregătire, morală, încredere, iniţiativă, comandă, şi într-o mai mică măsură aprovizionare, localizare, deplasare, loialitate şi curaj în luptă. Ce face inamicul şi ce şanse are sfidează orice planificare. Comandantul trebuie să fie capabil să-şi schimbe planurile brusc atunci când apar obstacole sau oportunităţi. Dacă armata sa nu e pregătită şi dornică să răspundă voinţei sale, înţelepciunea sa se reduce la zero.

Cel mai puţin eficienţi comandanţi nu înţelegeau asta. Fiind

incapabili să vadă că Ender câştiga datorită faptului că armata lui răspundea fluid şi rapid schimbărilor, se gândeau doar să imite tactici specifice pe care îl vedeau utilizându-le. Chiar dacă iniţiativele creative ale lui Bean erau irelevante pentru deznodământul bătăliei, ele îi puteau face pe ceilalţi comandanţi să piardă timp copiind ceva irelevant. Când şi când, ceea ce inventa se putea dovedi util. Dar în general vorbind, era o diversiune,

Lui Bean îi era egal. Dacă Ender voia o diversiune, era important că-l alesese pe Bean să o creeze, iar Bean o va face cât putea mai bine.

Dar dacă Ender stătea treaz în această noapte, nu era din cauză că-l preocupau luptele Armatei Dragon de mâine şi din zilele următoare. Ender se gândea la Gândaci şi la cum să se lupte cu ei după ce îşi va termina instrucţia şi va fi aruncat în război, unde vieţi adevărate ale unor oameni adevăraţi depindeau de deciziile lui, unde supravieţuirea omenirii depindea de deznodământul luptei.

În această luptă, unde e locul meu? se gândi Bean. Sunt destul de mulţumit că răspunderea o poartă Ender, nu pentru că eu n-aş putea-o suporta – poate că aş putea – ci pentru că eu am mai multă încredere că Ender va putea rezolva lucrurile decât că le-aş putea rezolva eu. Orice i-ar face pe oameni să-l iubească pe comandantul care decide când vor muri, Ender are această calitate, iar dacă o am şi eu, nimeni nu a observat-o încă. În plus, chiar şi fără modificări genetice, Ender are abilităţi pe care testele nu le pot măsura, mult mai profunde decât intelectul.

Dar nu trebuie să poarte singur această povară. Îl pot ajuta. Pot uita de geometrie şi astronomie şi alte nonsensuri şi mă pot concentra asupra problemelor cu care se confruntă direct. O să studiez modul în care se luptă alte animale, în special insectele care trăiesc în roiuri, căci Gândacii seamănă cu Furnicile aşa cum noi semănăm cu primatele,

Şi îi pot apăra spatele.

Bean se gândi iar la Bonzo Madrid. La furia ucigaşă a huliganilor din Rotterdam.

De ce l-au pus profesorii pe Ender în această situaţie? E o ţintă evidentă a urii celorlalţi băieţi. Puştii din Şcoala de Luptă au războiul în inimă. Tânjesc după triumf. Nu sunt dispuşi să

piardă. Dacă le-ar fi lipsit aceste atribute, n-ar fi fost niciodată aduşi aici. Şi totuşi, Ender a fost din start separat de ceilalţi – mai tânăr, dar mai inteligent, soldatul cel mai bun şi acum comandantul care îi face pe toţi ceilalţi comandanţi să pară nişte copilaşi. Unii comandanţi reacţionează la înfrângere devenind supuşi – Carn Carby, de exemplu, îl ridică în slăvi pe Ender şi-i studiază bătăliile, încercând să înveţe cum să învingă, fără să înţeleagă că trebuie să studiezi antrenamentul lui Ender şi nu luptele pentru a-i putea înţelege victoriile. Dar majoritatea comandanţilor sunt plini de resentimente, înspăimântaţi, umiliţi, furioşi, geloşi, şi stă în caracterul lor să transforme asemenea sentimente în acte de violenţă.., dacă ar fi siguri de victorie.

Ca pe străzile din Rotterdam. Ca huliganii, luptându-se pentru supremaţie, pentru un loc în ierarhie, pentru respect. Ender îl lăsase pe Bonzo la pielea goală. Asta nu putea fi suportat. Se va răzbuna, la fel de sigur cum şi Ahile îşi răzbunase umilinţa,

Iar profesorii înţelegeau asta. Vroiau asta. Ender trecuse cu bine toate testele pe care i le dăduseră – terminase cu tot ceea ce se învăţa de obicei în Şcoala de Luptă. Atunci de ce nu-l treceau în ciclul superior? Pentru că mai era o lecţie de predat, sau un test pe care încercau să-l facă să-l treacă, şi care nu era în programa obişnuită. Doar că acest test special se putea termina cu moartea. Bean simţise degetele lui Bonzo în jurul gâtului. Era un băiat care, daca îşi dădea drumul, ar ti savurat puterea absoluta pe care criminalul o atinge în momentul morţii victimei.

Îl pun pe Ender într-o situaţie asemănătoare celei din stradă. Îl testează să vadă dacă poate supravieţui.

Nu ştiu ce fac, proştii. Strada nu e un test. Strada e o loterie.

Eu am ieşit învingător – sunt în viaţă. Dar supravieţuirea lui Ender nu depinde de abilităţile lui. Norocul joacă un rol prea important. Plus îndemânarea, hotărârea şi puterea adversarului.

Bonzo putea fi incapabil să-şi controleze emoţiile care îl fac să fie slab, dar prezenţa lui în Şcoala de Luptă înseamnă că are anumite talente. A fost făcut comandant deoarece un anumit tip de soldaţi l-ar urma spre moarte şi orori. Ender e în pericol de moarte. Şi profesorii, care se gândesc la noi ca la nişte copii, habar n-au ce repede poate veni moartea. Dacă ar privi în altă direcţie doar câteva clipe, dacă s-ar îndepărta suficient de mult încât să nu se poată întoarce la timp, preţiosul lor Ender Wiggin,

de care depind toate speranţele lor, ar fi mort. Am văzut asta pe străzile din Rotterdam. Se poate întâmpla la fel de uşor în încăperile voastre frumoase şi curate de aici, din spaţiu.

Aşa că Bean renunţă definitiv la lecţii în acea noapte, culcat la picioarele lui Ender. În schimb, căpătase două noi probleme de studiat. Îl va ajuta pe Ender să se pregătească pentru războiul care-l interesa, cel cu Gândacii. Dar îl va ajuta şi în luptele de stradă care se puneau la cale.

De altfel, nici Ender nu era orb. După câteva certuri în sala de luptă în timpul unei mai vechi şedinţe de antrenament din timpul liber, Ender luase lecţii de autoapărare, şi ştia câte ceva despre lupta corp la corp. Dar Bonzo nu va veni singur la el. Era dureros de conştient că fusese înfrânt. Scopul lui Bonzo nu era o revanşă, asta nu i-ar fi adus răzbunarea dorită. Trebuia să fie o pedeapsă. Trebuia să fie eliminarea. Va veni cu o gaşcă.

Iar profesorii nu-şi vor da seama de pericol decât când va fi prea târziu. Încă nu se gândeau la ceea ce fac copiii ca fiind „adevărat”.

După ce se gândi la lucrurile isteţe, dar stupide pe care la va face cu echipa lui, Bean încercă să se gândească la un mod de a-l monta pe Bonzo astfel încât, la nevoie, să fie singur când îl întâlnea pe Ender Wiggin sau să nu-l întâlnească deloc. Să-i îndepărteze lui Bonzo sprijinul. Să distrugă morala, reputaţia oricărui huligan care ar fi stat alături de el.

Asta era o treabă pe care Ender nu putea s-o facă. Dar putea fi făcută.

Partea a V-a – LIDERUL

l7

MONOFILARUL

– Nici nu ştiu cum să interpretez asta. Bean a intrat numai o dată în jocul minţii, şi a apărut faţa acestui puşti, iar el renunţă din – ce? Teamă? Furie? Există cineva care să ştie cum funcţionează acest aşa-zis joc? Pe Ender l-a stors, aducându-i pozele alea ale fratelui său pe care era imposibil să le aibă, dar le are. Şi ăsta – există oare vreo forţă de pătrundere profundă care conduce la noi concluzii atotputernice privind psihicul lui Bean? Sau pur şi simplu a fost singura persoană cunoscută lui Bean a cărei poză era deja în dosarele Şcolii de Luptă?

– A fost o declamaţie, sau vrei un răspuns la o anumită întrebare din cele enumerate?

– Nu vreau să-mi răspunzi decât la această întrebare: Cum naiba poţi să-mi spui că ceva este “foarte semnificativ” dacă habar n-ai ce semnifică?

– Daca cineva aleargă după maşina ta, strigând şi fluturând din mâini, ştii că are ceva semnificativ în minte, chiar dacă nu auzi niciun cuvânt din ceea ce spune.

– Deci asta înseamnă ce? Un strigăt?

– A fost o analogie. Imaginea lui Ahile este extraordinar de importantă pentru Bean.

– Importantă în sens pozitiv sau negativ?

– Prea banal. Dacă e negativ, sentimentele lui negative provin din faptul ca Ahile i-a provocat lui Bean o traumă teribilă? Sau pentru că despărţirea de Ahile a fost traumatică, şi Bean tânjeşte să fie iar împreună?

– Deci, daca am avea o sursă de informaţii independentă care ne-ar spune să-i ţinem despărţiţi...

– Atunci fie acea sursă independentă are foarte mare dreptate...

– Fie se înşală foarte tare.

– Dacă aş putea, aş fi mai precis. N-am avut decât un minut.

– Asta nu-i cinstit. Ai avut un joc al minţii legat de toate lucrările lui realizate sub identitatea de profesor.

– Şi v-am raportat. A fost în parte dorinţa lui de a deţine controlul – aşa a început – dar de atunci a devenit un mod de a-şi asuma responsabilitatea. Într-un fel, a devenit profesor. De asemenea, a folosit informaţiile din interior pentru a-şi crea iluzia că aparţine comunităţii.

– Aparţine.

– Are un singur prieten apropiat, mai mult ceva gen fratele cel mare – fratele cel mic.

– Trebuie să mă hotărăsc dacă să-l aduc pe Ahile la Şcoala de Luptă cât timp e Bean aici, sau să renunţ la unul din ei pentru a-l păstra pe celălalt. Acum, după reacţia lui Bean la imaginea lui Ahile, ce sfat poţi să-mi dai?

– N-o să-ţi placă.

– Din acel incident putem deduce că aducerea lor împreună va fi fie un lucru foarte, foarte rău, fie...

– O sa arunc o privire serioasă şi atentă peste bugetul tău.

– Domnule, întregul scop al acelui program, felul în care funcţionează, este ca un calculator să facă tot felul de conexiuni la care noi nu ne putem gândi, şi să obţină răspunsuri pe care noi nu le căutăm. Nu e de fapt sub controlul nostru.
– Doar pentru că un program a scăpat de sub control nu înseamnă că e si inteligent, fie programul, fie programatorul.
– Nu folosim cuvântul „inteligent" referitor la software. Considerăm asta o idee naivă. Spunem că e "complex". Ceea ce înseamnă că nu întotdeauna înţelegem ceea ce face. Nu întotdeauna obţinem informaţii convingătoare.
– Ai obţinut vreodată informaţii convingătoare despre ceva?
– De data asta eu am ales un cuvânt nepotrivit. "Convingător" nu e niciodată scopul studierii minţii umane.
– Încearcă "util". Ceva util?
– Domnule, am spus ceea ce ştiu. Decizia a fost a dumneavoastră înainte ca noi să vă raportăm, şi acum e încă a dumneavoastră. Folosiţi sau nu informaţiile noastre, dar e frumos să-l împuşti pe mesager?
– Când mesagerul nu-mi spune care naiba este mesajul, degetul de pe trăgaci începe să-mi tremure. Eşti liber.
Numele lui Nikolai era pe lista dată de Ender, dar Bean întâmpină imediat probleme.
– Nu vreau, zise Nikolai.
Lui Bean nu-i trecuse prin cap că cineva ar putea să refuze.
– Şi aşa mi-e destul de greu să ţin pasu'.
– Eşti un soldat bun.
– Cu chiu, cu vai. Doar cu mare noroc.
– Aşa reuşesc toţi soldaţii buni.
– Bean, dacă pierd unul dintre antrenamentele zilnice ale plutonului meu, o să rămân în urmă. Cum să mă descurc? Iar un singur antrenament pe zi cu tine nu e suficient. Sunt un puşti deştept, Bean, dar nu sunt ca Ender, Nu sunt ca tine. Cred că asta nu înţelegi tu. Cum e să *nu* fii tu. Lucrurile nu sunt atât de uşoare şi de limpezi.
– Nici pentru mine nu e uşor.
– Da, Bean, ştiu asta. Sunt câteva lucruri pe care pot să le fac pentru tine. Asta nu e unul dintre ele. Te rog.
Era prima experienţă a lui Bean în calitate de comandant, şi nu mergea. Descoperi că se înfurie, că vrea să-i spună „du-te dracului" şi să continue cu altcineva. Doar că nu putea să fie

furios pe singurul său prieten adevărat, Şi nici nu putea accepta uşor un refuz.

– Nikolai, ce facem noi nu va fi greu. Cascadorii şi şmecherii.

Nikolai închise ochii.

– Bean, mă faci să mă simt prost,

– Nu vreau să te simţi prost, Moş Crăciune, dar mi s-a dat această însărcinare pentru că Ender crede că Armata Dragon are nevoie de aşa ceva. Dacă tu erai pe listă, a fost alegerea lui, nu a mea.

– Dar nu trebuie să mă selecţionezi.

– Deci o să-l întreb pe următorul, şi el o să spună: „Nikolai e în echipă, nu-i aşa?” şi eu o să răspund: „Nu, n-a vrut.” Asta o să-i facă pe toţi să creadă că pot spune nu. Iar ei vor să spună nu, pentru că nimeni nu vrea să primească ordine de la mine.

– Sigur, acum o lună asta ar fi fost adevărat. Dar acum ştiu că eşti un soldat de nădejde. I-am auzit vorbind despre tine. Te respectă.

Ar fi fost atât de simplu să facă ceea ce voia Nikolai şi să-l scutească de corvoada asta. Şi, ca prieten, ar fi fost alegerea corectă. Dar Bean nu putea gândi ca prieten. Trebuia să accepte faptul că i se acordase comanda şi trebuia să obţină ceva util.

Chiar avea nevoie de Nikolai?

– Gândesc cu voce tare, Nikolai, pentru că tu eşti singurul căruia pot să-i spun asta, dar, vezi tu, mi-e teamă. Am vrut să conduc un pluton, pentru că nu ştiam nimic despre ceea ce fac liderii. Am avut o săptămână de lupte ca să observ cum Tom Nebunul păstrează grupul unit, vocea pe care o foloseşte când comandă. Ca să văd cum Ender ne antrenează şi are încredere în noi, şi asta e ca un dans, mergi pe vârful picioarelor, sari, te roteşti, şi mi-e teamă că o să greşesc, iar aici nu e timp de greşeli, trebuie sa funcţioneze, şi dacă ai fi şi tu cu mine aş şti că există cel puţin o persoană care nu speră în sinea lui ca puştiul ăsta mic şi deştept s-o dea în bară.

– Nu te prosti, zise Nikolai. Hai să fim cinstiţi. Remarca îl ustură. Dar un lider trebuie să suporte şi aşa ceva, nu?

– Indiferent ce simţi, Nikolai, tu o să-mi dai o şansă, spuse Bean. Si pentru că tu îmi dai o şansă, o să-mi dea şi ceilalţi. Am nevoie de... loialitate.

– Tu ai nevoie de loialitatea mea ca prieten, pentru ca tu personal să fii fericit. Eu am nevoie de loialitate ca lider, ca să

îndeplinesc misiunea pe care ne-a dat-o comandantul nostru.

– Asta-i ceva răutăcios, zise Nikolai.

– Eh, şi adevărat.

– Eşti răutăcios, Bean.

– Ajută-mă, Nikolai.

– Se pare că prietenia noastră are un singur sens, Bean nu se mai simţise niciodată aşa – acest cuţit din inima sa, doar din cauza cuvintelor pe care le auzea, doar pentru că altcineva era supărat pe el. Nu era numai din cauză că ar fi vrut ca Nikolai să gândească frumos despre el. Ci pentru că ştia că Nikolai avea parţial dreptate. Bean se folosea de prietenia lor împotriva lui.

Dar nu din cauza acestei suferinţe se decise Bean să renunţe. O făcu pentru că un soldat care i s-ar fi alăturat împotriva propriei voinţe nu l-ar fi servit bine. Chiar dacă îi era prieten.

– Uite ce e, dacă nu vrei, nu vrei. Îmi pare rău că te-am necăjit. O să mă descurc fără tine. Şi ai dreptate, o să mă descurc bine. Rămânem prieteni, Nikolai?

Nikolai luă mâna care i se întindea şi o strânse.

– Mulţumesc, şopti.

Bean se duse imediat la Shovel, singurul de pe lista lui Ender care făcea parte din plutonul C. Shovel nu fusese prima alegere a lui Bean – avea o mică înclinaţie spre delăsare, de a face lucrurile cu jumătate de inimă. Dar pentru că era în plutonul C, Shovel fusese de faţă când Bean ii dăduse sfaturi lui Tom Nebunul. Îl observase pe Bean în acţiune.

Când Bean îl întrebă dacă pot vorbi un minut, Shovel lăsă pupitrul deoparte. Ca şi în cazul lui Nikolai, Bean se sui în pat ca să stea lângă băiat. Shovel era din Cagnes-sur-Mer, un orăşel de pe Riviera franceză, şi păstra acea expresie deschisă de prietenie a celor din Provence. Lui Bean îi plăcea de el. Le plăcea tuturor.

Bean îi explică repede ce îi ceruse Ender să facă, dar nu menţiona că era numai o diversiune. Nimeni n-ar fi renunţat la pregătirea zilnică în favoarea a ceva ce nu era crucial pentru victorie.

– Erai pe lista care mi-a dat-o Ender, şi aş vrea să..,

– Ce faci, Bean?

Tom Nebunul stătea în faţa patului lui Shovel. Imediat, Bean îşi dădu seama de greşeală.

– Domnule, zise, ar fi trebuit să vorbesc mat întâi cu

dumneavoastră. Fac asta pentru prima dată şi nu m-am gândit.

– Prima dacă ce?

Din nou Bean spuse ceea ce îi ceruse Ender.

– Si Shovel e pe listă?

– Da.

– Deci o să vă pierd şi pe tine şi pe Shovel de la antrenamente?

– Doar un antrenament pe zi.

– Sunt singurul şef de pluton care pierde doi oameni.

– Ender a zis unul din fiecare pluton. Cinci, plus eu. Nu e hotărârea mea.

– Rahat, zise Tom Nebunul. Tu şi cu Ender nu v-aţi gândit că asta o să mă lovească mai rău decât pe ceilalţi şefi de pluton. De ce nu puteţi face ceea ce faceţi cu cinci oameni în loc de şase? Tu şi încă patru – câte unul din fiecare alt pluton?

Bean vru să protesteze, dar îşi dădu seama că înfruntarea n-avea să-l ducă nicăieri.

– Ai dreptate, nu m-am gândit la asta. Ai dreptate că Ender ar putea foarte bine să se răzgândească dacă îşi dă seama că îţi afectează pregătirea. De ce nu vorbeşti cu el când o să vină de dimineaţă şi îmi spui pe urmă ce aţi hotărât? Până atunci Shovel ar putea să mă refuze, şi atunci n-ar mai fi o problemă, nu-i aşa?

Tom Nebunul se gândi. Bean îi putea simţi furia. Dar faptul că devenise comandant îl schimbase pe Tom. Nu mai exploda ca înainte. Se stăpâni. Se abţinu. Aşteptă să se calmeze.

– OK, o să vorbesc cu Ender. Dacă Shovel vrea s-o facă. Se uitară amândoi la Shovel.

– Cred că e OK, zise Shovel. Să facem ceva aşa de ciudat.

– N-o să vă scutesc pe niciunul din voi, spuse Tom Nebunul. Şi să nu vorbiţi despre plutonul vostru trăsnit în timpul antrenamentelor mele. Să rămână dincolo de uşă.

Amândoi fură de acord. Bean înţelese că Tom Nebunul avea dreptate să insiste în această privinţă. Misiunea specială i-ar fi despărţit pe cei doi de ceilalţi din plutonul C. Dacă s-ar fi lăudat mereu cu ea, ceilalţi s-ar fi putut simţi excluşi dintr-o elită. Problema nu era la fel de gravă în celelalte plutoane, pentru că ar fi fost doar câte un copil din fiecare în echipa lui Bean. N-ar fi avut cu cine discuta. În consecinţă, fără laude.

– Uite ce-i, nu-i nevoie să vorbesc cu Ender despre asta, zise Tom Nebunul. Decât dacă devine o problemă. OK?

– Mulţam, zise Bean.

Tom Nebunul se întoarse la patul lui.

M-am descurcat, gândi Bean. Nu m-am făcut de râs.

– Bean? făcu Shovel.

– Da?

– Da.

– Nu-mi spune Shovel.

Bean se gândi. Numele adevărat al lui Shovel era Ducheval.

– Preferi „Doi Cai”? Sună cam ca un războinic sioux. Shovel rânji.

– E mai bine decât să sune ca unealta cu care cureţi grajdul.

– Ducheval, zise Bean. De acum înainte.

– Mulţam. Când începem?

– Azi, în timpul liber.

– Bacatta.

Bean plecă aproape dansând de la patul lui Ducheval. O făcuse. Se descurcase. O dată, cel puţin.

Până la sfârşitul micului dejun, îi avea pe toţi cel cinci în pluton. Pentru ceilalţi patru, vorbi mai întâi cu şefii lor de plutoane. Niciunul nu-l refuză. Şi îşi puse echipa să promită că de acum încolo îi vor spune lui Ducheval pe numele adevărat.

Când veni Bean, Graff îi convocase pe Dimak şi pe Dap în biroul său improvizat de pe puntea de comandă a sălii de luptă. Era vorba despre o ceartă obişnuită între Dimak şi Dap – adică despre nimic, vreo problemă trivială sau încălcarea vreunui protocol minor, care escalada rapid într-o rafală de plângeri oficiale. O nouă altercaţie care ţinea de rivalitatea dintre ei, căci Dap şi Dimak încercau să obţină avantaje pentru protejaţii lor, Ender şi Bean, şi în acelaşi timp încercau să-l împiedice pe Graff să-i pună în pericolul fizic care se prefigura. Când se auzi bătaia în uşă, vocile erau ridicate de câtva timp, şi pentru că bătaia nu era puternică, Graff se întrebă ce o fi auzit.

Se menţionaseră nume? Da. Atât Bean, cât şi Ender. Şi Bonzo. Pronunţaseră numele lui Ahile? Nu. Se referiseră la el doar ca fiind „altă decizie iresponsabilă care pune în pericol viitorul rasei umane, şi totul din cauza unei teorii absurde cum că jocurile ar fi un lucru, iar luptele adevărate pe viaţă şi pe moarte ar fi altul, care nu se va dovedi şi nici nu se poate dovedi decât cu sângele unui copil!” Asta fusese Dap, care avea tendinţa să devină elocvent.

Graff, desigur, avea deja inima îndoită, pentru că era de acord cu ambii profesori, nu numai în privinţa argumentelor pe care şi le expuneau unul altuia, ci şi a argumentelor împotriva propriei sale politici. Bean se dovedise cel mai bun candidat la toate testele; la fel, Ender demonstrase că e cel mai bun candidat pe baza performanţelor de conducător în situaţiile reale. Iar Graff era iresponsabil expunând ambii băieţi unui pericol fizic.

Dar în ambele cazuri copiii aveau serioase îndoieli privind curajul. Ender avea o lungă istorie privind supunerea faţă de fratele său mai mare, Peter, iar jocul minţii arătase că, în subconştientul lui Ender, Peter era asociat Gândacilor. Graff ştia că Ender ar avea curajul să atace fără ezitare atunci când ar veni timpul. Că ar putea înfrunta de unul singur un inamic, fără ajutorul nimănui, şi să-l distrugă pe acela care ameninţa să-l distrugă. Dar Ender nu ştia asta, şi trebuia să ştie.

Pe de altă parte, Bean dovedise simptome fizice de panică înaintea primei lupte şi, deşi până la final se descurcase bine, Graff nu avea nevoie de teste psihologice care să-i spună că puştiul avea îndoieli. Singura diferenţă era că în cazul lui Bean, Graff îi împărtăşea îndoielile. Nu exista nicio dovadă că Bean ar ataca.

Niciunul dintre candidaţi nu-şi permitea să se îndoiască de sine. În faţa unui duşman care nu ezita – care nu putea ezita – nu era timp de pauze pentru reflecţii. Băieţii trebuiau să-şi înfrunte cele mai negre temeri, ştiind că nimeni nu va interveni să-i ajute. Trebuiau să fie convinşi că în situaţii în care o greşeală ar fi fatală, ei nu vor greşi. Trebuiau să treacă testul şi să ştie că l-au trecut. Iar ambii băieţi erau atât de perspicace, încât pericolul nu putea fi trucat. Trebuia să fie real.

Lui Graff i se părea iresponsabil să-i expună unui asemenea risc. Totuşi, ştia că ar fi fost la fel de iresponsabil să n-o facă. Dacă Graff ar fi prudent, nu l-ar blama nimeni dacă, în războiul real, Ender sau Bean ar greşi. Ar fi totuşi o slabă consolare, date fiind consecinţele greşelii. Orice ar fi ales, dacă nu avea dreptate, toţi cei de pe Pământ ar fi plătit preţul suprem. Singurul lucru posibil era ca, în cazul în care unul dintre ei ar fi fost ucis, sau handicapat fizic ori mintal, celălalt ar rămâne să continue ca unic candidat.

Dar dacă amândoi greşeau? Erau mulţi copii sclipitori, dar niciunul cu mult mai bun decât comandanţii aleşi deja, care

absolviseră Şcoala de Luptă cu ani în urmă.

Cineva trebuia să arunce zarurile. Ambele zaruri sunt în mâinile mele. Nu sunt un birocrat care îşi pune cariera mai presus de scopul mult mai important pe care sunt pus să îl servesc. Nu voi pune zarurile în mâna altcuiva, şi nici nu voi pretinde că nu am de ales.

Deocamdată, tot ce avea Graff de făcut era să-i asculte şi pe Dap, şi pe Dimak, să le ignore atacurile birocratice şi intrigile împotriva lui, şi să încerce să-i oprească să sară unul la gâtul celuilalt dintr-o rivalitate în care erau intermediari.

Iar acea discretă bătaie în uşă – Graff ştiu cine era înainte ca uşa să se deschidă.

Bean nu dădu niciun semn că ar fi auzit cearta. Dar Bean era expert în a nu da niciun semn. Numai Ender reuşea să fie mai secretos – dar el, cel puţin, jucase jocul minţii suficient de mult pentru a oferi profesorilor o hartă.

– Domnule, zise Bean.

Intră, Julian Delphiki, copil dorit al unor părinţi buni şi iubitori. Intră, copil răpit, ostatic al sorţii. Intră şi vorbeşte cu Ursitoarele, care joacă asemenea jocuri inteligente cu viaţa ta.

– Pot să aştept, spuse Bean.

– Căpitanul Dap şi căpitanul Dimak pot să audă ce ai de spus, nu-i aşa? întrebă Graff.

– Dacă spuneţi dumneavoastră, domnule. Nu e un secret. Aş vrea să am acces la proviziile staţiei.

– Nu.

– E inacceptabil, domnule.

Graff văzu cum Dap şi Dimak se uitau la el. îi amuza oare îndrăzneala băiatului?

– De ce crezi asta?

– Anunţuri din scurt, jocuri în fiecare zi, soldaţii epuizaţi continuând să fie siliţi să facă lecţii – bine, Ender face faţă şi facem şi noi. Dar singurul motiv posibil pentru care faceţi asta este să ne testaţi resursele. Aşa că vreau ceva resurse.

– Nu-mi amintesc să fii comandantul Armatei Dragon, zise Graff. O să ascult o cerere de echipament specific din partea comandantului vostru.

– Nu e posibil, zise Bean. El nu are timp de pierdut cu proceduri birocratice prosteşti.

Proceduri birocratice prosteşti. Graff folosise exact aceste

cuvinte în disputa de acum câteva minute. Dar Graff nu ridicase vocea. De când asculta Bean la uşă? Graff înjură în sinea lui. Îşi mutase biroul aici sus exact pentru că ştia că Bean se furişa şi spiona, adunând informaţii de oriunde putea. Şi totuşi, nici măcar nu pusese pe cineva de pază care să-l oprească pe băiat să vină să asculte pur şi simplu la uşă.

– Şi tu ai? întrebă Graff.

– Pe mine m-a însărcinat să mă gândesc la lucrurile stupide pe care le-aţi putea face ca să întoarceţi jocul împotriva noastră, şi să descopăr metode de a ne descurca.

– Ce crezi că o să găseşti?

– Nu ştiu, zise Bean. Ştiu doar că singurele lucruri pe care le vedem sunt uniformele şi costumele de luptă, armele noastre şi pupitrele noastre. Mai există şi alte echipamente. De exemplu, hârtie. Nu primim decât în timpul testelor scrise, când pupitrele sunt închise.

– Ce să faceţi cu hârtia în sala de luptă?

– Nu ştiu. S-o facem cocoloş şi să aruncăm cu ea. S-o rupem şi să facem din ea un nor de praf.

– Şi cine să cureţe?

– Nu e problema mea, zise Bean.

– Nu aveţi permisiunea.

– E inacceptabil, domnule, repetă Bean.

– Nu vreau să te jignesc, Bean, dar nu contează nici cât un pârţ de gândac dacă accepţi decizia mea sau nu.

– Nu vreau să vă jignesc pe dumneavoastră, domnule, dar e clar că habar n-aveţi ce faceţi. Improvizaţi. Vă bateţi joc de sistem. Ar dura ani să reparaţi stricăciunile pe care le produceţi, dar nu vă pasă. Asta înseamnă că nu vă pasă în ce condiţie va ajunge şcoala peste un an. Asta înseamnă că toţi cei care sunt importanţi vor absolvi în curând. Pregătirea a fost accelerată pentru că Gândacii sunt prea aproape ca să mai tolerăm amânări. Deci ne presaţi, îl presaţi în special pe Ender Wiggin.

Lui Graff i se făcu rău. Ştia că puterea de analiză a lui Bean era extraordinară. Dar şi puterea lui de a se înşela. Unele din bănuielile lui Bean nu erau corecte – dar pentru că nu cunoştea adevărul, sau pur şi simplu pentru că el nu voia ca ei să afle cât de multe ştie, cât de multe ghiceşte? Nu te-am vrut aici niciodată, Bean, pentru că eşti prea periculos.

Bean continua să-şi susţină cauza.

– Când o să vină ziua în care Ender Wiggin va căuta metode să-i împiedice pe Gândaci să ajungă pe Pământ şi să cutreiere întreaga planetă aşa cum au început în Prima Invazie, o să-i dai vreun răspuns tâmpit despre care resurse pot fi folosite şi care nu?

– În ceea ce te priveşte, resursele navei nu există,

– În ceea ce mă priveşte, replică Bean, Ender e foarte aproape să vă spună să vă băgaţi jocul în dos. S-a săturat şi dacă nu sunteţi în stare să vedeţi asta, înseamnă că nu sunteţi buni profesori. Lui nu-i pasă de clasamente. Nu-i pasă să-i învingă pe ceilalţi copii. Nu-l interesează decât să se pregătească pentru lupta cu Gândacii. Cât de greu credeţi că o să-mi fie să-l conving că programul vostru de aici e distrus, şi e timpul să nu se mai joace?

– Bine, spuse Graff. Dimak, pregăteşte bricul. Bean va fi arestat până când naveta va fi gata să-l ducă înapoi pe Pământ. Băiatul ăsta pleacă de la Şcoala de Luptă.

Bean zâmbi uşor.

– Daţi-i înainte, colonele Graff. Oricum am terminat. Am obţinut tot ce voiam eu de aici – o educaţie de calitate. N-o să mai fiu niciodată nevoit să trăiesc pe străzi. Nu am nevoie de o casă. Eliberaţi-mă de jocul vostru, chiar acum, sunt pregătit.

– Nici pe Pământ n-o să fii liber. Nu putem risca să spui poveştile astea aberante despre Şcoala de Luptă, spuse Graff.

– Corect. Luaţi cel mai bun elev de aici şi-l băgaţi la închisoare pentru că a cerut acces la dulapul cu provizii, iar vouă nu vă place asta. Haide, colonele. Înghiţiţi în sec şi cedaţi. Aveţi nevoie de cooperarea mea mai mult decât am eu de a dumneavoastră.

Dimak abia îşi putea ascunde zâmbetul.

Dar a-l înfrunta astfel pe Graff nu era o dovadă suficientă a curajului lui Bean. Şi oricâte îndoieli ar fi avut Graff în privinţa lui Bean, nu putea nega că se pricepea să manipuleze. Graff ar fi dat aproape orice ca Dimak şi Dap să nu fi fost de faţă în acel moment,

– A fost decizia dumneavoastră să avem această discuţie de faţă cu martori, zise Bean.

Cum, puştiul putea citi gândurile?

Nu, Graff aruncase o privire scurtă celor doi profesori. Pur şi simplu Bean ştia să-i citească limbajul trupului. Copilului nu-i lipsea nimic. De aceea era atât de valoros pentru program.

Nu de asta ne punem asemenea speranţe în puştii ăştia? Pentru că sunt buni manipulatori?

Şi dacă ştiu câte ceva despre comandă, nu-i aşa că ştiu şi asta – că există momente în care trebuie să te retragi ca să reduci pierderile.

– În regulă, Bean. Arunci o privire pe inventar.

– Alături de cineva care să-mi explice ce reprezintă.

– Credeam că ştii deja totul.

Ca învingător, Bean era politicos; nu reacţiona la tachinare. Sarcasmul îi oferi lui Graff o slabă compensaţie a faptului că trebuise să dea înapoi. Ştia că asta era tot, dar meseria asta nu oferea prea multe satisfacţii.

– Căpitanul Dimak şi căpitanul Dap te vor însoţi, spuse Graff. O singură privire, şi oricare dintre ei va putea refuza orice cerere a ta. Ei vor fi responsabili de consecinţele eventualelor accidente provocate de folosirea obiectelor pe care te lasă să le iei.

– Mulţumesc, domnule, zise Bean. După toate probabilităţile, n-o să găsesc nimic folositor. Dar apreciez că aţi fost corect şi ne-aţi lăsat să cercetăm resursele staţiei ca să ducem mai departe obiectivele educaţionale ale Şcolii de Luptă.

Puştiul avea un jargon precis. După luni de acces la informaţiile despre elevi, cu toate observaţiile din dosare, era limpede că Bean învăţase mai mult decât conţinutul în fapte al dosarelor. Iar acum Bean îi dădea un indiciu despre ce ar putea folosi la întocmirea unui raport privind decizia sa. De parcă Graff nu ar fi fost perfect capabil să-şi găsească propriile indicii.

Copilul ăsta mă ia de sus. Ticălosul, crede că deţine controlul!

Ei bine, am şi eu o surpriză pentru el.

– Sunteţi liberi, zise Graff. Toţi. Se ridicară, salutară şi ieşiră.

De acum, gândi Graff, va trebui să-mi analizez toate deciziile viitoare, întrebându-mă câte din alegerile mele sunt influenţate de faptul că puştiul ăsta chiar mă calcă pe nervi.

Când Bean studie lista de inventar, în realitate căută mai ales ceva, orice, care să poată fi folosit ca o armă pe care Ender sau cineva din armata lui s-o poarte pentru a-l proteja de un atac fizic din partea lui Bonzo. Dar acolo nu era nimic care să poată fi în acelaşi timp ascuns de profesori şi suficient de puternic ca să aducă copiilor mici un avantaj clar asupra celor mai mari.

Era dezamăgitor, dar va găsi el alte căi să neutralizeze

ameninţarea. Iar acum, dacă tot studia inventarul, se găsea oare acolo ceva care să poată fi folosit în sala de luptă? Proviziile pentru curăţenie nu promiteau prea multe. Nici articolele de uz casnic nu aveau prea mult sens în sala de luptă. Ce să facă, să arunce cu un pumn de cuie?

Totuşi, echipamentul de protecţie...

– Ce e un monofilar? întrebă Bean. Dimak răspunse:

– Un cablu foarte fin şi rezistent care se foloseşte pentru a asigura muncitorii din construcţii şi întreţinere atunci când lucrează în afara staţiei.

– Cât e de lung?

– Conectându-le, putem asambla câţiva kilometri de monofilar de siguranţă, zise Dimak. Dar fiecare bobină se desfăşoară pe o sută de metri.

– Vreau să-l văd.

Îl duseră în porţiuni ale staţiei in care copiii nu aveau acces. Decorul era mult mai militarist acolo. Şuruburile şi niturile erau vizibile în plăcile de pe pereţi. Conductele de aerisire erau la vedere în loc să fie ascunse în plafon. Nu mai existau prietenoasele benzi luminoase pe care copiii le atingeau pentru a găsi drumul spre dormitoarele lor. Toate scannerele erau prea sus ca să poată fi folosite uşor de copii. Iar membrii personalului pe lângă care treceau îl văzură pe Bean şi se uitară la Dap şi Dimak ca la nişte nebuni.

Bobina era uluitor de mică. Bean o cântări în mână. Era, de asemenea, uşoară. Desfăşură câţiva zeci de metri. Era aproape invizibil.

– Ţine greutatea a doi adulţi, zise Dimak.

– E toarte bine. Taie?

– E rotunjit cu grijă ca să nu taie nimic. Nu ne-ar fi de niciun folos dacă ar tăia lucrurile în felii. De exemplu costumele spaţiale.

– Îl pot tăia în bucăţi mai mici?

– Cu o lampă de sudură, zise Dimak.

– Asta vreau.

– Numai una? întrebă Dap, oarecum sarcastic.

– Şi o lampă de sudură, adăuga Bean.

– Asta nu, spuse Dimak.

– Glumeam, zise Bean.

Ieşi din camera cu provizii şi începu să alerge pe coridor,

refăcând drumul pe care tocmai îl parcurseseră. Cei doi o luară la fugă după el.

– Mai încet! strigă Dimak.

– Ţineţi pasul! răspunse Bean. Mă aşteaptă un pluton să-i antrenez cu asta.

– Să-i antrenezi să facă ce?

– Nu ştiu!

Ajunse la bară şi se lăsă sa alunece. Ducea până la niveluri elevilor. În acea direcţie nu era nevoie de niciun fel de permis de trecere.

Plutonul îl aştepta în sala de luptă. Munciseră din greu pentru el în ultimele câteva zile, încercând tot felul de lucruri absurde. Formaţii care explodau în aer. Scuturi. Atacuri fără arme, dezarmându-şi adversarii cu picioarele. Răsuciri care îi făceau aproape imposibil de atins, dar îi şi împiedicau să tragă în altcineva.

Lucrul cel mai încurajator era că Ender îşi petrecea aproape tot timpul de antrenament privind echipa lui Bean, atunci când nu trebuia să răspundă problemelor puse de liderii şi soldaţii celorlalte plutoane. Orice manevre ar fi inventat, Ender ştia şi avea propriile lui idei despre cum să le folosească. Şi, ştiind că Ender e cu ochii pe ei, soldaţii lui Bean trudeau tot mai mult. Faptul că pe Ender îl interesa cu adevărat ce făceau ei îl făcea pe Bean mai demn de respect în ochii lor.

Ender se pricepe la asta, înţelese Bean pentru a suta oară. Ştie cum să aducă un grup în forma pe care vroia el s-o aibă. Ştie cum să-i facă pe oameni să lucreze împreună. Şi face asta cu cât mai puţine mijloace posibil.

Dacă Graff ar fi fost la fel de bun ca Ender, n-ar mai fi trebuit astăzi să mă comport ca un huligan.

Primul lucru pe care Bean îl încercă cu monofilarul fu să-l întindă de-a curmezişul sălii de luptă. Ajungea, rămânând foarte puţin pentru nodurile cu care să fie prins la ambele capete. Dar câteva minute de experienţe îi demonstrară ca ar fi fost complet ineficient ca barieră. Majoritatea inamicilor l-ar rata pur şi simplu; cei care ar fi dat peste el ar fi putut fi dezorientaţi sau răsturnaţi, dar odată ce ar fi ştiut că e acolo l-ar fi putut folosi ca pe o parte a grilajului, adică ar fi fost în avantajul unui adversar creativ.

Monofilarul era destinat să împiedice un om să plutească în

derivă în spaţiu. Ce se întâmplă când ajungi la capătul tirului?

Bean ridică un capăt şi îl legă de un mâner din perete, iar pe celălalt şi-l înfăşură de câteva ori în jurul taliei. Cablul era acum mai scurt decât lăţimea cubului sălii de luptă. Bean făcu un nod, apoi se lansă spre peretele opus.

în timp ce zbura prin aer, cu monofilarul desfăşurându-se în urma sa, nu se putu împiedica să nu gândească: Sper că au avut dreptate când au spus că sârma asta nu poate tăia. Ce mod de a încheia viaţa – secţionat pe jumătate în sala de luptă. Asta ar fi o mizerie interesant de curăţat.

Când ajunse la un metru de perete, firul se tensiona, înaintarea lui Bean fu brusc întreruptă în dreptul taliei. Trupul i se plie şi simţi ca o lovitură în stomac. Dar cel mai interesant fu modul în care inerţia transformă mişcarea de înaintare într-un arc în lateral care îl azvârli de-a latul sălii de luptă spre locul unde se antrena plutonul D. Lovi peretele atât de puternic încât i se opri şi răsuflarea pe care o mai avea.

– Aţi văzut asta? strigă Bean, imediat ce putu respira, îl durea stomacul – poate că nu fusese tăiat în două, dar îşi dădu seama imediat că se alesese cu o vânătaie urâtă şi că, dacă nu ar fi avut costumul de luptă pe el, credea că ar fi fost foarte posibil să fi căpătat răni interne. Dar era OK, iar monofilarul îl ajuta să schimbe brusc direcţia în aer. Aţi văzut? Aţi văzut?

– Eşti teafăr? întrebă Ender.

Îşi dădu seama că Ender credea că se accidentase. Ceva mai încet, Bean strigă din nou:

– Aţi văzut cât de repede am mers? Aţi văzut cum mi-am schimbat direcţia?

Întreaga armată se opri din antrenament să-l privească pe Bean jucându-se cu monofilarul. Legând doi soldaţi unul de altul, obţinu rezultate interesante când unul din ei se oprea, dar îi era greu să-şi menţină poziţia. Mai eficient fu când Bean îl puse pe Ender să tragă cu ajutorul cârligului o stea de lângă perete în mijlocul sălii. Bean se legă şi se aruncă de pe stea; când cablul se încorda, marginea stelei acţiona ca pivot, scurtând lungimea firului arunci când schimba direcţia. Pe măsură ce cablul se încolăcea în jurul stelei, se scurta din ce în ce mai mult la fiecare margine. În final, Bean se mişca atât de repede, încât îşi pierdu cunoştinţa pentru o clipă înainte de a lovi steaua. Dar întreaga Armată Dragon era uimită de ceea ce văzuse. Monofilarul era

complet invizibil, astfel că părea că puştiul se lansase şi brusc începuse să schimbe direcţia şi să accelereze în timpul zborului. Era tulburător să vezi asta.

– Hai s-o facem din nou, şi să văd dacă pot să trag în timp ce-o fac, zise Bean.

Antrenamentul de seară nu se încheie până la ora 2l.40, lăsându-le puţin timp înainte de culcare. Dar după ce văzuse cascadoriile pe care echipa lui Bean le pregătea, armata era mai mult entuziasmată decât obosită şi alerga pe coridoare. Majoritatea înţeleseseră probabil că, dintre trăsnăile cu care venise Bean, niciuna nu ar fi decisivă în luptă. Dar era distractiv. Era ceva nou. Şi era Dragon.

Bean deschidea drumul, Ender lăsându-i această onoare. Timpul triumfului, şi deşi ştia că era manipulat de sistem – modificarea comportamentului prin onoruri publice – tot se simţea bine.

Totuşi nu atât de bine încât să-şi piardă atenţia. Nu înaintase prea mult pe coridor când îşi dădu seama că erau prea multe uniforme Salamandră printre puştii care hoinăreau prin această zonă. La 2l.40 majoritatea armatelor erau în dormitoare, doar câţiva rătăciţi care se întorceau de la bibliotecă, filme sau din sala de jocuri. Prea multe Salamandre, iar ceilalţi soldaţi erau în general băieţi mai mari din armate ai căror comandanţi nu-l prea iubeau pe Ender. Nu-ţi trebuia geniu ca să recunoşti o capcană.

Bean alergă înapoi şi se alătură lui Tom Nebunul, Vlad şi Supă Fierbinte, care mergeau împreună.

– Sunt prea multe Salamandre, spuse Bean. Rămâneţi la urmă cu Ender.

Înţeleseră imediat – era bine cunoscut că Bonzo profera ameninţări despre ce ar trebui să-i facă „cineva” lui Ender Wiggin, doar ca să-l pună la locul lui. Bean îşi continuă alergarea furişă, uşoară, spre spatele armatei, ignorând copiii mici şi alăturându-se celorlalţi doi şefi de pluton şi secunzilor – copii mai mari, care ar fi putut avea o şansă să facă faţă găştii lui Bonzo într-o bătaie. Nu erau prea multe şanse, dar nu era nevoie decât să-i împiedice să ajungă la Ender până interveneau profesorii. Nu se putea ca profesorii să stea deoparte dacă izbucnea o revoltă adevărată. Sau puteau?

Bean ajunse în dreptul lui Ender, trecu în spatele lui. O văzu

apropiindu-se repede pe Petra Arkanian în uniforma Armatei Phoenix. Strigă:

– Hei, Ender!

Spre supărarea lui Bean, Ender se opri şi se întoarse. Băiatul era prea încrezător.

În spatele Petrei, câteva Salamandre îşi potriviră ritmul paşilor. Bean se uită în altă parte, şi văzu alte Salamandre şi câţiva băieţi cu feţe încruntate din alte armate, trecând pe coridor pe lângă ultimii Dragoni. Supă Fierbinte şi Tom Nebunul se apropiau repede, împreună cu alţi şefi de pluton şi restul Dragonilor mai mari în spatele lor, dar nu se mişcau suficient de rapid. Bean făcu semn din cap, şi-l văzu pe Tom Nebunul grăbind pasul. Ceilalţi îi urmară exemplul.

– Ender, putem sta de vorbă? zise Petra.

Bean era amar dezamăgit. Petra era Iuda. Îl aduce pe Ender lui Bonzo – cine ar fi crezut? Ea îl ura pe Bonzo când era în armata lui,

– Vorbim în timp ce mergem, zise Ender.

– Doar o clipă.

Fie juca perfect teatru, fie nu observa nimic, îşi spuse Bean. Părea conştientă de celelalte uniforme ale Dragonilor, fără să privească prea mult la altcineva. Nu e la curent cu nimic, gândi Bean. E doar o proastă.

În cele din urmă, Ender deveni conştient de poziţia sa expusă. În afară de Bean, toţi ceilalţi Dragoni trecuseră de el, şi asta era aparent suficient – în fine – să-l facă să nu se simtă în largul lui. Îi întoarse spatele Petrei şi se îndepărtă sprinten, recuperând spaţiul dintre el şi ceilalţi Dragoni.

Petra se supără pe moment, apoi alergă să-l ajungă din urmă. Bean rămase pe loc, privind Salamandrele. Nu-i aruncaseră nici măcar o privire. Doar îşi potriviseră paşii, continuând să se apropie de Ender aproape la fel de repede ca şi Petra.

Bean făcu trei paşi şi bătu la uşa dormitorului Armatei Iepure. Cineva deschise. Bean nu trebui să spună decât „Salamandrele fac o mişcare împotriva lui Ender”, şi imediat Iepurii se repeziră afară pe coridor. Ieşiră exact când Salamandrele ajungeau în dreptul lor, şi începură să-i urmărească.

Martori, se gândi Bean. Şi ajutoare, dacă lupta se va dovedi necinstită.

În faţa lor, Ender şi Petra discutau, înconjuraţi de Dragonii

mari. Salamandrele îi urmau îndeaproape, şi alţi bătăuşi li se alăturau. Dar pericolul se disipa. Armata Iepure şi Dragonii mai mari îşi făcuseră treaba. Bean respiră ceva mai uşurat. Cel puţin pentru moment pericolul trecuse.

Bean îl ajunse pe Ender tocmai când Petra spunea:

– Cum te poţi gândi la aşa ceva? Nu ştii care-ţi sunt prietenii?

Se îndepărtă în fugă, se repezi pe o scară şi urcă. Carn Carby al Iepurilor îl ajunse pe Bean din urmă.

– E totul OK?

– Sper că nu te superi că am chemat armata ta.

– Au venit şi m-au anunţat. Ender e-n siguranţă în patul lui?

– Mda.

Carn rămase în urmă şi se alătură câtorva dintre soldaţii lui. Bătăuşii Salamandrelor erau acum depăşiţi numeric – cam trei contra unul. Se retraseră şi mai mult, şi unii se despărţiră şi dispărură pe scări sau pe bare.

Când Bean îl ajunse din nou pe Ender, acesta era înconjurat de şefii de plutoane. Acum nu mai era nimic subtil – era limpede că sunt bodyguarzii lui, şi unii dintre Dragonii mai tineri îşi dăduseră seama ce se întâmpla şi completaseră formaţia. Îl duseră pe Ender până la uşa camerei sale şi Tom Nebunul ţinu să intre înaintea lui, apoi îi permise să intre numai după ce se convinse că nu-l aştepta nimeni. De parcă vreunul din ei ar fi putut deschide uşa camerei unui comandant. Dar profesorii schimbaseră o grămadă de reguli în ultimul timp. Se putea întâmpla orice.

Bean rămase treaz, gândindu-se ce ar putea să facă. Nu puteau fi lângă Ender în orice moment. Aveau lecţii – atunci armatele erau în mod deliberat despărţite. Ender era singurul care putea să ia masa la popota comandanţilor, deci dacă Bonzo l-ar ataca acolo... dar n-ar face-o, cu atâţia comandanţi în jur. Duşurile. Toaletele. Iar dacă Bonzo ar aduna un grup potrivit de bătăuşi, ar putea să-i împrăştie pe şefii de plutoane ai lui Ender ca pe nişte baloane.

Ceea ce avea Bean de făcut era să-i îndepărteze pe susţinătorii lui Bonzo. Înainte de a adormi, concepuse un mic plan care ar fi putut ajuta puţin, sau ar fi înrăutăţit lucrurile, dar cel puţin era ceva, şi ar fi fost public, astfel ca profesorii să nu poată pretinde în urma faptelor, în modul lor birocratic apără-mi fundul, că nu ştiuseră ce se petrecea.

Se gândi că va putea face ceva la micul dejun, dar evident aveau o luptă la prima oră a dimineţii. Pol Slattery, Armata Bursuc. Profesorii găsiseră de asemenea o nouă cale de a nesocoti regulile. Când Bursucii erau atinşi, în loc să rămână îngheţaţi până la sfârşitul jocului, se dezgheţau după cinci minute, aşa cum se întâmpla la antrenamente.

Dar Dragonii, odată loviţi, rămâneau rigizi. Deoarece sala era înţesată cu stele – o mulţime de ascunzători – dură ceva până să-si dea seama că trebuie să împuşte aceiaşi soldaţi de mai multe ori în timpul manevrelor printre stele, iar Armata Dragon fu mai aproape de înfrângere ca niciodată. Era o luptă corp la corp, o duzină de Dragoni rămaşi trebuind să facă faţă seriilor de Bursuci îngheţaţi, să-i reîmpuşte periodic şi în acelaşi timp să caute frenetic ca vreun alt Bursuc să nu se furişeze din spate.

Lupta dură atât de mult, încât atunci când părăsiră sala de luptă micul dejun se terminase. Dragonii erau supăraţi – cei care fuseseră îngheţaţi devreme, înainte de a cunoaşte şmecheria, petrecuseră mai mult de o oră, unii dintre ei, plutind în costumele rigide, devenind din ce în ce mai frustraţi pe măsură ce trecea timpul. Ceilalţi, forţaţi să lupte copleşiţi numeric şi cu vizibilitate redusă împotriva unor duşmani care continuau să învie, erau extenuaţi. Inclusiv Ender.

Ender îşi adună armata şi spuse:

– De astăzi ştiţi totul. Nu mai facem antrenamente. Odihniţi-vă. Distraţi-vă. Daţi vreun examen.

Toţi se bucurau de păsuire, însă azi nu primeau micul dejun şi nimeni nu avea chef să aplaude. Pe când se îndreptau spre dormitor, unii dintre ei bombăneau:

– Dar Armata Bursuc primeşte chiar acum micul dejun.

– Nu, i-au trezit şi le-au dat masa înainte.

– Ba nu, au mâncat şi după cinci minute mănâncă din nou.

În orice caz, Bean era frustrat că nu-şi putuse îndeplini planul la micul dejun. Va trebui să aştepte până la prânz.

Lucrul bun era că, deoarece Dragonii nu se antrenau, băieţii lui Bonzo nu ştiau unde să-l aştepte. Lucrul rău era că, dacă Ender ar ieşi singur, nu ar fi nimeni care să-l apere.

Bean se simţi uşurat când îl văzu pe Ender intrând în camera lui. Consultându-se cu alţi lideri de plutoane, Bean stabili paza la uşa lui Ender. Un Dragon stătea în faţa dormitorului într-un schimb de jumătate de oră, apoi bătea la uşă şi ieşea

înlocuitorul lui. Ender n-avea cum să hoinărească fără ca Armata Dragon să ştie.

Dar Ender nu ieşi şi în cele din urmă veni vremea prânzului. Toţi şefii de plutoane îşi trimiseră soldaţii înainte şi apoi se întoarseră la uşa lui Ender. Molo Musca bătu tare – de fapt izbi tare în uşă de cinci ori.

– Masa, Ender.

– Nu mi-e foame. Vocea suna înfundat de dincolo de uşă. Duceţi-vă şi mâncaţi.

– Putem aştepta, zise Musca. Nu vrem să mergi singur la popota comandanţilor.

– N-am de gând să mănânc deloc, zise Ender. Duceţi-vă şi ne vedem mai târziu.

– L-aţi auzit, le spuse Musca celorlalţi. O să fie în siguranţă înăuntru până mâncăm noi.

Bean observase că Ender nu promisese să rămână în cameră pe timpul prânzului. Dar cel puţin oamenii lui Bonzo nu vor şti unde este. Neprevăzutul era util. Iar Bean voia să-şi poată rosti discursul la masă.

Aşa că fugi în sala de mese şi nu se aşeză la rând, ci sări pe o masă şi bătu tare din palme ca să atragă atenţia.

– Hei, voi toţi!

Aşteptă până când grupul se linişti întrucâtva.

– Sunt unii dintre voi cărora trebuie să li se reamintească câteva din regulamentele F.I. Dacă unui soldat i se ordonă să facă ceva ilegal sau incorect de către comandantul său, are responsabilitatea să refuze ordinul şi să raporteze. Un soldat care ascultă un ordin ilegal sau incorect este pe deplin responsabil pentru consecinţele actelor ale. În caz că sunteţi vreunul atât de în ceaţă şi nu înţelegeţi ce înseamnă asta, legea spune că dacă un comandant vă ordona să comiteri o crimă, asta nu e o scuză. Vi se interzice să vă supuneţi.

Niciuna dintre Salamandre nu întâlni privirea lui Bean, dar un bătăuş în uniforma Şobolanilor răspunse arogant:

– Te gândeşti la ceva anume, piciule?

– Mă gândesc la tine, Lighter. Rezultatele tale sunt printre ultimele zece procente ale şcolii, aşa că m-am gândit că ai avea nevoie de puţin ajutor.

– Ar putea să-ţi tacă fleanca chiar acum, ăsta e ajutorul de care am nevoie!

– Orice te-ar fi pus Bonzo să faci aseară, Lighter, tu şi încă vreo douăzeci, vreau să spun că dacă aţi fi încercat ceva, fiecare dintre voi ar fi fost dat afară din Şcoala de Luptă cu un picior în fund. Îngheţaţi. Un eşec total, pentru că aţi ascultat de Cap Sec Madrid. E nevoie să fiu mai explicit?

Lighter râse – suna forţat, dar nu era singurul care râdea.

– Habar n-ai ce se întâmplă, pişpirică, zise unul dintre ei.

– Ştiu că Bonzo Cap Sec încearcă să vă transforme într-o gaşcă de cartier, rataţi patetici ce sunteţi. Nu-l poate bate pe Ender în sala de luptă, aşa că pune o duzină de duri să bată un copilaş. Auziţi cu toţii? Ştiţi cine e Ender – cel mai bun comandant care a venit vreodată aici. Ar putea fi singurul capabil să facă ceea ce a făcut Mazer Rackham şi să-i bată pe Gândaci când se întorc, v-aţi gândit la asta? Iar aceşti tipi sunt atât de deştepţi, încât vor să-l omoare în bătaie. Aşa că atunci când vor veni Gândacii, iar noi nu vom avea decât capete seci ca Bonzo Madrid care să ne conducă flota spre înfrângere, şi când Gândacii vor cotropi Pământul omorând fiecare bărbat, femeie sau copil întâlnit, supravieţuitorii vor şti cu toţii că proştii ăştia sunt cei care s-au descotorosit de singurul om care ne-ar fi putut conduce la victorie!

Acum era o tăcere mormântală, iar Bean putu să vadă, privind la cei pe care îi recunoscuse că fuseseră cu grupul lui Bonzo seara trecută, că reuşise să-i atingă.

– O, aţi uitat de Gândaci, aşa-i? Aţi uitat că Şcoala de Luptă nu s-a înfiinţat pentru ca voi să puteţi scrie acasă la mămica despre rezultatele voastre bune. Aşa că duceţi-vă şi ajutaţi-l pe Bonzo, şi în timp ce faceţi asta, aţi putea să vă tăiaţi şi propriile gâturi, pentru că asta faceţi dacă îi faceţi vreun rău lui Ender Wiggin. Cât despre restul – ei bine, câţi dintre voi cred că Ender Wiggin e singurul comandant pe care cu toţii am vrea să-l urmăm în bătălie? Haideţi, câţi dintre voi?

Bean începu să bată din palme rar, ritmic. Imediat, toţi Dragonii se alăturară. Şi foarte rapid, majoritatea celorlalţi soldaţi băteau şi ei din palme. Cei care n-o făceau săreau în ochi şi se putea vedea cum ceilalţi îi priveau cu dispreţ şi ură.

Curând, toată sala bătea din palme. Chiar şi ospătarii.

Bean îşi ridică mâinile.

– Gândacii faţă-de-cur sunt singurii noştri duşmani! Oamenii sunt toţi de aceeaşi parte! Cine ridică mâna împotriva lui Ender

Wiggin e un iubitor de Gândaci!

Îi răspunseră cu urale şi aplauze, bătând din picioare.

Era prima experienţă a lui Bean ca agitator de gloată. Fu mulţumit să constate că, atât timp cât cauza era dreaptă, se pricepea destul de bine.

Numai că mai târziu, când stătea la masă împreună cu plutonul C, Lighter însuşi se apropie de Bean. Veni pe la spate, iar restul plutonului C fu în picioare, gata să pună mâna pe el, înainte chiar ca Bean să ştie că e acolo. Dar Lighter le făcu semn să stea jos, apoi se aplecă şi vorbi în urechea lui Bean:

– Ascultă aici, Regina Proştilor. Soldaţii care i-o coc lui Wiggin nici măcar nu sunt aici. Atât despre discursul tău stupid.

Apoi plecă.

Şi, în următorul moment, plecă şi Bean cu plutonul C, urmat de restul Armatei Dragon.

Ender nu era în camera lui, sau cel puţin nu răspunse. Molo Musca, ca şef al plutonului A, prelua conducerea şi îi împărţi în două grupuri care să caute în dormitoare, sălile de jocuri, de proiecţii video, bibliotecă, sala de gimnastică.

Dar Bean îşi chemă echipa să-l urmeze. La baie. Era singurul loc în care Bonzo şi gaşca lui puteau să-l prindă în final pe Ender.

Când Bean ajunse acolo, totul se terminase. Profesorii şi personalul medical discutau pe coridoare. Blândul Dink se îndepărta de baie alături de Ender, cu braţul pe umerii lui. Ender nu avea pe el decât prosopul. Era ud, şi avea sânge pe ceafă, care-i picura pe spate. Lui Bean îi luă doar o clipă să înţeleagă că nu era sângele lui. Ceilalţi din echipa lui Bean îl văzură pe Dink conducându-l pe Ender înapoi în cameră si îl ajutară să intre. Dar Bean se îndrepta deja spre baie.

Profesorii îi ordonară să se dea la o parte, să plece de pe coridor. Dar Bean văzuse destul. Bonzo întins pe podea, personalul medical încercând să-l resusciteze. Bean ştia că asta nu se face cuiva a cărui inimă încă bate. Şi după cum ceilalţi priveau fără prea multă atenţie, Bean îşi dădu seama că era doar o formalitate. Nimeni nu se aştepta ca inima lui Bonzo să pornească din nou. Nu era nicio surpriză. Nasul îi era înfundat în cap. Toată faţa îi era o masă însângerată. Ceea ce explica sângele de pe ceafa lui Ender.

Toate eforturile noastre nu au fost la înălţime. Dar Ender a

câştigat oricum. Ştia ce-l aşteaptă. A învăţat autoapărarea. A folosit-o, şi nu s-a mulţumit cu jumătăţi de măsură.

Dacă Ender ar fi fost prietenul lui Poke, Poke nu ar fi murit.

Şi dacă salvarea lui Ender ar fi depins de Bean, ar fi fost la fel de mort ca şi Poke.

Nişte mâini aspre îl ridicară pe Bean lipindu-l de perete.

– Ce-ai văzut? întrebă maiorul Anderson.

– Nimic, zise Bean. Bonzo e înăuntru? A păţit ceva?

– Nu te priveşte pe tine. Ai auzit când am ordonat să plecaţi?

Apoi sosi colonelul Graff, iar Bean putu să vadă că profesorii din jur erau furioşi pe el – şi totuşi nu puteau spune nimic, fie din cauza protocolului militar, fie din cauză că era de faţă un elev.

– Cred că Bean şi-a băgat din nou nasul în treburile altora, zise Anderson.

– Îl trimiteţi pe Bonzo acasă? întrebă Bean. Pentru că o să încerce din nou.

Graff îi aruncă o privire nimicitoare.

– Am auzit de discursul tău din sala de mese, zise Graff. Nu ştiam că te-am adus aici ca să devii politician.

– Dacă nu-l îngheţaţi pe Bonzo şi nu-l daţi afară de aici, Ender n-o să fie niciodată în siguranţă, iar noi n-o să tolerăm asta!

– Vezi-ţi de treburile tale, băieţaş, zise Graff. Aici e treabă de bărbaţi.

Bean se lăsă târât de Dimak. În caz că încă se mai întrebau dacă Bean văzuse că Bonzo era mort, continuă să joace teatru:

– O să vină şi după mine, zise. Nu vreau ca Bonzo să pună mâna pe mine.

– N-o să vină după tine, spuse Dimak. Se duce acasă. Fii sigur de asta. Dar nu vorbi cu nimeni altcineva. Lasă-i să afle când se va anunţa oficial. Ai priceput?

– Da, domnule, zise Bean.

– Şi de unde ai scos prostiile alea despre ascultarea unui comandant care dă ordine ilegale?

– Din Codul Uniform al Conduitei Militare, zise Bean.

– Ei bine, uite ceva pentru tine – nimeni nu a fost niciodată judecat pentru că a ascultat ordinele.

– Asta, zise Bean, e din cauză că nimeni nu a făcut ceva atât de scandalos încât să se implice opinia publică.

– Codul Uniform nu se aplică elevilor, cel puţin nu partea asta

a lui.

– Dar se aplică profesorilor. Vi se aplică dumneavoastră, în caz că astăzi aţi ascultat de vreun ordin ilegal sau incorect. Cum ar fi... ştiu şi eu... să nu faceţi nimic în caz că izbucneşte o bătaie la baie? Doar pentru că superiorul dumneavoastră v-a spus să lăsaţi un copil mai mare să îl bată pe unul mai mic.

Dacă informaţia îl deranja pe Dimak, el nu lăsă să se vadă. Rămase pe coridor privind cum Bean intră în dormitorul Armatei Dragon.

Înăuntru era nebunie. Dragonii se simţeau neajutoraţi şi proşti, furioşi şi umiliţi. Bonzo Madrid fusese mai deştept decât ei! Bonzo îl prinsese pe Ender singur! Unde erau soldaţii lui Ender când avea nevoie de ei?

Dură mult până să se liniştească spiritele. În tot acest timp Bean stătu în patul lui, cu gândurile lui. Ender nu câştigase doar o luptă. Nu se apărase numai şi apoi plecase. Ender îl omorâse. O lovitură atât de devastatoare, încât duşmanul să nu mai vină niciodată, niciodată după el.

Ender Wiggin, tu eşti cel născut să fii comandantul flotei care va apăra Pământul de A Treia Invazie. Pentru că de aşa ceva avem nevoie – cineva care să lovească cât mai brutal posibil, ţintind perfect şi fără să-i pese de consecinţe. Război total.

Eu nu sunt ca Ender Wiggin. Sunt doar un copil al străzii al cărui singur talent e să supravieţuiască. Indiferent cum. Singura dată când am fost într-un pericol real, am fugit ca o veveriţă şi m-am adăpostit la sora Carlotta.

Ender a intrat singur în bătălie. Eu intru singur doar în ascunzătoarea mea. Sunt un tip care ţine discursuri curajoase pe mesele de la popotă. Ender e un tip care îşi înfruntă duşmanul în pielea goală şi îl copleşeşte în ciuda tuturor pronosticurilor.

Indiferent ce gene ar fi modificat ca să mă facă pe mine, nu au fost cele care trebuiau.

Ender aproape că a murit din cauza mea. Pentru că l-am înfuriat pe Bonzo. Pentru că nu am reuşit să stau de pază în momentul crucial. Pentru că nu m-am oprit ca să gândesc ca Bonzo şi să-mi dau seama că o să aştepte ca Ender să fie singur la duş.

Dacă Ender ar fi murit astăzi, ar fi fost din nou vina mea.

Ar fi vrut să omoare pe cineva.

Nu pe Bonzo. Bonzo era mort deja.

Ahile. Pe el trebuia să-l omoare. Iar dacă Ahile ar fi fost în acel moment acolo, Bean ar fi încercat. Poate ar fi şi reuşit, dacă furia violentă şi disperarea umilinţei ar fi fost suficiente să depăşească avantajul mărimii şi experienţei pe care le-ar fi putut avea Ahile. Şi dacă Ahile l-ar fi ucis pe Bean, nu era decât ceea ce merita Bean pentru că-l dezamăgise complet pe Ender Wiggin.

Simţi patul scuturându-se. Nikolai sărise peste spaţiul dintre paturile de sus.

– E-n regulă, murmură Nikolai, atingând umărul lui Bean.

Bean se rostogoli pe spate ca să-l privească pe Nikolai.

– Oh, zise Nikolai, credeam că plângi.

– Ender a câştigat, spuse Bean. De ce-aş plânge?

l8
PRIETENUL

– Moartea băiatului nu a fost necesară.

– Moartea băiatului nu a putut fi prevăzută.

– Dar ar fi putut fi.

– Întotdeauna poţi prevedea lucruri care s-au întâmplat deja. La urma urmelor, sunt copii. Nu am anticipat un asemenea nivel al violenţei.

– Nu vă cred. Cred că exact la un asemenea nivel al violenţei vă aşteptaţi. Aţi pus asta la cale. O consideraţi un experiment reuşit.

– Nu-ţi pot controla părerile. Pot doar să nu fiu de acord cu ele.

– Ender Wiggin e pregătit să fie transferat la Şcoala de Comandă. Ăsta este raportul meu.

– Am un raport distinct de la Dap, profesorul desemnat să-l urmărească cel mai îndeaproape. Şi acel raport pentru care nu vor exista sancţiuni împotriva căpitanului Dap – îmi spune că Andrew Wiggin este, nepotrivit pentru serviciul militar din punct de vedere psihologic.

– Dacă este, ceea ce mă îndoiesc, este numai temporar.

– Cât timp crezi că avem? Nu, colonele Graff, pentru moment suntem nevoiţi să considerăm acţiunile tale in privinţa lui Wiggin drept un eşec, iar pe băiat terminat nu numai pentru scopurile

noastre, dar şi, probabil, pentru oricare altele. Deci, dacă asta se poate face fără alte crime, vreau ca celălalt să fie promovat. îl vreau la Şcoala de Comandă cât mai repede posibil, dacă nu imediat,

– Foarte bine, domnule. Deşi trebuie să vă spun că eu consider că Bean nu prezintă încredere.

– De ce, pentru că încă nu l-ai transformat într-un ucigaş!

– Pentru că nu e uman, domnule.

– Diferenţa genetică e în cadrul variaţiilor obişnuite.

– Este fabricat artificial, iar cel care l-a fabricat e un criminal, ca să nu mai vorbim că e un nebun cu acte-n regulă.

– Aş putea considera un pericol dacă tatăl lui ar fi un criminal. Sau mama lui. Dar doctorul lui? Băiatul e exact ceea ce ne trebuie, şi trebuie si-l obţinem cât putem de repede.

– E imprevizibil,

– Şi Wiggin nu e?

– E mai puţin imprevizibil, domnule.

– Un răspuns foarte grijuliu, având în vedere ca tocmai ai insistat că crima de azi nu putea fi prevăzută.

– Nu a fost crimă, domnule!

– Atunci, moartea.

– Temperamentul lui Wiggin e cunoscut, domnule, al lui Bean nu.

– Am raportul lui Dimak – pentru care, iarăşi nu va fi…

– Pedepsit, ştiu, domnule,

– Comportarea lui Bean în timpul acestor evenimente a fost exemplară.

– Atunci, raportul căpitanului Dimak e incomplet. Nu v-a informat că e posibil ca Bean si fi fost cel care l-a provocat pe Bonzo la violenţa, încălcând securitatea şi informându-l că armata lui Ender e compusă din elevi excepţionali?

– Ăsta-i fost un act cu consecinţe imprevizibile.

– Bean acţiona pentru a-şi salva propria viaţă, şi făcând asta a mutat pericolul pe umerii lui Ender Wiggin. Că mai târziu a încercat să micşoreze pericolul nu schimbă faptul că atunci când Bean e pus sub presiune se transformă într-un trădător.

– Dur limbaj!

– Asta o spune un om care tocmai a numit un act evident de autoapărare “crimă”?

– Ajunge! Eşti eliberat din poziţia de comandant al Şcolii de

Luptă pe durata aşa-zisei odihne şi recuperări a lui Ender Wiggin. Dacă Wiggin îşi revine suficient pentru a merge la Şcoala de Comandă, poţi veni cu el ca să continui să influenţezi educaţia copiilor pe care îi aducem aici. Dacă nu, poţi aştepta Curtea Marţială pe Pământ.

– Când sunt eliberat efectiv?

– Când te urci în navetă cu Wiggin. Maiorul Anderson va rămâne comandant activ.

– Foarte bine, domnule. Wiggin se va întoarce la pregătire, domnule.

– Dacă o să-l mai vrem.

– Când o să vă reveniţi din spaima pe care am simţit-o cu toţii la nefericita moarte a lui Madrid, o să vă daţi seama că am dreptate, că Ender e singurul candidat viabil, acum mai mult decât oricând.

– Îţi îngădui acest pariu. Şi, dacă vei avea dreptate, îţi urez baftă în munca cu Wiggin. Eşti liber.

Ender mai avea încă prosopul când intră în dormitor. Bean îl văzu stând în uşă, cu un rictus chinuit pe faţă, şi se gândi: ştie că Bonzo e mort, şi asta îl ucide.

– Salut, Ender, zise Supă Fierbinte, care stătea lângă uşă împreună cu ceilalţi şefi de pluton.

– Avem antrenament în seara asta? întrebă unul dintre soldaţii mai tineri.

Ender îi dădu lui Supă Fierbinte o bucată de hârtie.

– Cred că asta înseamnă nu, şopti Nikolai. Supă Fierbinte o citi.

– Nenorociţii! Două deodată? Tom Nebunul privi peste umărul lui.

– O să se-mpiedice între ei, zise Bean.

Ce-l înspăimânta mai mult la profesori nu era stupiditatea ideii de a combina armatele, un joc a cărui ineficacitate fusese dovedită în mod repetat de istorie, ci mai degrabă mentalitatea din-nou-pe-cai care îi făcea să-l preseze fi mai mult pe Ender, în special de data asta. Nu puteau vedea cât rău îi fac? Scopul lor era să-l pregătească sau să-l distrugă? Pentru că era pregătit de mult timp. Ar fi trebuit să fie promovat de la Şcoala de Luptă săptămâna trecută. Şi acum îi dau încă o luptă, una complet lipsită de sens, când e deja dincolo de limita disperării?

– Trebuie să mă schimb, zise Ender. Adunaţi-i şi pregătiţi-i. Ne-

ntâlnim acolo, la poartă.

Bean simţi în vocea lui o totală lipsă de interes. Nu, ceva mai adânc decât atât. Ender nu voia să câştige această luptă.

Ender se întoarse să plece. Văzură toţi sângele de pe cap, de pe umeri, de pe spate. Plecă.

Ignorară cu toţii sângele. Aşa trebuia.

– Două armate de căcat! strigă Tom Nebunul. O să-i facem arşice!

Părea a fi consensul general atunci când îşi îmbrăcară uniformele.

Bean înghesui bobina de monofilar la brâul costumului de luptă. Dacă Ender avea nevoie de un truc, acum era momentul, când nu-l mai interesa să câştige.

După cum promisese, Ender li se alătură înainte ca poarta să se deschidă – doar cu puţin înainte. Trecu pe coridorul unde soldaţii erau aliniaţi, privindu-l cu dragoste, cu respect, cu încredere. Cu excepţia lui Bean, care îl privea îndurerat. Ender Wiggin nu era un titan. Era perfect normal, iar povara lui titanică era prea mare pentru el. Şi totuşi o purta. Până acum.

Poarta deveni transparentă.

Exact în faţa porţii erau patru stele unite între ele, blocându-le complet vederea în sala de luptă. Ender va trebui să-şi desfăşoare forţele orbeşte. Din câte ştia, adversarul intrase în sală cu cincisprezece minute în urmă. După cum bănuia, erau plasaţi aşa cum îşi plasase şi Bonzo armata, doar că de data asta era suficient ca poarta să fie înconjurată de soldaţi inamici.

Dar Ender nu spuse nimic. Stătea doar, privind bariera.

Bean se aşteptase întrucâtva la asta. Era gata. Ceea ce făcu nu fu atât de evident – înainta doar până la poartă în dreptul lui Ender. Dar ştia că de atât era nevoie. Să-i amintească.

– Bean, rosti Ender. Ia-ţi băieţii şi spune-mi ce-i dincolo de stele.

– Da, domnule.

Scoase bobina de monofilar de la brâu, şi împreună cu cei cinci soldaţi ai lui sări scurt de la poartă pe stea. Imediat poarta prin care tocmai trecuse deveni plafonul, iar steaua, podea. Bean îşi legă monofilarul de talie în timp ce băieţii desfăşurară cablul, formând colaci slabi pe stea. Când ajunseră la o treime, Bean spuse că era suficient. Bănuia că cele patru stele erau de fapt opt, formând un cub perfect. Dacă se înşela, va avea prea

mult cablu şi se va lovi de plafon în loc să treacă în spatele stelei. Se puteau întâmpla lucruri şi mai rele.

Se lăsă să alunece pe muchia stelei. Avusese dreptate, era un cub. În încăpere era prea întuneric ca să vadă ce fac celelalte armate, dar se părea că fac manevre. Aparent, nu se dăduse startul. Îi raportă repede lui Ducheval, care îi raportă lui Ender în timp ce Bean îşi făcea cascadoria. Fără îndoială, Ender trebuia să înceapă imediat să-şi aducă armata, înainte de pornirea cronometrului.

Bean se aruncă în jos de pe plafon. Deasupra, plutonul lui ţinea bine de celălalt capăt al monofilarului, asigurându-se că se desfăşoară corect şi se opreşte brusc.

Bean nu se bucură de lovitura din stomac când cablul se tensiona, dar simţi un fel de excitaţie când viteza crescu odată cu schimbarea bruscă a direcţiei spre sud. Putea să vadă focurile îndepărtate ale inamicilor care trăgeau în el. Trăgeau doar soldaţii dintr-o jumătate a zonei inamice.

Când monofilarul atinse următoarea muchie a cubului viteza crescu din nou, şi acum se îndrepta în sus într-un arc care, pe moment, păru că o să răzuiască plafonul. Apoi veni ultima muchie, şi el o zbughi în spatele stelei, unde fu prins cu dexteritate de plutonul său. Bean mişcă braţele şi picioarele ca să arate că nu păţise nimic în timpul manevrei. Putea doar să ghicească ce gândea inamicul despre mişcările sale magice în plin aer. Important era că Ender nu intrase pe poartă. Timpul alocat probabil se scursese.

Ender trecu singur prin poartă. Bean raportă cât putu de repede.

– E semiîntuneric, dar destulă lumină ca să putem fi depistaţi uşor după fosforescenţa costumelor. Cum nu se poate mai rău. De la stele şi până la poarta lor nu-i niciun obstacol. În dreptul porţii lor, au un pătrat din opt stele.

N-am văzut pe nimeni, în afara celor care spionau din spatele stelelor. Stau acolo şi ne aşteaptă.

Din depărtare, auzeau adversarii care începuseră să strige.

– Hei! Ne e foame, veniţi să ne daţi papa! Aveţi funduri late! Funduri de Dragoni!

Bean îşi continuă raportul, dar habar n-avea dacă Ender îl ascultă.

– Au tras în mine doar dintr-o jumătate din spaţiul lor. Asta

înseamnă că cei doi comandanţi nu s-au pus de acord, şi niciunul dintre ei nu are comanda supremă.

– Într-un război adevărat, spuse Ender, orice comandant cu o fărâmă de creier s-ar retrage ca să-şi salveze armata.

– Ce dracu'! făcu Bean. E doar un joc.

– A încetat să mai fie un joc atunci când au încălcat regulile.

Asta nu e bine, gândi Bean. Cât timp mai aveau ca să-şi aducă armata pe poartă?

– Atunci, încalcă-le şi tu.

Îl privi în ochi pe Ender, cerându-i să se trezească, să fie atent, să acţioneze.

Expresia amorţită dispăru de pe faţa lui Ender. Rânji. Se simţi teribil de bine văzând asta.

– OK. De ce nu? Ia să vedem cum reacţionează în faţa unei formaţiuni.

Ender începu să-şi cheme restul armatei să treacă prin poartă. Urmau să se înghesuie pe stea, dar nu aveau de ales.

După cum se dovedi, planul lui Ender era să folosească o altă idee stupidă de-a lui Bean, pe care îl văzuse exersând-o. Un scut din soldaţi îngheţaţi, controlat de oamenii lui Bean, care rămâneau neîngheţaţi în spatele lor. După ce-i spuse lui Bean ce voia să facă, Ender se alătură formaţiei ca un soldat de rând şi-l lăsă pe Bean să se ocupe de organizare.

– E show-ul tău, spuse.

Bean nu se aşteptase ca Ender să facă aşa ceva, dar avea întrucâtva sens. Ender nu voia să ia parte la această luptă; rămânând doar o parte a scutului de soldaţi îngheţaţi, împins în bătălie de altcineva, era cel mai aproape de starea de somnolenţă.

Bean se apucă imediat de lucru, construind scutul din patru părţi, fiecare din câte un pluton. Plutoanele A, B şi C aliniară câte patru şi trei băieţi, având braţele împletite cu ale celor de lângă ei, cei trei din rândul superior se prinseră cu degetele de la picioare sub braţele celor de dedesubt. Când toţi fură bine fixaţi, Bean şi plutonul său îi îngheţară. Apoi fiecare dintre oamenii lui Bean apucară câte una din secţiunile scutului şi, având grijă să se mişte încet astfel ca inerţia să nu scoată scutul de sub controlul lor, se ridicară de pe stea şi manevrară uşor până sub ea. Apoi îi reuniră într-un singur scut, echipa lui Bean constituind legăturile.

– Când aţi pregătit asta? întrebă Basculă, şeful plutonului E.

– N-am mai făcut asta niciodată, răspunse Bean încrezător. Am făcut salturi şi conexiuni cu scuturi dintr-un om, dar şapte oameni de fiecare? E ceva nou şi pentru noi.

Basculă râse.

– Iar Ender face parte din scut ca toţi ceilalţi. Asta înseamnă încredere, Bean, băiatule.

Înseamnă disperare, gândi Bean. Dar nu simţi nevoia să spună asta cu voce tare.

Când fu gata, plutonul E îşi ocupă poziţia în spatele scutului şi, la comanda lui Bean, împinse cât putu de tare.

Scutul pluti în jos spre poarta adversă cu viteză destul de mare. Focul inamic, deşi intens, lovi numai soldaţii deja îngheţaţi din faţă. Plutonul E şi echipa lui Bean continuară să se mişte, foarte uşor, dar suficient ca vreo rază rătăcită să nu-i poată îngheţa. Şi reuşiră chiar să răspundă focului, lovind câţiva soldaţi inamici şi forţându-i să stea adăpostiţi.

Când Bean considera că erau cât puteau de departe înainte ca Grifonii sau Tigrii să lanseze un atac, ordonă echipei sale să se împrăştie, făcând ca cele patru secţiuni ale scutului să se separe şi ele îndreptându-se acum spre colţurile stelei după care erau adunaţi Grifonii şi Tigrii. Plutonul E se repezi cu scuturile, trăgând nebuneşte, încercând să compenseze faptul că erau depăşiţi numeric.

Numărând până la trei, cei patru membri ai echipei lui Bean care plecaseră cu fiecare scut se lansară din nou, de data asta în jos şi spre centru, astfel încât să li se poată alătura lui Bean şi Ducheval, cu un impuls care să-i ducă direct spre poarta inamică.

Îşi păstrară trupurile rigide, fără să tragă, şi tactica funcţiona. Erau toţi mici; se aflau evident în derivă, mişcându-se fără vreun scop precis; inamicul îi considera soldaţi îngheţaţi sau nici nu-i observa. Câţiva fură atinşi parţial de raze rătăcite, dar nici atunci nu se mişcară, şi inamicul îi ignoră în curând.

Când ajunseră la poarta inamica, încet, fără să rostească vreun cuvânt, Bean plasă patru dintre ei cu căştile în colţurile porţii. Apăsară, ca în ritualul încheierii jocului, iar Bean îl împinse pe Ducheval, trimiţându-l prin poartă în timp ce el ricoşa din nou în sus.

Luminile din sala de luptă se aprinseră. Armele încetară să

funcţioneze. Lupta se încheiase.

Grifonilor şi Tigrilor le trebuiră câteva momente ca să înţeleagă ce se întâmplase. Dragonilor le rămăseseră doar câţiva soldaţi care nu erau îngheţaţi sau scoşi din luptă, în timp ce majoritatea lor erau nevătămaţi, întrucât aplicaseră strategii defensive. Bean ştia că dacă vreunul dintre ei ar fi fost agresiv, strategia lui Ender nu ar fi funcţionat. Dar văzându-l pe Bean zburând în jurul stelei, făcând imposibilul, şi apoi privind ciudatul scut apropiindu-se încet, fuseseră intimidaţi şi rămăseseră inactivi. Legenda lui Ender era atât de puternică, încât nu îndrăzniseră să-şi angajeze forţele de teamă să nu cadă în capcană. Doar că... aceasta era capcana.

Maiorul Anderson intră pe uşa profesorilor.

– Ender! strigă.

Ender era îngheţat; putu răspunde doar mormăind puternic printre fălcile înţepenite. Un sunet pe care comandanţii învingători rareori trebuiau să-l facă.

Folosind cârligul, Anderson pluti până la Ender şi-l dezgheţă. Bean se afla la distanţă de o jumătate de sală, dar putu auzi cuvintele lui Ender, atât de clar vorbea, atât de linişte era.

– V-am învins din nou, domnule.

Membrii echipei lui Bean îşi întoarseră ochii spre el, evident întrebându-se dacă nu era supărat că Ender îşi asuma o victorie care fusese concepută şi executată în întregime de Bean. Dar Bean înţelegea ce spusese Ender. Nu vorbea despre victoria asupra Armatelor Grifon şi Tigru. Vorbea despre o victorie asupra profesorilor. Iar această victorie fusese decizia de a-i încredinţa armata lui Bean şi de a sta deoparte. Dacă credeau că îl supuseseră pe Ender testului suprem, punându-l să lupte cu două armate imediat după lupta personală pentru supravieţuire din baie, atunci îi învinsese – evitase testul.

Şi Anderson ştia la ce se referea Ender.

– Prostii, Ender, zise Anderson. Vorbea încet, dar în sală era atât de linişte, încât şi cuvintele lui puteau fi auzite. Te-ai luptat cu Grifonii şi cu Tigrii.

– Cât de prost mă credeţi? zise Ender.

Chiar aşa, îşi spuse Bean în sinea lui. Anderson se adresă întregului grup.

– După această manevră, regulamentul se modifică. Pentru a deschide poarta, e necesar ca toţi soldaţii inamicului să fie scoşi

din luptă sau îngheţaţi.

– Reguli? murmură Ducheval intrând prin poartă. Bean rânji la el.

– Oricum, nu ţinea decât prima dată, zise Ender.

Anderson îi întinse cârligul lui Ender. În loc să-şi dezgheţe soldaţii unul câte unul, şi abia apoi să dezgheţe duşmanii, Ender comandă ca toţi să fie dezgheţaţi deodată, apoi îi dădu înapoi cârligul lui Anderson, care îl luă şi se îndepărtă de centrul sălii, unde aveau loc de obicei ritualurile sfârşitului de joc.

– Hei, strigă Ender. Ce va fi data viitoare? Armata mea într-o cuşcă, fără arme, împotriva tuturor armatelor din şcoală? Ce-ar fi să egalăm puţin şansele?

Atât de mulţi soldaţi îşi murmurară acordul, încât se auzi tare, şi nu din direcţia Armatei Dragon. Dar Anderson păru să nu le dea atenţie.

William Bee din Armata Grifon spuse ceea ce gândeau cu toţii.

– Ender, dacă tu eşti de cealaltă parte, şansele n-o să fie egale indiferent care ar fi condiţiile.

Armatele aprobară zgomotos, mulţi soldaţi râseră, iar Talo Momoe, pentru a nu fi surclasat de Bee, începu să bată ritmic din palme.

– Ender Wiggin! strigă. Ceilalţi băieţi preluară ovaţiile.

Dar Bean ştia adevărul – ştia, de fapt, ceea ce ştia Ender. Că indiferent cât de bun ar fi un comandant, cât de talentat, indiferent cât de pregătită ar fi armata lui şi de buni locotenenţii, indiferent cât de curajoasă şi înflăcărată lupta, victoria este aproape întotdeauna de partea celui care provoacă cele mai mari pagube. Uneori David îl învinge pe Goliat, şi oamenii nu uită asta. Dar deja există o mulţime de omuleţi pe care Goliat i-a făcut una cu pământul. Nimeni nu cântă cântece despre aceste lupte, pentru că ştiu că acesta este rezultatul cel mai probabil. Nu, este rezultatul inevitabil, cu excepţia miracolelor.

Gândacii nu ştiu şi nu le pasă cât e de legendar comandantul Ender în ochii oamenilor lui. Navele oamenilor nu au trucuri magice ca monofilarul lui Bean cu care să-i zăpăcească pe Gândaci, cu care să-i scoată din ritm. Ender ştia asta. Ce-ar fi fost dacă David nu ar fi avut o praştie, o mână de pietre şi timpul să le arunce? La ce ar fi folosit atunci ţintirea lui excelentă?

Da, era bine, era corect ca soldaţii tuturor celor trei armate să-l aclame pe Ender, să-i scandeze numele în timp ce el plutea spre poarta inamică, unde îl aşteptau Bean şi echipa lui. Dar în final asta nu însemna nimic, doar că toată lumea şi-ar fi pus prea multe speranţe în talentul lui Ender. Ar fi făcut şi mai grea povara lui Ender.

Dacă aş putea aş prelua o parte din ea, îşi spuse Bean în sinea lui. Ca astăzi, poţi să mi-o dai mie şi eu o să te ajut, dacă pot. Nu trebuie să faci asta singur.

Dar chiar în timp ce gândea aşa, Bean ştiu că nu e adevărat. Dacă acest lucru putea fi făcut, Ender era cel care va trebui s-o facă. Toate acele luni în care Bean refuzase să-l vadă pe Ender, se ascunsese de el, fuseseră din cauză că nu putea înfrunta faptul că Ender era ceea ce Bean îşi dorise întotdeauna să fie – genul de persoană în care îţi poţi pune toate speranţele, care poate să-ţi aline toate temerile, şi care nu te părăseşte, nu te trădează.

Vreau să fiu băiatul care eşti tu, gândi Bean. Dar nu vreau să trec prin ce ai trecut tu ca să ajungi aici.

Şi apoi, în timp ce Ender trecea prin poartă, iar Bean îl urma, Bean îşi reaminti cum stătea la rând în spatele lui Poke, al Sergentului sau al lui Ahile pe străzile din Rotterdam, şi aproape îi veni să râdă când se gândi: nu vreau să trec nici prin ce a trebuit eu să trec ca să ajung aici.

Afară pe coridor, Ender plecă fără să-şi mai aştepte soldaţii. Dar nu mergea repede, şi în curând ei îl prinseră din urmă, îl înconjurară, îl opriră doar prin entuziasmul lor. Numai tăcerea, pasivitatea lui îi opriră să-şi dea frâu liber emoţiei.

– Diseară avem antrenament? întrebă Tom Nebunul. Ender clătină din cap.

– Mâine dimineaţă?

– Nu.

– Atunci când?

– Niciodată, în ceea ce mă priveşte.

Nu auziseră toţi, dar cei care auziră începură să murmure.

– Hei, asta nu-i cinstit, zise un soldat din plutonul B. Nu-i vina noastră că profesorii strică jocul. Nu poţi renunţa să ne-nveţi pentru că…

Ender izbi cu palma de perete şi strigă:

– Nu-mi mai pasă de joc!

Se uită la ceilalţi soldaţi, le întâlni privirile, refuzând să se prefacă că nu au auzit.

– Înţelegeţi? Apoi şopti: Jocul s-a terminat. Se îndepărtă.

Unii băieţi vrură să-l urmeze, făcură câţiva paşi. Dar Supă Fierbinte îi apucă pe vreo doi de gulerele costumelor şi le spuse:

– Lăsaţi-l în pace. Nu vedeţi că vrea sa fie singur? Bineînţeles că vrea să fie singur, gândi Bean. Astăzi a ucis un copil, şi chiar dacă nu cunoaşte finalul, ştie care a fost miza. Profesorii au vrut să-l lase să înfrunte moartea fără niciun ajutor. De ce te-ai mai juca cu ei? Bravo ţie, Ender.

Dar nu şi nouă, tu nu eşti tatăl nostru sau ceva de genul ăsta. Eşti mai mult ca un frate, iar treaba cu fraţii e să facă cu rândul de pază. Câteodată trebuie să stai jos şi să fii fratele păzit.

Molo Musca îl conduse înapoi în dormitor. Bean îl urmă, dorind să fi putut merge cu Ender, să-i vorbească, să-l asigure că e perfect de acord cu el, că înţelege. Dar ar fi fost patetic, îşi dădu seama Bean. De ce i-ar păsa lui Ender dacă îl înţeleg sau nu? Sunt doar un copil, doar unul din armata lui. Mă cunoaşte, ştie cum să mă folosească, dar ce-i pasă dacă eu îl cunosc pe el?

Bean se urcă în pat şi găsi un bilet.

TRANSFER – BEAN – ARMATA IEPURE COMANDANT

Era armata lui Carn Carby. Carn fusese înlăturat de la comandă? Era un tip de treabă – nu un mare comandant, dar de ce nu putuseră aştepta până la absolvire?

Pentru că s-a terminat cu şcoala asta, de-aia. Avansează pe oricine consideră că ar avea nevoie de experienţă la comandă, şi acordă certificatul de absolvire altor elevi ca să le facă loc. Poate că am Armata Iepure, dar pariez că nu pentru mult timp,

Scoase pupitrul, vrând să se înregistreze ca Graff şi să verifice dosarele. Să afle ce se întâmpla cu fiecare. Dar utilizatorul Graff nu funcţiona. Se pare că nu mai consideraseră util să-i permită lui Bean accesul în interior.

Din spatele camerei se auzea gălăgia băieţilor mari. Bean auzi vocea lui Tom Nebunul ridicându-se deasupra celorlalţi.

– Vrei să spui că eu ar trebui să descopăr cum să bat Armata Dragon?

Cuvintele ajunseră până în faţă. Şefii de plutoane şi secunzii primiseră toţi ordine de transfer. Fiecăruia dintre ei i se dăduse comanda unei armate. Dragonii erau împrăştiaţi.

După un minut de haos, Molo Musca îi conduse pe ceilalţi şefi

de plutoane printre paturi, spre uşă. Desigur – trebuiau să-i spună lui Ender ce-i făceau acum profesorii.

Dar spre surprinderea lui Bean, Musca se opri la patul lui şi-şi ridică privirea spre el, apoi se uită la ceilalţi şefi de plutoane din spatele iui.

– Bean, cineva trebuie să-i spună lui Ender. Bean aprobă din cap.

– Ne-am gândit... fiindcă eşti prietenul lui... Bean nu lăsă să i se citească nimic pe faţă, dar era uluit.

Eu? Prietenul lui Ender? Nu mai mult decât altcineva din această cameră.

Apoi îşi dădu seama. În cadrul armatei, Ender avea dragostea şi admiraţia tuturor. Şi toţi ştiau că Ender are încredere în ei. Dar numai Bean fusese confidentul lui, când Ender îi dăduse echipa specială. Iar când Ender nu mai voise să joace, lui Bean îi încredinţase armata. Bean era cel mai apropiat de a-i fi prieten de când Ender primise comanda Dragonilor.

Bean privi spre Nikolai, care zâmbi cu toată gura. Nikolai îl salută şi mimă cu buzele cuvântul „comandant",

Bean îi răspunse la salut, dar nu putu zâmbi, ştiind ce însemna asta pentru Ender. Dădu din cap către Molo Musca, apoi coborî din pat şi ieşi pe uşă.

Nu se duse direct la camera lui Ender, ci la Carn Carby. Nu-i răspunse nimeni. Se îndreptă spre dormitorul Iepurilor şi bătu la uşă.

– Unde e Carn? întrebă.

– A absolvit, spuse Itu, şeful plutonului A al Iepurilor. A aflat acum o jumătate de oră.

– Aveam luptă.

– Ştiu – cu două armate deodată. Aţi câştigat, aşa-i? Bean aprobă din cap.

– Pariez că nu numai Carn a absolvit mai devreme.

– Mulţi comandanţi, spuse Itu. Mai mult de jumătate.

– Inclusiv Bonzo Madrid? Adică, a absolvit şi el?

– Asta spune nota oficială. Itu ridică din umeri: Toată lumea ştie ce înseamnă asta: Bonzo probabil a fost îngheţat. Adică, nici măcar nu au afişat unde e trimis. Doar „Cartagena". Oraşul lui natal. Nu-nseamnă asta că e îngheţat? Dar profesorii pot să spună cum vor.

– Pariez că în total au absolvit nouă, zise Bean. Aşa-i?

– Aha, făcu Itu. Nouă. Ştii tu ceva?

– Veşti proaste, cred, spuse Bean. Îi arătă lui Itu ordinul de transfer.

– Sânta merda, zise Itu.

Apoi salută. Nu cu sarcasm, dar nici entuziast.

– Vrei să le spui tu celorlalţi? Dă-le o şansă să se obişnuiască cu ideea înainte de a mă prezenta cu adevărat. Trebuie să vorbesc cu Ender. Poate că ştie deja că i s-au luat toţi liderii şi li s-au dat armate. Dar dacă nu ştie, trebuie să-i spun.

– Toţi şefii de plutoane Dragoni?

– Şi toţi secunzii.

Se gândi să spună: „îmi pare rău. Iepurilor, că v-aţi ales cu mine”. Dar Ender n-ar fi spus niciodată ceva care să-l minimalizeze. Iar dacă Bean urma să fie comandant, nu putea începe cu scuze.

– Carn Carby cred că v-a organizat bine, zise Bean, deci nu mă aştept să schimb vreun şef de pluton în prima săptămână, oricum până văd cum merg lucrurile cu adevărat şi hotărăsc în ce formă suntem pentru viitoarele bătălii, pe care o să începem să le avem, căci cei mai mulţi comandanţi sunt puştii antrenaţi la Dragoni. Itu înţelese imediat.

– La naiba, o să fie ciudat, nu-i aşa? Ender v-a antrenat pe voi toţi, iar acum o să vă luptaţi între voi.

– Un lucru e sigur, zise Bean. Nu am de gând să transform Iepurii într-o copie a Dragonilor lui Ender. Nu suntem aceiaşi oameni şi nu ne luptăm cu aceiaşi adversari. Iepurii sunt o armată bună. Nu trebuie să copiem pe nimeni.

Itu rânji.

– Chiar dacă sunt doar prostii, domnule, sunt prostii de primă mână. O să transmit mai departe.

Salută. Bean răspunse salutului. Apoi alergă spre camera lui Ender.

Salteaua, păturile şi perna lui Ender fuseseră aruncate pe coridor. Pe moment, Bean se întrebă de ce. Apoi văzu că aşternuturile şi salteaua erau încă umede şi pline de sânge. Apă de la duşul lui Ender. Sânge de la faţa lui Bonzo. Probabil că Ender nu le voia în cameră.

Bean bătu la uşă.

– Pleacă, zise Ender încet.

Bean bătu din nou. Şi din nou.

– Intră, zise Ender.

Bean puse palma pe scannerul uşii.

– Pleacă, Bean.

Bean dădu din cap. Înţelegea sentimentul. Dar trebuia să-şi transmită mesajul. Aşa că-şi coborî privirea şi aşteptă ca Ender să-l întrebe ce vrea. Sau să ţipe la el. Orice voia Ender. Pentru că ceilalţi şefi de plutoane nu aveau dreptate. Bean nu avea nicio relaţie specială cu Ender. Nu în afara jocului.

Ender nu spuse nimic. Şi continuă să nu spună nimic.

Bean îşi ridică privirea din pământ şi-l văzu pe Ender studiindu-l. Fără furie. Doar... privea. Oare ce vede la mine, se întrebă Bean. Cât de bine mă cunoaşte? Ce crede despre mine? Cât valorez în ochii lui?

Asta probabil Bean nu va şti niciodată. Şi venise aici cu alt scop. Era timpul să continue.

Se apropie de Ender cu un pas. Întoarse mâna astfel ca ordinul de transfer să fie vizibil. Nu i-l întinse lui Ender, dar ştia că Ender îl va vedea.

– Eşti transferat? întrebă Ender.

Glasul îi suna plat. Ca şi cum s-ar fi aşteptat la asta.

– La Armata Iepure, spuse Bean. Ender aprobă.

– Carn Carby e un tip bun. Sper c-o să-ţi recunoască valoarea.

Cuvintele îl atinseră pe Bean ca o binecuvântare mult dorită. îşi înăbuşi emoţia care creştea în el. încă mai avea de transmis mesajul.

– Carn Carby a absolvit azi. A primit ordinul în timpul bătăliei noastre,

– Bun, zise Ender. Şi acum cine-i comandantul Iepurilor?

Nu părea prea interesat. Era de aşteptat o asemenea întrebare, aşa că o pusese.

– Eu, zise Bean.

Se simţea jenat; un zâmbet nepotrivitţii înflori pe buze. Ender privi în tavan şi dădu din cap.

– Bineînţeles. La urma urmei, n-ai decât cu patru ani sub vârsta regulamentară.

– Nu-i de râs, zise Bean. Nu ştiu ce se întâmplă aici. Doar că sistemul pare să fi intrat în panică.

– Toate schimbările din joc. Şi acum, asta. Nu sunt singurul avansat, să ştii. Au absolvit jumătate din comandanţi şi au promovat o mulţime dintre ai noştri să comande armatele lor.

– Pe cine?

Acum Ender părea interesat.

– Se pare că... pe toţi şefii de plutoane şi toţi secunzii.

– Sigur că da. Dacă au decis să-mi distrugă armata, mi-o decimează. Sunt foarte meticuloşi în tot ceea ce fac.

– Tot tu o să-nvingi, Ender. O ştim cu toţii. Tom Nebunul a zis: „Adică trebuie să mă gândesc cum să-i bat pe Dragoni?” Toţi ştiu că eşti cel mai bun.

Cuvintele i se păreau chiar şi lui goale. Ar fi vrut să-l încurajeze, dar era convins că Ender ştia mai bine. Continuă să se bâlbâie:

– Nu te pot dărâma, indiferent ce-ar...

– Au făcut-o deja.

Ţi-ai distrus încrederea, voia Bean să-i spună. Nu e acelaşi lucru. Tu nu eşti înfrânt. Ei sunt înfrânţi. Dar tot ce îi ieşea pe gură erau cuvinte goale, fără vlagă.

– Nu, Ender, nu te pot...

– Nu-mi mai pasă de jocul lor, Bean, zise Ender. N-o să-l mai joc niciodată. S-a terminat cu antrenamentele. S-a terminat cu bătăliile. N-au decât să-şi lase bileţelele pe podea, eu nu mă mai duc. Am decis asta înainte de-a intra în sală azi. De aceea v-am pus să atacaţi poarta. Nu credeam că voi reuşi, dar nu-mi păsa. Voiam o ieşire spectaculoasă.

Ştiu asta, gândi Bean. Crezi că n-am ştiut? Dacă e vorba de spectacol, categoric te pricepi.

– Să-i fi văzut faţa lui William Bee. Pur şi simplu nu reuşea să priceapă cum a pierdut, deşi mai aveai numai şapte băieţi care-şi puteau mişca degetele de la picioare, iar el avea doar trei care n-o puteau face.

– De ce să vreau să fi văzut faţa lui William Bee? rosti Ender. De ce să vreau să bat pe cineva?

Bean simţi cum i se înroşeşte faţa de jenă. Spusese ceva nepotrivit. Doar că... nu ştia ce ar fi fost potrivit. Ceva care să-l facă pe Ender să se simtă mai bine. Ceva care să-l facă să înţeleagă cât de iubit şi respectat era.

Numai că dragostea şi respectul erau o parte a poverii pe care o purta. Bean nu putea spune nimic care să nu-i îngreuneze viaţa lui Ender. Aşa că nu spuse nimic.

Ender îşi presă palmele pe ochi.

– Bean, azi i-am făcut râu lui Bonzo. L-am lovit rău de tot.

Bineînţeles. Orice altceva nu însemna nimic. Ceea ce-l apăsa pe Ender era acea oribilă luptă din baie. Lupta pe care prietenii tăi, armata ta, nu au făcut nimic s-o prevină. Şi te îndurerează nu pericolul în care te-ai aflat, ci răul pe care l-ai făcut apărându-te.

– O merita, zise Bean.

Se cutremură la propriile lui cuvinte. Asta era cel mai bun lucru pe care-l putea găsi? Dar ce altceva ar fi putut spune? Nicio problemă, Ender. Bineînţeles, mie mi s-a părut că e mort, şi probabil sunt singurul puşti din şcoală care ştie cum arată morţii în realitate, dar... nu e nicio problemă! Nu trebuie să-ţi faci griji! O merita!

– L-am lovit şi l-am pus jos, spuse Ender. Parcă era mort, aşa rămăsese. Şi tot l-am lovit în continuare.

Deci ştia. Şi totuşi... nu ştia cu adevărat. Iar Bean nu avea de gând să-i spună. Erau momente în care prietenii trebuiau să fie absolut sinceri unul cu altul, dar acum nu era unul dintre ele.

– Voiam doar să fiu sigur că n-o să-mi mai facă niciodată vreun râu.

– N-o să-ţi facă, spuse Bean. L-au trimis acasă.

– Deja?

Bean îi povesti ceea ce spusese Itu. Tot timpul, avu impresia că Ender simţea că îi ascunde ceva. Cu siguranţă era imposibil să-l înşeli pe Ender Wiggin.

– Mă bucur că l-au absolvit, zise Ender.

Ce mai absolvire! O să-l îngroape, sau o să-l incinereze, sau orice se face acum cu cadavrele în Spania.

Spania. Pablo de Noches, cel care îi salvase viaţa, venise din Spania. Iar acum un trup se întorcea acolo, un băiat care devenise un criminal în sufletul său, şi murise din cauza asta.

Cred c-o iau razna, gândi Bean. Ce contează că şi Bonzo era spaniol şi Pablo de Noches era spaniol? Ce contează ce e fiecare?

În timp ce aceste gânduri treceau prin mintea lui Bean, continua să se bâlbâie, încercând să vorbească de parcă n-ar fi ştiut nimic, încercând să-l reasigure pe Ender, dar ştiind că dacă Ender chiar ar fi crezut că el nu ştie nimic vorbele lui n-ar fi avut sens, iar dacă Ender şi-ar fi dat seama că Bean doar se preface ignorant, atunci cuvintele lui ar fi fost doar minciuni.

– E adevărat c-a sărit cu toată gaşca pe tine? Bean ar fi vrut

să fugă din cameră, atât era de neconvingător, chiar şi în propriii săi ochi.

– Nu, răspunse Ender. Am fost doar el şi cu mine, A luptat cu onoare.

Bean fu uşurat. Ender era atât de cufundat în sinea sa, încât nici măcar nu înregistrase ce spunea Bean, cât de fals era.

– Eu n-am luptat cinstit, zise Ender. Am luptat ca să câştig.

Da, aşa este, gândi Bean. Ai luptat în singurul fel în care merită să lupţi, singurul mod care are un rost.

– Şi ai făcut-o! L-ai şutat de pe orbită.

Era lucrul cel mai apropiat de adevăr pe care Bean reuşi să i-l spună.

Cineva bătu la uşă. Apoi uşa se deschise, imediat, fără a mai aştepta un răspuns. Bean ştiu că e un profesor încă înainte să se întoarcă – Ender privea mult prea în sus pentru a fi un copil.

Maiorul Anderson şi colonelul Graff.

– Ender Wiggin, rosti Graff. Ender se ridică în picioare.

– Da, domnule. Indiferenţa îi revenise în voce.

– Comportamentul tău azi în sală a reprezentat un act de indisciplină care nu dorim să se repete.

Bean nu putu să creadă cât era de stupid. După toate prin câte trecuse Ender – prin ce-l puseseră profesorii să treacă – mai trebuiau să se joace cu el de-a opresorii? Să-l facă să se simtă chiar şi acum complet singur? Tipii ăştia erau neînduplecaţi.

Singurul răspuns al lui Ender fu un „Da, domnule” lipsit de viaţă. Dar Bean se săturase.

– Sosise momentul să se spună unui profesor ce simţim noi despre ceea ce faceţi.

Anderson şi Graff nu făcură nici măcar un semn că îl auziseră. În schimb, Anderson Îi întinse lui Ender o foaie de hârtie. Nu un ordin de transfer. Un set întreg de ordine. Ender era transferat în afara şcolii.

– Absolvirea? întrebă Bean. Ender aprobă.

– De ce-au întârziat atât? zise Bean. N-ai decât doi-trei ani sub vârsta minimă. Ai învăţat deja să umbli, să vorbeşti şi să te-mbraci singur. Ce le-a mai rămas să te-nveţe?

Totul era o glumă penibilă. Chiar credeau că prostesc pe cineva? Îl dojeneşti pe Ender pentru insubordonare, dar apoi îl promovezi pentru că vine războiul şi nu ai prea mult timp ca să-l pregăteşti. El reprezintă speranţa ta de victorie, şi îl tratezi ca

pe o murdărie pe care o răzuieşti de pe pantof.

– Ştiu doar că jocul a luat sfârşit, zise Ender. Împături hârtia: Nu-i deloc devreme. Îmi pot anunţa armata?

– Nu mai e timp, spuse Graff. Naveta pleacă peste douăzeci de minute. În plus, e preferabil să nu mai vorbeşti cu nimeni după primirea ordinului de transfer. E mai uşor aşa.

– Pentru ei sau pentru voi? întrebă Ender.

Se întoarse spre Bean şi-l apucă de mână. Pentru Bean era ca atingerea degetului lui Dumnezeu. Îi trimitea o lumină în suflet. Poate că sunt prietenul lui. Poate că are pentru mine măcar o mică parte din... sentimentele pe care le am eu pentru el.

Apoi totul se termină. Ender îi dădu drumul mâinii. Se întoarse spre uşă.

– Aşteaptă, zise Bean. Unde te duci? La Tactică? Navigaţie? Auxiliare?

– La Şcoala de Comandă, răspunse Ender.

– Pre-comandă?

– Comandă. Ender ieşi pe uşă.

Direct la Şcoala de Comandă. Şcoala de elită a cărei locaţie era secretă. Adulţii merg la Şcoala de Comandă, înseamnă că bătălia va avea loc foarte curând, dacă se sare peste lucrurile pe care se presupune că ar trebui învăţate la Tactică şi Pre-comandă.

Îl apucă pe Graff de mânecă.

– Dar nimeni n-ajunge la Şcoala de Comandă înainte de şaisprezece ani! spuse.

Graff înlătură mâna lui Bean şi plecă. Dacă simţise sarcasmul lui Bean, nu lăsase să se vadă.

Uşa se închise. Bean rămase singur în camera lui Ender.

Se uită în jur. Fără Ender acolo, camera nu însemna nimic. Să fie acolo nu însemna nimic. Totuşi numai cu câteva zile în urmă, nici măcar o săptămână, Bean fusese acolo şi Ender îi spusese că în cele din urmă va avea un pluton.

Dintr-un motiv oarecare lui Bean îi veni în minte momentul în care Poke îi întinsese şase alune. Atunci îi dăduse viaţa.

Ender îi dăduse lui Bean viaţa? Era acelaşi lucru?

Nu. Poke ii dăduse viaţa. Ender îi dăduse un sens.

Când Ender era acolo, asta era cea mai importantă cameră din Şcoala de Luptă. Acum nu era cu nimic mai mult decât o debara.

Bean se întoarse pe coridor în camera care fusese a lui Carn Carby până astăzi. Până acum o oră. Puse palma pe scanner şi uşa se deschise. Fusese deja programată.

Camera era goală. Nu era nimic în ea.

Camera asta e a mea, gândi Bean.

A mea, şi totuşi e goală.

Simţi că-l copleşesc emoţii puternice. Ar trebui să fie entuziasmat, mândru că a obţinut comanda. Dar de fapt nu-i prea păsa de asta. După cum spunea Ender, jocul nu însemna nimic. Bean va face o treabă bună, dar motivul pentru care va avea respectul soldaţilor săi va fi pentru că va purta o parte din gloria lui Ender, un Napoleon pricăjit umblând în pantofii unui bărbat în timp ce latră ordine cu glas de copil. Drăgălaşul Caligula, „Cizmuliţă”, mândria armatei lui Germanicus. Dar şi când purta cizmele tatălui său, acestea rămâneau goale, iar Caligula ştia asta, şi nimic din ce-ar fi făcut n-ar fi putut schimba lucrurile. Oare asta era nebunia lui?

Pe mine asta n-o să mă înnebunească, gândi Bean. Pentru că eu nu râvnesc la ceea ce are sau la ceea ce este Ender. E suficient că el este Ender Wiggin. Nu trebuie să fiu şi eu.

Înţelese ce era acest sentiment care creştea în el, sufocându-l, aducându-i lacrimi în ochi, făcându-i faţa să-i ardă, forţând un suspin tăcut. îşi muşcă buzele, căutând ca durerea să-i alunge emoţia. Nu ajuta. Ender plecase.

Acum că ştia ce simţea, se putea controla. Se întinse pe pat şi execută rutina de relaxare până când nevoia de a plânge trecu. Ender îi strânsese mâna ca să-şi ia rămas-bun. Ender spusese „Sper c-o să-ţi recunoască valoarea.” Lui Bean nu-i mai rămăsese nimic de dovedit, Va face tot ce va putea mai bine cu Armata Iepure pentru că poate cândva, în viitor, când Ender va fi pe puntea navei-amiral a flotei umane, Bean va avea vreun rol de jucat, vreo cale să-l ajute. Vreo şmecherie de care Ender va avea nevoie ca să-i zăpăcească pe Gândaci. Aşa că le va face profesorilor pe plac, îi va impresiona al naibii de mult, astfel încât ei să continue să-i deschidă uşile, până în ziua când o uşă se va deschide şi prietenul său Ender va fi de cealaltă parte a ei, iar el va putea fi din nou în armata lui Ender.

REBELUL

– Aducerea lui Ahile a fost ultima acţiune a lui Graff şi ştim ca a produs serioase îngrijorări De ce să nu jucăm măcar prudent şi să-l mutăm pe Ahile în altă armată?

– Pentru Bean nu e în mod necesar o situaţie tip Bonzo Madrid.

– Dar nici nu avem vreo asigurare că nu e, domnule. Colonelul Graff a păstrat pentru sine o mulţime de informaţii. De exemplu multe conversaţii cu sora Carlotta, despre care nu există niciun raport. Graff ştie nişte lucruri despre Bean şi, putem fi siguri, şi despre Ahile. Cred că ne-a întins o capcană,

– Greşit, căpitane Dimak. Dacă Graff a întins o capcană, nu e pentru noi.

– Sunteţi sigur?

– Graff nu joacă jocuri birocratice. Nu dă doi bani pe tine şi pe mine. Dacă a întins o capcană, e pentru Bean.

– Asta am vrut să spun şi eu!

– Îţi înţeleg punctul de vedere, Dar Ahile rămâne.

– De ce?

– Testele lui Ahile arată că are un temperament remarcabil de calm. El nu e ca Bonzo Madrid. În consecinţă Bean nu e în niciun pericol fizic. Stresul pare să fie psihologic. Un test de caracter. Şi exact ăsta e domeniul în care avem cele mai puţine date despre Bean, dat fiind refuzul lui de a juca jocul mintii si ambiguitatea informaţiilor pe care le avem din joaca lui de-a identitatea de profesor. De asta cred că o relaţie forţată cu sperietoarea lui ar merita urmărită.

– Sperietoare sau nemesis, domnule?

– O să-i monitorizăm îndeaproape. Nu o să ţinem adulţii atât de departe încât să nu poată interveni la timp, aşa cum a aranjat Graff pentru Ender si Bonzo. Se vor lua toate precauţiile. Nu joc ruletă rusească aşa cum a făcut-o Graff.

– Ba da, domnule. Singura diferenţa e că el a ştiut că are o singură cameră goală, iar dumneavoastră nu ştiţi câte camere sunt goale, fiindcă pistolul l-a încărcat el.

În prima sa dimineaţă în calitate de comandant al Armatei Iepure, Bean se trezi şi văzu o hârtie pe podea. Pe moment fu uluit la gândul că i se dă o bătălie chiar înainte de a-şi fi întâlnit armata, dar spre uşurarea sa biletul era despre ceva cu mult mai lumesc.

Datorită numărului mare de noi comandanţi, tradiţia de a nu participa la masa comandanţilor înainte de prima victorie este abrogată. Veţi lua cina la popota comandanţilor începând din acest moment,

Avea o logică. Deoarece accelerau programul luptelor tuturor, voiau ca noii comandanţi să aibă posibilitatea de a schimba informaţii chiar de la început. Şi, de asemenea, de a fi sub presiunea socială a egalilor lor.

Ţinând biletul în mână, Bean şi-l aminti pe Ender ţinând ordinele, fiecare nouă pervertire a jocului. Doar pentru că ordinul său avea o logică nu făcea ca asta să fie un lucru bun. Nu ceva sacru în jocul însuţi îl făcea pe Bean să dezaprobe schimbările de reguli şi obiceiuri, dar îl deranja felul în care profesorii îi manipulau.

Tăierea accesului la informaţiile despre elevi, de exemplu. Problema nu era de ce i-l tăiaseră, nici măcar de ce i-l permiseseră atât de mult timp. Problema era de ce alţi comandanţi nu aveau tot atât de multe informaţii. Dacă se presupunea că ei învăţau să conducă, atunci ar fi trebuit să aibă instrumentele conducerii.

Şi dacă tot schimbau sistemul, de ce nu scăpau şi de lucrurile dăunătoare, distructive pe care ie făceau? De exemplu, tabelele cu rezultate din sala de mese. Clasamente şi rezultate! În loc să lupte, aceste scoruri îi făceau pe soldaţi şi pe comandanţi mai precauţi, mai puţin dornici să experimenteze. De aceea se păstrase atât obiceiul ridicol de a lupta în formaţii – era imposibil ca Ender să fi fost primul comandant care găsise un stil mai bun. Dar nimeni nu voia să clatine barca, să fie cel care inovează şi să plătească preţul, coborând în clasament. Ar fi fost cu mult mai bine să tratezi fiecare luptă ca o problemă complet separată, şi să te simţi liber să te angajezi în bătălii ca şi cum ar fi joaca şi nu muncă. Creativitatea şi competitivitatea ar fi crescut foarte mult. Iar comandanţii nu ar fi trebuit să se gândească atunci când dădeau ordin unui pluton sau unui individ dacă asta nu ar duce cumva la sacrificarea poziţiei în clasament a unui anumit soldat în folosul armatei.

Cu toate acestea, cea mai importantă era provocarea inerentă deciziei lui Ender de a respinge jocul. Că fusese promovat înainte de a intra cu adevărat în grevă nu schimba cu nimic faptul că, dacă ar fi făcut-o, Bean l-ar fi sprijinit.

Acum, că Ender plecase, boicotarea jocului nu mai avea sens. În special dacă Bean şi ceilalţi ar fi putut avansa până într-un punct în care ar putea deveni o parte din flota lui Ender când va avea loc adevărata bătălie. Dar puteau prelua conducerea jocului, îl puteau folosi în propriile lor scopuri.

Astfel, îmbrăcat în noua – şi prost croita – uniformă a Armatei Iepure, Bean ajunse iarăşi să fie urcat pe o masă, de data asta în mult mai mica popotă a ofiţerilor. Fiindcă discursul lui Bean de data trecută era deja legendă, se auziră râsete şi câteva huiduieli când se urcă.

– De unde vii tu, oamenii mănâncă cu picioarele, Bean?

– În loc să te urci pe mese n-ai putea pur şi simplu să creşti, Bean?

– Pune-ţi nişte picioroange ca să putem păstra mesele curate!

Dar ceilalţi comandanţi noi care fuseseră până ieri şefi de plutoane în Armata Dragon nu strigară şi nu râseră. Atenţia lor respectuoasă se impuse curând, şi în încăpere se aşternu liniştea.

Bean flutură un braţ spre tabela cu rezultate care arăta clasamentul.

– Unde e Armata Dragon? întrebă.

– Au dizolvat-o, spuse Petra Arkanian. Soldaţii au fost repartizaţi la alte armate. Cu excepţia celor dintre voi care aţi fost Dragoni.

Bean ascultă, păstrându-şi părerile pentru el. Nu se putea gândi decât cum cu două seri înainte ea fusese, intenţionat sau nu, Iuda care trebuia să-l atragă pe Ender într-o capcană.

– Fără Dragoni, spuse Bean, tabela asta nu înseamnă nimic. Orice rezultate ar avea oricare dintre noi, nu ar mai fi aceleaşi dacă Dragonii ar mai fi acolo.

– Nu prea putem face mare lucru, zise Blândul Dink,

– Problema nu e că lipsesc Dragonii, zise Bean. Problema e că nu ar trebui să avem tabela asta deloc. Nu suntem duşmani unul altuia. Gândacii sunt singurul duşman. Noi ar trebui să fim aliaţi. Ar trebui să învăţăm unii de la alţii, să ne împărtăşim informaţiile şi ideile. Să ne simţim liberi să experimentăm, să încercăm lucruri noi fără să ne temem că ne vor afecta rezultatele. Tabela de acolo e jocul profesorilor, ne face să ne întoarcem unii împotriva altora. Ca Bonzo. Nimeni de aici nu e atât de bolnav de gelozie cum era el, dar, să fim serioşi, el a fost

creat de aceste clasamente. Era croit să-l omoare în bătaie pe cel mai bun comandant al nostru, cea mai mare speranţă a noastră împotriva următoarei invazii a Gândacilor, şi de ce? Pentru că Ender l-a umilit în clasament. Gândiţi-vă la asta! Clasamentul era mai important pentru el decât războiul împotriva Furnicilor!

– Bonzo era nebun, zise William Bee.

– Noi să nu fim nebuni, spuse Bean. Haideţi să scoatem din joc clasamentele astea. Haideţi să luăm luptele una câte una, separat. Încercaţi tot ce vă trece prin minte ca să câştigaţi. Şi când lupta s-a încheiat, ambii comandanţi să se aşeze alături şi să explice ce au gândit, de ce au făcut ce au făcut, ca să putem învăţa unul de la altul. Fără secrete! Toată lumea să încerce totul! La naiba cu clasamentele!

Se auziră murmure aprobatoare, şi nu numai din partea foştilor Dragoni.

– Pentru tine e uşor să spui asta, zise Shen. Rezultatele tale sunt făcute să dureze.

– Chiar aici e o problemă. Îmi suspectaţi motivele, şi de ce? Din cauza clasamentului. Dar nu se presupune că într-o zi vom fi comandanţi în aceeaşi flotă? Că vom lucra împreună? Că vom avea încredere unul în altul? Cât de slabă ar fi F.L, dacă toţi căpitanii de nave, comandanţii forţelor de atac şi amiralii flotei îşi vor petrece timpul făcându-şi griji din cauza rezultatelor în loc să lucreze împreună încercând să înfrângă Furnicile! Eu vreau să învăţ de la tine, Shen. Nu vreau să concurez cu tine pentru vreo ierarhie pe care profesorii o pun pe perete ca să ne manipuleze.

– Sunt sigură că voi, Dragonii, sunteţi preocupaţi să învăţaţi de la nişte învinşi ca noi, zise Petra.

Asta era, spus pe faţă.

– Da! Da, sunt preocupat. Tocmai pentru că am fost în Armata Dragon. Suntem aici nouă dintre noi care ştim cam numai ce am învăţat de la Ender. Ei bine, oricât de genial ar fi fost, nu e singurul din flotă sau măcar din şcoală care ştie totul. Trebuie să învăţ cum gândiţi voi. Nu am nevoie ca voi să aveţi secrete faţă de mine, şi nici voi nu aveţi nevoie ca eu să am secrete faţă de voi. Poate că o parte din ceea ce-l făcea pe Ender să fie atât de bun era că-i lăsa pe toţi şefii de pluton să discute între ei, liberi să încerce lucruri noi atât timp cât ne spuneam unul altuia ce făceam.

De data asta fură mai multe aprobări. Chiar şi scepticii aprobară gânditori din cap.

– Deci iată ce propun eu. O respingere unanimă a tabelelor, nu numai a celei de aici, ci şi a celei din sala de mese a soldaţilor. Să cădem cu toţii de acord să nu-i dăm importanţă şi gata. Cerem profesorilor să le deconecteze sau să le lase goale. Dacă refuză, aducem cearşafuri să le acoperim, sau aruncăm cu scaunele pană le spargem. Nu suntem obligaţi să jucăm jocul lor. Putem prelua controlul asupra educaţiei noastre şi să ne pregătim să luptăm cu duşmanul adevărat. Trebuie să ne amintim, mereu, cine e duşmanul adevărat.

– Mda, profesorii, zise Blândul Dink.

Toţi râseră. Dar apoi Blândul Dink se urcă pe masă alături de Bean.

– Eu sunt primul comandant aici, după ce au absolvit toţi cei mai mari. Sunt probabil cel mai în vârstă soldat rămas în Scoală de Luptă. Aşa că propun să adoptăm propunerea lui Bean chiar acum, şi eu o să merg la profesori să le cer să scoată tabelele. Se opune cineva? Niciun sunet.

– Deci e unanimitate. Dacă la prânz tabelele mai funcţionează, aducem cearşafuri să le acoperim. Dacă mai funcţionează la cină, nu folosim scaunele ca vandalii, dar refuzăm să ducem armatele la lupte până când tabelele nu sunt scoase.

Alai vorbi din locul în care stătea la rând.

– Asta o să aducă clasamentul la...

Apoi Alai îşi dădu seama ce spunea, şi râse în sinea lui. „La naiba, dar ne-au spălat creierele, nu glumă!”

Bean era încă îmbătat de victorie când, după micul dejun, se îndreptă spre dormitorul Iepurilor ca să-şi întâlnească soldaţii pentru prima dată în mod oficial. Iepurii aveau program de antrenament la prânz, aşa că avea cam o jumătate de oră între micul dejun şi primele lecţii de dimineaţă. Ieri când vorbise cu Itu, mintea îi fusese la alte lucruri, aruncând doar o privire superficială la ce se întâmpla în interiorul dormitorului Iepurilor. Dar acum îşi dădu seama că, spre deosebire de Armata Dragon, toţi soldaţii Iepurilor aveau vârsta regulamentară. Niciunul nu era măcar apropiat de înălţimea lui Bean. Părea păpuşa cuiva, şi ce era mai rău, se şi simţea aşa, mergând pe coridorul dintre paturi, văzându-i pe toţi acei băieţi mari – şi câteva fete – privind în jos la el.

La jumătatea drumului se opri şi se întoarse spre cei pe lângă care deja trecuse. Ar fi fost mai bine să ridice problema imediat.

– Prima problemă pe care o văd, zise Bean tare, este că sunteţi prea înalţi.

Nu râse nimeni. Inima lui Bean se opri o clipă. Dar trebuia să continue.

– Eu cresc cât pot de repede. Nu ştiu ce aş putea face mai mult decât atât.

De data asta auzi câteva chicoteli. Dar era o uşurare că măcar unii dintre ei erau dornici să-i vină în întâmpinare.

– Avem primul antrenament împreună la l0.30. Cât despre prima noastră luptă, nu pot anticipa nimic, dar vă pot spune un lucru – profesorii nu-mi vor lăsa cele trei luni tradiţionale de la numirea la o nouă armată. La fel şi celorlalţi comandanţi abia numiţi. Lui Ender Wiggin i-au lăsat numai câteva săptămâni cu Dragonii înainte de a intra în luptă – iar Dragonii erau o armată nouă, construită din nimic. Iepurii sunt o armată bună, cu un dosar solid. Singura persoană nouă aici sunt eu. Mă aştept ca luptele sa înceapă după câteva zile, o săptămână cel mult, şi sa fie frecvente. Deci în primele şedinţe de antrenament voi o să mă învăţaţi pe mine sistemul deja existent. Vreau să văd cum lucraţi cu şefii de plutoane, cum colaborează plutoanele între ele, cum răspundeţi la ordine, ce comenzi folosiţi. O să am câte ceva să vă spun, mai mult privind atitudinea decât tactica, dar în general vreau să vă văd făcând lucruri pe care le-aţi făcut întotdeauna sub comanda lui Carn. M-ar ajuta totuşi să vă antrenaţi intens, ca să vă pot vedea forma maximă. Întrebări?

Niciuna. Linişte.

– Încă ceva. Alaltăieri, Bonzo şi câţiva dintre prietenii lui l-au pândit pe Ender Wiggin pe coridor. Am văzut pericolul, dar soldaţii din Armata Dragon erau prea mici ca să se opună găştii adunate de Bonzo. Nu a fost o întâmplare dacă atunci când am avut nevoie de ajutor pentru comandantul meu am venit la uşa Armatei Iepure. Nu era cel mai apropiat dormitor. Am venit la voi pentru că am ştiut că aveţi în Carn Carby un comandant corect, şi am fost convins că armata sa are aceeaşi atitudine. Chiar dacă nu-i iubeaţi în mod deosebit pe Ender Wiggin sau Armata Dragon, am ştiut că n-o să staţi deoparte şi să lăsaţi o bandă de derbedei să bată un copil mai mic pe care nu-l puteau învinge cinstit în luptă. Şi am avut dreptate în privinţa voastră.

Când aţi ieşit din dormitor ca să fiţi martori, am fost mândru de ceea ce aţi făcut. Acum sunt mândru să fiu unul dintre voi.

Îi reuşi. Se întâmplă rar că flatarea să nu reuşească, şi reuşeşte întotdeauna când e sinceră. Făcându-i să înţeleagă că au câştigat deja respectul lui, o mare parte din tensiune se risipi, căci fără îndoială ei erau îngrijoraţi că un fost Dragon i-ar putea dispreţui pe cei din prima armată pe care o învinsese Ender Wiggin. Acum ştiau că nu e aşa. Iar el avea o şansă să le câştige la rândul lui respectul.

Itu începu sa bata din palme, şi ceilalţi băieţi i se alăturară. Nu fu o ovaţie lungă, dar îi dădea de înţeles că uşa era cel puţin întredeschisă.

Ridică mâinile să oprească aplauzele – chiar la timp, pentru că deja se stingeau.

– Aş vrea să vorbesc cu şefii de plutoane pentru câteva minute în camera mea. Ceilalţi sunteţi liberi până la antrenament.

Aproape imediat, Itu fu lângă el.

– Bună treabă, zise. O singură greşeală.

– Care anume?

– Nu eşti singurul nou aici.

– Au transferat la Iepuri unul dintre soldaţii Dragon? Pentru o clipă, Bean îşi permise să spere că era vorba de Nikolai. l-ar fi fost de folos un prieten de încredere.

– Nu, un soldat Dragon e un veteran! Vreau să spun că tipul ăsta e nou. A ajuns la Şcoala de Luptă abia ieri după-amiază, după ce ai trecut tu pe aici.

– Un lansat? Transferat direct într-o armată?

– Of, l-am întrebat despre asta, şi a făcut cam aceleaşi lecţii ca noi. A suferit câteva operaţii chirurgicale pe Pământ, şi a studiat în tot acest timp, dar...

– Vrei să spui că e în recuperare după operaţii?

– Nu, merge bine, e... Uite ce-i, n-ai vrea mai bine să-l cunoşti? Tot ce vreau să ştiu e dacă vrei să facă parte dintr-un pluton sau ce?

– Ei, să-l vedem.

Itu îl conduse în partea din spate a dormitorului. Era acolo, în picioare lângă patul lui, cu câţiva centimetri mai înalt decât şi-l amintea Bean, cu picioarele acum egale, amândouă drepte. Băiatul pe care ultima dată îl văzuse mângâind-o pe Poke, cu

câteva minute înainte ca trupul ei mort să ajungă în râu.

– Salut, Ahile, zise Bean.

– Salut, Bean. Zâmbi cuceritor: Se pare că tu eşti cel mai tare aici.

– Aşa s-ar zice.

– Voi doi vă cunoaşteţi? zise Itu.

– Ne-am cunoscut în Rotterdam, răspunse Ahile. Nu se poate să mi-l fi repartizat din întâmplare. Nu i-am spus decât surorii Carlotta ce a făcut, dar cum să-mi dau seama ce a spus ea F.I.? Poate că l-au adus aici pentru că s-au gândit că fiindcă am trăit amândoi pe străzile din Rotterdam, în aceeaşi ceată – aceeaşi familie – eu l-aş putea ajuta să se adapteze mai repede în şcoală. Sau poate ştiu că e un criminal care e capabil să păstreze ranchiuna foarte, foarte mult timp, şi să lovească atunci când te aştepţi mai puţin. Poate ştiu că mi-a planificat moartea aşa cum a planificat-o şi pe a lui Poke. Poate că e aici ca să fie un Bonzo Madrid pentru mine.

Numai că eu nu am luat lecţii de autoapărare. Şi sunt pe jumătate cât el – n-aş putea să sar atât cât să-l lovesc în nas. Orice ar fi încercat să dovedească punându-l pe Ender în pericol, Ender a avut întotdeauna mai multe şanse decât mine să supravieţuiască.

Singurul lucru în favoarea mea este că Ahile îşi doreşte să rămână în viaţă şi să prospere, mai mult decât îşi doreşte răzbunarea. Fiindcă nu uită niciodată ura. Nu se grăbeşte să acţioneze. Şi, spre deosebire de Bonzo, nu-şi va permite să se lase provocat să atace în circumstanţe în care să poată fi identificat drept ucigaş. Atât timp cât el crede că are nevoie de mine şi atât timp cât nu sunt singur, probabil sunt în siguranţă.

În siguranţă. Se cutremură. Şi Poke se simţise în siguranţă.

– Acolo Ahile a fost comandantul meu, spuse Bean. A ţinut în viaţă grupul nostru de copii. Ne-a dus la cantina de caritate.

– Bean e prea modest, zise Ahile. Totul a fost ideea lui. De fapt el ne-a dat ideea să lucrăm împreună. De atunci am învăţat multe, Bean. Un an de zile am avut parte numai de cărţi şi lecţii – atunci când nu-mi tăiau picioarele şi nu-mi pulverizau şi nu-mi refăceau oasele. În sfârşit, ştiu destule ca să înţeleg ce salt ne-ai ajutat tu să facem. De la barbarism la civilizaţie. Bean e ca o reluare a evoluţiei omului.

Bean nu era atât de prost încât să nu recunoască o linguşeală.

În acelaşi timp, îi era util acest băiat venit direct de pe Pământ, care ştia deja cine era Bean şi-şi arăta respectul faţă de el.

– Evoluţia pigmeilor, în orice caz, zise Bean.

– Bean era cel mai tare mic derbedeu de pe străzi, trebuie s-o spun.

Nu, Bean nu avea nevoie de aşa ceva acum. Ahile trecuse linia dintre linguşeală şi posesiune. Poveştile despre Bean „cel mai tare mic derbedeu” îl puteau pune pe Ahile într-o poziţie de superioritate, deoarece era capabil să-l evalueze pe Bean. Poveştile putea fi în favoarea lui Bean dar ar fi servit mai mult să-i ofere credibilitate lui Ahile, l-ar fi făcut să devină unul dintre ei mult mai repede. Iar Bean încă nu voia ca Ahile să devină unul de-al lor.

Ahile continua să vorbească, în timp ce tot mai mulţi soldaţi se adunau să asculte.

– Felul în care am fost recrutat de ceata lui Bean...

– Nu era ceata mea, i-o tăie Bean. Aici, la Şcoala de Luptă, nu spunem poveşti despre acasă şi nici nu ascultăm aşa ceva. Ţi-aş fi recunoscător dacă n-ai mai vorbi niciodată despre ce s-a întâmplat în Rotterdam, cel puţin atât timp cât eşti în armata mea.

Fusese drăguţ în discursul de deschidere. Dar acum era timpul pentru autoritate.

Ahile nu dădu niciun semn că l-ar fi jenat mustrarea.

– Am priceput. Nicio problemă.

– E timpul să vă pregătiţi pentru lecţii, le spuse Bean soldaţilor. Trebuie doar să stau de vorbă cu şefii de plutoane.

Bean îi făcu semn lui Ambul, un soldat thailandez care, conform dosarelor citite de Bean, ar fi trebuit să aibă de multă vreme un pluton dacă n-ar fi avut tendinţa de a nu asculta ordinele stupide.

– Tu, Ambul. Îţi dau misiunea să-l însoţeşti pe Ahile la ore şi să-l ajuţi să se familiarizeze cu uniforma de luptă şi cu modul ei de funcţionare, şi cu mişcările de bază în sala de luptă. Ahile, tu trebuie să-l asculţi pe Ambul ca pe Dumnezeu până când te repartizez la un pluton obişnuit.

Ahile rânji.

– Dar eu nu-l ascult pe Dumnezeu, Crezi că eu nu ştiu asta?

– Răspunsul corect la un ordin al meu este „Da, domnule.”

Rânjetul lui Ahile păli.

– Da, domnule.

– Mă bucur că te avem aici, minţi Bean.

– Mă bucur că sunt aici, domnule, zise Ahile. Iar Bean era destul de sigur, că deoarece Ahile nu minţea, motivul lui de bucurie era foarte complicat, şi acum includea cu siguranţă dorinţa reînnoită de a-l vedea pe Bean mort.

Pentru prima dată, Bean înţelese de ce Ender acţionase aproape întotdeauna ca şi când n-ar fi fost conştient de pericolul reprezentat de Bonzo. Era de fapt o alegere simplă. Fie acţiona ca să-şi salveze viaţa, fie ca să-şi menţină controlul asupra armatei sale. Pentru a deţine o autoritate reală, Bean trebuia să insiste asupra respectului şi supunerii totale din partea soldaţilor, chiar dacă asta ar fi însemnat să-l doboare pe Ahile, chiar dacă ar fi crescut pericolul care-l ameninţa direct.

Si totuşi, o altă parte a lui gândea: Ahile nu ar fi aici dacă nu ar avea abilităţi de lider. S-a descurcat extrem de bine ca tătic al nostru în Rotterdam. Acum este responsabilitatea mea să-l aduc în formă maximă cât mai repede posibil, de dragul potenţialei sale utilităţi pentru F.I. Nu-mi pot lăsa să intervină aici temerile mele personale, sau ura pentru ceea ce i-a făcut lui Poke. Deci chiar dacă Ahile ar fi încarnarea diavolului, treaba mea e să-l transform într-un soldat foarte eficient cu şanse mari să devină comandant.

Şi între timp, o să-mi supraveghez spatele.

20
PROCES ŞI EROARE

– L-ai dus la Şcoala de Luptă, nu-i aşa?

– Soră Carlotta, acum sunt în vacanţa. Asta înseamnă că am fost dat afară, în caz că nu înţelegi cum tratează F. I. astfel de probleme.

– Dat afară.? O eroare judiciară. Ar fi trebuit să fii împuşcat.

– Dacă Surorile Sf. Nicolae au mănăstiri, stareţa ta ar trebui să-ţi impună o penitenţă serioasă pentru un asemenea gând necreştinesc.

– L-ai luat din spitalul din Cairo si l-ai dus direct în spaţiu. Deşi te-am avertizat.

– N-ai observat că mi-ai telefonat pe o linie obişnuită? Mă aflu pe Pământ. Altcineva conduce Şcoala de Luptă.

– Ştii că e un criminal în serie. Nu doar fetiţa din Rotterdam. A mai fost fi un băiat, cel pe care Helga l-a botezat Ulise. I-au găsit trupul acum câteva săptămâni.

– Ahile a fost sub supraveghere medicală tot anul.

– Medicul legist estimează că crima a avut loc cu cel puţin un an în urmă. Cadavrul a fost ascuns în spatele unui depozit pe termen lung de lângă piaţa de peste.

Acoperea mirosul. Şi a continuat. Un profesor de la şcoala la care l-am dus.

– Aha. Aşa e. Tu l-ai dus la scoală cu mult înaintea mea.

– Profesorul a murit căzând de la etaj.

– Niciun martor. Nici o probă.

– Exact.

– Vezi în asta un obicei?

– Tocmai asta spun. Ahile nu ucide neglijent. Nici nu-şi alege victimele la întâmplare. Oricine l-a văzut neajutorat, infirm, bătut – el nu poate îndura ruşinea. Trebuie s-o şteargă obţinând putere absolută asupra persoanei care a îndrăznit să-l umilească.

– Acum eşti şi psiholog?

– Am expus faptele unui expert.

– Presupusele fapte.

– Nu sunt în instanţă, colonele. Vorbesc cu omul care l-a dus pe acest criminal la aceeaşi şcoală cu puştiul care a conceput planul iniţial de a-l umili. Care i-a cerut moartea. Expertul mă asigură că şansele ca Ahile să nu îl atace pe Bean sunt zero.

– In spaţiu nu e atât de uşor cum crezi. Vezi tu, nu există docuri.

– Ştii cum am aflat că l-ai dus în spaţiu?

– Sunt convins că ai sursele tale, atât pământeşti, cât şi divine.

– Buna mea prietenă, dr. Vivian Delamar, a fost chirurgul care i-a refăcut piciorul lui Ahile.

– Din câte-mi amintesc, tu ai recomandat-o.

– Înainte de a şti cine e Ahile în realitate. Când am aflat, am sunat-o. Am avertizat-o să fie atentă. Pentru că expertul meu a spus că şi ea era în pericol.

– Cea care i-a refăcut piciorul? De ce?

– Nimeni nu l-a văzut mai neajutorat decât chirurgul care l-a tăiat pe când zăcea total anesteziat. In mod raţional, sunt sigura

că ştia că nu e corect să-i facă rău femeii care i-a făcut atâta bine. Dar acelaşi lucru a fost valabil şi în cazul lui Poke, când a ucis pentru prima dată. Dacă a fost prima dată.

– Deci... Dr. Vivian Delamar. Ai atenţionat-o. Ce a văzut ea? Vreo confesiune sub efectul anestezicelor?

– Nu vom şti niciodată. A ucis-o.

– Glumeşti.

– Sunt în Cairo. Mâine e înmormântarea ei. S-a spus că a fost un atac de inimă până când am solicitat eu să caute urma unei injecţii hipodermice. într-adevăr s-a găsit una, şi acum este considerată crimă. Ahile ştie să citească A învăţat care medicamente îi sunt de folos. Cum a determinat-o să stea liniştită, nu ştiu.

– Cum aş putea să cred aşa ceva, soră Carlotta? Băiatul e generos, elegant, oamenii îl iubesc, e un lider înnăscut. Astfel de oameni nu ucid.

– Cine sunt cei morţi? Profesorul care şi-a bătut joc de ignoranţa lui când a venit la şcoală pentru prima dată, l-a arătat întregii clase. Doctorul care l-a văzut zăcând sub efectul anestezicelor. Fata de pe stradă a cărei ceată l-a doborât. Băiatul de pe stradă care s-a jurat să-l omoare şi să-l facă să se ascundă. Poate juraţii ar putea fi influenţaţi de argumentul unor coincidenţe, dar nu şi tu.

– Da, m-ai convins că pericolul s-ar putea să fie real. Dar i-am alertat deja pe profesorii de la Şcoala de Luptă în privinţa asta. Iar acum chiar nu mai conduc Şcoala de Luptă.

– Încă păstrezi contactul. Dacă îi mai atenţionezi o dată serios, vor lua măsuri.

– I-am atenţionat.

– Mă minţi.

– Poţi să-ţi dai seama de asta la telefon?

– Vrei ca Bean să fie expus pericolului?

– Soră... da, vreau. Dar nu atât de mult. O să fac tot posibilul.

– Dacă Bean păţeşte ceva, Dumnezeu va ţine cont.

– Va trebui să stea la rând, soră Carlotta. Curtea Marţială a F. I. are întâietate.

Bean privi în jos în supapa din camera lui şi se minună cât putuse să fie de mic ca să încapă acolo. Cât fusese atunci, de mărimea unui şobolan?

Din fericire, având o cameră numai a lui, acum nu trebuia să

se limiteze numai la supapele de admisie a aerului. Puse scaunul pe masă şi se sui până la supapa subţire şi lungă din partea dinspre coridor a camerei. Marginile supapei puteau fi scoase pe secţiuni. Panourile de deasupra ei erau separate de peretele nituit de dedesubt. Şi ele se scoteau destul de uşor. Acum era spaţiu suficient pentru ca aproape orice copil din Şcoala de Luptă să se poată târî prin spaţiul de deasupra plafonului coridorului.

Bean îşi scoase hainele şi se strecură din nou în sistemul de aerisire.

De data asta era mai înghesuit, era surprinzător cât de mult crescuse. Îşi croi repede drum spre zona de întreţinere de lângă reactoare. Află cum funcţionează sistemul de iluminat, şi se mişcă cu grijă prin jur demontând becurile şi unităţile luminoase din pereţi în zonele unde nu erau necesare. În curând obţinu un puţ larg vertical, foarte întunecos când uşa era închisă, şi cu umbre întunecate chiar şi când era deschisă. Îşi întinse capcana cu grijă.

Ahile nu înceta să se minuneze cum universul se plia după voinţa lui. Orice îşi dorea părea că se întâmplă. Poke şi ceata ei, ridicându-l deasupra celorlalţi huligani. Sora Carlotta, ducându-l la un seminar din Bruxelles. Dr. Delamar, îndreptându-i piciorul ca să poată alerga, să nu mai arate diferit de băieţii de vârsta lui. Iar acum se afla la Şcoala de Luptă, iar primul său comandant era nimeni altul decât micul Bean, gata să-l ia sub aripa lui, să-l ajute să avanseze în scoală. De parcă universul ar fi fost creat ca să-i servească lui, iar toţi oamenii acordaţi pe lungimea de undă a dorinţelor lui.

Sala de lupte era nemaipomenită. Război într-o cutie. Ţinteşti cu pistolul, costumul celuilalt îngheaţă. Bineînţeles, Ambul făcuse greşeala să demonstreze asta îngheţându-l pe Ahile şi apoi râzând de consternarea lui când plutea în aer, incapabil să se mişte, incapabil să schimbe direcţia derivei. Oamenii n-ar trebui să facă aşa ceva. Nu era bine, iar pe Ahile îl rodea întotdeauna până când reuşea să îndrepte lucrurile. Ar trebui să fie mai multă bunătate şi respect pe lume.

De exemplu Bean. Păruse atât de promiţător la început, apoi Bean începuse să-l doboare. Să se asigure că ceilalţi vedeau că Ahile fusese tăticul lui Bean, dar acum nu era decât un soldat în armata lui Bean. Nu era nevoie de asta. Nu dobori astfel

oamenii. Bean se schimbase. Pe vremuri, când Poke îl trântise la pământ pentru prima dată pe Ahile, umilindu-l în faţa tuturor acelor copilaşi, Bean îi arătase respect „Omoară-l” spusese Bean. Pe atunci ştia, băiatul acela mic, ştia că, deşi trântit la pământ, Ahile era periculos. Dar acum părea să fi uitat asta. De fapt, Ahile era destul de sigur că Bean îi spusese lui Ambul să-i îngheţe costumul şi să-l umilească în sala de antrenamente, făcându-i pe ceilalţi să râdă de el.

Ţi-am fost prieten şi protector, Bean, pentru că mi-ai arătat respect. Dar acum trebuie să pun asta în balanţă cu atitudinea ta de aici din Scoală de Luptă. N-ai niciun fel de respect pentru mine.

Problema era că elevilor din Şcoala de Luptă nu li se dădea nimic care să poată fi folosit drept armă, şi totul era perfect securizat. Nimeni nu era niciodată singur.

Cu excepţia comandanţilor. Singuri în camerele lor. Asta era promiţător. Dar Ahile bănuia că profesorii au o cale de a urmări unde se afla fiecare elev ta un moment dat. Trebuia să înveţe cum funcţionează sistemul, cum să-l însele, înainte să înceapă să îndrepte lucrurile.

Dar un lucru îl ştia cu siguranţă: va învăţa tot ce avea nevoie. Oportunităţile vor apărea. Iar el, fiind Ahile, va profita de acele oportunităţi. Nimic nu-i putea întrerupe ascensiunea până când va acapara în mâinile lui toată puterea. Iar apoi în lume dreptatea va fi perfectă, nu sistemul acesta mizerabil care lasă atâţia copii înfometaţi, ignoranţi si schilozi pe străzi în timp ce alţii trăiesc în privilegii, sănătoşi şi în siguranţă. Toţi adulţii care conduc lumea de mii de ani au fost nişte proşti şi nişte rataţi. Dar universul i s-a supus lui Ahile. Şi numai el poate corecta abuzurile.

În a treia zi de şcoală, Armata Iepure avu prima luptă cu Bean la comandă. Pierdură. Nu ar fi pierdut dacă Ahile ar fi fost comandant. Bean recurgea la amabilităţi stupide, delegând puterea de decizie şefilor de plutoane. Dar era evident că şefii de plutoane erau prost aleşi de predecesorul lui Bean. Dacă Bean voia să câştige, trebuia să aibă un control mai strict. Când încercă să-i sugereze asta lui Bean, puştiul zâmbi cu subînţeles – un zâmbet superior înnebunitor – şi-i spuse că reţeta reuşitei era ca fiecare şef de pluton, şi în cele din urmă fiecare soldat, să vadă întreaga situaţie şi să poată acţiona independent în

vederea obţinerii victoriei. Lui Ahile îi veni să-l lovească, era atât de prost, avea atâtea idei greşite. Cel care ştie cum să pună lucrurile în ordine nu lasă asta la latitudinea altora ca să creeze mici haosuri prin colţurile lumii. El preia frâiele şi trage, puternic şi hotărât. Îşi supune oamenii. Cum spunea Frederic cel Mare: soldatul trebuie să se teamă de ofiţeri mai mult decât se teme de gloanţele duşmanului. Nu poţi conduce fără să-ţi exerciţi puterea.

Adepţii trebuie să-şi plece capetele în faţa liderului. Trebuie să-şi predea capetele, folosind numai mintea şi voinţa liderului. Nimeni în afară de Ahile nu părea să înţeleagă că în asta stătea marea putere a Gândacilor. Ei nu aveau minţi individuale, ci doar mintea stupului. Se supuneau întru totul mâtcii. Nu-i putem înfrânge pe Gândaci dacă nu învăţăm de la ei, dacă nu devenim ca ei.

Dar nu avea rost să-i explice asta lui Bean. N-ar asculta, în consecinţă nu va putea niciodată să transforme Armata Iepure într-un stup. El crea haos. Aşa ceva era intolerabil.

Intolerabil – şi tocmai când Ahile se gândea că nu va mai putea suporta mult timp prostia şi risipa, Bean îl chemă în camera sa.

Ahile fu uimit când intră, descoperind că Bean înlăturase capacul supapei şi părţi din panourile din perete, eliberând accesul în sistemul de aerisire. Ahile nu se aşteptase deloc la aşa ceva.

– Scoate-ţi hainele, zise Bean. Ahile mirosi o tentativă de umilire. Bean îşi scoase uniforma.

– Ne urmăresc după uniforme, spuse. Dacă nu o porţi, nu ştiu unde eşti, cu excepţia sălilor de gimnastică şi de lupte, unde au un echipament costisitor care depistează orice corp cald. Nu mergem în niciunul din locurile astea, aşa că dezbracă-te.

Bean era în pielea goală. Pentru că Bean o făcuse primul, Ahile nu avea de ce să se ruşineze făcând la fel.

– Obişnuiam să fac asta cu Ender, zise Bean. Toată lumea credea că Ender e un comandant genial, dar adevărul e că el cunoştea planurile tuturor celorlalţi comandanţi pentru că îi spionam prin conductele de aerisire. Şi nu numai pe comandanţi. Aflam ce pun la cale profesorii. Întotdeauna ştiam dinainte. Nu e greu să câştigi în felul ăsta.

Ahile râse. Era prea frumos. Poate că Bean era un prost, dar

Ender ăsta despre care Ahile auzise atâtea ştia ce face!

– E nevoie de doi oameni, aşa-i?

– Ca să ajungi acolo unde-i poţi spiona pe profesori trebuie să treci printr-un puţ larg, întunecos. Eu nu pot coborî. Am nevoie de cineva care să mă lase în jos şi să mă tragă înapoi în sus. Nu ştiu în cine din Armata Iepure pot avea încredere, şi atunci... de asta eşti aici. Un prieten din trecut.

Se întâmpla din nou. Universul se plia voinţei lui. Va fi singur cu Bean. Nimeni n-o să ştie unde se află. Nimeni n-o să ştie ce s-a întâmplat.

– Contează pe mine, zise Ahile.

– Saltă-mă. Tu eşti destul de înalt ca să urci singur. Era clar că Bean făcuse drumul ăsta de multe ori. Se târî prin conductă, picioarele şi fundul îi luceau în lumina aruncată de pe coridor. Ahile observa unde-şi punea mâinile şi picioarele, şi curând fu la fel de expert ca şi Bean în a-şi găsi drumul. De fiecare dată când îşi folosea piciorul se minuna. Mergea acolo unde voia el să meargă, şi avea puterea să-l susţină. Dr. Delamar fusese un chirurg talentat, chiar dacă spusese că nu văzuse niciodată un corp reacţionând la chirurgie ca al lui Ahile. Corpul lui ştia cum să fie întreg, se aştepta să fie puternic. Toţi anii dinainte, cât fusese schilod, reprezentau modul universului de a-l învăţa pe Ahile că dezordinea e intolerabila. Iar acum Ahile avea un corp perfect, gata să meargă înainte şi să pună lucrurile în ordine.

Ahile înregistra atent traiectoria urmată. Dacă i se ivea oportunitatea, se va întoarce singur. Nu-şi putea permite să se rătăcească sau sa se predea. Nimeni nu trebuia să ştie că fusese vreodată în sistemul de aerisire. Atât timp cât nu le dădea niciun motiv, profesorii nu-l vor suspecta. Tot ce ştiau ei era că el şi cu Bean fuseseră prieteni. Iar când Ahile îl va plânge pe copil, lacrimile vor fi adevărate. Fuseseră întotdeauna, căci era ceva nobil în faţa acelor morţi tragice. Grandoarea cu care marele univers îşi îndeplinea dorinţa prin mâinile experte ale iui Ahile.

Reactorul mugea când intrară în încăperea în care structura staţiei era vizibilă. Focul era bun. Lăsa puţine reziduuri. Oamenii mor când cad accidental în foc. Se întâmplă mereu. Bean, strecurându-se singur prin jurul lui... ar fi bine dacă s-ar apropia de reactor.

În loc de aşa ceva, Bean deschise o uşă spre un spaţiu

întunecat. Lumina din dreptul deschizăturii arăta un interior neluminat.

– Nu călca pe marginea asta, spuse Bean vesel. Ridică de jos o bobină de cablu foarte subţire: E un monofilar. Echipament de siguranţă. Opreşte muncitorii să zboare în spaţiu atunci când lucrează în afara staţiei. Ender şi cu mine am aranjat asta – trece peste grinda de aici de sus şi mă ţine centrat pe mijlocul puţului. N-o poţi apuca cu mâinile, taie foarte uşor pielea. Aşa că o înfăşori în jurul taliei – nu alunecă, vezi? – şi te legi strâns. Gravitaţia nu e atât de puternică, e suficient să sar. Am măsurat, deci mă opresc exact la nivelul supapelor care duc la camerele profesorilor.

– Nu te doare când te opreşti?

– Ca naiba, zise Bean. Dar nu există câştig fără suferinţă, nu-i aşa? Scot monofilarul, îl agăţ de o protuberantă de metal, unde rămâne până mă întorc. Îl smucesc de trei ori când am terminat. Tu mă ridici înapoi. Dar nu cu mâinile. Ieşi pe uşa de acolo. Când ajungi la locul pe unde am intrat, ocoleşti grinda aia şi mergi până atingi peretele. Aştepţi până când, legănându-mă, aterizez pe bordură. Apoi mă desfăşor de cablu şi vii şi tu şi lăsăm monofilarul aici pentru data viitoare. E simplu, vezi?

– Am priceput, zise Ahile.

În loc să meargă până la zid, ar fi fost destul de simplu să meargă mai departe. Bean ar pluti în aer undeva unde nu s-ar putea agăţa de nimic. Apoi ar avea suficient timp ca să găsească o cale să-l înţepenească în interiorul puţului întunecat. Cu zgomotul reactoarelor şi al ventilatoarelor, nimeni nu l-ar auzi pe Bean strigând după ajutor. După aceea Ahile ar avea timp de explorat. Să afle cum se poate pătrunde în reactoare. L-ar trage pe Bean înapoi, l-ar sugruma, ar căra trupul până la foc. Ar da drumul monofilarului în puţ. Nu l-ar găsi nimeni. Era destul de probabil ca nimeni să nu-l găsească vreodată pe Bean, sau dacă l-ar găsi, ţesuturile lui ar fi fost distruse. Orice evidenţă a strangulării ar fi dispărut. Foarte curat. Poate ar fi nevoie să improvizeze câte ceva, dar asta se întâmplă întotdeauna. Ahile s-ar putea descurca cu micile probleme apărute pe parcurs.

Ahile răsuci monofilarul peste cap şi îl încolăci strâns sub braţe, în timp ce Bean făcea o buclă la celălalt capăt.

– Gata, zise Ahile.

– Asigură-te că e bine fixat, să nu fie slăbit în vreun loc şi să te

tai când ajung eu la capăt.

– Da, e fix.

Dar Bean trebuia să verifice. Băgă un deget sub cablu.

– Mai strâns, zise.

Ahile îi strânse şi mai mult.

– E bine, zise Bean. Asta e. Dă-i drumul.

Să-i dea drumul? Se înţeleseseră că Bean era cel care avea s-o facă.

Apoi cablu se tensiona şi Ahile fu ridicat în aer. Din câteva smucituri ajunse să atârne deasupra puţului întunecat. Monofilarul i se înfigea dureros în carne.

Când Bean spusese „Dă-i drumul” vorbise cu altcineva. Cineva care era deja acolo, pândind. Trădător nenorocit!

Oricum, Ahile nu spuse nimic. Se întinse să vadă dacă putea atinge grinda de deasupra, dar era imposibil. Nu se putea nici căţăra pe fir, nu cu mâinile goale, când cablul era tensionat de greutatea corpului său.

Se mişcă, începând să se legene. Dar oricât s-ar fi deplasat, în orice direcţie, nu atingea nimic. Niciun perete, niciun loc de care să se apuce.

Era timpul să vorbească.

– Despre ce e vorba, Bean?

– Despre Poke, spuse Bean.

– F moartă, Bean.

– Ai sărutat-o. Ai omorât-o. Ai aruncat-o în râu. Ahile simţi sângele năvălindu-i în obraji. Nimeni nu văzuse asta. Erau doar presupuneri. Dar atunci… cum de ştia că o sărutase înainte, dacă nu văzuse?

– Te înşeli, zise Ahile.

– Sunt trist. Nu va muri cel care a ucis-o.

– Să moară? Fii serios, Bean. Tu nu eşti un ucigaş.

– Dar aerul fierbinte şi uscat din puţ o s-o facă în locul meu. O să te deshidratezi într-o zi. Deja ai gura puţin uscată, nu-i aşa? O să atârni aici, mumificându-te. Asta e sistemul de intrare a aerului, deci aerul e filtrat şi purificat. Chiar dacă o să duhnească un timp cadavrul, nimeni no să simtă. Nimeni n-o să te vadă – eşti deasupra razei de acţiune a becurilor din dreptul uşilor. Şi oricum nu vine nimeni aici. Dispariţia lui Ahile va fi misterul Şcolii de Luptă. O să se spună despre tine poveşti cu fantome ca să-i înspăimânte pe lansaţi.

– Bean, n-am făcut-o eu.

– Te-am văzut, Ahile, biet nenorocit. Nu-mi pasă ce spui, te-am văzut. N-am crezut niciodată că voi avea şansa să te fac să plăteşti pentru ce i-ai făcut. Poke nu ţi-a făcut decât bine. Eu i-am spus să te omoare, dar ei i-a fost milă. Te-a făcut regele străzilor. Şi pentru asta tu ai omorât-o?

– N-am omorât-o eu.

– Să-ţi explic eu. Ahile, deoarece e limpede că eşti prea prost ca să înţelegi în ce situaţie te afli. Mai întâi, uiţi unde eşti. Pe Pământ erai obişnuit să fii o idee mai deştept decât toţi cei din jurul tău. Dar aici, la Şcoala de Luptă, toţi suntem la fel de deştepţi ca tine, unii chiar mai deştepţi. Crezi ci Ambul n-a văzut cum te uitai la el? Crezi că nu ştia că intenţionai să-l omori pentru că a râs de tine? Crezi că ceilalţi Iepuri au avut vreo îndoială când le-am povestit despre tine? Văzuseră deja că ceva nu e-n regulă cu tine. Poate ca adulţilor le-a scăpat, poate că s-au lăsat furaţi de linguşelile tale, dar nu şi noi. Şi pentru că tocmai am avut un caz în care un copil a încercat sa-l ucidă pe altul, nimeni n-are de gând să accepte iarăşi situaţia. Nimeni nu intenţionează să aştepte să ataci tu. Pentru că asta e problema aici puţin ne pasă de fair-play. Suntem soldaţi. Soldaţii nu acordă şanse egale adversarului. Soldaţii împuşcă pe la spate, întind capcane şi provoacă ambuscade, mint duşmanul şi-l copleşesc ori de câte ori au ocazia. Tipul tău de crime merge doar printre civili. Iar tu eşti prea înfumurat, prea prost, prea nebun ca să înţelegi asta.

Ahile ştia că Bean avea dreptate. Calculele lui fuseseră greşite. Uitase că atunci când Bean îi spusese lui Pokec să-l omoare, nu-şi dovedise doar respectul pentru Ahile. Încerca, de asemenea, să provoace moartea lui Ahile.

Lucrurile nu mergeau prea bine.

– Aşa că există doar două posibilităţi ca să se termine. Una, stai şi atârni, iar noi te păzim cu rândul ca să fim siguri că nu găseşti vreo cale să scapi, până mori, şi apoi te lăsăm aici şi ne continuăm vieţile. A doua, mărturiseşti totul – totul, nu numai ce-ţi închipui că ştiu deja – şi continui mărturisirile. Mărturiseşti în faţa profesorilor. A psihiatrilor la care te trimit ei. În spitalul de nebuni de pe Pământ. Nu ne pasă ce cale alegi. Tot ce contează e să nu mai umbli niciodată liber pe coridoarele Şcolii de Luptă. Sau oriunde altundeva. Deci... ce preferi? Te usuci

atârnat de cablu sau îi laşi pe profesori să afle cât eşti de nebun?

– Adu un profesor, mărturisesc.

– Nu m-ai auzit când am spus că nu suntem proşti? Mărturiseşti acum. În faţa unor martori. Te înregistrăm. Nu aducem un profesor aici sus ca să te vadă spânzurat acolo şi să-ţi plângă de milă. Orice profesor va veni aici va şti exact ce eşti, şi vor fi şi vreo şase infanterişti care să te ţină supus şi sedat, pentru că, Ahile, aici nu e de joacă. Nu le dau oamenilor şansa să evadeze. Nu ai niciun drept aici. Nu ai niciun drept până nu te întorci pe Pământ. Asta-i ultima ta şansă. A venit momentul confesiunii.

Ahile aproape izbucni în râs. Dar era important ca Bean să creadă că a câştigat. Şi, pe moment, câştigase. Acum Ahile îşi dădea seama că nu avea cum să rămână la Şcoala de Luptă. Dar Bean nu era destul de inteligent ca să-l ucidă pur şi simplu. Nu, Bean îi permitea, complet inutil, să trăiască. Iar atât timp cât Ahile era în viaţă, timpul va întoarce lucrurile în favoarea lui. Universul i se va supune până când uşa se va deschide şi Ahile va ieşi liber. Şi asta se va întâmpla cât de curând.

Nu trebuia să-mi laşi uşa deschisă, Bean. Pentru că eu te voi ucide într-o zi. Pe tine şi pe toţi cei care m-au văzut neajutorat.

– Bine, zise Ahile. Am ucis-o pe Poke. Am strangulat-o şi am aruncat-o în râu.

– Continuă.

– Ce vrei mai mult? Vrei să ştii cum a făcut pe ea şi s-a căcat in timp ce murea? Vrei să ştii cum îi ieşeau ochii din orbite?

– O singură crimă nu te aduce sub supraveghere psihiatrică, Ahile. Ştii că ai mai ucis.

– Ce te face să crezi asta?

– Pentru că nu te-a deranjat s-o faci.

Nu te-a deranjat, nici măcar prima dată. Pur şi simplu tu nu înţelegi puterea. Dacă nu te deranjează, arunci nu eşti potrivit să ai putere.

– L-am ucis pe Ulise, bineînţeles, dar numai pentru că reprezenta o bătaie de cap.

– Şi?

– Nu sunt un ucigaş în serie, Bean.

– Trăieşti ca să ucizi, Ahile. Scuipă tot. Apoi convinge-mă că este tot.

Dar Ahile se juca. Se hotărâse să spună tot.

– Cel mai recent a fost dr. Vivian Delamar, spuse. I-am spus să nu facă operaţia sub anestezie totală. I-am spus să mă lase conştient, acceptam să suport durerea. Dar ea trebuia să deţină controlul. Ei bine, dacă iubea atât de mult controlul, de ce s-a întors cu spatele la mine? Şi de ce a fost atât de proastă încât a crezut că am cu adevărat un pistol? Apăsând puternic pe ceafă, am făcut-o să nici nu simtă acul intrând exact lângă locul în care presa apăsătorul de limbă. A făcut un stop cardiac chiar în cabinetul ei. Nici n-au ştiut că am fost şi eu acolo. Mai vrei?

– Vreau totul, Ahile.

Dură douăzeci de minute, dar Ahile le dădu întreaga listă, toate cele şapte dăţi în care îndreptase lucrurile. De fapt, îi făcea plăcere să vorbească aşa. Nimeni nu avusese vreodată ocazia să înţeleagă până acum cât era de puternic. Ar fi vrut să le vadă feţele, ăsta era singurul lucru care îi lipsea. Ar fi vrut să vadă dezgustul care le trăda slăbiciunea, incapacitatea de a privi puterea în faţă. Machiavelli înţelesese. Dacă intenţionezi să conduci, nu te abţii să ucizi. Saddam Hussein o ştia – trebuie să fii dispus să ucizi cu propriile mâini. Nu poţi să stai deoparte şi să-i laşi mereu pe alţii s-o facă în locul tău. Si Stalin înţelesese nu-ţi poţi permite să fii loial nimănui, pentru că asta doar te slăbeşte. Lenin i-a fost de folos lui Stalin, i-a oferit o şansă, l-a ridicat din nimic ca sa păzească porţile puterii. Dar asta nu l-a oprit pe Stalin să-l arunce pe Lenin în închisoare şi apoi să-l ucidă. Asta nu vor înţelege proştii ăştia niciodată. Toţi scriitorii militari nu erau decât filozofi de salon. Toată istoria militară era în mare parte inutilă. Războiul – doar una dintre uneltele pe care marii oameni le folosesc pentru a-şi păstra puterea. Iar unicul mod de a opri un mare om era modul în care o făcuse Brutus.

Bean, tu nu eşti Brutus.

Aprinde luminile. Lasă-mă să le văd feţele.

Dar luminile nu se aprinseră. Când termină, când ei plecară, nu era decât lumina care trecea prin uşă marcându-le siluetele. Cinci oameni. Toţi dezbrăcaţi, dar cărând echipament de înregistrare. Chiar îl testaseră, ca să se asigure că înregistraseră confesiunea lui Ahile. Îşi auzi propria voce, puternică şi fără tremur. Mândru de ceea ce făcuse. Asta ar putea dovedi celor slabi că era “nebun”. Îl vor ţine în viaţă. Până când universul se va plia din nou după voinţa lui, şi-l va elibera pentru a putea

domni prin sânge şi teroare pe Pământ. Fiindcă nu-l lăsaseră să le vadă feţele, nu avea de ales. Când toată puterea va fi în mâinile lui, va trebui să-i ucidă pe toţi cei care fuseseră în Şcoala de Luptă în acel moment. Ar fi fost, oricum, o idee bună. Deoarece toate minţile sclipitoare ale epocii fuseseră adunate aici, era evident că pentru a putea domni în siguranţă Ahile ar fi trebuit sa se descotorosească de toţi al căror nume fusese vreodată pe listele Şcolii de Luptă. Atunci n-ar mai fi avut rivali. Şi ar continua să testeze copiii tot timpul vieţii, căutându-i pe cei cu o urmă cât de mică de talent militar. Irod înţelesese cum se păstrează puterea.

Partea a VI-a – ÎNVINGĂTORUL

2l

BĂNUIELI

– Nu-l mai aşteptăm pe colonelul Graff să repare răul făcut lui Ender Wiggin. Wiggin nu are nevoie de Şcoala de Tactică pentru treaba pe care o are de făcut. Iar ceilalţi trebuie mutaţi imediat. Ei au nevoie să simtă ce pot face vechile nave înainte de a veni aici la simulatoare, şi asta cere timp.

– Au avut parte doar de câteva jocuri.

– Nu trebuia să le las atât timp. Eşti la două luni distanţă de LIS, şi când ei vor fi terminat Tactica, drumul de acolo la FleetCom va fi de patru luni. Astfel că le rămân numai trei luni la Tactică înainte de a-i aduce la Şcoala de Comandă. Trei luni în care să comprimi trei ani de pregătire.

– Trebuie să-ţi spun ca Bean pare să fi trecut ultimul test al colonelului Graff.

– Test? Când l-am eliberat din funcţie pe colonelul Graff, am crezut că s-a terminat şi programul lui bolnăvicios de testări.

– N-am ştiut cât de periculos era acest Ahile. Am fost avertizaţi de un oarece pericol, dar... părea atât de plăcut... Nu-l acuz pe colonelul Graff, înţelegi, el nu avea cum să ştie.

– Ce să ştie?

– Că Ahile era un criminal în serie.

– Asta o să-l facă fericit pe Graff. Ender nu are decât doi pe listă.

– Nu glumesc, domnule. Ahile are şapte crime la activ.

– Şi a trecut de filtre?

– Ştie cum să răspundă la testele psihologice.

– Te rog spune-mi că niciuna din cele şapte crime nu a avut loc în Şcoala de Luptă.

– Ar fi avut loc cea cu numărul opt. Dar Bean l-a făcut să mărturisească.

– Acum Bean e preot?

– De fapt, domnule, a folosit o tactică abilă. L-a manipulat pe Ahile – l-a atras într-o ambuscada, iar mărturisirea a fost singura scăpare.

– Deci Ender, americanul drăguţ din clasa de mijloc, îl ucide pe băiatul care voia să-l bată în baie. Iar Bean, vagabondul străzii, predă justiţiei un criminal în serie.

– Cel mai semnificativ pentru scopurile noastre e că Ender se pricepe să închege echipe, dar îl bate pe Bonzo cu mâinile lui, într-o luptă unu la unu. Apoi Bean, un singuratic care aproape că nu are prieteni după un an de şcoală, îl înfrânge pe Ahile formând o echipă care să-l apere şi să-i fie martoră. Habar n-am dacă Graff a prevăzut rezultatele astea, dar efectul a fost că testele lui i-au făcut pe băieţi să acţioneze nu numai contrar aşteptărilor noastre, ci şi contrar propriilor lor predilecţii.

– Predilecţii. Maior Anderson!

– Totul va fi trecut in raportul meu.

– Încearcă să descrii totul fără să foloseşti măcar o dală cuvântul predilecţii.

– Da, domnule.

– Am dat ordin distrugătorului Condor să preia grupul.

– Câţi vreţi, domnule?

– Avem nevoie de maximum unsprezece la fiecare tură. Carby, Bee şi Momoe sunt deja în drum spre Şcoala de Tactică, dar Graff îmi spune că dintre aceştia trei numai Carby s-ar putea să colaboreze bine cu Wiggin. Suntem nevoiţi să păstrăm un loc pentru Ender, dar n-ar strica să avem pe cineva de rezervă. Trimite zece.

– De unde naiba să ştiu? Ei bine... Bean sigur. Şi alţi nouă care crezi că ar lucra bine fie cu Ender, fie cu Bean la comandă.

– O singură listă pentru doi posibili comandanţi?

– Cu Ender ca primă opţiune. Vrem să se antreneze toţi împreună. Să devină o echipă.

Ordinul veni la ora l7.00. Bean trebuia să se îmbarce pe Condor la ora l8.00. Nu că ar fi avut ceva de împachetat. O oră

era mai mult decât îi dăduseră lui Ender. Aşa că Bean se duse să spună armatei sale ce se întâmpla, unde pleca.

– N-am avut decât cinci jocuri, spuse Itu.

– Trebuie să prinzi autobuzul când opreşte în staţie, nu? zise Bean.

– Mda, făcu Itu.

– Cine mai pleacă? întrebă Ambul.

– Nu mi-au spus. Doar... Şcoala de Tactică.

– Nici măcar nu ştim unde e.

– Zău?

Suna neconvingător, dar râseră. Nu era o despărţire chiar atât de grea. Fusese comandantul Iepurilor doar opt zile.

– Iartă-ne că n-am câştigat niciun joc pentru tine, spuse Itu.

– Am fi câştigat dacă voiam, zise Bean. Îl priviră ca pe un nebun.

– Eu am propus să renunţăm la clasamente, să nu ne mai pese de cine câştigă. Cum ar fi arătat dacă eu câştigam de fiecare dată?

– Ar fi arătat că de fapt îţi pasă de clasamente, îl aprobă Itu.

– Nu asta mă deranjează, zise un alt şef de pluton. Spui că ai plănuit să pierdem?

– Nu, vă spun că am avut alte priorităţi. Ce învăţăm dacă ne învingem unii pe alţii? Nimic. N-o să ne luptăm niciodată cu copii umani. O să ne luptăm cu Gândacii. Deci ce trebuie să învăţăm? Cum să ne coordonăm atacurile. Cum să răspundem unul altuia. Cum să anticipăm cursul bătăliei, şi să ne asumăm responsabilitatea pentru tot, chiar dacă nu suntem la comandă. Asta am exersat cu voi, băieţi. Iar dacă am fi câştigat, dacă intram şi frecam pereţii cu ei, folosind strategia mea, ce aţi fi învăţat voi din asta? Aţi lucrat deja cu un comandant bun. Ceea ce trebuia să faceţi era să lucraţi unul cu altul. Aşa că v-am pus în situaţii dificile pentru ca în final să găsiţi căi de a vă ajuta unul pe altul. Să vă descurcaţi.

– Niciodată nu ne-am descurcat destul de bine ca să câştigăm.

– Nu astea sunt criteriile mele. V-aţi descurcat. Când se vor întoarce Gândacii, lucrurile vor merge prost. Pe lângă fricţiunile inerente războiului, vor face chestii pe care noi nu le putem anticipa pentru că ei nu sunt umani, nu gândesc ca noi. Atunci la ce ar fi bune planurile de atac? Încercăm, facem ce putem, dar ceea ce contează cu adevărat e ceea ce facem când

comandanţii cedează. Când nu eşti decât tu şi escadronul tău, tu şi transportorul tău, tu şi forţa ta de atac învinsă deja care nu mai are decât cinci arme la opt nave. Cum vă ajutaţi unul pe altul? Cum vă descurcaţi? La aşa ceva am lucrat eu. Apoi m-am întors la popota ofiţerilor şi le-am spus ce am învăţat. Ce mi-aţi arătat voi. Am învăţat câte ceva şi de la ei. V-am spus tot ce am învăţat de la ei, nu-i aşa?

– Ai fi putut să ne spui pentru ce ne pregăteşti, zise Itu. Am fost cu toţii un pic jigniţi.

– Nu era nevoie să vă spun. Aţi învăţat.

– Ai fi putut cel puţin să ne spui că e OK să nu câştigăm.

– Dar trebuia să încercaţi să câştigăm. Nu v-am spus pentru că asta nu funcţionează decât dacă sunteţi convinşi că e important. De exemplu când vor veni Gândacii. Atunci va fi important, cu adevărat. Atunci va trebui să fiţi foarte inteligenţi, căci dacă pierdeţi va însemna că toţi cei la care aţi ţinut vreodată, întreaga rasă umană va pieri. Vedeţi, eu nu m-am gândit că o să rămânem mult timp împreună. Aşa că am folosit timpul cât am putut mai eficient, pentru voi şi pentru mine. Voi, băieţi, sunteţi pregătiţi să comandaţi armate.

– Dar tu, Bean? întrebă Ambul. Zâmbea, dar puţin tăios. Tu eşti pregătit să comanzi o flotă?

– Nu ştiu. Depinde dacă vor să câştige sau nu, rânji Bean.

– Uite ce e, Bean, zise Ambul. Soldaţilor nu le place să piardă.

– Tocmai de asta, spuse Bean, să pierzi e o lecţie mai importantă decât să câştigi.

Ei ascultară. Se gândiră. Unii dintre ei aprobară.

– Dacă mai trăieşti, adăugă Bean. Apoi zâmbi.

Zâmbiră şi ei.

– V-am arătat tot ce mi-a trecut prin minte să vă arăt în timpul acestei săptămâni, spuse Bean. Şi am învăţat de la voi atât cât m-a ajutat mintea să învăţ. Vă mulţumesc.

Se ridică şi îi salută.

Ei îi răspunseră la salut.

Bean plecă.

Se îndreptă spre dormitorul Armatei Şobolan.

– Nikolai tocmai şi-a primit transferul, îi spuse un şef de pluton.

Pe moment Bean se întrebă dacă Nikolai va merge cu el la Şcoala de Tactică. Primul său gând fu: Nu, nu e deloc pregătit.

Al doilea: Mi-aş dori să poată veni. Al treilea gând fu: Nu sunt un prieten prea bun dacă în primul rând mă gândesc că nu merită să fie promovat.

– Ce transfer? întrebă Bean.

– A primit o armată. La naiba, aici nu a fost nici măcar şef de pluton. Abia a venit aici săptămâna trecută.

– Ce armată?

– Iepurii. Şeful de pluton privi din nou la uniforma lui Bean. Oh! Cred că te înlocuieşte pe tine.

Bean râse şi se îndreptă spre camera din care abia plecase.

Nikolai stătea înăuntru cu uşa deschisă, părând pierdut,

– Pot să intru?

Nikolai ridică privirea şi rânji.

– Spune-mi că ai venit să-ţi iei armata înapoi.

– Uite un pont pentru tine. Încearcă să câştigi. Ei cred că e important.

– Nu pot să cred că ai pierdut toate cele cinci lupte.

– Ştii ceva, într-o şcoală în care nu se mai afişează rezultatele, se pare că toată lumea ţine o evidenţă precisă.

– Îţi ţin evidenţa ţie.

– Nikolai, aş fi vrut să vii cu mine.

– Ce se întâmplă, Bean? Asta e? Vin Gândacii?

– Nu ştiu.

– Haide, tu-ţi dai seama de lucrurile astea.

– Dacă chiar ar veni Gândacii, v-ar lăsa pe toţi aici pe staţie? Sau v-ar trimite pe Pământ? Sau v-ar evacua pe vreun asteroid obscur? Nu ştiu. Unele indicii arată că sfârşitul e foarte aproape. După altele, se pare că nu se petrece nimic important prin jur.

– Poate că se pregătesc să lanseze o flotă imensă împotriva lumii Gândacilor, iar voi trebuie să creşteţi în timpul călătoriei.

– Poate, zise Bean. Dar momentul pentru a lansa acea flotă a fost imediat după A Doua Invazie.

– Bine, dar dacă nu au aflat decât acum unde ie afla lumea Gândacilor?

Bean înlemni.

– Nu m-am gândit la asta. Adică, trebuie să fi trimis semnale spre casă. Tot ce-a trebuit să facem a fost să urmărim direcţia. Urmăreşte lumina, ştii tu. Aşa scrie în manuale.

– Şi dacă nu comunică prin lumină?

– Poate că luminii îi ia un an să parcurgă un an-lumină, dar tot

e mai rapidă ca orice altceva.

– Orice altceva cunoaştem, zise Nikolai. Bean doar îl privi. O, ştiu, e o prostie. Legile fizicii şi toate celelalte. Eu, ştii, m-am tot gândit, asta e. Nu-mi place să elimin lucrurile numai pentru că sunt imposibile.

Bean râse.

– Merda, Nikolai, ar fi trebuit să te las să vorbeşti mai mult şi eu să vorbesc mai puţin când dormeam unul lângă altul.

– Bean, ştii că nu sunt un geniu.

– Toţi suntem genii aici, Nikolai.

– Eu sunt un rebut.

– Poate că nu eşti un Napoleon, Nikolai. Poate eşti doar un Eisenhower. Să nu te aştepţi să-ţi plâng de milă.

Fu rândul lui Nikolai să râdă.

– O să-mi lipseşti, Bean.

– Îţi mulţumesc că ai venit cu mine să-l înfruntăm pe Ahile.

– Tipul îmi provoca adevărate coşmaruri.

– Şi mie.

– Şi mă bucur că i-ai adus şi pe ceilalţi, tu, Ambul, Tom Nebunul, am simţit nevoia să mai fie încă vreo şase, deşi Ahile spânzura de cablu. Cu tipi ca el înţeleg de ce s-a inventat spânzurătoarea.

– Într-o zi, spuse Bean, o să ai nevoie de mine aşa cum am avut şi eu de tine. Iar eu voi fi acolo.

– Îmi pare rău că nu m-am alăturat echipei talc, Bean,

– Ai avut dreptate. Ţi-am cerut-o pentru că erai prietenul meu, şi m-am gândit că am nevoie de un prieten, dar şi eu ar fi trebuit să-ţi fiu prieten, şi să văd de ce ai tu nevoie.

– N-o să te mai dezamăgesc niciodată.

Bean îl cuprinse pe Nikolai în braţe. Nikolai răspunse îmbrăţişării.

Bean îşi aminti cum părăsise Pământul. Cum o îmbrăţişase pe sora Carlotta. Analizând. De asta are ea nevoie. Nu mă costă nimic. În consecinţă o s-o îmbrăţişez.

Nu mai sunt copilul acela.

Poate pentru că am reuşit să rezist pentru Poke. Prea târziu ca s-o ajut, dar tot l-am făcut pe ucigaş să mărturisească. Tot l-am făcut să plătească ceva, deşi niciodată nu va fi destul.

– Du-te să-ţi întâlneşti armata, Nikolai. Eu trebuie să prind nava.

Îl privi pe Nikolai ieşind pe uşă şi ştiu, cu o împunsătură dureroasă de regret, că nu-şi va revedea niciodată prietenul.

Dimak stătea în picioare în biroul maiorului Anderson.

– Căpitane Dimak, mă uitam cum colonelul Graff tolerează plângerile dumitale constante, opoziţia la ordinele lui, şi mă tot gândeam, Dimak are probabil dreptate, dar eu nu voi accepta niciodată o asemenea lipsă de respect dacă eu aş fi la conducere. I-aş da un şut în dos şi aş scrie „insubordonare” în vreo patruzeci de locuri din dosar. M-am gândit că ar trebui să-ţi spun asta înainte de a-ţi formula plângerea.

Dimak clipi.

– Dă-i drumul, aştept.

– Nu e atât o plângere, cât o întrebare.

– Atunci întreabă-mă.

– Credeam că trebuie să alegeţi o echipă compatibilă cu Ender şi cu Bean.

– Cuvintele în mod egal nu au fost folosite niciodată, din câte-mi amintesc. Şi chiar dacă ar fi fost, nu ţi-a trecut prin minte că ar putea fi imposibil? Puteam să aleg patruzeci de copii sclipitori care ar fi fost toţi mândri şi dornici să fie sub comanda lui Andrew Wiggin. Cât de mulţi ar fi fost în mod egal mândri şi dornici să fie sub comanda lui Bean?

Dimak nu avea niciun răspuns.

– Din câte văd eu, soldaţii pe care i-am ales să-i trimit pe distrugător sunt elevii cei mai receptivi şi mai apropiaţi din punct de vedere emoţional de Ender Wiggin, fiind şi printre cei mai buni zece comandanţi din şcoală. Aceşti soldaţi nu au vreo animozitate deosebită faţă de Bean. Dacă îl vor găsi într-o poziţie superioară, probabil vor face tot ce pot mai bine pentru el.

– Nu-l vor ierta niciodată că nu e Ender.

– Presupun că asta va fi o provocare pentru Bean. Pe cine altcineva să fi trimis? Nikolai e prietenul lui Bean, dar ar fi fost total depăşit. Într-o zi va fi pregătit pentru Şcoala de Tactică, şi apoi pentru Comandă, dar încă nu e. Şi ce alţi prieteni are Bean?

– Şi-a câştigat foarte mult respect.

– Şi l-a pierdut atunci când a pierdut toate cele cinci jocuri.

– V-am explicat de ce...

– Omenirea nu are nevoie de explicaţii, căpitane Dimak! Are nevoie de învingători! Ender Wiggin are inimă de învingător.

Bean e capabil să piardă cinci lupte la rând de parcă nici n-ar conta.

– Nici n-au contat. A învăţat din ele ce avea de învăţat.

– Căpitane Dimak, îmi dau seama că voi cădea în aceeaşi capcană in care a căzut şi colonelul Graff. Ai trecui linia dintre a fi profesor şi a fi avocat. Te-am elibera din funcţia de profesor al lui Bean, dacă problema nu ar fi fost deja discutată. îi trimit pe soldaţii asupra cărora m-am decis deja. Dacă Bean e atât de sclipitor, o să găsească un mod de a lucra cu ei,

– Da, domnule, zise Dimak.

– Dacă te consolează cu ceva, aminteşte-ţi că Tom Nebunul a fost unul dintre cei pe care Bean i-a chemat să asculte confesiunea lui Ahile. Tom Nebunul s-a dus. Asta sugerează că, cu cât îl cunosc mai bine pe Bean, cu atât îl iau mai în serios.

– Mulţumesc, domnule.

– Bean nu mai e responsabilitatea ta, căpitane Dimak. Ai făcut treabă bună cu el. Tot respectul meu pentru asta. Acum... întoarce-te la lucru.

Dimak salută. Salută şi Anderson. Dimak plecă.

Pe distrugătorul Condor, echipajul habar n-avea ce să facă cu copiii. Ştiau toţi despre Şcoala de Luptă, şi atât căpitanul, cât şi pilotul erau absolvenţi ai Şcolii de Luptă. Dar după o conversaţie superficială – în ce armată ai fost? O, pe vremea mea Şobolanii erau cei mai buni, Dragonii erau nişte rataţi, cum se schimbă lucrurile, cum rămân lucrurile la fel – nu mai avură nimic să-şi spună.

Fără să mai împărtăşească preocupările unor comandanţi de armate, copiii se împărţiră firesc în grupuri după prietenii. Dink şi Petra fuseseră prieteni aproape de la venirea la Şcoala de Luptă, şi fiind cu mult mai în vârstă decât ceilalţi nimeni nu încercase să pătrundă în acest cerc închis. Alai şi Shen fuseseră în grupul de lansaţi al lui Ender Wiggin, iar Vlad şi Basculă, care comandaseră plutoanele B şi E şi care probabil îl venerau cel mai mult pe Ender, erau şi ei pe aproape. Tom Nebunul, Molo Musca şi Supă Fierbinte formaseră un trio şi în Armata Dragon. La nivel personal, Bean nu se aştepta să fie inclus în vreunul din aceste grupuri, dar nici nu era exclus în mod special; cel puţin Tom Nebunul manifesta un respect deosebit pentru Bean, incluzându-l adesea în conversaţii. Dacă Bean aparţinea vreunuia dintre grupuri, acesta era cel al lui Tom Nebunul.

Singurul motiv pentru care împărţirea pe bisericuţe îl deranja era că acest grup fusese în mod clar asamblat, nu doar ales la întâmplare. Trebuia să crească încrederea între ei, să fie puternică, dacă nu chiar egală. Dar fuseseră aleşi pentru Ender – orice idiot putea vedea asta – şi nu era treaba lui Bean să sugereze să joace împreună jocurile de la bordul navei, să înveţe împreună, să facă ceva împreună. Dacă Bean ar fi încercat să-şi aroge vreun fel de conducere, n-ar fi făcut decât să ridice şi mai multe ziduri între el şi ceilalţi.

Exista un grup în care Bean nu credea că are ce căuta. Şi n-avea ce face în privinţa asta. Aparent, adulţii n-o considerau pe Petra responsabila de aproape trădarea lui Ender de pe coridor în seara dinaintea luptei pe viaţă şi pe moarte cu Bonzo. Dar Bean nu era sigur. Petra era unul din cei mai buni comandanţi, inteligentă, capabilă să vadă ansamblul. Cum să se fi lăsat prostită de Bonzo? Desigur, nu putea spera ca Ender sa fie distrus. Dar fusese neglijentă, în cel mai bun caz, iar în cel mai rău jucase vreun joc pe care Bean nu-l înţelesese încă. Aşa că rămânea suspicios. Nu era bine să fie atât de neîncrezător, dar asta era situaţia.

Bean petrecu cea mai mare parte a celor patru luni ale călătoriei în biblioteca navei. Acum, că nu se mai aflau în Şcoala de Luptă, putea fi relativ sigur că nu mai erau spionaţi atât de intens. Pur şi simplu distrugătorul nu era echipat pentru aşa ceva. Deci nu mai era nevoit să-şi aleagă lecturile atent la ce ar deduce profesorii din selecţia lui.

Nu citi istorie militară şi nici alt fel de teorie. Citise deja toţi scriitorii importanţi şi mulţi din cei mai puţin importanţi şi cunoştea campaniile pe faţă şi pe dos, din ambele puncte de vedere. Existau în memoria lui, de unde puteau fi readuse atunci când avea nevoie. Ceea ce nu avea în memorie era o imagine de ansamblu. Cum funcţiona lumea. Istorie politică, socială, economică. Ce se întâmplă în interiorul naţiunilor atunci când nu sunt în război. Cum pornesc şi cum încheie războaiele. În ce mod le afectează victoriile şi înfrângerile. Cum se formează şi cum se rup alianţele.

Şi, cel mai important dintre toate, dar cel mai greu de aflat: ce se întâmplă astăzi în lume. Biblioteca distrugătorului avea numai informaţiile la zi în momentul în care fusese ultima oară andocat pentru Lansarea Interstelară LIS – atunci se elibera lista

documentelor autorizate pentru download. Bean ar fi putut face o cerere pentru mai multe informaţii, dar asta ar fi însemnat o revendicare oficială din partea computerului bibliotecii şi transmisii pe o bandă de frecvenţă care ar fi trebuit justificate. S-ar fi observat, şi s-ar fi întrebat de ce un copil studiază probleme care, teoretic, nu ar fi trebuit să-l intereseze.

Oricum, din ceea ce putu afla la bord, tot era posibil să reconstruiască în mare situaţia de pe Pământ, şi să tragă unele concluzii. În anii dinaintea Primei Invazii, diferite blocuri de putere făcuseră tot felul de manevre pentru a obţine o poziţie, folosind combinaţii de terorism, atacuri „chirurgicale”, operaţiuni militare limitate, sancţiuni economice, boicoturi şi embargouri, câştigând avantaje sau dând avertismente ferme, sau pur şi simplu exprimând ură de rasă sau naţionalistă. Când apăruseră Gândacii, China tocmai devenise puterea mondială dominantă, din punct de vedere economic şi militar, reunindu-se în sfârşit ca democraţie. Nord-americanii şi europenii făcuseră pe „fraţii mai mari” ai Chinei, dar balanţa economică se dezechilibrase în cele din urmă.

Oricum, Bean vedea ca forţă conducătoare a istoriei Imperiul Rus renăscut. Pe când chinezii luaseră de sigur faptul că ei fuseseră şi urmau să fie centrul universului, ruşii, conduşi de o serie de demagogi ambiţioşi şi generali autoritari, simţiseră că istoria îi deposedează de locul cuvenit lor, veac după veac, şi venise timpul să se termine. Deci Rusia forţase crearea Noului Pact Varşovia, întinzându-şi graniţele cât fuseseră la apogeul puterii sovietice – şi dincolo de ele, căci de data asta Grecia era aliatul său, iar Turcia era intimidată şi neutralizată. Europa era şi ea la limita neutralizării, iar visul rus al hegemoniei de la Pacific la Atlantic era în sfârşit realizabil.

Iar apoi veniseră Furnicile şi trăseseră o brazdă de distrugere de-a lungul Chinei, lăsând în urmă o sută de milioane de morţi. Dintr-odată, armatele terestre au părut inutile şi problema competiţiei internaţionale a fost lăsată deoparte.

Dar numai în aparenţă. În realitate, ruşii foloseau dominaţia Mareşalului pentru a construi o reţea de ofiţeri situaţi în posturi-cheie pretutindeni în flotă. Totul era pus la punct pentru un vast joc al puterii din momentul în care Gândacii vor fi înfrânţi – sau mai înainte, dacă ar fi considerat că ar fi în avantajul lor. În mod bizar, ruşii erau mai curând deschişi în privinţa intenţiilor lor –

aşa fuseseră întotdeauna. Nu aveau talent pentru subtilităţi, dar compensau această lipsă printr-o uluitoare încăpăţânare. Orice fel de negocieri ar fi putut dura zeci de ani. Şi între timp ei ar fi împânzit aproape total flota. Forţele de infanterie loiale Strategului ar fi fost izolate, incapabile să ajungă în locurile unde era nevoie de ele pentru că nu ar fi existat nave care să le transporte.

La finalul războiului cu Gândacii, ruşii plănuiau în mod clar ca în câteva ore să preia conducerea flotei şi în consecinţă a lumii. Era destinul lor. Nord-americanii erau încrezuţi ca de obicei, convinşi că destinul va întoarce totul în favoarea lor. Doar puţini demagogi văzuseră pericolul. Chinezii şi musulmanii erau conştienţi de primejdie, deşi nu puteau face niciun fel de declaraţie de frică să nu destrame alianţa care făcea posibilă rezistenţa în faţa Gândacilor.

Cu cât studia mai mult, cu atât Bean îşi dorea să nu fi fost nevoit să meargă la Şcoala de Tactică. Acest război aparţinea lui Ender şi prietenilor săi. Şi cu toate că Bean îl iubea pe Ender la fel de mult ca oricare dintre ei şi ar fi luptat bucuros împreună cu el împotriva Gândacilor, realitatea era că nu aveau nevoie de el. Celălalt război, lupta pentru dominaţia mondială, era cel care îl fascina. Ruşii puteau fi opriţi, dacă se făceau pregătirile necesare.

Dar apoi îşi puse întrebarea: Trebuiau să fie opriţi? O lovitură rapidă, sângeroasă, dar eficientă care să unească lumea sub un singur guvern ar însemna sfârşitul războaielor dintre oameni, nu-i aşa? Iar într-un asemenea climat de pace, n-ar duce-o mai bine toate naţiunile?

Chiar în timp ce Bean îşi elabora planul pentru oprirea ruşilor, încerca să evalueze cum ar fi un Imperiu Rus mondial.

Şi ajunse la concluzia că n-ar fi rezistat. Căci împreună cu vigoarea lor naţională, ruşii ar fi cultivat şi uimitoarea lor înclinaţie de a guverna incorect, simţul pretinselor drepturi personale care făcea din corupţie un mod de viaţă. Tradiţia instituită a competenţei care ar fi fost esenţială pentru o guvernare mondială de succes era inexistentă. În China, aceste instituţii şi valori erau cele mai viguroase. Dar chiar şi China ar fi fost un substitut slab pentru un guvern mondial adevărat, dincolo de orice interes naţional. Un guvern mondial nepotrivit s-ar prăbuşi în cele din urmă sub propria sa greutate.

Bean tânjea să poată discuta aceste lucruri cu cineva, cu Nikolai, sau chiar cu unul dintre profesori. Îl încetinea să-şi învârtă propriile gânduri în cerc – fără o stimulare exterioară era dificil să se elibereze de propriile sale presupuneri. O singură minte se poate gândi doar la problemele pe care şi le pune singură, rar îşi oferă surprize. Dar făcu progrese, încet, pe tot parcursul călătoriei, şi apoi în timpul lunilor petrecute la Şcoala de Tactică.

Şcoala de Tactică era o amestecătură de scurte călătorii şi tururi detaliate a diferitelor nave. Bean fu dezgustat de faptul că se concentrau în întregime asupra tipurilor mai vechi, ceea ce lui îi părea lipsit de sens – de ce să pregăteşti comandanţii pe nave pe care nu le vor folosi efectiv în luptă? Dar profesorii îi tratară obiecţiile cu dispreţ, subliniind că, în ultimă instanţă, navele erau nave, iar cele mai moderne aveau misiunea să patruleze în perimetrul sistemului solar. Nu se puteau lipsi de niciuna pentru a antrena copiii cu ea.

Învăţară foarte puţin despre arta pilotajului, căci nu erau pregătiţi să zboare cu navele, ci doar să le comande în luptă. Trebuiau să înţeleagă cum funcţiona armamentul, cum se mişcau navele, ce puteau cere de la ele, care le erau limitările. Multe trebuiau învăţate pe dinafară... dar exact aşa ceva Bean putea face şi-n somn, fiind capabil să-şi amintească orice citise sau auzise dacă era cât de cât atent.

Astfel că în timpul şcolii, în timp ce se descurca la fel de bine ca toţi ceilalţi, continuă să se concentreze asupra problemelor situaţiei politicii actuale de pe Pământ. Deoarece Şcoala de Tactică era punct de LIS, biblioteca sa era actualizată constant, şi nu numai cu materialele autorizate pentru includerea în bibliotecile de dimensiuni limitate ale navelor. Pentru prima dată, Bean începu să citească scrierile gânditorilor politici contemporani de pe Pământ. Citi ceea ce venea din Rusia, şi se miră iarăşi cât de pe faţă îşi urmăreau ambiţiile. Scriitorii chinezi vedeau pericolul, dar fiind chinezi, nu făceau eforturi de a atrage sprijinul altor naţiuni în vederea rezistenţei.

Din punctul de vedere al chinezilor, din momentul în care un lucru devenea cunoscut în China, era cunoscut pretutindeni unde conta. Iar naţiunile euro-americane păreau dominate de o ignoranţă afectă pe care Bean o vedea ca pe o dorinţă de moarte. Totuşi mai erau câţiva care conştientizau pericolul,

luptându-se să creeze coaliţii.
În special doi comentatori populari îi atraseră atenţia lui Bean. Demostene părea la prima vedere un agitator de gloată, speculând pe baza prejudecăţilor şi a xenofobiei.
Dar avea un succes considerabil şi în conducerea unor mişcări populare. Bean nu ştia dacă viaţa sub un guvern condus de Demostene ar fi mai bună decât viaţa sub ruşi, dar cel puţin Demostene ar face-o să fie o competiţie. Celălalt comentator remarcat de Bean era Locke, un tip cu o minte şi o morală elevată, care pălăvrăgea despre pace şi construirea de alianţe – şi totuşi în aparenta sa mulţumire de sine, Locke părea de fapt că pleacă de la aceleaşi fapte ca şi Demostene, luând de sigur că ruşii erau suficient de puternici ca să “conducă” lumea, dar nepregătiţi s-o facă în mod “benefic”. Ca şi cum Demostene şi Locke şi-ar fi făcut cercetările împreună, citind aceleaşi surse, învăţând de la aceiaşi corespondenţi, dar făcând apoi apel la un public diferit.
Pentru un timp, Bean cochetă cu ideea că Demostene şi Locke sunt una şi aceeaşi persoană. Dar nu, stilurile erau diferite şi, mai important, gândeau şi analizau lucrurile în mod diferit. Bean nu credea că cineva ar fi atât de inteligent încât să falsifice aşa ceva.
Oricine ar fi fost ei, aceşti doi comentatori erau oamenii care vedeau situaţia cel mai limpede, iar Bean începu să-şi conceapă eseul despre strategiile în lumea post-Furnici ca pe o scrisoare atât către Locke, cât şi către Demostene. O scrisoare particulară. O scrisoare anonimă. Pentru că observaţiile sale trebuiau făcute cunoscute, iar cei doi păreau a fi cei mai potriviţi pentru a duce la îndeplinire ideile lui Bean.
Fidel vechilor obiceiuri, Bean petrecu ceva timp în bibliotecă, urmărind câţiva ofiţeri intrând în reţea, şi în curând avea şase parole pe care le putea folosi. Apoi scrise o scrisoare în şase părţi, folosind utilizatori diferiţi pentru fiecare parte, şi apoi trimise bucăţile lui Locke şi Demostene la un interval de câteva minute una de alta. Făcu asta la ora în care biblioteca era aglomerată.
Asigurându-se că şi el era conectat în reţea de la pupitrul său din dormitor, jucând un joc în mod ostentativ. Se îndoia că cineva va număra de câte ori apăsase tastele ca să-şi dea seama că de fapt nu a făcut nimic cu pupitrul său în tot acest

timp. Şi chiar dacă ar fi putut depista originea scrisorii, atâta pagubă. După toate probabilităţile, Locke şi Demostene nu vor încerca să ajungă la el în scrisoare îi ruga să n-o facă. Fie îl vor crede, fie nu, vor fi de acord cu el sau nu: mai mult de atât nu putea. Le expusese cu exactitate pericolele, care era strategia evidentă a ruşilor şi ce paşi trebuiau urmaţi pentru a fi siguri că ruşilor nu le reuşeşte lovitura.

Unul din punctele pe care le scosese în evidenţă era că toţi copiii de la Şcolile de Luptă, Tactică şi Comandă ar trebui readuşi pe Pământ cât mai repede posibil după ce Gândacii vor fi fost înfrânţi. Dacă ar fi rămas în spaţiu, ar fi fost fie preluaţi de ruşi, fie ţinuţi într-o izolare ineficientă de către F.I. Iar aceşti copii erau cele mai strălucite minţi militare pe care le produsese omenirea într-o generaţie. Dacă trebuia înfruntată puterea unei singure mari naţiuni, era nevoie de comandanţi geniali care să li se opună.

După o zi, Demostene trimise un eseu în reţea prin care cerea ca Şcoala de Luptă să fie desfiinţată imediat şi toţi copiii aduşi acasă. “Ne-au răpit cei mai promiţători copii. Alexandru şi Napoleon, Rommel şi Paton, Cezar, Frederic, Washington şi Saladin sunt ţinuţi într-un turn unde noi nu-i putem atinge, de unde ei nu-şi pot ajuta propriile popoare să se elibereze de ameninţarea dominaţiei ruseşti. Şi cine se mai îndoieşte că ruşii intenţionează să pună mâna pe aceşti copii şi să se folosească de ei? Şi dacă nu pot, vor încerca desigur, cu o singură rachetă bine ţintită, să-i spulbere pe toţi în bucăţele, lipsindu-ne de conducătorii noştri militari fireşti.” Delicioasă demagogie, menita să aţâţe teama şi ultrajul. Bean îşi putea imagina consternarea militarilor văzând că preţioasa lor şcoală devenise o problemă politică. Era ceva sentimental la care Demostene nu putea renunţa, şi alţi naţionalişti din lumea întreagă se făceau ecoul său. Şi pentru că era vorba despre copii, niciun politician nu putea îndrăzni să se opună principiului ca toţi copiii din Şcoala de Luptă să fie aduşi acasă din clipa în care se încheia războiul. Nu numai atât, dar în această problemă Locke îşi alătură cauzei vocea sa moderată şi prestigioasă, susţinând deschis ideea reîntoarcerii copiilor. „Prin orice mijloace, plătiţi-l pe cântăreţul la flaut, scăpaţi-ne de şobolanii invadatori – apoi aduceţi-ne copiii acasă.”

Am înţeles, am scris, şi lumea s-a schimbat puţin. Era un

sentiment îmbătător. În comparaţie, toată munca la Şcoala de Tactică părea aproape lipsită de sens. Ar fi vrut să dea buzna în clasă şi să povestească celorlalţi despre triumful său. Dar ei l-ar privi ca pe un nebun. Ei nu ştiau nimic despre lume în general, şi nu-şi asumau responsabilitatea pentru ea. Erau închişi în lumea militară.

La trei zile după ce Bean îşi trimisese scrisorile lui Locke şi Demostene, copiii intrară la ore şi aflară că trebuiau să plece imediat la Şcoala de Comandă, de data asta însoţiţi de Carn Carby, care era cu o clasă înaintea lor la Şcoala de Tactică. Petrecuseră numai trei luni la LIS, iar Bean nu se putu împiedica să nu se întrebe dacă scrisorile lui nu avuseseră cumva vreo influenţă asupra programării. Dacă apărea pericolul ca elevii să fie trimişi acasă prematur, F.I. trebuia să se asigure că cele mai preţioase specimene erau intangibile.

22
REUNIREA

– Presupun că trebuie să te felicit pentru că ai reparat răul pe care i l-ai făcut lui Ender Wiggin.

– Domnule, cu tot respectul, nu sunt de acord că i-am făcut vreun rău.

– A, bine atunci, nu trebuie să te felicit. Înţelegi că statutul tău aici va fi unul de observator.

– Sper că voi avea posibilitatea să dau sfaturi bazate pe anii mei de experienţă cu aceşti copii.

– Şcoala de Comandă lucrează cu copiii de ani de zile.

– Cu respect, domnule. Şcoala de Comandă a lucrat cu adolescenţi. Ambiţioşi, încărcaţi de testosteron, competitivi. Şi în plus de asta, pe copiii ăştia i-am frecat mult, şi ştiu despre ei lucruri care ar trebui luate în calcul.

– Toate lucrurile astea ar trebui să fie în raport.

– Sunt. Dar, cu tot respectul, există cineva care să fi memorat cu atâta grijă rapoartele mele astfel ca anumite detalii să-i vină în minte în momentul în care e nevoie de ele?

– Te ascult, colonele Graff. Şi nu mă mai asigura atât de respectul tău ori de câte ori eşti pe punctul de a-mi spune că sunt idiot.

– Am crezut că eliberarea mea din funcţie a avut drept scop

calmarea mea. Încerc să va arăt că m-am calmat,

– Care dintre acele detalii despre topii îţi vine acum.

– Unul foarte important, domnule. Pentru că atât de multe depind de ceea ce ştie sau nu ştie Ender, este vital să fie izolat de ceilalţi copii. Poate lua parte la antrenamentele efective, dar în nicio circumstanţă nu trebuie săi se permită să discute liber sau să împărtăşească informaţii.

– De ce?

– Pentru că dacă Bean ajunge să afle despre ansiblu, va ajunge direct în miezul problemei îşi poate da seama singur de ceea ce se întâmplă – n-aveţi idee cât de dificil e să ascunzi informaţii de Bean. Ender e mai încrezător – dar Ender nu-şi poate face meseria decât daca ştie despre ansiblu. Vedeţi? Nu se poate permite ca el şi Bean să-şi petreacă timpul liber împreună. Nicio conversaţie care să nu fie la obiect.

– Dar dacă e aşa, atunci Bean nu va fi capabil să fie sprijinul lui Ender, pentru tot va trebui să i se spună despre ansiblu.

– Atunci nu va mai avea importanţă.

– Dar chiar tu eşti autorul propunerii că numai un copil...

– Domnule, nimic din astea nu i se aplică lui Bean.

– Pentru că nu e uman.

– Colonele Graff mă oboseşti.

Călătoria până la Şcoala de Comandă dură patru luni lungi, şi în acest timp se pregătiră continuu, în măsura în care studiul matematicii şi balisticii, al explozivilor şi al altor teme legate de armament se putea face la bordul unui crucişător în plină viteză. În cele din urmă fură din nou adunaţi într-o echipa, şi deveni repede limpede pentru toţi că Bean era cel mai bun elev. Îşi însuşea totul rapid, şi curând deveni cel la care apelau ceilalţi pentru explicarea conceptelor pe care nu le înţelegeau din prima. De la a avea rangul cel mai de jos la prima călătorie, un străin, Bean devenise acum exilat dintr-un motiv contrar – era singurul cu cel mai înalt rang.

Se luptă cu situaţia, pentru că ştia că e nevoie să poată funcţiona ca parte a echipei, nu doar ca mentor sau ca expert. Acum devenise vital să-şi petreacă cu ei timpul liber, să se relaxeze împreună cu ei, glumind, contribuind cu amintiri despre Şcoala de Luptă. Şi despre vremurile dinainte.

În sfârşit, acum tabuul Şcolii de Luptă în privinţa discuţiilor despre acasă dispăruse. Vorbeau cu toţii liber despre mame şi

taţi care erau acum amintiri îndepărtate, dar încă jucau un rol vital în vieţile lor.

Faptul că Bean nu avea părinţi îi făcu pe ceilalţi la început să fie puţin timizi faţă de el, dar el sesiză oportunitatea şi începu să vorbească deschis despre experienţele lui. Cum se ascunsese în rezervorul toaletei din locul curat. Cum mersese acasă la îngrijitorul spaniol. Foamea de pe străzi, în căutarea unei şanse. Cum o învăţase pe Poke să-i bată pe huligani în propriul lor joc. Cum îl văzuse pe Ahile, îl admirase, se temuse de el atunci când crease mica lor familie, o marginalizase pe Poke, şi în final o omorâse. Când le povesti cum găsise trupul lui Poke, câţiva plânseră. În special Petra cedă nervos şi izbucni în hohote.

Era o oportunitate, şi Bean profită. Evident, curând ea fugi de lângă ceilalţi ascunzându-şi emoţiile în intimitatea camerei ei. Cât putu de repede, Bean o urmă.

– Bean, n-am chef de discuţii.

– Eu am, zise Bean. Trebuie să vorbim despre ceva. Pentru binele echipei.

– Asta suntem? întrebă ea.

– Petra, ştii care a fost cel mai rău lucru pe care l-am făcut vreodată? Ahile era periculos, ştiam asta, şi totuşi am plecat şi am lăsat-o pe Poke singură cu el. Din cauza asta a murit. O să mă chinuie asta toată viaţa. De fiecare dată când încep să fiu fericit, îmi amintesc de Poke, de faptul că ei îi datorez viaţa, şi că aş fi putut s-o salvez. De fiecare dată când iubesc pe cineva, mă tem că într-o zi îl voi trăda aşa cum am trădat-o pe ea.

– De ce-mi spui mie asta, Bean?

– Pentru că l-ai trădat pe Ender şi cred că asta te roade.

Furia sclipea în ochii ei.

– Nu l-am trădat! Iar asta te roade pe tine, nu pe mine!

– Petra, fie că o admiţi în sinea ta fie că nu, când ai încercat să-l opreşti atunci pe Ender pe coridor, nu aveai cum să nu ştii ce faci. Te-am văzut în acţiune, eşti perspicace, înţelegi totul. Din anumite puncte de vedere, eşti cel mai bun comandant tactic din întregul grup. E absolut imposibil să nu fi văzut că bătăuşii lui Bonzo erau toţi pe coridor, aşteptând să-l omoare în bătaie pe Ender, şi tu ce ai făcut? Ai încercat să-l laşi în urmă, să-l desparţi de grup.

– Şi tu m-ai împiedicat, zise Petra. Deci nu e nimic sigur, nu-i aşa?

– Trebuie să ştiu de ce.
– Nu trebuie să ştii nimic.
– Petra, într-o zi va trebui să luptăm umăr la umăr. Trebuie să avem încredere unul în altul. Eu nu am încredere în tine pentru că nu ştiu de ce ai făcut asta. Iar acum tu nu ai încredere în mine pentru că ştii că eu nu am încredere în tine.
– O, ce încurcate sunt iţele!
– Ce naiba înseamnă asta?
– Aşa spunea tata. Ce încurcate sunt iţele când ţesem amăgiri!
– Exact. Descurcă-le pentru mine.
– Tu faci lucrurile complicate pentru mine, Bean. Ştii lucruri pe care nu ni le spui şi nouă. Crezi că nu vad asta? Deci vrei să-ţi recapeţi încrederea în mine, dar nu-mi spui nimic folositor.
– Mi-am deschis sufletul în faţa ta, zise Bean,
– Mi-ai vorbit despre sentimentele tale, spuse ea cu dispreţ. Cu atât mai bine, e o uşurare să ştiu că ai aşa ceva, sau cel puţin să ştiu că te osteneşti să te prefaci că le ai, nu prea e nimeni foarte sigur de asta. Dar niciodată nu ne spui ce dracu' se petrece de fapt aici. Noi credem că ştii.
– Nu fac decât să ghicesc.
– Profesorii ţi-au spus în Şcoala de Luptă lucruri pe care niciunul dintre noi nu le ştia. Ştiai numele fiecărui copil din şcoală, amănunte despre noi, despre noi toţi, Ştiai lucruri care nu era treaba ta să le ştii.
Bean fu uimit că ea îşi dăduse seama atât de bine de accesul lui special. Oare fusese neatent? Sau ea era şi mai perspicace decât crezuse?
– Am intrat în baza de date a elevilor, spuse Bean.
– Şi nu te-au prins?
– Ba cred că da. Chiar de la început. În mod sigur au ştiut de asta mai târziu.
Îi povesti despre alegerea listei pentru Armata Dragon. Ea se trânti pe pat şi-şi aţinti privirea în tavan.
– Tu i-ai ales! Pe toţi refuzaţii şi pe nenorociţii de lansaţi, tu i-ai ales!
– Cineva trebuia s-o facă. Profesorii nu erau în stare.
– Deci Ender a avut tot ce a fost mai bun. Nu i-a făcut cei mai buni, erau deja cei mai buni.
– Cei mai buni care nu făceau deja parte din armate. Eu sunt

singurul dintre lansaţii de la formarea Armatei Dragon care e acum în grupul ăsta. Tu, Shen, Alai, Dink şi Carn nu aţi fost Dragoni, dar e evident că sunteţi printre cei mai buni. Dragonii câştigau pentru că erau buni, aşa e, dar şi pentru ca Ender ştia ce să facă cu ei.

– Tot îmi dă peste cap o mică parte a universului meu,

– Petra, am avut o înţelegere.

– Zău?

– Explică-mi de ce nu ai fost Iuda în Şcoala de Luptă.

– Am fost Iuda, spuse Petra. E o explicaţie bună? Bean era dezgustat,

– Şi poţi s-o spui aşa, pur şi simplu? Fără ruşine?

– Eşti prost? întrebă Petra. Făceam acelaşi lucru pe care îl făceai şi tu, încercam să-i salvez viaţa lui Ender. Ştiam că Ender se antrenase pentru lupta corp la corp, iar bătăuşii ăia nu. Şi eu mă antrenasem. Bonzo îi entuziasmase pe tipi, dar adevărul e că nu-l plăceau prea mult, erau doar iritaţi din cauza lui Ender. Aşa că dacă se luau la bătaie cu Ender, acolo, pe coridor, unde Armata Dragon şi alţi soldaţi puteau interveni repede, unde eu aş fi fost alături de Ender într-un spaţiu limitat în care să poată veni peste noi doar câţiva o dată – îmi imaginez că Ender s-ar fi ales cu nişte vânătăi, cu nasul spart, dar ar fi scăpat teafăr. Şi toţi păduchii ăia umblători ar fi fost satisfăcuţi. Ranchiuna lui Bonzo ar fi fost de domeniul trecutului. Bonzo ar fi rămas iarăşi singur. Ender ar fi fost ferit de ceva mai rău.

– Ai mizat mult pe abilităţile tale în luptă,

– Şi pe ale lui Ender. Pe atunci eram amândoi ai naibii de buni, şi în formă excelentă. Şi ştii ce? Cred că Ender a înţeles ce făceam, iar singurul motiv pentru care nu şi-a jucat rolul ai fost tu.

– Eu?

– Te-a văzut amestecându-te. Ai fi fost bătut măr, asta era evident. Deci trebuia să evite violenţa. Asta înseamnă că din cauza ta i s-a înscenat a doua zi ceva care a fost într-adevăr periculos, când Ender a fost complet singur, fără niciun sprijin.

– Dar de ce nu ai explicat asta dinainte?

– Pentru că în afară de Ender numai tu ştiai ce pun la cale, iar atunci nu prea mi-a păsat ce crezi tu, şi nu-mi pasă nici acum.

– A fost un plan stupid, zise Bean.

– A fost mai bun decât al tău, replică Petra.

– Ei bine, presupun că dacă te uiţi cum au ieşit lucrurile, nu vom şti niciodată cât de stupid a fost planul tău. Dar ştim sigur că al meu a fost idiot.

Petra îi aruncă un zâmbet scurt, nesincer.

– Acum ai din nou încredere în mine? Ne putem întoarce la prietenia intimă pe care am împărţit-o atât timp?

– Ştii ceva, Petra? Iroseşti degeaba cu mine toată ostilitatea asta. De fapt, e o greşeală chiar faptul că încerci. Pentru că eu sunt cel mai bun prieten pe care-l ai aici.

– Zău aşa?

– Zău. Pentru că sunt singurul dintre băieţii ăştia care ar accepta ca o fată să-i fie comandant.

Ea făcu o scurtă pauză, privindu-l fără expresie înainte de a spune.

– Am trecut demult peste faptul că sunt fată.

– Dar ei nu. Şi tu ştii asta. Ştii că-i sâcâie tot timpul că tu nu eşti tocmai unul dintre băieţi. Sunt prietenii tăi, bineînţeles, cel puţin Dink, şi te plac cu toţii. Dar în acelaşi timp, de ce erau doar o duzină de fete în toată şcoala? Cu excepţia ta, niciuna nu era cu adevărat un soldat de top. Nu te-au luat în serios.

– Ender a făcut-o, zise Petra.

– Şi eu, spuse Bean. Toţi ceilalţi ştiu ce s-a întâmplat pe coridor, înţelegi? Nu e un secret. Dar ştii de ce ei n-au stat aţa de vorbă cu tine?

– De ce?

– Pentru că ei toţi cred că ai fost tâmpită ţi nu ţi-au dat seama cât de aproape ai fost de a-l atrage pe Ender în capcană. Eu singur am avut destul respect pentru tine ca să înţeleg că nu ai fi făcut o asemenea greşeală prostească din întâmplare.

– Ar trebui să mă simt flatată?

– Ar trebui să încetezi să mă tratezi ca pe un duşman. Eşti la fel de străină în grupul ăsta ca şi mine. Iar când va fi vorba de o luptă adevărată, vei avea nevoie de cineva care să te ia în serios.

– Nu trebuie să-mi faci favoruri.

– Acum plec.

– Era şi timpul.

– Când o să te gândeşti mai bine ţi o să-ţi dai seama că am dreptate, nu trebuie să-ţi ceri scuze. Ai plâns pentru Poke, şi asta ne face prieteni. Poţi să ai încredere în mine, şi eu pot să

am încredere în tine, dar asta e tot.

Ea începu să zică ceva în timp ce el pleca, dar Bean nu mai apucă s-o audă. Pur şi simplu aşa era Petra – trebuia să acţioneze dur. Pe Bean nu-l deranja. Ştia că spuseseră lucrurile care trebuiau spuse.

Şcoala de Comandă era la FleetCom, iar locaţia FleetCom era un secret bine păzit. Singurul mod în care puteai afla unde este era să fii trimis acolo în misiune, şi puţini dintre oamenii care fuseseră acolo se mai întorseseră pe Pământ.

Chiar înainte de sosire, copiilor li se expuse pe scurt situaţia. FleetCom era în asteroidul Eros. Pe măsură ce se apropiau, îşi dădură seama că era chiar în asteroid. Nu se vedea aproape nimic la suprafaţă, cu excepţia docurilor. Se îmbarcară în navetă, care le amintea de autobuzele şcolare, şi parcurseră cele cinci minute până la suprafaţă. Acolo naveta alunecă în ceva ce arăta ca o peşteră. Un tub se întinse ca un şarpe asupra navetei şi o cuprinse în întregime. Ieşiră din navetă în gravitaţie zero, şi un curent puternic de aer îi supse ca un aspirator în măruntaiele Erosului.

Bean înţelese imediat că acest loc nu era creat de mâinile omului. Tunelurile erau prea joase – şi chiar şi aşa era evident că plafoanele fuseseră ridicate faţă de construcţia iniţială, deoarece partea de jos a zidurilor era netedă şi numai o jumătate de metru în partea de sus lăsa să se vadă urme de unelte. Gândacii îl construiseră, probabil în timpul celei de-A Doua Invazii. Ceea ce fusese cândva avanpostul lor era acum sediul Flotei Internaţionale. Bean încercă să-şi imagineze bătăliile purtate pentru cucerirea acestui loc. Gândaci strecurându-se de-a lungul tunelurilor, infanteriştii intrând să-i ardă cu explozivi de putere mică. Fulgere luminoase. Si apoi curăţenia, târârea trupurilor Furnicilor afară din tuneluri şi transformarea locului palmă cu palmă într-un spaţiu uman.

Aşa am făcut noi rost de tehnologiile noastre secrete, gândi Bean. Gândacii aveau maşini pentru generarea gravitaţiei. Am învăţat cum funcţionează şi am construit şi noi altele, instalându-le la Şcoala de Luptă şi oriunde era nevoie de ele. Dar F.I. nu anunţase niciodată asta, pentru că lumea s-ar fi înspăimântat să afle cât de avansată era tehnologia lor.

Ce altceva am mai învăţat de la ei?

Bean observă că şi copiii simţeau uneori nevoia să se aplece

puţin pentru a trece prin tuneluri. Deasupra capului exista un spaţiu de cel puţin doi metri, niciunul dintre copii nu era atât de înalt, dar proporţiile erau total nepotrivite confortului uman, aşa că tavanul tunelurilor părea sufocant de scund, gata să se prăbuşească. Trebuie să fi fost şi mai rău când oamenii ajunseseră aici pentru prima oară, înainte ca tavanul să fie ridicat.

Ender s-ar simţi bine aici. Ar urî locul, desigur, pentru că e om. Dar s-ar folosi de el ca să pătrundă în minţile Gândacilor care l-au construit. Nu că ai putea vreodată înţelege cu adevărat o minte extraterestră. Dar în locul acesta aveai măcar posibilitatea să încerci.

Băieţii fură cazaţi în două camere; Petra avea o cameră mai mică doar pentru ea. Erau şi mai goale ca la Şcoala de Luptă, şi nu puteau scăpa de răceala pietrei care îi înconjura. Pe Pământ, piatra părea întotdeauna solidă. Dar în spaţiu părea de-a dreptul poroasă. Peste tot în piatră erau mici cavităţi, iar Bean nu-şi putea împiedica senzaţia că aerul se scurge în afară tot timpul. Aerul scurgându-se în afară, frigul strecurându-se înăuntru, şi poate încă ceva, larvele Gândacilor rozând ca viermii prin piatra solidă, târându-se afară din găuri noaptea când în cameră era întuneric, târându-se peste frunţile lor şi citindu-le gândurile şi..,

Se trezi, respirând greu, cu mâna strânsă pe frunte. Abia îndrăzni s-o mişte. Oare se târa ceva pe el?

Mâna era goală.

Vru să se culce la loc, dar era prea puţin până la deşteptare ca să mai spere să adoarmă. Rămase întins, gândindu-se. Coşmarul fusese absurd – nu era posibil să mai fie Gândaci vii aici. Dar ceva îl înspăimânta. îl deranja ceva, şi nu ştia sigur ce anume.

Îşi aminti o conversaţie cu unul dintre tehnicienii care întreţineau simulatoarele. Al lui Bean funcţionase defectuos în timpul antrenamentului, şi dintr-odată micile puncte luminoase care reprezentau navele lui mişcându-se în spaţiul tridimensional nu mai fuseseră sub controlul lui.

Spre surprinderea lui, nu plutiră în derivă în direcţia corespunzătoare ultimului ordin dat. În schimb începură să roiască, să se adune, apoi îţi schimbară culoarea ca şi când ar fi trecut sub controlul altcuiva.

Când sosise tehnicianul să înlocuiască cipul ars, Bean îl

întrebă de ce navele nu se opriseră pur şi simplu sau nu-şi continuaseră drumul.

– Face parte din simulare, spusese tehnicianul. Aici nu se simulează că tu ai fi pilotul sau chiar căpitanul acestor nave. Tu eşti amiralul, iar în interiorul fiecărei nave există simularea unui căpitan şi a unui pilot, aşa încât când contactul e întrerupt ei acţionează aşa cum acţionează nişte oameni adevăraţi în cazul întreruperii contactului. Înţelegi?

– Pare destul de complicat.

– Vezi tu, am lucrat mult timp la simulatoarele astea, spusese tehnicianul. Sunt exact ca lupta reală.

– Cu excepţia decalajului temporar, zisese Bean. Tehnicianul privise în gol un moment.

– A, corect. Decalajul temporar. Ei bine, nu are rost să ţinem cont de el.

Apoi plecase.

Momentul acela de pauză îl deranja pe Bean. Simulatoarele erau pe cât posibil perfecte, exact ca lupta reală, şi totuşi nu ţineau cont de intervalul temporar datorat comunicării cu viteza luminii. Distanţele simulate erau destul de mari pentru ca în majoritatea cazurilor să existe un uşor decalaj între o comandă şi executarea ei, câteodată chiar de ordinul secundelor. Dar asemenea întârzieri nu erau programate. Comunicaţiile erau considerate instantanee. Când Bean întrebă despre asta, profesorul care îi instruia pe simulatoare evită întrebarea.

– E o simulare. O să aveţi destul timp să vă obişnuiţi cu diferenţele determinate de viteza luminii când o să vă antrenaţi cu nave reale.

Chiar şi atunci îi păruse un exemplu tipic de gândire cazonă stupidă, dar acum Bean îşi dădea seama ca era pur şi simplu o minciună. Dacă putuseră programa comportamentul piloţilor si căpitanilor în caz de întrerupere a comunicaţiilor, ar fi putut include uşor şi decalajul temporar. Motivul pentru care simularea navelor includea reacţia simultană era tocmai pentru că era o simulare exactă a condiţiilor întâlnite în luptă.

Treaz în întuneric, Bean făcu în cele din urmă legătura. Odată ce se gândi, totul era atât de evident! Nu doar controlul gravitaţiei îl obţinuseră de la Gândaci. Ci şi comunicaţia cu viteze supraluminice. Pentru cei de pe Pământ e un mare secret, dar navele noastre pot discuta între ele instantaneu.

Iar dacă navele pot, de ce n-ar putea şi FleetCom de pe Eros? Care era raza de comunicaţie? Transmisia era chiar instantanee indiferent de distanţă, sau doar cu puţin mai rapidă ca lumina, astfel încât la distanţe cu adevărat mari apărea un interval de timp?

Mintea lui gonea printre posibilităţi şi implicaţiile acestor posibilităţi. Navele noastre de patrulare ar fi capabile să ne avertizeze de apropierea flotei inamice cu mult înainte de a ajunge la noi. Ştiau probabil de ani de zile că vine, şi cât de repede. De asta pregătirea noastră a fost grăbită astfel – ştiau de câţiva ani când va începe A Treia Invazie.

Apoi îi veni un alt gând. Dacă această comunicare instantanee funcţionează indiferent de distanţă, atunci am putea vorbi chiar despre flota invadatoare trimisă împotriva planetei Furnicilor imediat după A Doua Invazie. Dacă navele noastre merg cu o viteză apropiată de a luminii, diferenţa de timp relativă ar complica transmisiile, dar dacă tot ne imaginăm miracole, asta ar fi destul de uşor de rezolvat. Vom şti dacă invazia lumii lor a reuşii sau nu în câteva clipe. Dacă e într-adevăr un mod de comunicaţie puternic, cu o bandă largi de frecvenţe, FleetCom ar putea privi desfăşurarea luptei, sau cel puţin o simulare a luptei, şi...

O simulare a luptei. Fiecare navă din forţa expediţionară îşi transmite poziţia în fiecare moment. Dispozitivul de comunicaţii primeşte aceste date şi le introduce într-un computer şi ceea ce rezultă e... simularea cu care ne antrenăm noi.

Noi ne pregătim să comandăm nave în luptă, nu aici în sistemul solar, ci la ani-lumină distanţă. Au trimis piloţi şi căpitani, dar amiralii care îi comandă sunt încă aici. La FleetCom. Au avut la dispoziţie generaţii întregi si găsească cei mai buni comandanţi, şi noi suntem aceia.

Înţelegerea acestui fapt îi tăie răsuflarea. Abia dacă îndrăznea să creadă, şi totuşi avea cu mult mai mult sens decât orice alt scenariu mai plauzibil. În primul rând explica perfect de ce copiii erau antrenaţi pe nave vechi. Flota pe care o vor comanda a fost lansată cu zeci de ani în urmi, când acele tipuri erau cele mai noi şi cele mai bune.

Nu ne-au fugărit prin Şcoala de Luptă şi Şcoala de Tactică pentru că Flota Gândacilor a ajuns în sistemul nostru solar. Se grăbesc pentru că flota noastră a ajuns aproape de lumea

Gândacilor.

Era aşa cum spusese Nikolai. Nu poţi elimina imposibilul, pentru că nu poţi şti niciodată care dintre presupunerile tale în privinţa a ceea ce e posibil se va dovedi, în universul real, falsă. Bean nu fusese în stare să se gândească la această explicaţie simplă şi raţională pentru că fusese prins în chingile ideii că viteza luminii limita şi deplasările şi comunicaţiile. Dar tehnicianul coborâse un colţişor al vălului care acoperea adevărul, şi pentru că Bean găsise în sfârşit un mod de a-şi deschide mintea acestei posibilităţi, acum cunoştea secretul.

Cândva în timpul antrenamentului, oricând, fără nici cel mai mic avertisment, fără să ne spună că o fac, pot comuta, iar noi vom comanda nave adevărate într-o bătălie adevărată. Vom crede că e un joc, dar vom lupta în război.

Iar ei nu ne spun pentru că suntem copii. Cred că nu putem face faţă. Să ştim că deciziile noastre provoacă moarte şi distrugere. Că atunci când pierdem o navă, mor oameni adevăraţi. Păstrează secretul pentru a ne proteja de propria noastră compasiune.

Cu excepţia mea. Pentru că acum eu ştiu.

Fu dintr-odată copleşit, abia mai putând respira. Acum ştiu. Cum va schimba asta felul în care JOC? Nu trebuie să las să se întâmple asta. Deja fac tot ce pot faptul că ştiu nu mă va determina să muncesc mai mult sau să joc mai bine. M-ar putea determina s-o fac mai prost. M-ar putea face să ezit, să-mi pierd concentrarea. Prin pregătirea lor, ne-au învăţat pe toţi că victoria depinde de capacitatea de a te detaşa de tot în afară de ceea ce faci în acel moment. Poţi avea în minte toate navele o dată – dar numai dacă vreo navă care nu mai e importantă nu poate fi uitată complet. Dacă ne-am gândi la oamenii morţi, la trupurile sfâşiate cu aerul stors din plămâni de vidul îngheţat al spaţiului cosmic, cine ar mai putea juca jocul ştiind că asta înseamnă în realitate?

Profesorii au avut dreptate să păstreze secretul faţă de noi. Tehnicianul ar trebui trimis la Curtea Marţială pentru că mi-a permis să văd în spatele cortinei.

Nu pot spune nimănui. Ceilalţi copii nu trebuie să ştie. Iar dacă profesorii ar şti că eu am aflat, m-ar scoate din joc.

Deci trebuie să mă prefac.

Nu. Nu trebuie să cred. Trebuie să uit că e adevărat. Nu este

adevărat.

Adevărul e cel pe care ni l-au spus ei. Simularea pur şi simplu ignoră viteza luminii. Ne-au antrenat pe nave vechi pentru că cele noi sunt toate în serviciu şi nu pot fi irosite. Ne pregătim pentru respingerea invaziei Furnicilor, nu pentru invadarea sistemului lor solar. A fost doar un vis nebunesc, pură autoamăgire. Nimic nu se deplasează mai repede decât lumina, şi deci informaţia nu poate fi transmisă mai repede decât lumina.

În plus, dacă într-adevăr am fi trimis o forţă de invazie cu mult timp în urmă, nu ar fi avut nevoie de nişte copii să-i comande. Mazer Rackham ar trebui să fie cu acea flotă, nu se poate s-o fi lansat fără el. Mazer Rackham trăieşte încă, datorită efectelor relativiste din timpul călătoriei cu viteze apropiate de a luminii. Poate pentru el au trecut doar câţiva ani. Iar el e pregătit. Noi nu suntem.

Bean îşi calmă respiraţia. Inima îşi încetini bătăile. Nu mă pot lăsa astfel purtat de fantezii. Aş fi atât de jenat dacă cineva ar şti ce teorie stupidă mi-a venit în somn. Nici măcar nu pot să spun că a fost un vis. Jocul e ceea ce a fost întotdeauna.

Deşteptarea răsună în intercom. Bean se sculă din pat de data asta unul din paturile de jos – şi se alătură cât mai normal posibil zeflemelilor lui Tom Nebunul şi Supă Fierbinte, în timp ce Molo Musca păstra pentru sine proasta dispoziţie de dimineaţă, iar Alai îşi făcea rugăciunile. Bean se duse la popotă şi mancă aşa cum mânca de obicei. Totul era normal. Nu însemna nimic că nu-şi putu elibera măruntaiele atunci când trebuia. Sau că stomacul îl roase toată ziua, iar la masă îi fu puţin greaţă. Era doar lipsa de somn!

După trei săptămâni petrecute pe Eros, pregătirea lor pe simulatoare se modifică. Existau nave sub controlul lor direct, dar şi altele subordonate cărora trebuiau să le dea ordinele cu voce tare, nu numai să utilizeze comenzile manuale.

– Ca în luptă, le spuse supervizorul.

– În luptă, spuse Alai, am şti cine ne sunt ofiţerii subordonaţi.

– Ar fi important dacă aţi depinde de ei să vă dea informaţii. Dar nu e aşa. Toate informaţiile care vă sunt necesare sunt comunicate simulatorului vostru şi apar pe display. Deci transmiteţi ordinele oral aşa cum le transmiteaţi şi manual. Presupuneţi că vor fi ascultate. Profesorii vor monitoriza ordinele

pe care le daţi ca să învăţaţi să fiţi expliciţi şi direcţi. De asemenea va trebui să stăpâniţi tehnica de comutare între discuţiile dintre voi şi ordinele date individual navelor. E destul de simplu, o să vedeţi, întoarceţi capul spre stânga sau spre dreapta ca să vorbiţi unul cu altul, cum vă e mai confortabil. Dar când faţa e îndreptată drept spre display, vocea ajunge la nava sau escadronul pe care l-aţi selectat prin comenzi. Iar pentru a vă adresa deodată tuturor navelor aflate sub controlul vostru, capul drept înainte şi aplecaţi bărbia, aşa.

– Ce se întâmplă dacă ridicăm capul? întrebă Shen. Alai răspunse înainte ca profesorul să poată spune ceva.

– Atunci vorbeşti cu Dumnezeu.

După ce râsetele se potoliră, profesorul zise:

– Destul de corect, Alai. Când ridici bărbia şi vorbeşti, vorbeşti cu comandantul tău.

Mai mulţi copii vorbiră deodată:

– Comandantul nostru?

– Doar nu v-aţi gândit că vă pregătim pe toţi ca să fiţi comandanţi deodată, nu-i aşa? Nu, nu. Deocamdată, numim aleator pe câte unul dintre voi să fie comandantul, pentru antrenament. Să zicem... tu, cel mic. Bean.

– Eu trebuie să fiu comandantul?

– Doar pentru antrenament. Sau el nu e competent? Voi ceilalţi o să ascultaţi de el în luptă?

Ceilalţi îi răspunseră profesorului cu dispreţ. Bineînţeles că Bean era competent. Bineînţeles că l-ar asculta.

– Totuşi, nu a câştigat nicio luptă când a comandat Armata Iepure, zise Molo Musca.

– Excelent. Asta înseamnă că voi toţi sunteţi provocaţi să faceţi din micuţul ăsta un învingător în ciuda lui însuşi. Dacă nu consideraţi asta o situaţie militară realistă, n-aţi citit suficient de atent istoria.

Astfel, Bean se pomeni la comanda celorlalţi zece puşti de la Şcoala de Luptă. Era amuzant, desigur, căci nici el nici ceilalţi nu crezură nicio clipă că alegerea profesorului fusese întâmplătoare. Ştiau că Bean era mai bun la simulator decât toţi. Petra fu cea care o spuse, într-o zi după antrenament.

– La naiba, Bean, cred că totul îţi e atât de limpede în cap, încât poţi să joci cu ochii închişi.

Era aproape de adevăr. Nu trebuia să verifice continuu ca să

vadă unde se afla fiecare. Avea totul simultan.

Dură câteva zile până când ajunseră să se descurce uşor, primind ordine de la Bean şi dând oral propriile ordine, împreună cu comenzile manuale. La început făcură în mod constant erori, întorcând capetele în direcţia greşită astfel încât comenzile şi ordinele ajungeau la destinaţii incorecte. Dar destul de curând le intră în reflex.

Apoi Bean insistă ca ceilalţi să ocupe cu rândul poziţia de comandant.

– Am nevoie să învăţ să primesc ordine la fel ca ei, spuse. Şi să învăţ să-mi schimb poziţia capului în sus sau în lateral ca să vorbesc.

Profesorul fu de acord, iar după încă o zi Bean stăpânea tehnica la fel de bine ca şi ceilalţi.

Schimbarea copiilor din fotoliul de comandă mai avu un efect benefic. Chiar dacă niciunul nu se descurcă atât de prost încât să se facă de râs, deveni limpede că Bean era mai perspicace şi rapid decât oricine, cu o putere mai mare de pătrundere a situaţiilor complexe, cu o capacitate mai mare de a sorta ceea ce auzea şi de a-şi aminti ce spuneau toţi.

– Tu nu eşti uman, spuse Petra. Nimeni nu poate face ce faci tu!

– Sunt uman, zise Bean încet. Şi ştiu pe cineva care o poate face mai bine decât mine.

– Cine? întrebă ea.

– Ender.

Pentru un moment rămaseră toţi tăcuţi.

– Mda, bine, dar el nu e aici, zise Vlad.

– De unde ştii tu! Din câte ştim, a fost aici tot timpul.

– E o prostie, spuse Dink. De ce să nu-l fi pus să se antreneze cu noi? De ce să păstreze secretul?

– Pentru că le plac secretele, zise Bean. Poate că pe el îl pregătesc diferit. Poate că e ca Moş Crăciun. Vor să ni-l aducă în dar.

– Şi poate că spui numai rahaturi, zise Basculă. Bean se mulţumi să râdă. Bineînţeles că era vorba de Ender. Grupul ăsta fusese format pentru Ender. Ender era cel în care îşi puseseră toate speranţele. Motivul pentru care Bean fusese pus comandant era că Bean era rezerva. Dacă Ender se îmbolnăvea de apendicită în toiul războiului, Bean, urma să preia comanda.

Bean ar începe să dea ordine, hotărând care nave vor fi sacrificate, care oameni vor muri. Dar până atunci, va fi alegerea lui Ender, iar pentru Ender va fi doar un joc. Fără moarte, fără suferinţă, fără teamă, fără vinovăţie. Doar... un joc.

Categoric era vorba de Ender. Şi cu cât mai curând,

A doua zi, supervizorul le spuse ca Ender Wiggin urma să le fie comandant începând din acea după-a miază. Pentru că nu părură surprinşi, îi întrebă de ce.

– Pentru că Bean ne-a spus deja.

– Vor să aflu de la tine cum ai obţinut informaţii din interior, Bean.

Graff privi peste masă la copilul dureros de mic care stătea acolo privindu-l fără expresie.

– Nu am nicio informaţie din interior, zise Bean.

– Ştiai că Ender va fi comandant.

– Am bănuit, zise Bean. N-a fost prea greu. Priviţi cine suntem noi. Cei mai buni prieteni ai lui Ender. Şefii de plutoane ai lui Ender. El e firul care ne uneşte. Există o mulţime de copii pe care i-aţi fi putut aduce aici, probabil la fel de buni ca noi. Dar aceştia sunt cei care l-ar urma pe Ender direct în spaţiul cosmic fără costum, dacă el ar spune că are nevoie ca noi să facem asta.

– Frumos discurs, dar ai o întreagă istorie ca spion.

– Corect. Când am spionat eu? Când e vreunul dintre noi singur? Pupitrele noastre sunt doar terminale inerte şi nu reuşim niciodată să vedem pe nimeni identificându-se, deci nu pot prelua o altă identitate. Fac numai ceea ce mi se spune în fiecare zi, toată ziua. Voi continuaţi să presupuneţi că noi, copiii, suntem proşti, chiar dacă ne-aţi ales tocmai pentru că suntem cu adevărat inteligenţi. Iar acum mă acuzaţi că a trebuit să fur informaţii pe care orice idiot le putea ghici.

– Nu orice idiot.

– Era doar o expresie.

– Bean, spuse Graff, cred că-mi oferi o serie întreagă de rahaturi.

– Domnule colonel Graff, chiar dacă ar fi adevărat şi nu e, ce dacă? Am aflat că vine Ender. Vă monitorizez în secret visele. Şi ce daca? Tot o să vină, tot o să aibă comanda, o să fie genial, apoi vom absolvi cu toţii, iar eu o să stau într-un jilţ undeva pe o navă şi o să dau ordine adulţilor cu vocea mea de băieţel până o

să li se facă greaţă să mă audă şi-o să mă arunce în spaţiu.

– Nu mă interesează că ai ştiut despre Ender. Nu mă interesează că ai ghicit.

– Ştiu că nu vă interesează astea.

– Trebuie să ştiu ce altceva mai bănuieşti.

– Domnule colonel, zise Bean, părând foarte obosit, nu vă daţi seama că tocmai faptul că îmi puneţi aceste întrebări îmi spune că mai e ceva ce-aş putea bănui, şi astfel cresc şansele să-mi dau seama?

Zâmbetul lui Graff se lărgi şi mai mult.

– Exact asta am spus şi eu... ofiţerului care m-a desemnat să vorbesc cu tine şi să-ţi pun aceste întrebări. L-am atenţionat că în final noi îţi vom spune mai multe ţie, doar prin acest interviu, decât ne-ai spune tu vreodată nouă, dar el a zis „Puştiul are şase ani, colonele Graff.”

– Cred că am şapte.

– Avea datele dintr-un raport mai vechi şi nu făcuse calculele.

– Spuneţi-mi pur şi simplu secretul pe care vreţi să vă asiguraţi că nu-l cunosc, şi o să vă spun dacă îl ştiam deja sau nu.

– Îmi eşti de foarte mult ajutor.

– Domnule colonel, fac treabă bună?

– E o întrebare absurdă. Bineînţeles că da.

– Dacă ştiu ceva ce nu vreţi să afle copiii, am vorbit eu despre asta? Am spus ceva vreunui alt copil? Mi-a afectat asta în vreun fel performanţele?

– Nu.

– Pentru mine sună precum căderea unui copac în pădure, unde nu-l poate auzi nimeni. Dacă ştiu ceva, pentru că am ghicit, dar nu spun nimănui, iar asta nu-mi afectează munca, de ce să vă pierdeţi vremea ca să aflaţi dacă ştiu? Fiindcă după discuţia asta puteţi fi sigur că o să caut din răsputeri orice secret aflat la îndemâna unui copil de şapte ani. Chiar dacă aş găsi un astfel de secret, tot n-aş spune celorlalţi copii, deci tot nu ar avea vreo importanţă. Atunci de ce să n-o lăsăm baltă?

Graff se aplecă sub masă şi apăsă ceva.

– Bine, zise el. Discuţia noastră a fost înregistrată şi dacă nici asta n-o să-i liniştească, n-o să-i mai liniştească nimic.

– Să-i liniştească în legătură cu ce? Cine sunt „ei”?

– Bean, partea asta nu e înregistrată.

– Ba este, spuse Bean.
– L-am închis.
– Aiurea.
De fapt, Graff nu era deloc sigur că înregistrarea era oprită. Chiar dacă dispozitivul controlat de el era închis, nu însemna că nu mai exista un altul.
– Hai să ne plimbăm, zise Graff.
– Sper că nu pe afară.
Graff se ridică de la masă – cu grijă, pentru că se îngrăşase mult, iar pe Fros gravitaţia era la nivel normal – şi porni înainte spre tuneluri.
În timp ce mergeau, Graff vorbea încet.
– Hai să-i lăsăm măcar să-şi bată capul, spuse.
– Bine, acceptă Bean.
– Mă gândeam că ai vrea să ştii că F.I. a înnebunit din cauza unei aparente scurgeri de informaţii. Se pare că cineva care are acces la cele mai secrete arhive a scris scrisori unor cărturari de pe net care apoi au început să agite lumea cum că puştii de la Şcoala de Luptă ar trebui să fie trimişi acasă în ţările lor.
– Ce e un cărturar? întrebă Bean.
– E rândul meu să spun, aiurea, cred. Uite ce e, nu te acuz. S-a întâmplat să văd un fragment din scrisorile trimise lui Locke şi Demostene – amândoi sunt atent supravegheaţi, cum desigur te aşteptai – apropo, interesante diferenţele între ei, o chestie foarte inteligenta mi-am dat seama că de fapt acolo nu sunt chiar informaţii top-secret, dincolo de ceea ce ar putea şti un copil din Şcoala de Luptă. Nu, ceea ce îi înnebuneşte în realitate e precizia mortală a analizei politice, chiar dacă e bazată pe informaţii insuficiente. Cu alte cuvinte, pornind de la ceea ce este public cunoscut, autorul acestor scrisori nu ar fi putut ghici ceea ce a ghicit. Ruşii pretind că cineva îi spionează – şi, evident, spune minciuni despre ce a descoperit. Dar am accesat biblioteca distrugătorului Condor şi am aflat ce citeai tu. Apoi am verificai ce ai lucrat în biblioteca LIS pe când erai la Şcoala de Tactică. Ai fost foarte ocupat.
– Încerc să-mi păstrez mintea ocupată.
– Ai fi fericit să afli că primul grup de copii a fost deja trimis acasă.
– Dar războiul nu s-a terminat.
– Crezi că dacă începi să rostogoleşti un bulgăre de zăpadă

politic, ajunge întotdeauna acolo unde vrei tu? Eşti inteligent, dar eşti naiv, Bean. Dai un brânci universului, dar nu ştii care piese de domino vor cădea. Întotdeauna sunt câteva despre care nu te-ai gândi niciodată că sunt conectate. E întotdeauna cineva care va împinge în sens invers ceva mai tare decât te-ai aştepta. Totuşi, mă bucur că ţi-ai amintit de ceilalţi copii şi ai pus în mişcare nişte rotiţe ca să-i eliberezi.

– Dar nu şi pe noi.

– F.I. nu are obligaţia să reamintească agitatorilor de pe Pământ că Şcoala de Tactică şi Şcoala de Comandă sunt încă pline de copii.

– Eu n-o să le reamintesc.

– Ştiu că nu. Nu, Bean, am avut ocazia să stau de vorbă cu tine pentru că nişte tipi sus-puşi au intrat în panică după ce ai ghicit cine va comanda echipa. Dar speram să am şansa să vorbesc cu tine şi pentru că sunt o serie de lucruri pe care voiam să ţi le spun. Pe lângă faptul că scrisoarea ta a avut oarecum efectul scontat.

– Vă ascult, deşi nu recunosc că am scris vreo scrisoare.

– Mai întâi, ai fi fascinat să afli identitatea lui Locke şi Demostene.

– Identitatea? Numai una?

– O singură minte, două voci. Vezi tu, Bean, Ender Wiggin a fost al treilea copil al familiei. O derogare specială, nu o naştere ilegală. Fratele şi sora lui mai mari sunt la fel de dotaţi ca şi el, dar din diferite motive au fost consideraţi nepotriviţi pentru Şcoala de Luptă. Dar fratele, Peter Wiggin, este un tânăr foarte ambiţios. Când i s-a refuzat cariera militară, a intrat în politică. De două ori.

– E Locke şi Demostene, zise Bean.

– Planifică strategia ambilor, dar scrie numai sub numele Locke. Sora lui, Valentine, scrie sub numele Demostene.

Bean izbucni în râs.

– Acum are sens.

– Deci ambele tale scrisori au ajuns la aceiaşi oameni.

– Dacă eu le-am scris.

– Iar asta îl înnebuneşte pe bietul Peter Wiggin. Şi-a contactat toate sursele din interiorul flotei ca să afle cine a trimis aceste scrisori. Dar nu ştie nimeni din Flotă. Cei şase ofiţeri ale căror nume le-ai folosit au fost daţi afară. Şi după cum poţi să-ţi dai

seama, nimeni nu verifică dacă singurul puşti de şapte ani care a ajuns vreodată la Şcoala de Tactică s-a bălăcit în politică în timpul liber.
– Cu excepţia dumneavoastră.
– Pentru că, pentru Dumnezeu, eu sunt singurul care înţeleg cât sunteţi voi, copiii, de geniali.
– Geniali? rânji Bean,
– Nu ne putem plimba veşnic, aşa că n-o să-mi pierd timpul cu flatări. Celălalt lucru pe care voiam să ţi-l spun este că sora Carlotta, rămasă fără slujbă după plecarea ta, a depus mult efort ca să-ţi găsească părinţii. Văd doi ofiţeri apropiindu-se de noi şi care vor pune capăt acestei conversaţii neînregistrate, aşa că voi fi scurt. Ai un nume, Bean. Eşti Julian Delphiki.
– Asta e numele de familie al lui Nikolai.
– Julian e numele tatălui lui Nikolai. Şi al tatălui tău. Pe mama ta o cheamă Elena. Sunteţi gemeni identici. Ovulele fertilizate au fost implantate la momente diferite, şi genele tale au fost puţin modificate, dar într-un punct semnificativ. Deci atunci când te uiţi la Nikolai poţi vedea cum ai fi fost dacă nu erai modificat genetic, şi ai fi crescut lângă nişte părinţi care să te iubească şi să aibă grijă de tine.
– Julian Delphiki, zise Bean.
– Nikolai se află printre cei care deja se îndreaptă spre Pământ. Sora Carlotta va avea grijă ca, atunci când va fi repatriat în Grecia, să fie informat că tu eşti într-adevăr fratele lui. Părinţii lui ştiu deja că exişti – sora Carlotta le-a spus. Căminul tău e un loc încântător, o casă pe o colină din Creta cu vedere spre Marea Egee. Sora Carlotta mi-a spus că părinţii tăi sunt oameni buni. Au plâns de bucurie când au aflat de existenţa ta. Iar acum întrevederea noastră a ajuns la final. Am discutat despre proasta ta părere privind calitatea învăţământului aici, la Şcoala de Comandă.
– De unde ştiţi?
– Nu eşti singurul care poate face aşa ceva.
Cei doi ofiţeri – un amiral şi un general, amândoi cu zâmbete largi şi false întipărite pe feţe – îi salutară şi întrebară cum decursese întrevederea.
– Aveţi înregistrarea, spuse Graff. Inclusiv partea în care Bean insista că se înregistrează în continuare.
– Şi totuşi discuţia a continuat.

– Îi spuneam, zise Bean, despre incompetenţa profesorilor de la Şcoala de Comandă.

– Incompetenţa?

– Luptăm întotdeauna împotriva unor adversari incredibil de proşti. Şi apoi profesorii insistă să trecem prin analize lungi şi plicticoase ale acestor bătăi de joc, deşi niciun posibil inamic nu s-ar comporta atât de prosteşte şi de previzibil ca în simulări. Sugeram că singura cale de a avea o competiţie decentă este să ne divizaţi în două grupe şi să ne puneţi să luptăm unii cu alţii.

Cei doi ofiţeri se priviră reciproc.

– Interesant punct de vedere, zise generalul.

– E discutabil, replică amiralul. Ender Wiggin urmează să intre în joc. Credeam că vrei să fii acolo să-l întâmpini.

– Da, zise Bean. Vreau.

– Te duc eu, propuse amiralul.

– Să stăm de vorbă, i se adresă generalul lui Graff.

Pe drum amiralul vorbi puţin, iar Bean putu să-i răspundă fără să se gândească prea mult. Era un lucru bun. Căci lucrurile pe care i le spusese Graff îl tulburaseră. Aproape că nu era o surpriză faptul că Locke şi Demostene erau fraţii lui Ender. Dacă erau la fel de inteligenţi ca Ender, era inevitabil să iasă în evidenţă, iar reţeaua le permisese să-şi ascundă identitatea suficient ca s-o facă pe când erau încă tineri. Dar o parte din motivul pentru care Bean fusese atras de ei era familiaritatea vocilor lor. Probabil sunau ca a lui Ender, în felul acela în care oamenii care au trăit mult timp împreună împrumută nuanţe ale vorbirii unul de la altul. Bean nu-şi dăduse seama de asta conştient, dat inconştient asta îl făcuse mai receptiv la acele eseuri. Ar fi trebuit să ştie, şi la un anumit nivel chiar ştiuse.

Iar celălalt lucru, că Nikolai ar fi fratele lui cu adevărat – cum să creadă aşa ceva? Era ca şi cum Graff i-ar fi citit în inimă, ar fi găsii minciuna care să poată pătrunde cât mai adânc în sufletul lui şi i-ar fi spus-o. Sunt grec?

Fratele meu s-a întâmplat sa fie în grupul meu de lansaţi, băiatul care a devenit cel mai bun prieten al meu? Gemeni? Părinţi care mă iubesc? Julian Delphiki?

Nu, nu pot să cred asta. Graff nu a fost niciodată cinstit cu noi. Graff e cel care nu a ridicat un deget ca să-l apere pe Ender de Bonzo. Graff nu face nimic care să nu ducă la îndeplinirea vreunui scop manipulator.

Numele meu e Bean. Poke mi-a dat numele ăsta, şi nu voi renunţa la el în schimbul unei minciuni.

Mai întâi îi auziră vocea, adresându-i-se unui tehnician din altă încăpere.

– Cum să lucrez cu şefi de escadroane dacă nu-i văd deloc?

– De ce ai nevoie să-i vezi? întrebă tehnicianul.

– Ca să ştiu cine sunt, cum gândesc...

– O să afli cine sunt şi cum gândesc după modul în care lucrează cu simulatorul. Dar chiar şi aşa, nu cred că ai de ce să-ţi faci griji. Te ascultă chiar acum. Pune-ţi căştile ca să-i auzi.

Toţi tremurau de emoţie, ştiind că în curând el le va auzi vocile aşa cum o auzeau şi ei pe a lui.

– Să spună cineva ceva, zise Petra.

– Aşteaptă să-şi pună căştile, replică Dink.

– De unde o să ştie? întrebă Vlad.

– Eu primul, spuse Alai.

O pauză. În căştile lor se auzi un fâsâit slab.

– Salaam, şopti Alai.

– Alai, zise Ender.

– Şi eu, făcu Bean. Piticul.

– Bean.

Da, gândi Bean, pe când ceilalţi vorbeau. Asta sunt. Ăsta e numele rostit de oamenii care mă cunosc.

23
JOCUL LUI ENDER

– Domnule general, sunteţi Strateg. Aveţi autoritatea să faceţi asta, şi aveţi şi obligaţia s-o faceţi

– Nu am nevoie ca un fost comandant al Şcolii de Luptă căzut în dizgraţie să-mi spună care-mi sunt obligaţiile.

– Dacă nu-l arestaţi pe Mareşal şi pe conspiratorii lui...

– Colonele Graff, dacă tac eu primul, voi fi răspunzător pentru războiul care va urma.

– Da, aşa va fi, domnule. Dar spuneţi-mi, care ar fi cel mai bun rezultat – să vă acuze toată lumea, dar să câştigăm războiul, sau să nu vă acuze nimeni, pentru că aţi fost pus la zid şi împuşcat după ce lovitura de stat a Mareşalului a adus în toată lumea hegemonia rusească?

– Nu voi trage eu primul foc.

– Un comandant militar care nu vrea să acţioneze preventiv când are informaţii clare...

– Politica...

– Dacă îi lăsaţi să câştige ar însemna sfârşitul oricărei politici!

– Ruşii nu mai sunt băieţii răi încă din secolul XX!

– Oricine face lucruri rele e un băiat rău. Dumneavoastră sunteţi şeriful, domnule, chiar dacă lumea e de acord sau nu. Făceţi-vă meseria.

Cu Ender acolo, Bean se retrase imediat la locul său printre şefii de plutoane. Nu-i spusese nimeni asta. El fusese comandantul suprem, îi pregătise bine, dar Ender fusese dintotdeauna liderul înnăscut al grupului, şi acum că venise aici, Bean devenise din nou mic.

Iar Bean ştia că aşa era corect. Îi condusese bine, dar Ender îl făcea să pară un novice. Nu pentru că strategiile lui Ender erau mai bune ca ale lui Bean – nu erau, de fapt. Erau câteodată diferite, dar cel mai adesea Bean vedea că Ender face exact ceea ce ar fi făcut şi el.

Diferenţa importantă era modul în care îi conducea pe ceilalţi. Se bucura de devotamentul lor fierbinte, nu de supunerea cu oarecare resentimente faţă de Bean, ceea ce-i fu de ajutor chiar de la început. Dar Bean învăţă acest devotament observând nu numai ce se petrecea în cursul bătăliei, ci şi ceea ce se petrecea în minţile comandanţilor. Era sever, câteodată chiar tăios, explicându-le clar că aştepta ce e mai bun de la ei. Avea totuşi un mod de a da o intonaţie aparte cuvintelor inofensive, arătând apreciere, admiraţie, apropiere. Se simţeau recunoscuţi de cel care trebuia să-i onoreze. Bean pur si simplu nu ştia cum să facă asta. Încurajările sale erau întotdeauna mai evidente, puţin greoaie. Însemnau mai puţin pentru ei fiindcă le simţeau mai calculate. Erau mai calculate. Ender era pur şi simplu... el însuşi. Autoritatea era pentru el ca respiraţia.

Au apăsat un întrerupător genetic şi au făcut din mine un atlet al inteligenţei. Pot băga mingea în poartă din orice punct de pe teren. Dar pentru că ştiu când să lovesc. Ştiu să formez o echipă dintr-o adunătură de jucători.

Oare ce întrerupător au acţionat în genele lui Ender Wiggin? Sau e ceva mai adânc decât duhul mecanic al trupului? Există un spirit, şi asta a primit Ender în dar de la Dumnezeu? Îl urmăm ca nişte discipoli. Aşteptăm ca el să facă să ţâşnească apa din

stâncă.

Pot să învăţ să fac ceea ce face el? Sau voi fi ca cei mai mulţi dintre scriitorii militari pe care i-am studiat, condamnat să fiu mâna a doua pe câmpul de luptă, păstraţi în memorie numai datorită cronicilor şi explicării geniului altor comandanţi? Oare voi scrie o carte în care voi povesti ce a făcut Ender şi cum?

Să scrie Ender cartea asta. Sau Graff. Eu am treabă aici, şi când termin, o să-mi aleg singur meseria şi o s-o fac cât pot de bine. Iar dacă lumea o să-ţi aducă aminte de mine numai ca de unul dintre tovarăşii lui Ender, aşa să fie. Faptul că am luptat alături de Ender e o recompensă în sine.

Ah, dar cum mai înţeapă inima când îi vezi pe ceilalţi fericiţi, şi lui nu-i mai dau nicio atenţie, decât pentru a-l tachina ca pe un frate mai mic, ca pe o mascotă. Cât trebuie să-l fi urât când era liderul lor!

Şi cel mai rău era că şi Ender îl trata aşa. De fapt niciunuia dintre ei nu-i era permis să-l vadă pe Ender. Dar fiind atât timp separaţi, Ender aparent uitase că odată se bazase pe Bean. Acum se sprijinea cel mai mult pe Petra, pe Alai, Dink şi Shen. Cei care nu fuseseră niciodată în aceeaşi armată cu el. Se folosea şi de Bean şi de ceilalţi şefi de plutoane din Armata Dragon, avea încă încredere în ei, dar când era ceva greu de făcut, ceva care cerea creativitate, Ender nu se gândea niciodată la Bean.

N-avea importanţă. Nu trebuia să se gândească la asta. Pentru că Bean ştia că desemnarea lui ca şef de escadron mai însemna ceva, mult mai profund. El trebuia să cunoască întregul flux al unei bătălii, gata să intervină în orice moment, dacă Ender ar fi şovăit. Ender părea să nu-şi dea seama că Bean se bucură de asemenea încredere din partea profesorilor, dar Bean ştia, iar dacă uneori devenea puţin distrat în îndeplinirea sarcinilor oficiale, dacă uneori Ender devenea nerăbdător din cauza încetinelii sale, sau a faptului că era neatent, asta era de aşteptat. Căci Ender nu ştia că în orice moment, dacă supervizorul îi dădea semnalul, Bean putea să preia comanda şi să continue planurile lui Ender, supraveghind toţi şefii de escadroane, salvând jocul.

La început, această misiune păru fără rost – Ender era sănătos, vioi. Dar apoi interveni o schimbare.

Se întâmplă a doua zi după ce Ender le spusese în treacăt că

are un alt profesor decât ei. îl numi „Mazer” de prea multe ori, iar Tom Nebunul comentă:

– Trebuie să fi fost un iad pentru el să crească cu un asemenea nume.

– Când a crescut el, zise Ender, numele nu era celebru.

– Dacă ar fi atât de bătrân, ar fi mort, spuse Shen.

– Nu şi dacă a fost mulţi ani pe o navă mişcându-se cu viteza luminii şi s-a întors.

Asta îi făcu să se dumirească.

– Profesorul tău e chiar Mazer Rackham?

– Ştiţi că se spune că a fost un erou strălucit? zise Ender. Bineînţeles că ştiau.

– Ceea ce nu se spune e că este un ticălos desăvârşit. Apoi începu noua simulare şi trecură la treabă.

A doua zi, Ender le spuse că lucrurile se schimbau.

– Până acum am jucat împotriva computerului sau unul împotriva altuia. Dar începând de acum, la fiecare câteva zile Mazer însuşi şi o echipă de piloţi experimentaţi vor controla flota adversă. Orice e permis.

O serie de teste, cu Mazer Rackham în persoană ca adversar. Lui Bean nu-i mirosea a bine.

Astea nu sunt teste, sunt nişte aranjamente, pregătiri pentru condiţiile care ar putea apărea când vor înfrunta flota reală a Gândacilor lângă planeta lor natală.

F.I. primeşte informaţii preliminare de la flota plecată în expediţie, şi ne pregăteşte pentru modul cum vom fi întâmpinaţi de Gândaci atunci când se va încinge adevărata bătălie.

Problema era că, oricât de inteligenţi ar fi Mazer Rackham şi ceilalţi ofiţeri, erau totuşi umani. În lupta reală, Gândacii vor arăta categoric lucruri la care oamenii pur şi simplu nu se pot gândi.

Apoi veni primul din aceste „teste” – strategia era jenant de copilărească. O formaţie mare sferică, înconjurând o singură navă.

în timpul luptei deveni clar că Ender ştia lucruri pe care nu li le împărtăşise. În primul rând, le spuse să ignore nava din centrul globului. Era o ţintă falsă. Dar cum putea Ender să ştie aşa ceva? Pentru că ştia că Gândacii le-ar arăta o astfel de navă singulară, şi asta era o capcană. Ceea ce înseamnă că Gândacii se aşteaptă ca noi să ne luăm după acea navă.

Exceptând, desigur, faptul că nu erau cu adevărat Gândacii, era Mazer Rackham. Deci de ce ar crede Rackham că Gândacii s-ar aştepta ca oamenii să atace o singură navă?

Bean îşi reaminti înregistrările video pe care Ender le privea iar şi iar la Şcoala de Luptă – toate filme propagandistice din A Doua Invazie.

Nu arătau niciodată lupta pentru că nu fusese niciuna. Iar Mazer Rackham nu comandase o forţă de atac cu o strategie strălucită. Mazer Rackham lovise o singură navă şi războiul se terminase. De asta nu exista nicio înregistrare a luptei faţă în faţă. Mazer ucisese matca. Iar acum se aştepta ca Gândacii să folosească o navă centrală drept capcană, pentru că aşa îi învinsese ultima dată.

Ucide matca, si toţi Gândacii vor deveni inofensivi. Lipsiţi de minte. Asta era semnificaţia filmelor. Ender ştie asta, dar ştie de asemenea că şi Gândacii ştiu că el ştie, deci nu va cădea în plasa lor.

Al doilea lucru pe care îl ştia Ender, şi ei nu, era folosirea unei arme care nu apăruse în niciuna din simulările lor până la acest prim iest. Ender o numi „Doctoraşul" şi apoi nu mai spuse nimic despre ca – decât când îi ordonă lui Alai s-o folosească în centrul concentrării flotei inamice. Spre surpriza lor, obiectul declanşa o reacţie în lanţ care trecu de la navă la navă, până ce toate navele Furnicilor, cu excepţia celor mai izolate, fură distruse. Iar apoi fu uşor să-i cureţe pe aceşti rătăciţi. Câmpul de luptă era curat când terminară.

– De ce strategia lor e atât de stupidă? întrebă Bean.

– Asta m-am întrebat şi eu, zise Ender. Dar noi n-am pierdut nicio navă, şi asta e OK.

Mai târziu, Ender le spuse ce-i povestise Mazer – simulaseră o secvenţă întreagă a invaziei, şi impuseseră duşmanului virtual o curbă de învăţare.

– Data viitoare vor fi învăţat. Nu va mai fi atât de uşor. Bean auzi asta şi se alarmă. O secvenţă a invaziei? De ce un astfel de scenariu? De ce nu doar încălziri înaintea unei singure bătălii?

Pentru că Gândacii nu au numai o singură lume, gândi Bean. Sigur că da. Au descoperit Pământul şi au vrut să-l transforme într-o nouă colonie, aşa cum făcuseră şi înainte.

Noi avem mai multe flote. Câte una pentru fiecare lume a Furnicilor.

Iar motivul pentru care ei pot evolua de la o luptă la alta este că şi ei au comunicaţii interstelare cu viteză mai mare decât a luminii.

Toate bănuielile lui Bean erau confirmate. Cunoştea şi secretul din spatele acestor teste. Mazer Rackham nu comanda o flotă simulată a Gândacilor. Era o luptă reală, şi singurul rol al lui Rackham era să supravegheze cum decurge şi apoi să-l sfătuiască pe Ender în legătură cu sensul strategiilor inamicului şi modul în care să le contracareze în viitor.

De asta majoritatea comenzilor le dădeau oral. Erau transmise unor echipaje reale de pe nave reale care le urmau ordinele şi luptau în bătălii reale. Orice navă pe care o pierdem, gândi Bean, înseamnă că nişte bărbaţi şi femei au murit. Orice neglijenţă a noastră costă vieţi. Şi totuşi nu ni se spune asta tocmai pentru că nu ne putem permite să purtăm povara acestor cunoştinţe. În timp de război, comandanţii au trebuit întotdeauna să înveţe noţiunea de „pierderi acceptabile”. Dar Bean înţelegea că cei care-şi păstrează umanitatea nu acceptă niciodată cu adevărat ideea că aşa ceva este acceptabil. Îi roade. Deci noi, copiii-soldaţi, suntem protejaţi păstrându-ni-se convingerea că e vorba doar de jocuri şi teste.

În consecinţă, nu pot dezvălui acest lucru niciunuia dintre cei pe care-i cunosc. În consecinţă trebuie să accept pierderile fără un cuvânt, fără nicio slăbiciune vizibilă. Trebuie să încerc să-mi scot din minte oamenii care vor muri din cauza îndrăznelii noastre, al căror sacrificiu nu se trece pe lista unui joc, ci pe cea a vieţilor lor.

„Testele” aveau loc la fiecare câteva zile, şi fiecare luptă dura mai mult. Alai glumi că ar trebui să fie dotaţi cu scutece ca să nu fie distraşi când vezica li se umplea în timpul jocului, A doua zi li se puseră catetere. Tom Nebunul nu acceptă aşa ceva.

– Haideţi, aduceţi-ne mai bine un borcan in care să ne facem nevoile. Nu putem juca jocul ăsta cu ceva atârnându-ne de scule.

Li se aduseră borcane. Totuşi, Bean nu auzi pe cineva să le fi folosit. Şi deşi se întrebă ce-i aduseseră Petrei, nimeni nu avu curajul să-i înfrunte furia întrebând-o.

Bean începu să observe destul de curând unele din greşelile lui Ender. În primul rând, Ender se baza prea mult pe Petra. Ea primea întotdeauna comanda forţei principale, supraveghind

deodată o sută de lucruri diferite, astfel încât Ender să se poată concentra asupra fentelor, trucurilor, şmecheriilor. Oare Ender nu vedea că Petra, o perfecţionistă, era măcinată de vină şi ruşine la fiecare greşeală pe care o făcea? El se pricepea atât de bine la oameni, şi totuşi părea să creadă că ea chiar e dură, în loc si-şi dea seama că această duritate era doar o faţadă sub care îşi ascundea anxietatea intensă. Fiecare greşeală apăsa greu asupra ei. Nu dormea bine, şi asta se vedea pe măsură ce acumula din ce în ce mai multă oboseală în timpul luptelor.

Dar poate că Ender nu-şi dădea seama ce-i făcea pentru că şi el era obosit. Toţi erau. Cedau câte puţin sub presiune, iar câteodată chiar mai mult. Oboseau din ce în ce mai mult, erau din ce în ce mai predispuşi la erori pe măsură ce testele deveneau mai dificile şi mai lungi.

Deoarece duceau lupte din ce în ce mai grele cu fiecare nou „test”, Ender era nevoit să lase din ce în ce mai multe decizii în seama altora. În loc să îndeplinească atent comenzile detaliate ale lui Ender, şefii de escadroane duceau tot mai mult din bătălie pe propriii lor umeri. Pe perioade lungi, Ender era prea ocupat într-o parte a luptei pentru a mai da ordine în alta. Şefii de escadroane afectaţi începură să discute între ei pentru a-şi stabili tactica până când Ender le dădea din nou atenţie. Iar Bean fu mulţumit să constate că, în timp ce Ender nu-i dădea misiuni interesante, ceilalţi i se adresau atunci când atenţia lui Ender era în altă parte. Tom Nebunul şi Supă Fierbinte veniră cu propriile lor planuri şi din obişnuinţă i le prezentară lui Bean. Fiindcă la fiecare luptă îşi aloca jumătate din atenţie observării şi analizării planului lui Ender, Bean putu să le spună, cu destulă acurateţe, ce ar trebui să facă pentru a ajuta să izbândească planul general. Din când în când Ender îi lăuda pe Tom şi pe Supă pentru deciziile luate în urma sfaturilor lui Bean. Era lucrul cel mai apropiat de o laudă pe care îl auzi Bean.

Alţi şefi de plutoane şi puştii mai mari pur şi simplu nu-l băgau în seamă pe Bean. Înţelegea de ce; aveau multe resentimente faţă de el de când profesorii îl plasaseră deasupra lor, înainte de venirea lui Ender. Acum, că îl aveau pe adevăratul comandant, nu aveau de gând să mai facă niciodată ceva care mirosea a subordonare faţă de Bean. înţelegea – dar nu putea împiedica strângerea de inimă.

Indiferent dacă ei voiau sau nu ca el să le supervizeze munca,

indiferent dacă sentimentele lui erau sau nu rănite, asta era totuşi misiunea lui şi era hotărât să nu se lase niciodată prins nepregătit. În timp ce presiunea devenea din ce în ce mai intensă, iar ei erau din ce în ce mai epuizaţi, mai iritabili unul cu altul, mai puţin generoşi în evaluarea muncii celorlalţi, Bean devenea din ce în ce mai atent pentru că şansele de a greşi erau din ce în ce mai mari.

Într-o zi, Petra adormi în timpul luptei. Navele ei plutiră în derivă prea departe până într-o poziţie vulnerabilă, şi duşmanul profită, spulberându-i escadronul în bucăţele. De ce nu dăduse ordinul de retragere? Mai rău, nici Ender nu observă suficient de repede. Bean fu cel care îi spuse: ceva nu e în regulă cu Petra.

Ender o strigă. Nu răspunse. Ender trecu lui Tom Nebunul controlul asupra celor două nave rămase şi apoi încercă să salveze lupta în ansamblu. Ca de obicei Petra ocupa poziţia centrală, iar rezultatul pierderii celei mai mari părţi din escadronul ei fusese o explozie devastatoare. Numai fiindcă inamicul fu prea încrezător în continuare Ender putu să întindă câteva capcane şi să recâştige iniţiativa. Învinse, dar cu pierderi mari.

Petra se trezi probabil spre sfârşitul luptei şi găsi comenzile blocate, fiind lipsită de posibilitatea de comunicare orală până când se termină totul. Apoi microfonul ei începu din nou să funcţioneze şi o putură auzi plângând, "îmi pare rău, îmi pare rău. Spuneţi-i lui Ender că-mi pare rău, ei nu mă poate auzi, îmi pare atât de râu..."

Bean o ajunse înainte de a se întoarce în cameră. Mergea clătinându-se prin tuneluri, sprijinindu-se de perete şi plângând, îşi găsea drumul pe pipăite pentru că nu vedea din cauza lacrimilor. Bean se apropie şi o atinse. Ea ii îndepărtă mâna.

– Petra, zise Bean. Oboseala e oboseală. Nu poţi rămâne trează dacă ţi se blochează creierul.

– Creierul meu s-a blocat! Tu nu ştii cum e pentru că tu eşti atât de deştept, încât poţi face toate treburile noastre şi să joci şi şah între timp!

– Petra, s-a bazat prea mult pe tine, nu ţi-a lăsat nicio pauză...

– Nici el nu face pauze, şi nu-l văd...

– Ba da. Era evident că se întâmplă ceva cu escadronul tău cu câteva secunde înainte ca cineva să-i atragă atenţia. Şi chiar şi atunci, a încercat să te trezească înainte de a trece comanda

altcuiva. Dacă ar fi acţionat mai repede, ţi-ar fi rămas şase nave, nu numai două.

– Tu i-ai atras atenţia. Tu mă supraveghea!. Mă verificai.

– Petra, eu îi supraveghez pe toţi.

– Ai spus că ai încredere în mine, dar nu ai. Nici n-ar trebui, nimeni n-ar trebui să aibă încredere în mine.

Izbucni într-un hohot de plâns necontrolat, sprijinită de peretele de piatră.

Apoi apărură nişte ofiţeri care o conduseră. Nu spre camera ei.

Curând după aceea îl convocă Graff.

– Te-ai descurcat bine. Pentru asta eşti aici.

– Nici eu n-am fost rapid, zise Bean.

– Erai atent. Ai văzut unde e punctul slab, l-ai făcut atent pe Ender. Ţi-ai făcut treaba. Ceilalţi copii nu-şi dau seama şi ştiu cât trebuie să te necăjească asta...

– Nu-mi pasă ce observă ei...

– Dar te-ai descurcat. Tu ai avut bătaia salvatoare.

– Orice ar însemna asta.

– Baseball. Mda. Nu prea era popular pe străzile din Rotterdam.

– Vă rog, pot să mă duc să dorm?

– Într-o clipă. Bean, Ender oboseşte. Face greşeli. E tot mai important ca tu să supraveghezi totul. Să fii acolo când are nevoie de tine. Ai văzut cum era Petra.

– Toţi suntem epuizaţi.

– Ei bine, şi Ender este. Mai mult decât toţi. Plânge în somn. Are vise stranii. Spune că Mazer îi cunoaşte planurile pentru că îi spionează visele.

– Vreţi să-mi spuneţi că înnebuneşte?

– Îţi spun că singura persoană pe care o presează mai mult decât pe Petra este el însuşi. Asigură-i spatele, Bean.

– O fac deja.

– Eşti mereu furios, Bean.

Cuvintele lui Graff îl făcură să tresară. În primul moment gândi, nu, nu sunt! Apoi; Sunt oare?

– Ender nu-ţi dă nicio misiune importantă, şi după ce ai fost vedetă asta trebuie să te agaseze, Bean. Dar nu e vina lui Ender. Mazer i-a spus că se îndoieşte de capacitatea ta de a manevra un număr mare de nave. De asta nu ai primit misiuni

complicate, interesante. Nu că Ender l-ar crede pe Mazer pe cuvânt. Dar orice ai face, Ender priveşte prin lentila neîncrederii lui Mazer.

– Mazer Rackham crede că eu...

– Mazer Rackham ştie exact ce eşti şi ce poţi face. Dar trebuie să ne asigurăm că Ender nu te pune să faci ceva atât de complicat, încât să pierzi din vedere imaginea de ansamblu a jocului. Şi trebuie să facem asta fără si-i spunem lui Ender că eşti acoperirea lui.

– De ce îmi spuneţi toate astea?

– Când se va termina testul şi veţi trece la comenzi adevărate, îi vom spune lui Ender adevărul despre ce ai făcut tu, şi de ce Mazer a spus ce-a spus. Ştiu că pentru tine înseamnă mult încrederea lui Ender, şi nu simţi că o ai, aşa că am vrut să ştii de ce. Asta e.

– De unde acest acces subit de onestitate?

– Pentru că eu cred că te vei descurca mai bine ştiind.

– Mă voi descurca mai bine crezând asta, indiferent dacă e adevărat sau nu. Poate că minţiţi. Oare chiar am aflat cu adevărat ceva din toată această conversaţie?

– Crezi ce vrei, Bean.

Petra nu veni la antrenamente vreo câteva zile. Când reveni, bineînţeles că Ender nu-i mai dădu misiuni grele. Se descurcă bine cu misiunile pe care le avea, dar entuziasmul ei dispăruse. Inima i se frânsese.

Dar la naiba, ea dormise câteva zile. Erau toţi puţin geloşi pe ea pentru asta, chiar dacă n-ar fi vrut să fie în locul ei. Dacă aveau vreun Dumnezeu în minte, i se rugau: Fă să nu mi se întâmple mie. Şi în acelaşi timp se rugau: Oh, lasă-mă să dorm, dă-mi o zi măcar în care să nu trebuiască să mă gândesc la jocul ăsta.

Testele continuară. Câte lumi colonizaseră nemernicii înainte să ajungă la Pământ? se întreba Bean. Suntem siguri că le ştim pe toate? Şi la ce bun să distrugem flotele dacă nu avem acolo forţe care să ocupe coloniile învinse? Sau doar lăsăm acolo nave care să spulbere orice ar încerca să se ridice de pe suprafaţa planetei?

Petra nu fu singura care clacă. Vlad deveni catatonic şi nu se mai putu ridica din pat. Doctorilor le luă trei zile ca să-l trezească, dar, spre deosebire de Petra, el fu scos din joc pe

termen lung. Nu se mai putea concentra.

Bean se aştepta să urmeze Tom Nebunul, dar în ciuda poreclei părea să devină tot mai raţional pe măsură ce obosea. În schimb Molo Musca izbucni în hohote de râs atunci când pierdu controlul asupra escadronului său. Ender îi luă imediat comanda, trecând navele lui Molo sub controlul lui Bean. Musca se întoarse a doua zi, fără nicio explicaţie, dar toată lumea înţelese că de acum nu i se vor mai da misiuni cruciale.

Iar Bean deveni din ce în ce mai conştient de scăderea atenţiei lui Ender. Ordinele lui veneau după pauze din ce în ce mai lungi, şi de câteva ori nu fură clare. Bean le traduse imediat într-o formă mai inteligibilă, iar Ender nu află niciodată că existaseră confuzii. Dar ceilalţi deveniră în sfârşit conştienţi că Bean urmărea ansamblul luptei, nu doar o parte a ei. Poate vedeau chiar cum Bean punea câte o întrebare în cursul luptei, făcea câte un comentariu care îl atenţiona pe Ender asupra a ceva ce trebuia observat, dar niciodată într-un mod din care să reiasă că ar critica pe cineva. După lupte, unul sau doi băieţi mai mari i se adresară lui Bean. Nimic important. Doar o bătaie pe umăr, pe spate, şi câteva cuvinte. “Frumos joc.” “Bună treabă.” “Capul sus.” “Mulţumesc, Bean.”

Nu-şi dăduse seama câtă nevoie avea de onorurile celorlalţi până când nu le obţinu.

– Bean, pentru jocul următor cred că ar trebui să ştii ceva.

– Ce?

Colonelul Graff ezită.

– Nu l-am putut trezi pe Ender de dimineaţă. A avut coşmaruri. Nu mănâncă decât obligat. Îţi muşcă mâna în somn – până la sânge. Iar astăzi nu l-am mai putut trezi. Am reuşit să amânăm... testul... aşa că va fi la comandă, ca de obicei, dar... nu ca de obicei.

– Sunt pregătit. întotdeauna sunt.

– Da, dar... uite ce e, premisa acestui test este că e... că nu e...

– E fără speranţă.

– Ajută cu tot ce poţi. Cu orice sugestie.

– Doctoraşul ăsta, Ender nu ne-a mai lăsat să-l folosim de mult.

– Inamicul a învăţat destul despre modul în care acţionează şi n-o să-şi mai ţină navele suficient de aproape una de alta pentru

a permite o reacţie în lanţ. E nevoie de o anumită masă ca să se poate menţine câmpul. În esenţă, acum e un balast. E inutil.

– Ar fi fost frumos să-mi spuneţi şi mie până acum cum funcţionează.

– Sunt unii care nu vor să-ţi spunem nimic, Bean. Ai obiceiul de a utiliza orice frântură de informaţie ca să ghiceşti de zece ori mai mult decât am vrea noi să ştii. Sunt foarte circumspecţi când trebuie să-ţi dea vreun indiciu.

– Domnule colonel, ştiţi că eu ştiu că luptele sunt reale. Mazer Rackham nu le inventează. Când pierdem o navă, mor oameni adevăraţi.

Graff privi în depărtare.

– Şi sunt oameni pe care Mazer Rackham îi cunoaşte, aşa-i?

Graff aprobă în tăcere.

– Nu crezi că Ender intuieşte ce simte Mazer? Nu-l cunosc, poate e dur ca o stâncă, dar eu cred că atunci când face analiza luptei cu Ender, îşi dă în vileag... mă rog, suferinţa... Ender o simte. Pentru că Ender este mult mai obosit după o analiză decât înaintea ei. Poate că nu ştie ce se petrece în realitate, dar ştie că miza e teribilă. Ştie că Mazer Rackham e cu adevărat supărat la fiecare greşeală pe care o face Ender.

– Ai descoperit vreo cale să te strecori în camera lui Ender?

– Ştiu cum să-l ascult pe Ender. Nu mă înşel în legătură cu Mazer, nu-i aşa?

Graff scutură din cap.

– Domnule colonel, se pare că nu va daţi seama, nimeni nu pare să-şi amintească – acel ultim joc de la Şcoala de Luptă, când Ender mi-a dat mie armata. Nu a fost strategie. Renunţase. Se săturase. Era în grevă. Nu aţi aflat asta pentru că l-aţi promovat. Chestia cu Bonzo l-a terminat. Cred că suferinţa lui Mazer Rackham îi face acum acelaşi lucru. Eu cred că şi atunci când Ender nu ştie în mod conştient că ucide pe cineva, în sinea lui ştie, şi inima îi arde.

Graff îl privi atent.

– Ştiu că Bonzo a murit. L-am văzut. Am mai văzut moartea şi înainte, vă amintiţi? Nu ţi se înfundă nasul în creier şi nu pierzi două galoane de sânge ca apoi si te ridici şi să pleci. Nu i-aţi spus niciodată lui Ender că Bonzo a murit, dar sunteţi nişte fraieri dacă vă închipuiţi că nu ştie. Şi, mulţumită lui Mazer, ştie că fiecare navă pe care o pierdem înseamnă moartea unor

oameni. Nu poate suporta asta, colonele Graff.

– Eşti mai introspectiv decât îşi închipuie lumea, Bean, zise Graff.

– Ştiu, eu sunt un creier inuman si rece, nu-i aşa? râse Bean cu amărăciune. Modificat genetic, deci sunt la fel de extraterestru ca şi Gândacii.

Graff roşii.

– Nimeni n-a spus vreodată asta.

– Vreţi să spuneţi că nu în faţa mea. Nu intenţionat. Se pare că nu înţelegeţi că uneori trebuie să spuneţi pur şi simplu adevărul oamenilor şi să le cereţi ce vreţi, în loc să încercaţi să-i păcăliţi.

– Spui că ar trebui să-i spunem lui Ender că jocul e real?

– Nu! Aţi înnebunit? Dacă îl afectează atât de mult intuiţia, ce credeţi că s-ar întâmpla dacă ar şti ci ştie? Va îngheţa.

– Dar tu nu îngheţi. Asta e? Ar trebui să comanzi tu următoarea lupta?

– Tot nu înţelegi, colonele. Eu nu îngheţ pentru că nu e lupta mea. Eu ajut. Eu supraveghez. Dar sunt liber. Pentru că e jocul lui Ender.

Simulatorul lui Bean se trezi la viaţă.

– E timpul, zise Graff. Succes.

– Domnule colonel, poate că Ender va intra din nou în grevă. Poate va întoarce spatele. Ar putea ceda. Ar putea să-ţi spună, e doar un joc ţi m-am săturat de el, nu-mi pasă ce-o să-mi facă, mi-a ajuns. E în firea lui să facă aşa. Fiindcă pare complet necinstit şi lipsit de sens.

– Chiar dacă i-aţi promite că ăsta e ultimul? Bean îşi puse căştile şi întrebă:

– Ar fi adevărat? Graff aprobă din cap.

– Mda, bine, nu cred că ar fi prea mare diferenţa, în plus, acum e elevul lui Mazer, nu-i aşa?

– Bănuiesc. Mazer spunea că l-ar fi anunţat că e examenul final.

– Acum Mazer e profesorul lui Ender, cugetă Bean. Iar dumneavoastră aţi rămas cu mine. Puştiul pe care nu-l voiaţi.

Graff roşi din nou.

– Corect, zise. Se pare că ştii totul. Nu te-am vrut. Chiar dacă Bean ştia deja, cuvintele îl răniră.

– Dar, Bean, spuse Graff, adevărul e că m-am înşelat. Puse

mâna pe umărul lui Bean, apoi părăsi încăperea. Bean intră în joc. Era ultimul din şefii de escadroane.

– Sunteţi acolo? întrebă Ender în căşti.

– Toţi, răspunse Bean. Ai cam întârziat la antrenament în dimineaţa asta, nu?

– Scuze, zise Ender. Am dormit mai mult. Râseră. Cu excepţia lui Bean.

Ender îi puse să execute câteva manevre, ca încălzire înaintea bătăliei. Apoi veni timpul. Ecranul se limpezi. Bean aştepta, teama îi rodea măruntaiele. Inamicul apăru pe display.

Flota lor era desfăşurată în jurul unei planete care se contura în centrul ecranului. Mai fuseseră şi înainte lupte în apropiere de planete, dar de fiecare dată acestea se aflaseră la marginea câmpului vizual – flota inamică încercase întotdeauna să-i ademenească departe de planetă.

De data asta nu exista nicio momeală. Doar un roi incredibil de nave duşmane. Stăteau la o anumită distanţă una de alta, mii şi mii de nave urmând traiectorii aleatoare, imprevizibile, întretăiate, formând un nor al morţii în jurul planetei.

Asta e planeta natala, gândi Bean. Aproape o spuse cu voce tare, dar se opri la timp. E o simulare a apărării Gândacilor în jurul planetei lor natale.

S-au pregătit generaţii întregi pentru venirea noastră. Toate luptele anterioare nu însemnaseră nimic. Gândacii pot pierde oricâţi indivizi şi nu le pasă. Tot ce contează e matca. Ca cea pe care Mazer Rackham o ucisese în timpul celei de-A Doua Invazii. Nu-şi puseseră matca în pericol în niciuna din aceste lupte. Până acum.

De asta roiesc. Acolo e matca.

Unde?

Pe suprafaţa planetei, gândi Bean. Ideea e să ne oprească să ajungem pe suprafaţa planetei.

Deci exact acolo trebuie să ne ducem. Doctoraşul are nevoie de masă. Planetele au masă. E destul de simplu.

Numai că era imposibil să aduci o forţă umană atât de mică prin acest roi suficient de aproape de planetă ca să declanşeze Doctoraşul. Pentru că dacă învăţaseră ceva din istorie, era că uneori partea adversă este irezistibil de puternică şi atunci singurul curs posibil al acţiunii e retragerea ca să-ţi salvezi forţele şi să mai poţi lupta încă o zi.

Oricum, în acest război nu va mai fi o altă zi. Nu exista speranţa unei retrageri. Deciziile care pierduseră această luptă, şi chiar şi războiul, fuseseră luate cu două generaţii în urmă când fuseseră lansate navele, din start o forţă neadecvată. Comandanţii care puseseră în mişcare această flotă poate nici nu ştiuseră pe atunci că aici era lumea natală a Gândacilor. Nu era vina nimănui. Pur şi simplu nu aveau forţa suficientă să facă nici măcar o zgârietură în apărarea inamică. Nu conta cât de genial era Ender. Când ai numai un tip cu o lopată nu poţi construi un dig care să oprească marea.

Nu aveau posibilitatea de retragere, nici de victorie, niciun spaţiu de manevră sau amânare, iar inamicul nu avea nicio intenţie să facă altceva decât să continue ceea ce deja făcea.

Flota umană avea numai douăzeci de nave, fiecare cu câte patru navete de vânătoare. Iar acestea erau de tip vechi, greoaie în comparaţie cu unele dintre navetele folosite în luptele anterioare. Era logic – lumea Gândacilor era probabil cea mai îndepărtata, astfel că flota care ajunsese aici plecase înaintea tuturor celorlalte. înainte de a apărea nave mai bune.

Optzeci de navete de vânătoare. împotriva a cinci mii, poate zece mii de nave inamice. Era imposibil să le determini numărul. Bean văzu cum display-ul pierdea urma navelor individuale, iar numărătoarea lor varia continuu. Erau atât de multe, încât sistemul era supraîncărcat. Clipeau ca nişte licurici.

Trecu mult timp – multe secunde, poate un minut. De obicei, până acum Ender i-ar fi desfăşurat, gata de mişcare. Totuşi din partea lui nu venea decât tăcere.

O luminiţă clipi pe pupitrul lui Bean. Ştia ce înseamnă. Tot ce avea de făcut era să apese pe un buton, şi ar fi avut controlul asupra luptei. I-o ofereau lui, crezând că Ender îngheţase.

N-a îngheţat, gândi Bean. N-a intrat în panică. Pur şi simplu a înţeles situaţia, exact cum am înţeles-o şi eu. Nu există strategie. Numai că el nu vede că aşa e războiul, un dezastru pe care nu-l poţi evita. El nu vede decât un test pus în faţa lui de către profesori, de către Mazer Rackham, un test atât de absurd de nedrept, încât singura reacţie rezonabilă este să nu-l accepte.

Au fost înţelepţi să-i ascundă adevărul în tot acest timp. Dar acum asta se întoarce împotriva lor. Dacă Ender ar înţelege că nu e un joc, că războiul real a ajuns într-un moment crucial,

poate că ar face un efort disperat, sau poate geniul lui ar găsi un răspuns la o problemă care, din câte vedea Bean, nu avea soluţii. Dar Ender nu înţelegea realitatea, iar pentru el era la fel ca în acea zi în sala de lupte, când înfruntase două armate, şi Ender lăsase totul pe mâna lui Bean, refuzând de fapt să joace.

Pentru o clipă, Bean fu tentat să strige adevărul în gura mare. Nu e un joc, e realitatea, asta e ultima bătălie, la urma urmelor am pierdut războiul! Dar ce ar fi avut de câştigat, în afara faptului că ar fi intrat toţi în panică?

Şi totuşi, chiar şi intenţia de a apăsa butonul ca să preia controlul era absurdă. Ender nu clacase, nici nu eşuase. Lupta nu putea fi câştigată; nici n-ar fi trebuit începută. Vieţile oamenilor de pe acele nave nu ar trebui irosite într-un Atac al Cavaleriei Uşoare fără nicio speranţă. Nu sunt generalul Burnside la Fredericksburg. Nu-mi trimit oamenii la o moarte fără rost, fără speranţă, fără sens.

Dacă aş avea un plan, aş prelua controlul. Nu am niciun plan. Deci fie bine, fie rău, e jocul lui Ender, nu al meu.

Şi mai exista un motiv pentru care nu prelua controlul.

Bean îşi amintea cum stătuse deasupra trupului culcat la pământ al unui huligan care era prea periculos pentru a fi îmblânzit, spunându-i lui Poke: „Omoară-l acum, omoară-l.”

Am avut dreptate. Iar acum, încă o dată, huliganul trebuie omorât. Chiar dacă eu nu ştiu cum s-o fac, nu putem să pierdem acest război. Eu nu ştiu cum să-l câştig, dar eu nu sunt Dumnezeu, nu văd totul. Poate că nici Ender nu vede soluţia, dar dacă cineva o poate găsi, dacă poate schimba cursul lucrurilor, acela e Ender.

Poate că mai există speranţă. Poate există vreo cale să ajungem lângă suprafaţa planetei şi să-i eliminăm pe Gândaci din univers. Acum e momentul pentru miracole. Pentru Ender, ceilalţi vor face tot posibilul. Dacă preiau eu comanda, vor fi atât de supăraţi, atât de neatenţi, încât chiar dacă vin cu un plan care să aibă cât de cât o şansă, nu va funcţiona pentru că ei nu vor pune suflet.

Ender trebuie să încerce. Dacă nu, vom muri cu toţii. Chiar dacă nu aveau de gând să mai trimită încă o flotă împotriva noastră, acum vor fi nevoiţi s-o facă. Pentru că le-am învins toate flotele în bătăliile de până acum. Dacă nu învingem acum, definitiv, distrugându-le capacitatea de a continua războiul

împotriva noastră, ei se vor întoarce. Şi de data asta vor şti cum să fabrice ei înşişi Doctoraşul.

Noi nu avem decât o singură lume. O singură speranţă.

Fă-o, Ender.

Lui Bean îi veniră în cap cuvintele pe care le spusese Ender în prima lor zi de antrenament cu Armata Dragon: “Ţineţi minte, poarta inamicului e jos.” în ultima luptă a Armatei Dragon, când nu aveau nicio speranţă, aceasta fusese strategia folosită de Ender, trimiţând echipa lui Bean să apese cu căştile în jurul porţii şi să câştige. Din păcate, un asemenea truc nu mai putea fi folosit şi acum.

Acţionarea Doctoraşului pe suprafaţa planetei ca să arunce totul în aer, asta ar putea fi şmecheria. Doar că nu puteau ajunge acolo.

Era timpul să cedeze. Să iasă din joc, să le spună că nu pot pune nişte copii să facă treabă de adulţi. Nu există nicio speranţă. S-a terminat.

– Ţineţi minte, zise Bean ironic, poarta inamică e jos.

Molo Musca, Supă Fierbinte, Vlad, Basculă, Tom Nebunul râseră sinistru. Ei fuseseră în Armata Dragon. Îşi aduseseră aminte cum se foloseau cuvintele astea înainte.

Dar Ender nu părea să guste gluma.

Ender nu părea să înţeleagă că nu se poate duce Doctoraşul pe suprafaţa planetei.

Dar vocea lui le răsună în urechi, dându-le ordine, îi strânse într-o formaţie, cilindru în cilindru.

Bean vru să-i strige să n-o facă! Pe navele alea sunt oameni adevăraţi, şi dacă îi trimiţi acolo vor muri, sacrificaţi fără speranţă de victorie.

Dar îşi ţinu gura pentru că undeva în mintea sa, într-un colţ ascuns al inimii, tot mai spera ca Ender să poată face imposibilul. Şi atât timp cât mai exista o astfel de speranţă, vieţile acelor oameni puteau fi sacrificate, prin propria lor decizie de a pleca în această expediţie.

Ender îi puse în mişcare, spunându-le să ocolească ici-colo formaţiile mereu schimbătoare ale roiului inamic.

Desigur că duşmanii văd ce facem, gândi Bean. Văd, desigur, cum fiecare a treia sau a patra mişcare ne aduce din ce în ce mai aproape de planetă.

În orice moment inamicul ne-ar putea distruge rapid,

concentrându-şi forţele. Atunci de ce n-o fac?

Lui Bean îi veni o idee. Gândacii nu îndrăzneau să-şi concentreze forţele în apropierea formaţiei lui Ender pentru că, în momentul în care navele lor ar fi atât de apropiate, Ender ar putea folosi Doctoraşul împotriva lor.

Apoi se gândi la o altă explicaţie. Nu cumva navele Gândacilor erau pur şi simplu prea multe? Oare matca, sau mătcile, trebuia să-şi folosească întreaga putere de concentrare doar ca să comande zeci de mii de nave roind prin spaţiu fără să se apropie prea mult una de alta?

Spre deosebire de Ender, regina Gândacilor nu putea preda controlul navelor unui subordonat. Ea nu avea subordonaţi. Indivizii Gândaci erau ca mâinile şi picioarele ei. Avea acum sute de mâini şi picioare, sau poate mii, toate mişcându-se deodată.

De asta nu avea reacţii inteligente. Forţele ei erau prea numeroase. De asta nu făcea manevre care ar fi fost fireşti, întinzând capcane, blocând cilindrul lui Ender ca să nu ajungă şi mai aproape de planeta cu fiecare răsucire şi ocol şi schimbare de direcţie pe care o făcea.

De fapt, manevrele Gândacilor erau ridicole. Cu cât Ender pătrundea mai mult în zona de atracţie gravitaţională a planetei, Gândacii construiau un zid puternic în spatele formaţiei lui Ender.

Ne blochează retragerea!

Brusc, Bean înţelese al treilea şi cel mai important motiv pentru care se întâmpla ceea ce se întâmpla. Gândacii nu învăţaseră corect lecţiile din luptele anterioare. Până acum, strategia lui Ender fusese întotdeauna să asigure supravieţuirea a cât mai multor nave umane posibil, îşi păstrase întotdeauna o cale de retragere. Gândacii, cu avantajul lor numeric enorm, se aflau în sfârşit într-o poziţie care le garanta că atacatorii umani nu vor mai scăpa.

Era imposibil, la începutul bătăliei, să se prevadă că Gândacii vor face o asemenea greşeală. Totuşi, de-a lungul istoriei, marile victorii fuseseră obţinute la fel de mult datorită greşelilor armatelor învinse ca şi datorită geniului militar al învingătorilor. Gândacii înţeleseseră, în cele din urmă, că oamenii preţuiau fiecare viaţă individuală. Noi nu ne sacrificăm forţele pentru că fiecare soldat este regina unui stup cu un singur membru. Dar învăţaseră această lecţie exact atunci când nu era corectă – căci

noi oamenii, atunci când e necesar, ne sacrificăm viaţa. Ne aruncăm asupra unei grenade ca să ne salvăm tovarăşii. Ieşim din tranşee şi atacăm duşmanul adăpostit şi murim ca viermii în focul lămpii. Ne legăm bombe de trup şi ne aruncăm în aer în mijlocul duşmanilor. Când cauza ne-o cere, suntem nebuni.

Ei nu cred că vom folosi Doctoraşul pentru că astfel ne vom distruge propriile nave. Din momentul în care Ender începuse să dea ordine, devenise evident pentru oricine că era o misiune sinucigaşă. Navele nu fuseseră construite să reziste la intrarea în atmosferă. Iar ca să se apropie suficient de planetă pentru a declanşa Doctoraşul, exact asta trebuiau să facă.

Să coboare în zona de atracţie gravitaţională şi să lanseze arma înainte ca nava să ardă. Iar dacă ar fi reuşit, dacă planeta ar fi sfărâmată de forţa acelei arme teribile, reacţiile în lanţ s-ar propaga în spaţiu şi vor atinge orice navă care s-ar fi întâmplat să supravieţuiască.

Învingători sau învinşi, nu vor exista supravieţuitori umani în această bătălie.

Nu ne-au văzut niciodată făcând o astfel de mişcare. Da, ei nu înţeleg, oamenii vor acţiona întotdeauna ca să-şi salveze propriile vieţi – cu excepţia cazurilor când n-o fac. Conform experienţei Gândacilor, fiinţele autonome nu se sacrifică. Atunci când ne-au înţeles autonomia, sămânţa înfrângerii lor fusese aruncată.

Prin toate studiile lui Ender asupra Gândacilor, prin obsesia lui pentru ei în toţi anii de pregătire, oare ajunsese cumva să ştie că vor face o asemenea greşeală fatală?

Nu ştiu. Eu nu aş fi urmat această strategie. Eu nu am avut nicio strategie. Ender era singurul comandant care ar fi putut şti, sau bănui, sau spera în subconştient că atunci când îşi va arunca forţele în luptă duşmanul se va clătina, se va poticni, va cădea, va greşi.

Dar chiar ştia? Se poate să fi ajuns la aceeaşi concluzie ca şi mine, că bătălia asta nu poate fi câştigată? Decisese oare si nu joace, să intre în grevă, si renunţe? Şi apoi cuvintele mele amare, “poarta inamică e jos”, declanşaseră gestul său inutil, disperat, de a trimite navele la distrugere sigură pentru că nu ştia că acolo sunt nave reale, cu oameni adevăraţi la bord, că îi trimitea la moarte? Oare şi el era la fel de surprins ca şi mine de greşelile inamicului? Victoria noastră să fie o întâmplare?

Nu. Chiar dacă vorbele mele l-au provocat pe Ender să acţioneze, el a fost totuşi cel care a ales această formaţie, aceste fente şi mişcări evazive, această traiectorie şerpuită. Victoriile precedente ale lui Ender îl învăţaseră pe duşman să se gândească la noi ca la un anumit fel de creaturi, când în realitate suntem diferiţi. S-a prefăcut în tot acest timp că oamenii sunt fiinţe raţionale, când de fapt suntem cei mai teribili monştri pe care aceşti bieţi extratereştri şi i-ar putea imagina în coşmarurile lor. Ei nu au cum să cunoască povestea orbului Samson care a dărâmat templul cu propriul lui cap ca să-i ucidă pe duşmani.

Pe navele alea, gândi Bean, sunt persoane care au renunţat la căminele şi familiile lor, la lumea pe care s-au născut, pentru a traversa galaxia şi a se război cu un duşman teribil. Undeva pe drum vor fi siliţi să înţeleagă că strategia lui Ender cere ca ei să moară cu toţii. Poate înţeleseseră deja. Şi totuşi ascultaseră şi vor continua să asculte ordinele pe care le primeau. Ca în faimosul Atac al Cavaleriei Uşoare, acei soldaţi îşi dădeau viaţa, încredinţaţi că superiorii lor îi folosesc bine. În timp ce noi stăm în siguranţă aici în camera simulatoarelor, jucând un complicat joc pe computere, ei se supun, murind pentru ca omenirea să poată supravieţui.

Şi totuşi noi, cei care îi comandam, copiii din acest joc elaborat, habar n-avem de curajul lor, de sacrificiul lor. Nu le putem acorda onoarea pe care o merită, fiindcă nici nu ştim că ei există.

Cu excepţia mea.

Bean îşi aminti de fragmentul favorit din Biblie al surorii Carlotta. Poate că însemna atât de mult pentru ea fiindcă nu avea copii. Îi spusese lui Bean povestea revoltei lui Absalom împotriva tatălui său, regele David. În cursul luptei, Absalom fusese ucis. Când îi aduseseră veştile lui David, ele însemnau victoria, însemna că nu mai trebuiau să moară alţi soldaţi de-ai săi. Tronul său era în siguranţă. Viaţa sa era în siguranţă. Dar el nu se putea gândi decât la fiul său, fiul său iubit, băiatul său mort.

Bean îşi înclină capul, astfel ca vocea sa să fie auzită numai de oamenii aflaţi sub comanda sa. Apoi, suficient cât să le vorbească, apăsă comutatorul care îi ducea vocea în urechile tuturor oamenilor din flota îndepărtată. Bean habar n-avea cum

le suna lor vocea lui; oare auzeau o voce de copil, sau sunetele erau distorsionate astfel încât să audă o voce de adult, sau era poate o voce metalică, de maşină? N-avea importanţă. într-o formă oarecare, oamenii din acea flotă îi vor auzi vocea, transmisă mai repede decât lumina. Dumnezeu ştie cum.

– O, fiul meu Absalom, spuse Bean încet, cunoscând pentru prima dată suferinţa care putea smulge asemenea cuvinte din gura unui om. Fiul meu, fiul meu Absalom.

Să fi vrut Dumnezeu ca eu să mor în locul tău, o, Absalom, fiul meu! Fiii mei!

Parafrazase puţin, dar Dumnezeu va înţelege. Iar dacă nu, va înţelege sora Carlotta.

Acum, gândi Bean. Fă-o acum, Ender. Eşti atât de aproape cât poţi să fii fără să cedezi jocul. Încep să înţeleagă pericolul. Îşi concentrează forţele. O să ne cureţe de pe cer înainte ca armele să fie lansate...

– Bun, toată lumea cu excepţia escadronului Petrei, zise Ender. Drept în jos, cât puteţi de repede. Lansaţi Doctoraşul pe planetă. Aşteptaţi până în ultima secundă posibilă. Petra, acoperă-i cât poţi.

Şefii de escadroane, şi Bean printre ei, retransmiseră comenzile lui Ender flotei. Apoi nu mai fu nimic de făcut decât să privească. Fiecare navă era pe cont propriu.

Acum inamicul înţelesese, şi se grăbea să distrugă gloanţele umane. Luptător după luptător fură curăţaţi de năvala navelor flotei Furnicilor. Doar câţiva oameni supravieţuiră suficient ca să intre în atmosferă.

Rezistaţi, gândi Bean. Rezistaţi cât puteţi de mult.

Navele care îşi lansaseră prea devreme Doctoraşii îi priviră arzând în atmosferă înainte de a se putea declanşa. Alte câteva nave arseră ele însele înainte de a putea lansa arma.

Mai rămăseseră două nave. Una era din escadronul lui Bean.

– Nu-l lansa, spuse Bean în microfon, cu capul în jos. Declanşează-l în interiorul navei. Dumnezeu fie cu tine.

Bean nu avu cum să ştie dacă cea care reuşi era nava sa sau cealaltă. Ştiu doar că ambele nave dispărură de pe display fără să fi lansat. Apoi suprafaţa planetei începu să bolborosească. Brusc, o vastă erupţie se scurse în afară spre ultimele nave umane, ale Petrei, pe care erau sau poate nu mai erau oameni în viaţă să vadă moartea venind spre ei. Să vadă victoria

apropiindu-se.

Simulatorul le arătă un spectacol impresionant al planetei explodând şi înghiţind toate navele duşmane, incluzându-le în reacţia în lanţ. Dar cu mult înainte ca ultima navă să fie înghiţită, toate manevrele încetaseră. Pluteau în derivă, moarte. Ca navele Gândacilor morţi din filmele celei de-A Doua Invazii. Maicile stupului muriseră pe suprafaţa planetei. Distrugerea navelor rămase era o simplă formalitate. Gândacii erau deja morţi,

Bean intra în tunel şi văzu că ceilalţi copii erau deja acolo, felicitându-se reciproc şi comentând cât de grozav fusese efectul exploziei, întrebându-se dacă aşa ceva se putea întâmpla în realitate.

– Da, zise Bean. Se poate.

– De parcă ai şti, făcu Molo Musca, râzând.

– Sigur că ştiu că se poate întâmpla. Chiar s-a întâmplat. Îl priviri fără să înţeleagă. Când se întâmplase? Eu n-am auzit niciodată de aşa ceva. Unde ar fi putut testa aşa o armă împotriva unei planete? A, ştiu, au distrus Neptun!

– Chiar acum s-a întâmplat, spuse Bean. Pe planeta natală a Gândacilor. Tocmai am aruncat-o în aer. Au murit toţi.

În sfârşit începură să-şi dea seama că vorbea serios. Ridicară obiecţii. El le povesti despre dispozitivul de comunicaţii mai rapide decât lumina. Nu-l crezură.

Apoi o altă voce interveni în discuţie.

– Se numeşte ansiblu.

Ridicară privirile şi-l văzură pe colonelul Graff stând deoparte, în tunel.

Oare Bean spune adevărul? A fost o bătălie reală?

– Toate au fost reale, zise Bean. Toate aşa-zisele teste. Lupte adevărate. Victorii adevărate. Nu-i aşa, domnule colonel? Am luptat tot timpul în războiul adevărat.

– Acum s-a terminat, zise Graff. Rasa umană va continua să existe. Gândacii nu.

În cele din urmă crezură, iar înţelegerea realităţii îi ameţi. S-a terminat. Am învins. Nu am făcut antrenamente, am fost comandanţi adevăraţi.

Apoi, în final, se iasă tăcerea.

– Au murit toţi? întrebă Petra. Bean aprobă din cap.

Din nou îl priviră pe Graff.

– Avem rapoarte. Pe toate celelalte planete a încetat orice activitate. Probabil toate mătcile lor s-au adunat pe planeta natală. Când moare matca, mor şi Gândacii. Acum nu mai există niciun duşman.

Petra începu să plângă, sprijinită de zid. Bean vru să întindă mâna spre ea, dar Dink era acolo. Dink era prietenul care s-o mângâie, s-o consoleze.

Unii sobri, alţii exultând, se întoarseră în dormitoare. Petra nu era singura care plângea. Dar dacă lacrimile erau de durere sau de uşurare, nu se putea spune cu siguranţă.

Doar Bean nu se întoarse în camera lui, poate pentru că Bean era singurul care nu era surprins. Rămase în tunel cu Graff.

– Cum suportă Ender?

– Rău, zise Graff. Ar fi trebuit să i-o spunem mai cu grijă, dar nu ne-am putut abţine. Era momentul victoriei.

– Toate manevrele dumneavoastră au dat rezultate.

– Am văzut ce s-a întâmplat, Bean. De ce i-ai lăsat lui comanda? De unde ai ştiut că va veni cu un plan?

– N-am ştiut, zise Bean. Ştiam doar că eu nu am niciun plan.

– Dar ceea ce ai spus – “Poarta inamicului e jos”. A fost planul folosit de Ender.

– Nu era un plan. Poate l-a făcut să se gândească la un plan. Dar a fost al lui. A fost Ender. V-aţi pus banii pe puştiul câştigător.

Graff se uită la el în tăcere, apoi întinse mâna şi o puse pe capul lui Bean, răvăşindu-i puţin părul.

– Mă gândesc că poate voi v-aţi împins unul pe altul peste linia de sosire.

– Nu contează, nu-i aşa? zise Bean. Oricum, s-a terminat. La fel şi unitatea temporară a rasei umane.

– Da, oftă Graff. îşi retrase mâna şi o trecu prin propriul său păr. Am aprobat analiza ta. Am încercat să avertizez. Dacă Strategul ţine seama de sfatul meu, oamenii Mareşalului vor fi arestaţi aici pe Eros şi în toată flota.

– Se vor supune de bunăvoie? întrebă Bean.

– Vom vedea.

Zgomotul unei împuşcături răsună dinspre un tunel îndepărtat.

– Presupun că nu, zise Bean.

Auziră paşii unor oameni care alergau în cadenţă. Şi curând îi

şi văzură, un contingent de doisprezece infanterişti înarmaţi.
Bean şi Graff îi priviră apropiindu-se.
– Prieteni sau duşmani?
– Poartă toţi aceeaşi uniformă, zise Graff. Voi i-aţi chemat, Bean. În spatele acelor uşi – făcu semn spre uşile de la dormitoarele copiilor – puştii ăia sunt prada de război. La comanda armatelor de pe Pământ, ei sunt speranţa victoriei. Tu eşti speranţa.
Soldaţii se opriră în faţa lui Graff.
– Suntem aici ca să protejăm copiii, domnule, zise liderul lor.
– De cine?
– Se pare că oamenii Mareşalului se opun arestării, domnule, spuse soldatul. Strategul a ordonat ca aceşti copii să fie în siguranţă cu orice preţ.
Graff era vizibil uşurat să afle de care parte se aflau acele trupe.
– Fata e în camera de-acolo. Vă sugerez să îi adunaţi pe toţi în cele două dormitoare pe durata operaţiunilor.
– El e puştiul care a făcut-o? întrebă soldatul, arătând spre Bean.
– E unul dintre ei.
– Ender Wiggin a făcut-o, zise Bean. Ender a fost comandantul nostru.
– E într-una din camerele astea?
– E cu Mazer Rackham, zise Graff. Iar el rămâne cu mine.
Soldatul salută. Începu să-şi aşeze oamenii în poziţii mai avansate de-a lungul tunelului, lăsând o singură santinelă în faţa fiecărei uşi pentru a-i împiedica pe copii să iasă şi să se rătăcească în toiul luptei.
Bean marşălui alături de Graff, îndreptându-se intenţionat spre capătul tunelului, dincolo de cea mai avansată santinelă.
– Dacă Strategul a făcut treabă bună, ansibiurile sunt deja în siguranţă. Nu ştiu ce crezi tu, dar eu aş vrea să fiu acolo unde sosesc veştile. Şi de unde pleacă.
– Limba rusă e greu de învăţat? întrebă Bean.
– Asta ţi se pare ţie amuzant?
– Era o simplă întrebare.
– Bean, eşti un puşti grozav, dar taci din gură, OK? Bean râse.
-OK.
– Nu te deranjează că încă îţi spun Bean?

– E numele meu.
– Numele tău trebuia să fie Julian Delphiki. Dacă ai fi avut un certificat de naştere, numele ăsta ar fi fost pe el.
– Vreţi să spuneţi că e adevărat?
– Aş minţi eu în legătură cu aşa ceva?
Apoi, dându-şi seama de absurditatea a ceea ce tocmai spusese, râseră amândoi. Râseră suficient de mult şi încă zâmbeau când trecură pe lângă detaşamentul de infanterişti care păzea intrarea în complexul ansiblului.
– Credeţi că mă va dori cineva drept consultant militar? întrebă Bean. Fiindcă am de gând să particip la războiul ăsta, chiar dacă va trebui să mint în privinţa vârstei şi să mă înrolez în Marină.

24
ÎNTOARCEREA ACASĂ

– Cred că vrei să ştii. Vesti proaste.
– Nu ducem lipsă de aţa ceva, nici chiar in toiul victoriei.
– Când a devenit dar că IDL a preluat controlul asupra Şcolii de Luptă şi îi trimite pe copii acasă sub protecţia F.I., Noul Pact Varşovia se pare că a făcut o mică cercetare şi a găsit un elev al Şcolii de Luptă care nu se afla sub controlul nostru. Ahile.
– Dar a fost acolo numai câteva zile.
– A trecut testele noastre. A fost admis. Era singurul pe care puteau pune mâna.
– Au făcut-o?L-au luat?
– Toate sistemele de securitate de acolo au fost concepute pentru a-i pune pe deţinuţi înăuntru. Trei gardieni au murit, şi toţi deţinuţii au fost eliberaţi printre oameni. Au fost recuperaţi toţi, cu excepţia unuia.
– Deci l-aţi pierdut.
– N-aş spune chiar pierdut. Intenţionează să se folosească de el.
– Ei ştiu ce fel de om e?
– Nu. Dosarul lui a fost sigilat. Vezi tu, e minor. Nu i-au căutat cazierul.
– O să afle. Nici celor de la Moscova nu le plac.
– Caracterul lui e greu de sesizat. Câţi au murit înainte ca cineva să-l suspecteze?

– Deocamdată războiul s-a terminat.
– Şi a început lupta pentru avantaje în următorul război.
– Cu puţin noroc, colonele Graff, o să mor până atunci.
– De fapt nu mai sunt colonel, soră Carlootta.
– Chiar au de gând să continue la Curtea Marţială?
– O investigaţie, atâta tot. O anchetă.
– Pur fi simplu nu înţeleg de ce trebuie să găsească un ţap ispăşitor pentru victorie.
– O să mă descurc. Încă mai străluceşte soarele pe Pământ.
– Dar pe lumea lor tragică, niciodată.
– Dumnezeul tău e şi Dumnezeul lor, soră Carlotta? Oare i-a dus în Rai?
– Nu e Dumnezeul meu, domnule Graff. Dar eu sunt copilul lui, ca şi tine. Nu ştiu daca se uită la Furnici şi le vede tot ca pe copiii lui.
– Copii Soră Carlotta, câte nu le-am făcut acestor copii.
– Le-ai dat o lume pe care să vină acasă.
– Tuturor, cu excepţia unuia.
Trecură zile până când se predară oamenii Mareşalului, dar in final FleetCom trecu în întregime sub comanda Strategului, şi nicio navă nu fu lansată sub comanda vreunui rebel. Un triumf. Hegemonul îşi dădu demisia ca parte a armistiţiului, dar acest lucru era numai o oficializare a realităţii de fapt.
Bean rămase cu Graff în timpul luptelor, citind toată corespondenţa şi ascultând toate rapoartele în legătură cu ce se petrecea în cadrul flotei sau pe Pământ. Discutau despre desfăşurarea evenimentelor, încercau să citească printre rânduri, interpretau cât puteau de bine ceea ce se întâmpla. Pentru Bean, războiul cu Gândacii rămăsese deja în urmă. Acum tot ce conta era mersul lucrurilor pe Pământ. Când se semnă un armistiţiu instabil, punând temporar capăt luptelor, Bean ştiu că nu avea să dureze. Era nevoie de el. Odată ajuns pe Pământ, se va putea pregăti să-şi joace rolul. Războiul lui Ender s-a terminat, gândea el. Următorul va fi al meu.
În timp ce Bean urmărea avid ştirile, ceilalţi copii erau consemnaţi în camerele lor sub pază, iar când se întrerupse alimentarea cu energie în partea lor de Eros tremurară în întuneric. De două ori avură loc asalturi asupra acelei secţiuni de tuneluri, dar nimeni nu putu să spună dacă ruşii încercau să ajungă la copii sau se întâmplase doar să sondeze acea zonă în

căutarea unor puncte slabe.

Ender era mult mai bine păzit, dar nu o ştia. Extrem de epuizat, probabil nedorind sau neputând să suporte grozăvia a ceea ce făcuse, rămase inconştient zile întregi.

Nu-şi reveni decât când luptele încetară.

Apoi îi lăsară pe copii să se întâlnească, privarea lor de libertate momentan luând sfârşit. Împreună, porniră în pelerinaj spre camera unde Ender fusese ţinut sub pază şi îngrijire medicală. îl găsiră în aparenţă vesel, capabil de glume. Dar Bean putu să vadă în ochii lui Ender o adâncă sfârşeala, o tristeţe imposibil de ignorat. Victoria îl costase mult, mai mult ca pe oricine.

Mai mult decât pe mine, gândi Bean, deşi eu ştiam ce fac, iar el era inocent şi fără intenţii rele. El se tortureazǎ, iar eu merg mai departe. Poate din cauză că pentru mine moartea lui Poke a fost mai importantă decât moartea unei întregi specii pe care n-am întâlnit-o niciodată. Pe ea o cunoşteam – a rămas în inima mea. Pe Gândaci nu i-am cunoscut niciodată. Cum aş putea să sufăr pentru ei? Ender poate.

După ce îl puseră la curent pe Ender cu ceea ce se întâmplase în timp ce el dormea, Petra ii atinse părul.

– Eşti bine? întrebă ea. Ne-ai speriat. Ziceau c-ai înnebunit, şi noi am zis că ei sunt nebuni.

– Am înnebunit, zise Ender. Dar cred că sunt bine. Făcură haz, dar emoţia îl copleşi pe Ender şi, pentru prima dată de când îşi aminteau, îl văzură plângând. Bean se întâmplă să fie lângă el, iar când Ender întinse braţele îi cuprinse pe Bean şi pe Petra. Atingerea mâinii lui, îmbrăţişarea braţelor sale erau mai mult decât putea Bean să suporte. Plângea şi el.

– Mi-a fost dor de voi, zise Ender. Voiam atât de mult să vă văd!

– Ne-ai văzut destul de rău, spuse Petra. Ea nu plângea. Îl sărută pe obraz.

– V-am văzut minunaţi, replică Ender. Pe cei de care aveam cea mai multă nevoie i-am epuizat primii. N-am gândit prea bine lucrurile.

– Toată lumea e bine acum, zise Dink. Niciunul dintre noi n-a fost atât de rău atins încât să nu-l vindece cinci zile de tremurat în camere neluminate, în mijlocul unui război.

– Nu mai trebuie să fiu comandantul vostru, nu-i aşa? întrebă

Ender. Nu mai vreau să comand pe nimeni, niciodată.

Bean îl crezu. Şi crezu şi că Ender nu va mai comanda niciodată în vreo luptă. Poate încă mai avea talentele care-l aduseseră aici. Dar cele mai importante dintre ele nu trebuiau folosite pentru violenţă. Dacă universul avea puţină bunătate în el, sau doar simţul dreptăţii, Ender nu va mai fi niciodată nevoit să ia viaţa cuiva. Cu siguranţă îşi îndeplinise norma.

– Nu mai trebuie să comanzi pe nimeni, spuse Dink, dar tu vei rămâne mereu comandantul nostru.

Bean simţi adevărul acestor vorbe. Nu era niciunul din ei care să nu-l păstreze pe Ender în inimă, indiferent unde ar merge, indiferent ce ar face.

Dar Bean nu avu sufletul să le spună că pe Pământ ambele tabere insistaseră să li se acorde custodia eroului războiului, tânărul Ender Wiggin, a cărui măreaţă victorie înflăcăra imaginaţia poporului. Cei care l-ar fi obţinut n-ar fi avut doar posibilitatea de a se folosi de geniul său militar – credeau ei – dar ar fi avut şi beneficiul publicităţii si adulaţiei publice cu care era înconjurat, care se adăuga la fiecare menţionare a numelui său.

Astfel încât atunci când liderii politici încheiaseră armistiţiul, ajunseseră pur şi simplu la un evident compromis. Toţi copiii din Şcoala de Luptă vor fi repatriaţi. Cu excepţia lui Ender Wiggin.

Ender Wiggin nu se va întoarce acasă. Nicio tabără de pe Pământ nu va putea să se folosească de el. Acesta era compromisul.

Şi fusese propus de Locke. Fratele lui Ender.

Când află asta, Bean clocoti în sinea lui, aşa cum clocotise şi când crezuse că Petra îl trăda pe Ender. Nu era bine. Era insuportabil.

Poate că Peter Wiggin făcuse asta pentru a evita ca Ender să devină un pion. Să rămână liber. Sau poate o făcuse pentru ca Ender să nu-şi poată folosi celebritatea şi să-şi facă propriile jocuri politice. Oare Peter Wiggin îţi salva fratele, sau elimina un rival la putere?

Într-o zi o să-l întâlnesc şi o să aflu, gândi Bean. Iar dacă ţi-a trădat fratele, o să-l distrug.

Când Bean plângea în camera lui Ender, lacrimile lui aveau un motiv pe care ceilalţi încă nu-l cunoşteau. Plângea pentru că, asemenea soldaţilor care muriseră pe navele de luptă, Ender nu

se va mai întoarce acasă din război.

– Deci, rosti Alai rupând tăcerea. Şi-acum ce-o să facem? Războiul cu Gândacii s-a terminat, s-a terminat şi războiul de jos de pe Pământ, şi chiar cel de aici. Acum ce facem?

– Suntem copii, zise Petra. Probabil c-o să ne oblige să mergem la şcoală. E o lege. Trebuie să faci şcoală până la şaptesprezece ani.

Toţi râseră până le dădură iar lacrimile.

Se mai întâlniră din când în când în zilele care urmară. Apoi se îmbarcară pe câteva crucişătoare şi distrugătoare pentru întoarcerea pe Pământ Bean ştia prea bine de ce călătoresc pe nave diferite. Astfel niciunul nu se va putea întreba de ce Ender nu e la bord. Dacă Ender ştiuse înainte ca ei să plece că nu se va întoarce pe Pământ, nu le spuse nimic.

Elena abia îşi putu stăpâni bucuria când sora Carlotta sună, întrebând dacă ea şi soţul ei vor fi amândoi acasă peste o oră.

– Vi-l aduc pe fiul vostru, spuse.

Nikolai, Nikolai, Nikolai. Elena îi cânta numele iar şi iar în mintea ei, pe buzele ei. Şi soţul său Julian aproape dansa alergând prin casă, pregătind diverse lucruri. Nikolai fusese atât de mic când plecase. Acum era cu mult mai mare. Abia îl vor recunoaşte. Nu vor înţelege prin ce trecuse el. Dar nu conta. Îl iubeau. Vor reînvăţa cine e. Nu vor lăsa ca anii pierduţi să stea în calea anilor care vor veni.

– Văd maşina! strigă Julian.

Elena se grăbi si ridice capacele de pe farfurii, pentru ca Nikolai si intre într-o bucătărie plină de cea mai proaspătă şi pură mâncare din amintirile copilăriei. Orice ar fi mâncat în spaţiu, nu putea fi la fel de bun ca asta.

Apoi alergă la uşă şi se aşeză alături de soţul ei, privind-o pe sora Carlotta coborând de pe locul din faţă.

De ce nu călătorise în spate cu Nikolai?

N-avea importanţă. Uşa din spate se deschise, şi Nikolai apăru, întinzându-şi trupul tânăr şi deşirat. Cât de înalt crescuse! Şi totuşi era încă un copil. Mai rămăsese o urmă de copilărie în el.

Vino la mine, fiul meu!

Dar el nu fugi spre ea. Se întoarse cu spatele la părinţii lui. Ah. Se apleca spre scaunele din spate. Un cadou, poate? Nu. Un alt băiat.

Un băiat mai mic, dar cu aceeaşi faţă ca a lui Nikolai. Poate prea ros de griji pentru un copil atât de mic, dar cu aceeaşi deschisă bunătate pe care o avusese întotdeauna Nikolai. Nikolai zâmbea cu gura până la urechi. Dar cel mic nu zâmbea. Părea nesigur. Ezitant.

– Julian, şopti soţul ei.

De ce-şi pronunţa propriul nume?

– Al doilea fiu al nostru, zise el. N-au murit toţi, Elena. Unul trăieşte.

Toată durerea pentru acei micuţi fusese îngropată în inima ei. Aproape că o durea redeschiderea acelui loc ascuns. Intensitatea emoţiei o făcu să-şi piardă răsuflarea.

– Nikolai l-a întâlnit la Şcoala de Luptă, continuă el. I-am spus surorii Carlotta că dacă am mai fi avut un fiu, ai fi vrut să-l cheme Julian.

– Ştiai, zise Elena.

– Iartă-mă, dragostea mea. Dar sora Carlotta nu era sigură pe atunci că e al nostru. Sau că va putea vreodată să vină acasă. N-aş fi putut suporta să-ţi dau speranţe doar ca să-ţi frâng inima mai târziu.

– Am doi fii, rosti ea.

– Dacă îl vrei, spuse Julian. A avut o viaţă grea. Dar aici e un străin. Nu vorbeşte greceşte. I s-a spus că vine doar în vizită. Legal nu e copilul nostru, e sub tutela statului. Nu trebuie să-l luăm, dacă tu nu vrei, Elena.

– Taci, prostule, zise ea. Apoi, tare, strigă spre băieţii care se apropiau: Uite-i pe cei doi fii ai mei, întorşi acasă din război! Veniţi la mama! Mi-a fost aşa de dor de amândoi, atâţia ani!

Ei alergară spre ea, şi ea îi cuprinse în braţe, iar lacrimile ei îi udară pe amândoi, şi mâinile soţului ei se opriră pe capetele ambilor băieţi.

Soţul ei vorbi. Elena recunoscu imediat cuvintele din Evanghelia Sfântului Luca. Dar fiindcă el memorase pasajul doar în greacă, cel mic nu înţelese. N-avea importanţă. Nikolai începu să traducă în Esenţială, limba flotei, şi aproape imediat cel mic recunoscu vorbele, şi le reproduse corect, din memorie, aşa cum i le citise sora Carlotta cândva, cu ani în urmă.

„Să mâncăm şi să ne veselim: căci fiul meu a murit, iar acum trăieşte din nou; a fost pierdut, iar acum l-am regăsit.” Apoi cel mic izbucni în lacrimi şi se lipi de mama lui, şi sărută mâna

tatălui lui.

– Bine ai venit acasă, frăţioare, zise Nikolai. Ţi-am spus că sunt de treabă.